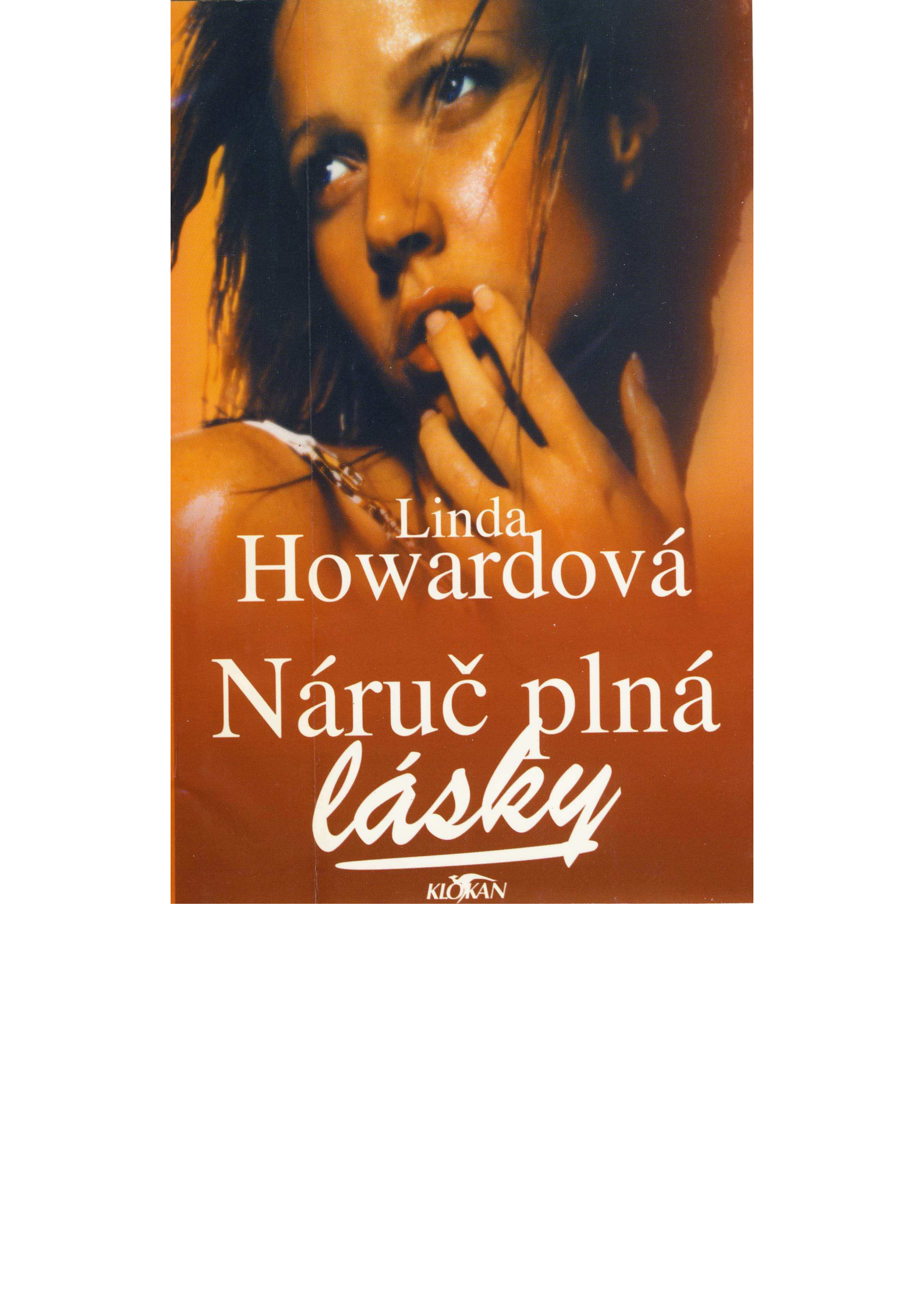

Linda
Howardová

Náruč plná
lásky

KLOKAN

Linda
Howardová

Náruč plná
lásky

Copyright © 2002 by Linda Howington
Translation © Blažena Kukulišová, 2002
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazu, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu DYING TO PLEASE

přeložila Blažena Kukulišová

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Helena Kočí

Sazba Josef Polák

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokán,
2002

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Vydání první

ISBN 80-7218-775-9

Dvěma skvělým lidem a mým drahým přátelům,
Phyllis a Basilovi Baconovým.
Vaše přátelství je pokladem.

PODĚKOVÁNÍ A AUTORČINA POZNÁMKA

Mnohé díky patří detektivovi Jayi Williamsovi z policejního oddělení v Mountain Brooku, který věnoval spoustu času odpovídání na otázky, jichž bylo víc, než čekal, a odborně mě provedl po městě. Všichni členové oddělení byli báječní pokaždé, když jsem volala, abych si ověřila nějaký detail. Pokud mi něco uniklo nebo jsem to špatně pochopila, je to výhradně moje chyba.

Všechny adresy v této knize jsou fiktivní stejně jako postavy.

Susan Baileyová, Georgi Edwardsi, Chade Jordane, Glendo Barkerová, Jime Robbinsi, Tome Comere – postava Trevora Densmora se v *žádném případě* nezakládá na *nikom* z vás. Opravdu ne. Čestná zmínka patří Lindě Jonesové, která vymyslela WMS.

Pokud se některý z čtenářů ocitne v blízkosti Birminghamu, možná se bude chtít přesvědčit, že opravdu existuje podnik Milovy hamburgery. Kdokoliv z místních vám ukáže cestu k nejbližší Milově restauraci. A možná budete chtít projet přes Mountain Brook, kde už asi pět let nedošlo k žádné vraždě – a kde máji na věži hodiny značky Rolex.

– Linda Howardová

KAPITOLA 1

STROPNÍ VĚTRÁK SE ZASTAVIL.

Sára Stevensová byla tak zvyklá na jemné předení větráku, které při svém otáčení vydával, že ji náhlé ticho okamžitě probudilo. Pootevřela jedno oko a pohlédla na digitální budík, ale ze tmy na ni nesvítily žádné červené číslice. Rozespale a zmateně zamžikala a vtom si uvědomila, v čem je potíže.

Nešla elektřina. No bezva.

Přetočila se na záda a poslouchala. Noc byla tichá; odnikud se neozývalo rachocení hromu signalizující prudkou jarní bouřku, která by vysvětlovala výpadek proudu. Nezatahovala na noc závěsy, protože její pokoj se nacházel v zadní části domu, kde stál plot skýtající soukromí, a z okna ložnice měla výhled na bledý svit hvězd. Nejenže nepršelo, na obloze ani nebyla mračna.

Možná byl přetížený transformátor. Nebo nějaké auto nabouralo do sloupu elektrického vedení. Výpadek proudu mohla způsobit celá řada příčin.

S povzdechem se posadila a natáhla se po baterce, kterou měla vždy připravenou na nočním stolku. Bez ohledu na to, z jakého důvodu elektřina nešla, bylo jejím úkolem snížit na minimum důsledky, jaké by to mělo pro soudce Robertse, a postarat se, aby mu to nezpůsobilo větší nepříjemnosti, než je nutné. Ten milý starý pán sice neměl

na dopoledne žádný program, ale tak trochu si potrpěl na přesný čas při podávání snídaně. Ne že by byl nedůtklivý nebo rozmrzelý, ale jakákoliv změna v zaběhlém řádu ho rozrušovala víc než třeba před rokem. Bylo mu osmdesát pět, zasloužil si dostat snídani, kdy chce.

Zvedla sluchátko z vidlice. Pevná linka byla napojená na samostatný kabel, takže výpadek elektřiny by se u ní neměl projevit. Bezdrátové telefony jsou sice báječná věc, ale jen dokud nevypnou elektřinu. Sára zajistila, aby bylo v domě několik strategicky rozmístěných telefonních přístrojů napojených na kabel.

Ze sluchátka se neozval oznamovací tón.

Zmatená a čím dál znepokojenější vstala z postele. Její dva pokoje stály nad garáží, přičemž obývací pokoj propojený s kuchýnkou se nacházel v přední části domu, koupelna a ložnice byly v jeho zadní části. Nerozsvítila baterku; nepotřebovala světlo na to, aby mohla projít do vedlejšího pokoje. Rozhrnula závěsy na okně vpředu a vyhlédla ven. Žádný z promyšleně instalovaných reflektorů na soudcově pečlivě upraveném trávníku nesvítí, ale bezpečnostní světla od sousedního domu vpravo vrhala na jejich trávník dlouhý odraz tlumeného světla.

Výpadek elektřiny se tedy týkal jen jejich domu. Možná se spálila nějaká pojistka, ale to by zasáhlo jen část domu nebo světla venku, ale rozhodně ne obojí. Potichu stála u okna a v duchu kombinovala logiku s intuicí: (A) Elektřina nejde. (B) Telefonní linky nefungují. (C) V sousedním domě se svítí. Závěr, k němuž dospěla, nevyžadoval velké přemýšlení: někdo přerušil vedení, a jediným důvodem toho, proč to udělal, bylo, že se chtěl vloupat do domu.

Nášlapujíc bosýma nohama potichu jako kočka vběhla do ložnice a vytáhla si z nočního stolku revolver ráže devět milimetrů. Mobilní telefon nechala jako naschvál v autě, zaparkovaném pod přístřeškem vzadu. Rychle vyběhla ze dveří. Chvilí uvažovala, že půjde nejdřív pro telefon do

auta, ale vzápětí tu možnost zavrhla. Ze všeho nejdůležitější bylo chránit soudce. Musela se k němu dostat a přesvědčit se, zda je v pořádku. V posledním roce jeho působení u soudu se stalo několikrát, že mu někdo vyhrožoval smrtí, a přestože to on sám odbyl mávnutím ruky, Sára si takovou velkomyslnost nemohla dovolit.

Ze svého malého bytu procházela do domu po schodišti s jedněmi dveřmi nahoře a druhými dole; musela si posvítit baterkou, aby na schodech neupadla, ale jakmile sešla dolů, okamžitě ji zhasla. Chvilí počkala, až se oči přizpůsobí tmě, a pozorně poslouchala, zda zachytí podezřelé zvuky. Nic. Tiše otočila kulatou klikou a pomalounku, centimetr za centimetrem, otevírala dveře. Nervy měla nepjaté k prasknutí. Neuvítal ji žádný podivný zvuk, takže vykročila dál.

Stála v krátké chodbě; po levé straně měla dveře vedoucí do garáže. Potichu zkusila vzít za kliku a shledala, že jsou dveře zamčené. Sousední dveře vedly do prádelny a na protější straně chodby byla kuchyně. Nástěnné hodiny v kuchyni monotónně tikaly; jejich tikání teď znělo velmi hlasitě, když je nedoplňovalo jemné vrčení lednice. Potichu vklouzla do kuchyně; keramické dlaždice ji na bosých chodidlech studily. Protáhla se kolem prostředního ostrůvku s vařičem a pracovní plochou a zamířila k jídelnímu koutu, kde soudce snídal. V této části místnosti bylo více světla od velkého arkýřového okna vedoucího do růžové zahrady, což ale také znamenalo, že ji mohl případný vetřelec snáze zahlédnout. Měla na sobě světle modré bavlněné pyžamo, stejně dobře viditelné, jako by bylo bílé. Stala by se snadným cílem.

Ale musela to risknout.

Srdce jí bušilo tak prudce, že se musela několikrát zhluboka a pomalu nadechnout, aby se uklidnila. Nemohla dopustit, aby ji ovládl nápor adrenalinu, rozlévající se po celém jejím těle. Musela si udržet chladnou a nezaujatou

mysl tak, jak to měla natrénováno. Znovu se zhluboka nadechla a vykročila. Aby snížila co nejvíc nebezpečí, že bude zahlédnuta, plížila se těsně podél zdi, ale dávala přitom pozor, aby se o ni neotírala. *Klidně a pomalu*, říkala si v duchu. Postupovala krok za krokem, opatrně našlapovala bosýma nohama tak, aby neztratila rovnováhu, až se dostala ke dveřím vedoucím do zadní chodby. Znovu se zastavila a zaposlouchala.

Ticho.

Vlastně ne. Ozýval se tam nějaký tlumený zvuk, tak slabě, že si nebyla jistá, jestli se jí to nezdá. Vyčkávala se zatajeným dechem a zrakem schválně nezaostřeným, aby dokázala zachytit jakýkoliv pohyb třeba jen koutkem oka. Chodba byla prázdná, ale po chvíli se ten zvuk ozval znovu, o něco hlasitěji. Přicházel... z rohového pokoje?

V přední části domu se nacházely dva obývací pokoje a jídelna. Kuchyň s jídelním koutem, knihovna a rohový pokoj byly umístěné vzadu. Rohový pokoj byl velmi slunný, měl dvě stěny prosklené a posuvné dveře z něj vedly do vnitřního dvora. Kdybych se chtěla vloupat do domu já, pomyslela si Sára, vybrala bych si jako nejvhodnější místo vniknutí právě rohový pokoj. Zdálo se, že onen někdo přemýšlel stejně.

Vkročila do chodby, na chvíli se zastavila a dvěma rychlými krůčky se přesunula k rozměrnému, sto let starému prádelníku, do něhož se ukládaly ubrusy a prostírání. Skrytá za prádelníkem se opřela kolenem o hustý koberec právě ve chvíli, kdy někdo vyšel z knihovny.

Měl na sobě tmavé oblečení a nesl cosi velkého a objemného. Zřejmě počítač, pomyslela si, ale v chodbě byla příliš velká tma, aby si tím mohla být jistá. Muž náklad odnášel do rohového pokoje. Slyšela další tlumené zvuky, tiché šoupání bot o koberec.

Srdce jí bušilo, ale současně pociťovala tak trochu úlevu. Vetřelcem byl evidentně zloděj, ne nějaký zločinec,

odhodlaný pomstít se soudci. To ale ještě neznamenal, že jim nehrozí nebezpečí; mohl to být agresivní zloděj se sklonem k násilí, ale až dosud vše nasvědčovalo tomu, že chce jen ukrást, co bude moci, a potichu se zas odplížit. Soudě podle přerušného elektrického a telefonního vedení pracoval zručně a metodicky. Zřejmě přerušil dodávku elektřiny, aby vyřadil z provozu bezpečnostní systém, a pak ještě preventivně odpojil telefony.

Otázka zněla, co teď udělat?

Uvědomovala si, že drží v ruce revolver, ale nebyla to situace, která vyžaduje použití smrtící zbraně. Střílela by, jen kdyby to bylo nutné pro záchranu soudcova života nebo jejího vlastního, ale nehodlala střílet na někoho, kdo přišel krást elektroniku. To ovšem neznamenal, že měla v úmyslu nechat ho jen tak odejít.

Může být také ozbrojený. Většina zlodějů u sebe *zpravidla* nemívá zbraň, protože případný trest za ozbrojené vloupání je mnohem tvrdší než v případě, že je pachatel neozbrojený, ale nemohla si dovolit předpokládat, že tenhle ozbrojený není.

Byl to statný muž; podle siluety, kterou zahlédla v tmavé chodbě, odhadla, že je vysoký asi sto osmdesát centimetrů a má rozložitou postavu. Pravděpodobně by ho přemohla, kdyby došlo ke střetu – pokud ovšem neměl zbraň, a pak by ani všechny trénink světa nezastavil vystřelenou kulku. Její otec vždycky říkával, že je velký rozdíl mezi sebejistotou a domýšlivostí. Za domýšlivost se platí smrtí. Nejlepší bude, když ho překvapí zezadu, než aby riskovala, že ji zastřelí.

Vtom zaslechla další zvuk, který ji varoval, takže se ani nepohnula, když se zloděj vydal z rohového pokoje zpátky do knihovny. Teď by byla vhodná chvíle dopadnout ho, až se bude vracet s náručí plnou toho, co chce ukrást. Položila baterku na zem, přendala si revolver do levé ruky a potichu se začala zvedat.

Vtom vyšel z rohového pokoje další muž.

Sára ztuhla; hlavu měla právě vystrčenou nad okraj prádelníku. Srdce jí bušilo tak zběsile, že se jí dělalo špatně a těžce se jí dýchalo. Stačilo, aby se ten člověk podíval tím směrem; její bledý obličej musel být ve tmě jasně viditelný.

Muž se ale nezastavil a vešel za svým společníkem do knihovny.

Sára se opřela o zeď a vydechla úlevou. Několikrát se potichu zhluboka nadechla a na několik vteřin zadržela dech, aby zklidnila rozbušené srdce. Tentokrát měla namále; stačila chvilka a odhalili ji.

To, že zloději byli dva, naprosto měnilo situaci. Riziko se zdvojnásobilo a šance na úspěch poklesla na polovinu. Jako nejlepší řešení se teď jevilo proklouznout k autu a z mobilního telefonu přivolat policii; pokud se tam dokáže nepozorovaně dostat. Největším problémem bylo, že by musela nechat soudce nechráněného. Neměl dobrý sluch. Ti lidé by se mohli dostat do jeho ložnice, aniž by cokoliv zjistil, takže by ani neměl šanci se skrýt. Navíc byl starý pán tak srdnatý, že by se s vetřelci určitě pustil do křížku, což by v lepším případě odnesl zraněním a v horším případě by na to mohl doplatit smrtí.

Musí tomu zabránit, proto nemůže odejít z domu a telefonovat.

Nervózně se zachvěla, ale vzápětí se zklidnila. Dospěla k rozhodnutí. Zapomene na všechno ostatní a bude se soustředit na to, co se naučila.

Z knihovny se začalo ozývat namáhavé supění. Navzdory vypětí se tomu musela usmát. Pokud se snaží odtáhnout televizor se sto čtyřicet centimetrů dlouhou úhlopříčkou obrazovky, mají oba víc než plné ruce práce. Možná se už nenaskytne lepší chvíle než tahle, má-li je překvapit.

Stoupla si a potichu vykročila ke knihovně. Opřela se o zeď a kradmo nahlédla dovnitř. Jeden ze zlodějů držel v

zubech tenkou baterku, v jejímž světle viděla, že skutečně vlečou obrovský televizor. Díkybohu jim baterka znemožňovala vidět do tmy, takže by ji mohli zahlédnout jen stěží.

Ještě chvíli čekala a poslouchala tlumené chroptění a klení, když jeden ze zlodějů začal couvat ze dveří knihovny, třímaje oběma rukama jeden konec televizoru, zatímco jeho společník držel kořist z druhé strany. Sára takřka slyšela, jak jim pod tou tíhou praští kosti, a díky tenkému paprsku světla viděla přímo do zpoceného obličeje prvního muže. Z jeho výrazu bylo zcela zřejmé, jakou námahu vynakládá.

Hračka.

Sára se usmála. Jakmile první zloděj prošel dveřmi, nastavila mu do cesty bosou nohu, jíž zachytila jeho levý kotník. Muž se s poděšeným výkřikem svalil na záda. Obrovský televizor narazil do rámu dveří a přepadl dopředu. Muž na podlaze poděšeně vykřikl a vzápětí bolestně zavřískl, když mu televizor dopadl na nohy a pánev.

Jeho společník rozhodil ruce a snažil se ze všech sil udržet rovnováhu. Baterka mu vypadla z úst, když v náhlém tichu zuřivě zaklel a skácel se dopředu. Sára mu k pádu ještě pomohla tím, že ho srazila dobře mířeným úderem na spánek. Nevložila do něj všechnu sílu, protože muž už beztak vrávorál, ale stačilo to k tomu, aby se bezvládně sesul na televizor, což podnítilo k dalšímu vřískání muže ležícího vespod. Sára s brnícími klouby pozorovala, jak omráčený muž pomalu sklouzává k jedné straně; úder na spánek obvykle míval tenhle účinek.

„Sáro? Co se děje? Proč nejde elektřina?“ Z horního konce schodiště se ozval hlas soudce překřikujícího vřeštění muže, který ležel uvězněný pod televizorem.

Sára usoudila, že v příštích několika minutách žádný ze zlodějů rozhodně nikam neunikne, a přesunula se pod

schodiště. „Do domu se vloupali dva zloději,“ sdělila soudci. Kvůli jeho nedoslýchavosti a bolestnému řevu jednoho z mužů musela křičet, aby ji slyšel. „Mám to pod kontrolou. Zůstaňte, kde jste, přinesu baterku.“ Ze všeho nejméně teď potřebovala, aby se v té tmě snažil přispěchat jí na pomoc a spadl dolů ze schodů.

Zvedla baterku z podlahy vedle prádelníku a vrátila se ke schodišti, aby soudci posvítila na cestu. Zdolal ji na svých pětadesáti letech s udivující rychlostí. „Zloději? Zavolala jste policii?“

„Ještě ne. Odpojili vedení a mobilní telefon mám v autě, zatím jsem se k němu nedostala.“

Dorazil na poslední schod a zadíval se doprava, odkud se ozýval křik. Sára úslužně natočila baterku tak, aby kužel světla dopadal na lupiče, a soudce se zasmál. „Když mi svěříte tu zbraň, myslím, že ty dva udržím na místě, než vyřídíte ten telefonát.“

Podala mu revolver natočený k němu pažbou, vytrhla telefonní šňůru z přístroje v chodbě a sklonila se k bezvládnému zloději. Byl to ten hromotluk a Sára musela vynaložit veškerou námahu, aby ho přetočila. Obratně ho popadla za paže, svázala mu šňůrou ruce za zády, pak mu ohnula jednu nohu a upevnila zápěstí ke kotníku. Musel by být mimořádně mrštný, aby dokázal odskákat na jedné noze, a ještě k tomu s otřesem mozku. Navíc na něj soudce mířil revolverem, takže bylo jisté, že nikam neodejde ani on, ani druhý muž, uvězněný pod televizorem.

„Hned jsem zpátky,“ řekla soudci a podala mu baterku.

Džentlmensky se pokoušel jí ji vrátit. „Ne, budete potřebovat světlo.“

„Na autě se rozsvítí reflektory, jakmile stisknu tlačítko na dálkovém ovládání. Víc světla potřebovat nebudu.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Jeden z nich měl taky baterku, někam spadla, ale nevím kam.“ Odmlčela se. „Beztak bych na ni radši nesahala, držel ji v zubech.“

Soudce se znovu zasmál. „Já bych se jí taky nedotýkal.“ V odrazu světla z baterky viděla i přes jeho brýle, jak mu jiskří oči. No tohle! Vypadalo to, že se dobře baví. Když se nad tím člověk zamyslí, být na penzi asi není zdaleka tak zajímavé jako být federálním soudcem. Zřejmě prahl po dobrodružství nebo si aspoň přál zažít nějaké malé drama, a teď mu tak příhodně spadlo do klína. Bude mít celý měsíc svým kamarádům co vyprávět.

Nechala ho hlídat oba zloděje a vrátila se, kudy přišla – přes jídelní kout a kuchyni. Klíče měla v kabelce, takže se opatrně přidržovala zábradlí, když šla v téměř naprosté tmě po schodišti nahoru. Díkybohu nechala dveře od svého bytu otevřené, takže se mohla orientovat podle bledého obdélníku světla. Jakmile vyšla po schodech, zamířila do kuchyňky, vytáhla ze zásuvky další baterku a rychle se přesunula do ložnice pro klíče.

Cesta ze schodů byla díky baterce mnohem rychlejší. Odemkla zadní vchod, a jen co se ocitla venku, stiskla na dálkovém ovládání tlačítko pro odemknutí vozu. Přední i zadní reflektory jejího trailblazeru s pohonem všech čtyř kol se okamžitě rozsvítily spolu se světélkem uvnitř vozu. Rychle k němu přistoupila; dlažební kostky ji studily do bosých chodidel. Do háje, zapomněla se obout, když byla nahoře.

Vklouzla na sedadlo pro řidiče, vytáhla malý mobilní telefon z držáku, v němž vždycky býval zasunutý, a několikrát za sebou stiskla tlačítko, jímž se zapínal. Netrpělivě vyčkávala, až proběhne nastavený program, palcem zadala příslušné číslo a okamžitě se vydala zpátky do domu.

„Devět set jedenáct,“ ozval se ze sluchátka ženský hlas. Zněl klidně a takřka znuděně.

„Došlo k vloupání v čísle dvacet sedm třináct na Briarwood Road,“ oznámila a začala vysvětlovat situaci, ale spojovatelka ji přerušila.

„Odkud voláte?“

„Ze stejné adresy. Volám z mobilního telefonu, protože v domě přerušili telefonní vedení.“ Prošla kolem pracovní plochy v kuchyni k jídelnímu koutu.

„Jste v domě?“

„Ano. Jsou to dva muži...“

„Jsou ještě stále v domě?“

„Ano.“

„Jsou ozbrojení?“

„To nevím. Žádné zbraně jsem neviděla, ale odpojili taky elektřinu, takže jsem v té tmě nepoznala, jestli jsou ozbrojení, nebo ne.“

„Paní, jestli můžete, odejděte z domu. Posílám tam okamžitě hlídkové vozy, měly by tam být do pěti minut, ale měla byste opustit dům.“

„Pošlete taky sanitku,“ řekla Sára, aniž by si všímala spojovatelčiny rady. Právě vcházela do chodby a připojila kužel světla ze své baterky k tomu, jímž soudce svítil na dva muže, ležící na podlaze. Silně pochybovala, že by některý z nich dokázal odejít po svých. Ten, co ležel pod televizí, už nekřičel, ale jeho sténání se mísilo s jadrným klením. Ten, kterého udeřila do spánku, se ještě ani nepohnul.

„Sanitku?“

„Na jednoho z těch mužů spadl velký televizor a má zřejmě zlomené obě nohy. Druhý je v bezvědomí.“

„Spadl na něj televizor?“

„Jenom na jednoho,“ upřesnila Sára se strohou poctivostí. Ten telefonní rozhovor se jí začínal líbit. „Má úhlopříčku obrazovky sto čtyřicet centimetrů, takže je opravdu těžký. Snažili se ho společně odnést, ale jeden z nich zakopl a televizor na něj spadl. Ten druhý se svalil přes něj.“

„A ten, na kterého spadl televizor, je v bezvědomí?“

„Ne, ten je při vědomí. Omdlel ten druhý.“

„Proč?“

„Praštila jsem ho do hlavy.“

Soudce Roberts k ní vzhlédl a zešíroka se usmál. Vztyčeným palcem na ruce jí dával najevo své uznání.

„Takže oba muži jsou znehybnění?“

„Ano.“ Omráčený muž v tu chvíli pohnul hlavou a zasténal. „Myslím, že přichází k sobě. Právě se pohnul.“

„Paní...“

„Svázala jsem ho telefonní šňůrou,“ řekla.

Následovala krátká odmlka. „Zopakuju vám, co jste mi řekla, abych si ověřila, že jsem to správně pochopila. Jeden muž byl v bezvědomí a právě přichází k sobě, ale svázala jste ho telefonní šňůrou.“

„Přesně tak.“

„Ten druhý leží pod televizorem s úhlopříčkou sto čtyřicet centimetrů a má zřejmě zlomené nohy.“

„Správně.“

„No bezva,“ slyšela Sára říkat někoho v pozadí.

Spojovatelka na lince 911 si uchovala profesionální přístup. „Posílám dva sanitní vozy s lékařskou posádkou. Je tam ještě někdo zraněný?“

„Ne.“

„Máte u sebe zbraň?“

„Revolver.“

„Vy máte revolver?“

„Teď ho má soudce Roberts.“

„Prosím vás, paní, řekněte mu, ať ho odloží.“

„Ano, jistě.“ Žádný policista se zdravou myslí nechce vniknout do tmavého domu, v němž má někdo u sebe revolver. Vyřídila ten vzkaz soudci Robertsovi, který se chvíli tvářil vzpurně, ale pak s povzdechem uložil revolver do zásuvky prádelníku. Vzhledem k zdravotnímu stavu obou zlodějů skutečně nebylo nutné mířit na ně zbraní, i když se to jeho mužskému instinktu docela zamlouvalo.

„Revolver je už uložený v zásuvce,“ ohlásila Sára do telefonu.

„Děkuji vám, paní. Hlídkové vozy k vám dorazí každou chvílí. Budou chtít zajistit zbraň, takže jim, prosím, vyjděte vstříc.“

„To nebude problém. Půjdu na ně čekat ke dveřím.“ Nechala soudce Robertse hlídat oba zajatce a prošla chodbou k přednímu vchodu, kde otevřela bezmála tři metry vysoké dvoukřídlé dveře právě ve chvíli, kdy dva černobílé policejní vozy se zapnutými světelnými majáky vjely na mírně se stáčející příjezdovou cestu a zastavily před širokým schodištěm. „Už jsou tady,“ oznámila spojovatelce a vykročila ze dveří, aby ji policisté viděli. Vzápětí ji zalilo jasné světlo výkonných světlometů a musela zvednout ruku, aby si zastínila oči. „Děkuji vám.“

„Rádo se stalo, paní.“

Jakmile Sára ukončila hovor, přistoupili k ní dva uniformovaní policisté s rukama připravenýma na pouzdrech se zbraněmi. Z vysílaček v jejich vozech vycházela podivná směsice šumů a instrukcí odříkávaných tak úsečně, že jim vůbec nerozuměla. Z otáčivých majáků na střechách vozů šlehaly záblesky světla na pečlivě sestříhaný trávník. Vypadalo to jako nějaká podivná, opuštěná diskotéka. U domu po pravé straně se rozsvítily venkovní reflektory; jejich sousedi se pokoušeli zjistit, co se děje. Zanedlouho bude vzhůru celá čtvrť, blesklo jí hlavou, i když se nejspíš najde jen málo těch, kdo budou natolik neomalení, aby se přišli vyptávat osobně. Ti ostatní se na všechno vyptají po telefonu.

„V zásuvce prádelníku v chodbě je revolver,“ oznámila dvěma policistům předem. Byli už tak dost nervózní; zbraně ještě nevytáhli, ale oba měli pro všechny případy stále ještě ruku položenou na pouzdře. „Patří mně. Nevím, jestli jsou ti zloději ozbrojení, ale oba jsou znehybnění. Soudce Roberts je u nich a hlídá je.“

„Jak se jmenujete, paní?“ otázal se statnější policista, když opatrně procházel po jedné straně dveří do domu a mával světloometem z jedné strany na druhou, aby před sebe co nejlépe viděl.

„Sára Stevensová. Jsem osobní sluha soudce Robertse.“

Viděla, jak na sebe pohlédli – žena jako *osobní sluha*? Byla na takovou reakci zvyklá, ale rozložitý policista dodal jen: „Soudce?“

„Lowell Roberts, federální soudce na penzi.“

Zamumlal něco do vysílačky na svém rameni a nechal Sáru, aby ho vedla tmavou vstupní chodbou přes široké přední schodiště do zadní části chodby. Paprsky jejich baterek po chvíli dopadly na dva muže na podlaze a vysokého, štíhlého, bělovlasého muže, který je z bezpečné vzdálenosti střežil.

Zloděj, jehož omráčila, byl už při vědomí, ale rozhodně ne při smyslech. Několikrát zamrkal a podařilo se mu zamumlat: „Co se děje?“ ale nikdo se nenamáhal mu odpovědět. Ten pod televizí střídavě vzlykal a klel; snažil se vyprostit se zpod těžkého břemene, ale neměl na to sílu a udělal by lépe, kdyby si raději otřel nos, z něhož mu tekla krev.

„Co se mu stalo?“ zeptal se vyšší policista, svítící baterkou do obličeje svázaného muže.

„Praštila jsem ho do hlavy.“

„Čím?“ otázal se a přidřepel vedle muže, aby provedl krátkou, ale důkladnou obhlídku.

„Pěstí.“

Udiveně vzhlédl a Sára pokrčila rameny. „Trefila jsem ho do spánku,“ vysvětlovala a policista přikývl. Rána do spánku by omráčila i King Konga. Nedodala na vysvětlenou, že trénovala bezpočet hodin, aby takový úder svedla. Když to bude nutné, svou výpověď upřesní, ale pokud se jí nikdo z policistů nebude vyloženě vyptávat na její schopnosti, dávala stejně jako její zaměstnavatel

přednost tomu, aby zůstalo utajené, že k jejím povinnostem patří i funkce bodyguarda.

Při prohlídce vyšlo najevo, že muž měl u sebe nůž s patnácticentimetrovou čepelí, zasunutý v pouzdře uvázaném ke kotníku.

„Vynášeli věci tamhle tudy,“ řekla a ukázala na dveře do rohového pokoje. „Jsou tam posuvné skleněné dveře a za nimi vnitřní dvůr.“

Z dálky se ozvalo kvílení sirén – mnoha sirén – ohlašující příjezd celého houfu policistů a zdravotnického personálu. Zakrátko se to v domě mělo hemžit lidmi a čekala ji spousta práce.

„Půjdu se raději posadit, abych se vám nepletla do cesty,“ řekla a ukázala na schody.

Policista přikývl a Sára se posadila na čtvrtý schodek, bosé nohy skrčené pod sebou. Ze všeho nejdřív musela obnovit přívod elektřiny v domě a provoz telefonu, ačkoliv prozatím si vystačí i s mobilním telefonem. Bezpečnostní alarm měl náhradní bateriový zdroj, takže se dalo předpokládat, že ho zloději museli poškodit nebo ho nějak šikovně vyřadit. Tak či onak bylo nutné, aby bezpečnostní technici všechno zkontrolovali. Možná bude třeba vyměnit i posuvné skleněné dveře, ale to mohlo počkat do rána.

S pomyslným seznamem priorit a mobilním telefonem v ruce vytřukala číslo Alabamské elektrárenské společnosti, aby ohlásila přerušený přívod elektřiny. Dobrý sluha musí znát všechna důležitá čísla nazpaměť, a Sára byla velmi dobrý sluha.

KAPITOLA 2

BYLY DVĚ HODINY RÁNO, když z radiovysílačky zaslechl výzvu k policejnímu zásahu na Briarwood Road. Thompson Cahill byl na cestě domů, ale ta výzva mu připadala rozhodně zajímavější než cokoli, co ho čekalo tam, kam mířil, takže otočil dodávku a zamířil zpátky na dálnici číslo 280. Policejní hlídky sice nežádaly o příjezd vyšetřovatele, ale co na tom záleželo. Výzva zněla docela legračně a trocha toho povyražení se mu teď v životě docela hodila.

Sjel z dálnice a dostal se na Cherokee Road; v tuto brzkou ranní hodinu nebyl na ulicích takřka žádný provoz, když se proplétal tichými ulicemi, takže na Briarwood Road dorazil během několika minut. Příslušnou adresu našel snadno; dům, před nímž parkovalo několik vozidel se zapnutými světelnými majáčky, nemohl přehlédnout. Koneckonců, od toho byl vyšetřovatel, aby si tyhle věci domyslel, no ne?

Připnul si k opasku odznak, z háčku za sedadlem sundal sportovní sako a natáhl si je přes vybledlé černé tričko. V kapse saka měl vázanku, ale nechal ji tam, protože neměl košili, kterou by si mohl natáhnout přes tričko. Zkrátka se pro tentokrát bude muset spokojit s ležérním vzhledem.

Kolem něj se míhala obvyklá směsice uniform: poldové, požárníci, zdravotníci, řidiči sanitních vozů. Okna všech sousedních domů zářila do tmy, obložená

přihlížejícími. Jen několik málo zvědavců vyšlo ze svých příbytků a shromáždilo se na ulici. Koneckonců, tohle byla Briarwood Road, a ve čtvrti Briarwood byly *staré peníze*.

Vedoucí směny George Plenty ho pozdravil. „Co ty tady děláš, Docu?“

„Tobě taky dobré ráno. Byl jsem na cestě domů a zaslechl výzvu. Znělo to zábavně, takže jsem tady. Co se stalo?“

George se musel snažit, aby se nerozesmál. Veřejnost neměla tušení, jak legrační je někdy policejní práce. Občas také ne, vyskytovaly se i ponuré a nebezpečné chvíle, které dohnaly mnohého policistu k pití, ale většinou to byla pořádná švanda. Stručně řečeno, lidé jsou cvoci.

„Ti dva lumpové nenechali nic náhodě; odřízli přívod elektřiny a telefonní dráty a vyřadili z provozu poplašné zařízení. Podle všeho se domnívali, že tady bydlí jen jeden starý muž, a mysleli, že se nejspíš ani neprobudí. Jenže vyšlo najevo, že ten stařík má sluhu. Ti dva chytráci zrovna táhli dveřmi velikánský televizor, když se k nim šikovně přitočila a podrazila tomu prvnímu nohy. Svalil se na zem a televizor spadl na něj, a aby to tomu druhému nebylo líto, praštila ho přes hlavu tak, že ztratil vědomí. Pak ho ještě svázala telefonní šňůrou.“ George se zazubil. „Už přichází k sobě, ale je z toho úplně vedle.“

„Ona?“ opáčil Cahill, který si nebyl jistý, zda nemá George potíže se zájmeny.

„Ona.“

„Ženská jako sluha?“

„Už to tak vypadá.“

Cahill si odfrkl. „Jo, jasně.“ Možná že tu s tím staříkem bydlela nějaká žena, ale pochyboval, že by mu dělala sluhu.

„Tak to aspoň tvrdí a trvají na tom.“ George se rozhlédl. „Když už jsi tady, co kdybys hochům pomohl s výpověďmi, ať to máme co nejdřív z krku.“

„Jasně.“

Pomalu vešel do domu. V chodbě bylo rozmístěno několik luceren na bateriový zdroj a jejich světlo spolu s čím dál větší záplavou lidí ho dovedly k místu činu. Automaticky nasál do nosu vzduch; dělal to ze zvyku jako polda, který hledá stopy po alkoholu nebo trávě. Jak se to říkalo o domech boháčů? Že jinak voní, jako by se dřevěný materiál něčím lišil od obyčejného dřeva, z něhož se stavějí obyčejné domy. Zaznamenal vůni řezaných květín, leštěnky na nábytek a slabý ulpívající pach večere – něco italského – ale nikde ani známka po alkoholu nebo jakémkoliv kouři, legálním či nelegálním.

Došel na konec chodby a na chvíli se postavil stranou, aby si mohl prohlédnout scénu. Hlouček zdravotníků se skláněl nad mužem, ležícím na zemi; poblíž se povalovaly zdemolované zbytky obrovského televizoru. Muž na zemi hlasitě sténal a vyváděl, zatímco mu zpevňovali levou nohu dlahami. Druhý muž, pořádný hromotluk, seděl na zemi a ruce měl spoutané za zády. Odpovídal na otázky zdravotníka, který mu přitom svítil do očí, ale bylo zřejmé, že mu jde pořád ještě hlava kolem.

Po levé straně, tak, aby ostatním nezavazel v cestě, stál vysoký, šlachovitý stařík s kšticí bílých rozčuchaných vlasů a poklidně diktoval svou výpověď jednomu z policistů. Vyzařovala z něj taková důstojnost, že ho takřka halila jako nějaký plášť navzdory tomu, že měl na sobě jen pyžamo, župan a nohy nazuté v pantoflích.

Odpovídal na otázky a přitom neustále sledoval dění kolem, jako by se chtěl ujistit o tom, že má vše korektní průběh.

Vpravo se nacházelo schodiště a na čtvrtém schodu odspodu zahlédl ženu ve světlém bavlněném pyžamu, jak mluví do mobilního telefonu. Seděla způsobně, bosé nohy s koleny pečlivě u sebe, tmavé vlasy rozčuchané, jako kdyby právě vstala z postele. Nu, nejspíš to tak bylo. Dalším výsledkem jeho detektivního postřehu byla úvaha, že patrně

bydlí v domě; proč jinak by měla na sobě pyžamo? Safra, dnes mu to ale pálí.

Dokonce i v pyžamu, nenalíčená a neučesaná vypadala velmi pohledně. Ba ne, víc než jen pohledně. Z toho, co viděl, bylo zřejmé, že ta žena je opravdu hezká i bez jakýchkoliv úprav. Štěstí se možná za peníze nedá koupit, ale tomuhle starému pracháči rozhodně dopomohly k prvotřídní šťabajzně, tedy pokud se ještě zmohl na něco víc než jen vzpomínky.

Cahillem projel povědomý záchvěv zlosti; ten hněv ho provázel ve dne v noci už po dva roky a dobře věděl, že to vůči téhle ženě není ani trochu fér. Ale když chlap zjistí, že ho manželka obelhává a podvádí, a je vláčen dlouhým, nechutným rozvodem, zanechá to v něm rozhodně kus trpkosti. Přinutil se odsunout zlost stranou, aby se mohl soustředit na práci. Práce byla tím, co rozhodně zvládal.

Přistoupil k jednomu z policistů – Wilkins, dost mladý a nezkušený, ale zatraceně dobrý. To musel být koneckonců každý, kdo dostal práci u policejního oddělení v Mountain Brooku. Wilkins hlídal hromotluka se spoutanýma rukama a otřesem mozku, zatímco ho prohlížel jeden z lékařů.

„Nepotřebujete pomoci se zapisováním výpovědí?“

Wilkins se rozhlédl, tak trochu překvapený, že ho vidí. Muž na podlaze okamžitě využil chvilkové nepozornosti, s překvapivou čílostí se vymrštil dopředu, srazil zdravotníka a obratně se zvedl na nohy. Wilkins se prudce otočil, hbitý jako kočka, ale Cahill byl rychlejší. Koutkem oka zahlédl, jak žena sedící na schodech pohotově vyskočila, když se vyhoupl na bříska levého chodidla a pravou nohou obutou v holínce číslo jedenáct toho prevíta zasáhl přímo na solar plexus. Vložil do toho úderu přesně tolik síly, že se hromotluk bezvládně zhroutil, sípal a lapal po dechu. Wilkins ho stačil zachytit, ještě než dopadl na podlahu, a dva další policisté mu přispěchali na pomoc. Cahill viděl, že ho mají pod kontrolou – měl ještě pořád potíže s dechem

– takže ustoupil o krok zpátky a zadíval se na zdravotníka, který se nemotorně zvedal ze země a z nosu mu kapala krev. „Nejspíš nebyl zraněný tak vážně, jak předstíral.“

„Nejspíš ne.“ Zdravotník si ze svých zásob vytáhl balíček gázy, přidržel si ho u nosu a nabral zhluboka dech. „A co myslíte teď?“

„Má jen zaražený dech. Nekopl jsem ho až tak silně.“ Kopnutí plnou silou by člověku mohlo přivodit srdeční zástavu, rozdrtit hrudní kost a způsobit všelijaká vnitřní zranění. Dával si pozor, aby tomu chlapovi nezlámal žebra.

Zprudka oddechující Wilkins se napřímil. „Ještě pořád chcete dělat tu papírovou práci, Cahille?“

Papírování bylo prokletím poldova života; Cahill musel být značně znuděný, nicméně přesto odpověděl: „Jistě.“

Wilkins pokynul směrem k ženě, která se znovu usadila na schody a pokračovala v telefonování. „Zapište její výpověď a my zatím odvedeme tohoto Ramba do vozu.“

„S radostí,“ zamumlal Cahill a myslel to zcela vážně. To, jak vyskočila, když se ten chlap pokusil uniknout, rozhodně probudilo jeho zájem. Nerozječela se a nesnažila se nemotorně uhnout stranou; pohybovala se vláčně a s naprostou vyvážeností, pozornost plně soustředěnou na zloděje. Kdybych ho nesrazil já, pomyslel si Cahill, udělala by to ona, nebo by se o to přinejmenším pokusila – což znamenalo, že ho napadala spousta otázek, které by jí chtěl položit.

Přistoupil ke schodům; světlo z lucerny na bateriový zdroj za jeho zády jí dopadalo přímo do obličeje. Mluvila dál do mobilního telefonu a její výraz byl klidný a soustředěný, i když mu dala zvednutím jednoho prstu najevo, že už za chvíli skončí.

Jako polda nebyl zvyklý, aby mu někdo říkal, ať počká. Projel jím slabý záchvěv popudlivosti, ale vzápětí ho vystřídalo pobavení. Probůh, možná je opravdu arogantní kretén, jak mu to s gustem říkala jeho manželka. A

kromě toho, tahle žena možná je ozdobou na rukávu toho staříka, ale každopádně stojí za podívanou.

A protože byl pohled na ni tak příjemný, ochotně se díval a automaticky zaznamenával podrobnosti: tmavé vlasy v délce těsně nad ramena a tmavé oči. Kdyby měl sepsat její popis, musel by tam jako barvu uvést „hnědá“ a „hnědá“, ale skutečnost by to moc nevystihovalo. V jejích vlasech se třpytivě odráželo světlo tak, že připomínaly sytou, tmavou čokoládu – a oči měla ještě tmavší.

Odhadoval, že je jí ke třicítce nebo málo přes třicet. Na výšku mohla mít tak sto šedesát dva až sto šedesát pět centimetrů. Byl sice v pokušení pár centimetrů přidat, ale uvědomoval si, že to dělá její takřka vojenské držení těla, které působí dojmem, že je vyšší než ve skutečnosti. Vážila něco mezi padesáti pěti a šedesáti kilogramy. Pokožku měla hladkou a bez jediné poskvrnky, její jemná pleť mu svou strukturou připomínala zmrzlinu v kornoutku.

Ukončila hovor a podala mu ruku. „Díky, že jste počkal. Volala jsem na telekomunikace, a když už jsem se propracovala až tak daleko přes tu jejich automatickou nabídku možností, nechťelo se mi začínat znovu od začátku. Já jsem Sára Stevensová.“

„Detektiv Cahill.“ Její ruka v jeho dlani mu připadala malá a chladná, ale měla překvapivě silný stisk. „Mohla byste mi stručně shrnout, co se tady v noci odehrálo?“ Nemluvila s jižanským přízvukem; vlastně nedokázal rozpoznat žádný přízvuk. Ano, to bylo ono. Mluvila naprosto bez přízvuku.

„S radostí.“ Ukázala na schody. „Nechcete se posadit?“

Rozhodně by chtěl, jenže by se jí otíral o ramena a to by nebylo dobré vzhledem k tomu, že tu byl pracovně. Od první chvíle, co ji uviděl, nebyl schopen uvažovat střízlivě, a to se mu nelíbilo. V duchu zatáhl pomyslnou brzdu a přinutil se soustředit se na práci. „Ne, díky, radši postojím.“

Vytáhl z kapsy saka notes a nalistoval prázdnou stránku.
„Jak jste říkala, že se jmenujete?“
„Sára, psáno S-a-r-a-h, a Stevensová s v.“
„To vy jste zjistila, že došlo k vloupání?“
„Ano, já.“
„Víte přibližně, kolik bylo hodin?“
„Ne, mám budík na elektřinu, ale odhaduju, že to bylo asi třicet minut poté, co jsem se probudila.“
„Co vás probudilo? Slyšela jste hluk?“
„Ne. Můj byt je nad garáží, nic odtud neslyším. Když přerušili přívod elektřiny, zastavil se stropní větrák. To mě probudilo.“
„Co se stalo pak?“

Sára vyprávěla sběh událostí tak stručně a výstižně, jak jen to svedla, přestože si plně uvědomovala, že má na sobě jen tenké pyžamo a je bosá. V duchu litovala, že si neoblékla župan a nenazula pantofle, nebo aspoň kartáčem nepročísla vlasy. Možná se mohla i nalíčit a převléknout do svůdného negligé, navonět se parfémem a kolem krku si pověsit cedulku s nápisem: *Jsem volná*. Pak by mohla detektiva Cahilla odvést k sobě do bytu a posadit se na postel, zatímco by si zapisoval její výpověď.

Nezmatelně se usmála vlastní pošetilosti, ale při pohledu na něj se jí rozbušilo srdce a ještě pořád měla co dělat, aby se uklidnila. Ať už za to mohl jakýkoliv chemický či biologický proces, nebo možná i kombinace obou, pocítila k němu okamžitou fyzickou přitažlivost. Občas se to stávalo – náhlý záchvěv čehosi, co jí připomnělo, kvůli čemu se točí svět – i když teď už se to nestalo dávno a nikdy dřív nebyl ten pocit tak intenzivní. To tajné vzrušení se jí líbilo; jako by jela na horské dráze, aniž by se odlepila od země.

Kradmo pohlédla na jeho levou ruku. Prstýnek neměl, ale to ještě neznamenalo, že je svobodný či nezadaný. Muži, kteří vypadají jako on, bývají jen zřídka bez jakýchkoliv pout. Ne že by byl kdovíjaký hezoun; v obličeji měl tak trochu drsné rysy, na tvářích strniště a tmavé vlasy až moc krátké. Ale byl to jeden z těch mužů, kteří působí tak nějak *mužněji* než ostatní, skoro jako by z jejich pórů vyvěral na povrch testosteron, a každá žena si toho rozhodně musí všimnout. A navíc měl fantastickou postavu. Sako přehozené přes černé tričko to sice poněkud zakrývalo, ale Sára vyrůstala v blízkosti mužů, kteří si dávali záležet na tom, aby byli v nejlepší tělesné kondici. Věděla, jak se pohybují a jaké mají držení těla. Naneštěstí ale vypadal, jako by se jeho obličej měl rozpadnout na kusy, kdyby se náhodou usmál. Dokázala ocenit jeho postavu, ale z toho, co viděla, soudila na příšernou povahu.

„Jaký máte vztah k soudci Robertsovi?“ zeptal se tak neutrálním tónem, že to hraničilo s naprostým nezájmem. Pohlédl jí do očí, ale v tlumeném osvětlení nebylo možné vyčíst výraz jeho obličeje.

„Je to můj zaměstnavatel.“

„Co pro něj děláte?“

„Jsem jeho osobní sluha.“

„Osobní sluha.“ Řekl to, jako by to sousloví ještě nikdy neslyšel.

„Vedu mu domácnost,“ dodala na vysvětlenou.

„Což obnáší...?“

„Hodně, například mít dohled nad ostatními zaměstnanci, zařizovat opravy a služby, někdy také vařit, zajistit, aby bylo jeho oblečení čisté a boty naleštěné, auto udržované a pravidelně myté, všechny účty zaplacené a obecně řečeno, aby nebyl obtěžován ničím, čím si nepřeje být obtěžován.“

„Ostatní zaměstnanci?“

„Žádný na plný úvazek. Mezi jeho zaměstnance počítám dvě ženy na úklid, které přicházejí dvakrát týdně, zahradníka, jenž pracuje tři dny v týdnu, pomocnou kancelářskou sílu, která mu vypomáhá jednou za týden, a kuchářku – ta vaří od pondělka do pátku oběd a večeři.“

„Chápu.“ Nahlédl do poznámek, jako by přemýšlel, zda něco nevynechal. „Vyžaduje vaše práce osobního sluhy, abyste se vyznala v bojovém umění?“

Á já. Zauvažovala, čím se prozradila. Samozřejmě si všimla toho krásně provedeného kopnutí, jímž vyřídil statného zloděje. Okamžitě věděla, že věnuje spoustu času cvičení.

„Ne,“ opáčila mírně.

„Je to koníček, jemuž se věnujete ve volném čase?“

„Ne tak docela.“

„Mohla byste to upřesnit?“

„Jsem také vyškolená jako bodyguard.“ Řekla to potichu, aby to nikdo jiný neslyšel. „Soudce nechce, aby se o tom mluvilo, ale v minulosti mu bylo několikrát vyhrožováno smrtí a jeho rodina trvala na tom, aby měl nějakého školeného osobního strážce.“

Až do té doby se choval naprosto profesionálně, ale teď na ni pohlédl s upřímným zájmem a tak trochu překvapeně. „Vyhrožoval mu někdo i v poslední době?“

„Ne. Upřímně řečeno si nemyslím, že by mu hrozilo akutní nebezpečí. Jsem u něj už tři roky a za celou tu dobu se žádné hrozby neopakovaly. Ale když ještě pracoval u soudu, několikrát mu někdo vyhrožoval, že ho zabije, a zvlášť jeho dcera měla velké obavy o jeho bezpečnost.“

Znovu nahlédl do svých poznámek. „Takže ta rána, kterou jste srazila toho lotra, nebyla jen náhodně zdařená, co?“

Chabě se usmála. „Doufám, že ne. Tak jako vaše kopnutí, to taky nebyla náhoda.“

„Jaké sporty provozujete?“

„Hlavně karate, abych se udržela ve formě.“

„Jaká úroveň?“

„Hnědá.“

Krátce přikývl. „Ještě něco. Řekla jste ‚hlavně‘.“

„Taky dělám kickbox. Jakou to má souvislost s vyšetřováním?“

„Žádnou. Jen jsem zvědavý.“ Sklapl notýsek. „A žádné vyšetřování se nekoná; jen jsem si zapsal předběžnou výpověď. Bude zahrnuta ve zprávě.“

„Proč se nekoná vyšetřování?“ zeptala se dotčeně.

„Byli přistiženi při činu s majetkem soudce Robertse, naloženým v autě. Na tom není nic k vyšetřování. Jediné, co zbývá, je všechno to sepsat.“

Možná pro něj, ale ona bude muset jednat s pojišťovnou a dát opravit posuvné skleněné dveře v rohovém pokoji, nemluvě o zakoupení nového televizoru místo toho, co skončil v troskách. Soudce, typický muž, nuloval velkou obrazovku a už se zmínil o tom, že si tentokrát pořídí ještě kvalitnější obraz.

„Musí v té zprávě být uvedené, že jsem soudcův bodyguard?“ zeptala se.

Právě se chystal odejít, ale zarazil se a pohlédl na ni. „Proč?“

Ztišila hlas ještě víc. „Soudce nechce, aby o tom věděli jeho přátelé. Podle mě ho přivádí do rozpaků, že ho jeho děti umluvily, aby si najal bodyguarda. Za dané situace mu kdekdo z jeho známých závidí, že má ženu jako svého osobního sluhu; umíte si představit, jak si z něj utahují. Navíc pokud by mu opravdu hrozilo nějaké nebezpečí, budu mít výhodu, když nebude nikdo vědět o tom, že jsem vyškolená k tomu, abych ho chránila.“

Poplácával si notýskem o dlaň. Z jeho výrazu se pořád ještě nedalo nic vyčíst. Pak ale pokrčil rameny. „Není to pro případ relevantní. Jak říkám, ptal jsem se na to jen ze zvědavosti.“

On se možná neusmíval nikdy, ale ona to právě teď udělala. Věnovala mu upřímný úsměv, z nějž vyzařovala úleva. „Děkuju vám.“

Přikývl a odcházel pryč a Sára si lítostivě povzdychla. Obal vypadal k světu, ale obsah nestál za nic.

Ráno bylo víc než hektické. Vrátit se do postele a spát bylo samozřejmě nemožné, ale právě tak nemožné bylo cokoli udělat. Bez elektřiny nemohla soudci připravit jeho oblíbenou snídani, topinky sypané skořicí, zapnout pračku či přežehlít jeho ranní noviny, aby si nezašpinil prsty tiskařskou černí. Naservírovala mu studené cereálie s odtučněným jogurtem a čerstvé ovoce, což komentoval nabručenou poznámkou o zdravé straně, která bude jednou jeho smrt. A také se nedala uvařit káva, což oba dost rozladilo.

Naštěstí dostala spásný nápad vypravit se k sousedům; u Cheatwoodů se hned dohodla s kuchařkou Marthou, která jí výměnou za důvěrné informace o nočních událostech ochotně darovala termosku čerstvě uvařené kávy. Vyzbrojena voňavým, lahodným mokem se vrátila domů a vnesla klid do znepokojené atmosféry. Po druhém šálku byla připravená dát se do řešení dalších problémů.

Nevadilo jí chovat se jako obtížný hmyz, pokud to mělo kýžené výsledky. Po dalších dvou telefonátech k nim elektrárenská společnost vyslala opravářský vůz a hubeného dlouhána, který se beze spěchu pustil do práce. O půl hodiny později se v domě znovu rozproudil život a dlouhán v poklidu vyklidil pole.

Přimět k akci telefonního operátora bylo obtížnější; kdosi neznámý, kdo tam o věcech rozhodoval, to zařídil tak, aby měli lidé jen dvě možnosti: buď zanechat hlasovou zprávu a přijít sice o útěšnou radost z toho, že slyší lidský hlas, ale ušetřit čas, nebo nehoráznou dobu čekat, až se

uvolní někdo z pracovníků, s nímž by se dalo vyjednávat. Sára byla houževnatá; její mobilní telefon vážil jen několik dekagramů a měla spoustu času. A tak čekala a nakonec byla její vytrvalost odměněna; těsně před polednem se objevil další opravářský vůz, který přivezl lidskou bytost z nejvzácnějších: tu, která umí oživit hluchý telefonní přístroj.

Jakmile byl telefon opravený, samozřejmě bez ustání vyzváněl. Všichni soudcovi známi se už doslechli o jeho nočním dobrodružství a chtěli slyšet přímo od něj podrobné vyličení. Nějaký všetečka už zavolal soudcovu nejstaršímu synovi Randallovi, který obvolal své dva sourozence Jona a Barbaru. Soudci nijak zvlášť nevadilo, že o tom vědí synové, ale úlekem nakrabil nos, když se na displeji telefonu objevilo číslo dcery. Barbara se o otce přehnaně bála, ale to by ještě ani tak nevadilo; z jeho tří dětí měla rozhodně nejenergičtější povahu. Sára byla toho názoru, že Barbara je nebezpečnější než rozjetý tank v plné zbroji. Právě z toho důvodu ji ale měla ráda; Barbara měla dobré srdce a dobrou povahu, i když byla houževnatá a neoblomná.

Pojišťovací agent dorazil zrovna ve chvíli, kdy si soudce povídal s dcerou. Sára mu ukázala škody a právě mu sdělovala příslušné informace k uplatnění nároku na odškodné – dokonce měla uložený doklad o zakoupení soudcova televizoru, což pojišťovacího agenta doslova omráčilo – když soudce Roberts vešel loudavým krokem do její malinké pracovny; vypadal potěšeně.

„Hádejte, kdo volal,“ vyzval ji.

„Barbara,“ řekla Sára.

„Ta až potom. Díkybohu ji někam odvolali, jinak bych s ní mluvil doted. Ale chce sem přijet někdo z televize a natočit o nás reportáž.“

„O nás?“ opáčila nechápavě.

„Z velké části o vás.“

Polekaně na něj pohlédla. „Proč?“

„Protože jste dopadla lupiče, jste mladá žena a pracujete jako osobní sluha. Ten člověk se chce dozvědět vše, co tahle práce obnáší. Prý se mu to hodí do pořadu nejruznějších zajímavostí o lidech a pro lidi. Hloupá fráze, co? Zajímavosti pro lidi. Jako by to mohlo zajímat opice nebo žirafy.“

„To je báječné,“ řekl pojišťovací agent nadšeně. „Která stanice to bude vysílat?“

Soudce našpulil rty. „To jsem zapomněl,“ řekl po chvíli. „Záleží na tom? Ale přijedou zítra ráno v osm.“

Sára nedala najevo zděšení. Program jejího dne bude už podruhé za sebou v troskách. Bylo však zřejmé, že soudce je nadšený představou, že s ním někdo bude dělat interview. Všichni jeho přátelé už byli také na penzi, takže neměli mnoho příležitostí, jak dát průchod své přirozené soutěživosti. Hráli poker a šachy a snažili se jeden druhého přetrumfnout všelijakými nadnesenými historkami. S tímhle bude soudce zaručeně bodovat. A i kdyby ne, mohla to jen stěží odmítnout.

Jakkoliv ho zbožňovala, nikdy nezapomínala, že je jejím zaměstnavatelem.

„Budu připravená,“ odpověděla a v duchu promýšlela, jak si to zorganizuje, aby všechno dopadlo tak dokonale, jak to jen bude možné.

KAPITOLA 3

KAŽDÉ RÁNO SE DÍVAL na jednu z místních stanic, zatímco popíjel horký čaj a četl finanční přílohu *Birmingham News*. Chtěl být informovaný o tom, co se kolem něj děje, aby mohl o současném dění diskutovat s přáteli. Po pravdě řečeno, opravdu ho zajímalo všechno, co se dělo v Birminghamu a jeho okolí. Byl to jeho domov; upřímně se zajímal o to, jak se daří lidem v jeho okolí.

A v Mountain Brooku se všem dařilo velice dobře. Naplňovalo ho nesmírnou pýchou, že právě tohle malé městečko mělo v celonárodním měřítku jeden z nejvyšších příjmů na obyvatele. Částečně se o to přičiňovali všichni ti lékaři, kteří tady žili a vykonávali praxi v Birminghamu či jeho blízkém okolí; původně ocelářské město se postupem času změnilo v důležité středisko zdravotní péče. Počet nemocnic tu byl mnohem vyšší, než odpovídalo počtu zdejších obyvatel. Do nemocnic v Birminghamu se jezdili léčit pacienti nejen z celých Států, ale doslova z celého světa.

Ale v Mountain Brooku nebydleli pouze lékaři. Domov tam našli odborníci ze všech možných oborů. Točily se tam staré peníze spolu s novými penězi. Stály tam skromné domy, v nichž začínaly mladé dvojice, které chtěly v Mountain Brooku bydlet z prestižních důvodů, ale také kvůli školám, kam chodily jejich děti. A pak se tu budovala

honosná sídla; některá byla tak majestátní, že na ně zírali s úžasem všichni, kteří tudy projížděli.

Jeho vlastní dům mu byl pýchou a chloubou; třípatrový krasavec z šedého kamene, nádherně zařízený a udržovaný. Šestnáct set dvacet metrů čtverečních, s šesti ložnicemi a osmi koupelnami. V domě byly čtyři opravdové krby, italský mramor, ty nejdražší perské huňaté koberce, jaké se vůbec daly koupit. Venkovní bazén byl zasazený do nádherné umělé krajiny, připomínající jeskyni. Voda přitékala do bazénu potůčkem se spodním osvětlením, takže se stříbřitě leskla a třpytila, když se jemně čeřila a proudila přes kameny.

Jeho dům obklopovalo pět akrů pozemků; pět akrů bylo v Mountain Brooku opravdu hodně, protože cena půdy tu dosahovala astronomických cifer. Dům a veškerý majetek obklopovala třímetrová kamenná zeď. Vjezd do domu střežila mohutná brána z tepaného kovu s hlídačem a jeho samotného chránil nejlepší zabezpečovací systém, jaký bylo možné pořídit: čidla zaznamenávající jakýkoliv pohyb, kamery a tepelné detektory, to vše kromě standardních alarmů reagujících na přímý kontakt či rozbití skla.

Pokud se chtěl pozdravit se světem, mohl jít a udělat to, ale světu nebylo dovoleno přijít až k němu.

Trávník kolem jeho domu byl vždy pečlivě posekán a bazén zářil čistotou. Zaměstnával kuchařku, která přicházela do domu ve tři hodiny odpoledne, aby mu uvařila večeři, a pak ihned odešla. Ráno trávil nejraději sám s čajem, novinami a vdolečkem. Vdolečky byly civilizované jídlo na rozdíl od mastné slaniny, vajíček a topinek, jimž tu většina lidí holdovala. Vdoleček stačilo jen trochu ohřát v opékači a nebylo nutné složitě uklízet žádný nepořádek; ani nepotřeboval, aby mu ho někdo připravoval.

Vcelku byl se svým světem velmi spokojený. A vždycky ho mimořádně potěšilo, když si vzpomněl na tajemství toho, jak tohle všechno získal. Kdyby dovolil, aby

měly věci svůj vytyčený průběh, nic z toho by mu teď nepatřilo, ale byl natolik prozíravý, že si to zavčas uvědomil. Pokud by to dopustil, jeho otec by činil jedno špatné rozhodnutí za druhým, až by z podniku nezbylo vůbec nic. Neměl na vybranou, musel zasáhnout. Matka zpočátku truchlila, ale nakonec na tom byla mnohem lépe; žila v chráněném pohodlí dalších sedm let, než ji sklátila srdeční choroba.

Vědomí, že musí dělat to, co je nutné, mu skýtalo nesmírnou útěchu. Uznával jen ty meze, které si sám vytyčil.

Televizní program sloužil jen jako zvuková kulisa, zatímco zběžně pročítal noviny. Měl schopnost soustředit se současně na několik věcí; kdyby hlásili cokoli důležitého, všiml by si toho. Tahle televizní stanice vysílala každé ráno spoustu hloupostí, které obvykle ignoroval, ale občas se tam vyskytlo něco, co ho jakž takž zaujalo, takže vždy věnoval trochu pozornosti tomu, o čem se tam mluví.

„Přemýšleli jste někdy o tom, jaké by to bylo mít majordoma?“ odříkával monotónním hlasem moderátor. „Nemusíte patřit do královské rodiny. Po pravdě řečeno, v jednom domě v Mountain Brooku je jeden majordomus, a navíc je jím... žena. V další části našeho pořadu vás seznámíme s osobním sluhou mimořádných kvalit.“

Tohle upoutalo jeho pozornost, takže vzhlédl. Majordomus? No, to je teda zajímavé. Nikdy ani neuvažoval o tom, že by zaměstnával někoho, kdo by s ním bydlel v jednom domě, poněvadž takový zásah do jeho soukromí byl nepřípustný, ale myšlenka na ženu v roli majordoma jej zaujala. O tomhle se mezi lidmi bude určitě mluvit, takže se na to podívá.

Po sérii reklam uvedl moderátor další reportáž a na obrazovce se objevil záběr na velký dům v tudorovském stylu s přepychovým okolím a nádhernou květinovou zahradou. Na dalším záběru byla tmavovlasá mladá žena v

černých kalhotách, bílé košili a vypasované černé vestičce, která žehlila... *noviny*? „Jmenuje se Sára Stevensová,“ říkal reportér, „a náplň jejího pracovního dne není stejná jako u většiny z vás.“

„Tiskařská čern se horkem srazí, takže pak nemáte špinavé prsty ani oblečení,“ vysvětlovala energickým hlubokým hlasem, když přejížděla žehličkou stránky novin a na chvíli vzhledla od práce, aby věnovala pohled reportérovi.

Zarazil se, jako by ho něco uštklo; upřeně se zahleděl na obrazovku. *Sára*. Jmenovala se Sára. Bylo to tak dokonalé, jak jen byla dokonalá ona, klasické a přitom nenápadné, žádný módní výstřelek.

Měla velmi tmavé oči a pleť světlou a hladkou. Rovné tmavé vlasy měla sčesané z čela a na temeni stažené do úhledného uzlu. Byl jí tak fascinován, že nedokázal odtrhnout zrak od obrazovky. Zdála se naprosto dokonalá. Za celý svůj život vídal jen zřídka něco tak úžasného, a když se to stalo, udělal všechno pro to, aby to získal pro sebe. Navzdory tmavým vlasům a očím v sobě neměla nic hispánského ani cokoliv z žádné jiné etnické skupiny, kterou by dokázal rozpoznat. Vypadala sice tak trochu exoticky, ale nijak nápadně či vyzývavě... zkrátka bez jediné chybičky.

Jeho srdce se prudce rozbušilo a musel polknout sliny, které se mu nahromadily v ústech. Byla tak úpravná a čistotná, měla tak úsporné a elegantní pohyby. Pochyboval, že by z jejích rtů někdy splynulo něco tak nezapadlého jako rozpustilé chichotání.

Další záběr ukazoval jejího zaměstnavatele: vysoký, hubený stařík s bílými vlasy, brýlemi a úzkým, energickým obličejem, jemuž dominoval velký orlí nos. „Bez ní bych si nevěděl rady,“ vykládal radostně. „Sára se v domácnosti stará o kdejakou maličkost. Ať se stane cokoliv, poradí si s tím.“

„A poradila si i před několika dny, kdy do domu vnikli dva lupiči,“ pokračoval reportér. „Sára jim úplně sama v loupeži zabránila tím, že jednomu ze zlodějů podrazila nohu, když z domu vynášeli televizor s velkou obrazovkou.“

Kamera se znovu zaměřila na ni. „Byl to hodně těžký televizor, takže ztratili rovnováhu,“ řekla prostě a skromně.

Po zádech mu přeběhl záchvěv vzrušení, když se na ni díval, poslouchal ji a napjatě čekal, až znovu promluví. Chtěl ještě slyšet její hlas. Na dalším záběru otvírala svému starému chlebojárci zadní dvířka mercedesu třídy S a pak sama přešla dopředu a vklouzla na sedadlo pro řidiče.

„Je také školená řidička,“ oznámil reportér, „a absolvovala několik kurzů bezpečného řízení.“

„Stará se o mě,“ prohlásil starý pán s úsměvem od ucha k uchu. „A někdy taky vaří.“

Znovu záběr na ni. „Mou prací je co nejvíc zpříjemňovat život svého zaměstnavatele,“ vysvětlovala. „Když chce mít noviny v určitou dobu, přinesu mu je, i kdybych měla vstát ve tři hodiny ráno a odněkud mu je přivést.“

Za celý život ještě nikdy nepocítil závist, ale tomuhle staříkovi záviděl. Proč se o něj má starat někdo, kdo vypadá jako ona? Úplně by mu stačilo mít nějakou ošetřovatelku jménem Bruce nebo Helga. Copak může ocenit, jaký má vedle sebe poklad? Je si vědom její naprosté dokonalosti?

Znovu záběr na reportéra. „Být majordomem je vysoce specializovaná profese a existuje jen velmi málo žen, které vykročí na tuto dráhu. Špičky v tomto oboru se mohou svému řemeslu vyučit na jedné škole v Anglii a nevyjdou rozhodně levně. Ale pro soudce Lowella v Mountain Brooku nehraje cena žádnou roli.“

Měla by být *tady*, usoudil rázně. Měla by sloužit *jemu*.

Zapamatoval si jméno toho staříka: *Lowell Roberts*. Takže cena nehraje roli? Nu, to se uvidí. Bude ji mít pro sebe, tak či onak.

Soudce Roberts se spokojeně poplácal po kolenou. „Docela se jim to povedlo, nemyslíte?“

„Nebylo to až tak bolestné, jak jsem se obávala,“ řekla Sára suše, když odklízela nádobí od snídaně. „Rozhodně jim ale trvalo celou věčnost, než natočili minutový šot.“

„Vždyť víte, jak to chodí v televizi: natočí kilometry filmu, pak z toho sestříhají to nejlepší a většinu vyhodí. Aspoň tam ale nezkazili žádné detaily. Dokud jsem ještě soudil, v každém mém prohlášení nebo rozhovoru bylo něco, co někdo z těch lidí řekl špatně.“

„Takže se budete mít čím chlubit při hraní pokeru?“

Zatvářil se tak trochu rozpačitě, ale bylo na něm vidět, že má radost. „Nejmíň dva týdny,“ připustil.

Musela se tomu usmát. „V tom případě to stálo za to.“

Vypnul video, protože si krátkou reportáž samozřejmě natočil. „Nechám vyrobit pár kopií pro děti,“ prohlásil.

Sára vzhlédla. „Můžu vám pořídit kopie sama, jestli chcete,“ nabídla se. „Mám video se čtyřmi hlavami.“

„Nemluvte na mě v technickém žargonu,“ ohradil se s mávnutím ruky a vytáhl kazetu z přístroje, „čtyři hlavy mi zní jako něco, co by musel napravovat tým chirurgů, a jedna z hlav by přitom odumřela. Myslím, že mám v knihovně jednu prázdnou kazetu...“

„Mám spoustu prázdných.“ Měla jich neustále zásobu pro případ, že by nějakou potřebovala.

Vsunul kazetu do lepenkového obalu a pečlivě nadepsal na štítek: *Televizní interview se Sárou*, a teprve pak jí videokazetu podal.

„Dám je ještě dnes do pošty. A nezapomeňte, že máte být ve dvě hodiny u lékaře.“

Na chvíli se zatvářil vzpurně. „Nevím, nač už zase potřebuju krevní test. Jím přece zdravě, takže bych měl mít hladinu cholesterolu v pořádku.“

Po pravdě řečeno jedl ještě zdravěji, než se domníval; Sára při přípravě jeho topinek nahrazovala vajíčka náhražkou, kterou dochutila špetkou vanilky, a používala netučný chléb s vysokým obsahem vlákniny. Koupila také dva sirupy – jeden obyčejný a druhý nízkokalorický – a oba vždycky namíchala přesně v tom správném poměru tak, aby v něm chuť nízkokalorického nevzbudila podezření. Starý pán souhlasil, že pokud mu ponechá jeho oblíbené topinky, bude jíst náhražku slaniny, a Sára mu také každé ráno servírovala čerstvé ovoce. Ve spolupráci s kuchařkou se jí podařilo drasticky snížit obsah tuku v jeho stravě, aniž by si vůbec něčeho všiml.

Kdyby se ho pokoušela otevřeně přemluvit pro další změny, určitě by to odmítl a tvrdil by, že pro sníženou hladinu cholesterolu úplně stačí vzdát se opravdové slaniny. Nenápadně na něj vyzrát bylo mnohem jistější, ale byla to vytrvalá, nekonečná bitva.

„Ve dvě,“ připomněla mu znovu. „A jestli tu návštěvu zrušíte, řeknu to Barbaře.“

Dal si ruce v bok. „Vědí vaši rodiče, jakou vychovali tyranku?“

„Ovšemže,“ odpověděla se sladkým úsměvem. „Můj tatínek mi dával lekce v tyranství. Stal se ze mě expert.“

„Já věděl, že vás nemám najímat na práci,“ bručel si pod vousy, když se stahoval do bezpečí své knihovny. „Jakmile jsem viděl na vaší žádosti, že jste z vojenské rodiny, věděl jsem, že s vámi budou trable.“

Ve skutečnosti to ale bylo tak, že vojenská rodina při rozhodování nahrála v její prospěch. Soudce sloužil zamlada u vojenského námořnictva; ve druhé světové válce bojoval v Pacifiku. To, že byl její otec vysloužilý námořní plukovník, jehož k odchodu z armády donutila jen

autonehoda, při níž utrpěl těžké zranění pravé nohy a kyčle, pro něj mělo velký význam.

Vzdychla si. Když už bude pořizovat kopie té nahrávky, musí vyrobit jednu také pro své rodiče. Bydleli v nóbl městečku pro seniory na Floridě a potěšilo by je, kdyby se tím záznamem mohli pochlubit všem přátelům. Nepochybovala, že matka rozešle další kopie sestře a dvěma bratrům a pak jí zatelefonuje přinejmenším jeden bratr, ale spíš oba, a budou jí vykládat o někom, kdo by se s ní rád seznámil.

Dobré na tom bylo, že žila v Alabamě, kdežto jeden z bratrů bydlel v Kalifornii a druhý pobýval momentálně služebně v Texasu. Jít na rande s někým, koho znali, bylo z geografického hlediska nemožné. Ale bylo jí třicet a všichni už začínali být zjevně znepokojení, protože nejevila známky toho, že by se v dohledné době hodlala vdát a zapojit se do plození další generace. Zavrtěla hlavou a sama pro sebe se usmála. Doufala, že se jednoho dne přece jen provdá, ale prozatím pracovala na svém velkém plánu.

Majordomové bývají dobře placení a dobří sluhové jsou velmi dobře placení. Osobní sluha a současně bodyguard si mohl vydělat přes sto tisíc dolarů ročně. Její plat se blížil sto třiceti tisícům. Výdaje měla zanedbatelné; pořídila si vůz značky SUV a kupovala si oblečení, ale to bylo asi tak všechno. Každým rokem investovala velkou část výdělků do akcií a obligací, a přestože se teď trhu s cennými papíry příliš nedařilo, hodlala své investice udržet. Než bude moci uskutečnit svůj plán, ceny na trhu zase určitě stoupnou.

Od soudce by nikdy neodešla, ale realisticky si uvědomovala, že už bude žít jen několik let. Všechno k tomu směřovalo; přestože udržovala hladinu jeho cholesterolu na nízké úrovni, měl už za sebou jeden těžký srdeční infarkt a jeho starý známý kardiolog si o něj dělal obavy. Soudcovo zdraví bylo viditelně křehčí než ještě před šesti měsíci. I když si udržoval bystrou mysl, v průběhu

téhle zimy ho sužovala jedna choroba za druhou a každá si na jeho tělesné schránce vybrala svou daň. Mohl mít před sebou ještě tak dva dobré roky, než ho postihne další infarkt, pomyslela si a do očí se jí draly slzy.

Ale jakmile se soudce odebere na věčnost, chtěla si Sára udělat rok volna a procestovat svět. Jako dítě, které vyrostlo v rodině vojáka, si zvykla každé dva roky se stěhovat a vypěstovala si nefalšovanou touhu uvidět všechno, co se dá. A jelikož nebyla masochistka, chtěla to provést s veškerým pohodlím. Měla v úmyslu létat první třídou a bydlet v dobrých hotelech. S tučným bankovním kontem a díky výhodným investicím si bude moci zajet, kamkoliv bude právě chtít. Když se jí zachce strávit celý měsíc na Tahiti, klidně to může udělat.

Byl to prostý cíl, roční odměna uprostřed celoživotní práce. Měla ráda svou práci, později se chtěla vdát a mít jedno nebo možná i dvě děti, ale ten vysněný rok si chtěla vyhradit jenom pro sebe. Od studií na vysoké škole odolávala pokušení navázat s někým jakkoliv hluboký vztah, protože si byla vskrytu duše dobře vědomá, že by se žádnému muži nelíbilo, kdyby se jeho přítelkyně, snoubenka či manželka chtěla celý rok potulovat po světě – bez něj.

Ani otec tomu nerozuměl. Bratři to už vůbec nechápali, protože byli neustále přidělováni k nějaké jiné posádce po celém světě. Sestra měla za to, že je blázen, když se nechce provdat, dokud je ještě mladá a vypadá k světu. Měla pocit, že jen matka má pochopení pro toulavé sklony svého nejmladšího dítěte.

Ale načasování jejího plánu záviselo na soudci Robertsovi, poněvadž dokud bude naživu, hodlala se o něj starat.

KAPITOLA 4

JAKMILE SKONČILO jejích patnáct minut slávy, všechny výpovědi byly sepsané a listiny podepsané, vrátila se Sára ochotně k svému řádu. Líbilo se jí mít na starost každodenní chod velké domácnosti. Nemusela dohlížet na velký počet zaměstnanců, ale dům musel fungovat jako celek a bylo neustále zapotřebí zajišťovat nějakou údržbu či drobné opravy. Jejím úkolem bylo všimnout si malých problémů, než přerostly ve velké.

V úterý začalo konečně ubývat telefonátů od soudcových sousedů, přátel a příbuzných, což jí přišlo vhod, protože ve středu měla vždy volno. Ve středu se toho obvykle dělo nejméně; v pondělí a úterý vyřešila všechny problémy, které se nahromadily přes víkend, a ve čtvrtek a pátek zařizovala vše nezbytné pro soudcovy víkendové plány, ať byly jakékoliv. Kromě středy měla volno ještě další půlden v sobotu nebo v neděli, podle toho, co měl soudce na programu. Přizpůsobovala se velmi pružně jeho potřebám a on na oplátku vždy myslel na to, aby měla dost volna pro sebe.

Ve volném čase si občas s někým vyrazila – ale bývalo to jen zřídka, protože zatím nechtěla, aby nějaký její vztah přerostl ve vážnou známost. Jindy chodila po obchodech a dělala všelijaké „holčičí“ věci, jak tomu říkali bratři, a také trénovala.

V suterénu domu si nechala nainstalovat několik posilovacích přístrojů a boxovací pytel. Každý den si vyšetřila nejméně půlhodinku na posilování, k níž ještě přidala půlhodinový běh. Některé dny se musela pořádně honit, aby to všechno stihla, ale pokud bylo nutno vstát o něco dřív než obvykle, udělala to. Považovala za součást své práce, že se musí udržet ve špičkové kondici, ale také jí přinášelo pocit uspokojení, když byla silná, pružná a nabitá energií.

Kromě karate a kickboxu se také věnovala judu a lukostřelbě a každý týden strávila hodinu na místní střelnici. Byla dobrá, ale chtěla být ještě lepší, i když soutěžila jen sama se sebou. No dobrá, také chtěla být lepší než bratři. Daniel i Noel byli vynikající střelci stejně jako otec, takže pokud hodlala ovládat střelné zbraně, považovala za věc cti, že musí dodržet vysoký standard rodiny. Kdykoliv se všichni sešli, což obvykle bývalo jednou do roka o Vánocích, spolu s otcem a bratry si pokaždé zašli na střelnici, aby se procvičili ve střelbě na terč. Ten, kdo vyhrál, si vysloužil putovní dolarovou minci s portrétem Susan B. Anthonyové, v níž byla přesně uprostřed prostřelená díra. Noel jí provlékl zlatý řetízek, a pokud se jemu či Danielovi podařilo získat trofej pro sebe, byli natolik neomalení, že ji mimo službu nosili zavěšenou kolem krku a všude se jí chvástali. Jak je Sára povzneseně informovala, ona a otec měli vybranější způsoby.

Sice ji nenosila, ale měla ji. Mince na řetízku byla uložená v její šperkovnici. K naprostému zděšení bratrů ji vyhrála už dva roky po sobě. A vzhledem k tomu, že Daniel i Noel patřili u armády k elitním vojenským jednotkám, nebrali tuhle prohru nijak lehce. Když se to tak vezme, možná po zhlédnutí toho videozáznamu nezavolají, že vědí o někom, kdo by se s ní rád sešel.

Byli by neradi, kdyby se někdo z jejich přátel dozvěděl o mladší sestře, která střílí lépe než oni.

Sára si byla jistá, že by jí při rozhovoru s případným nápadníkem vyklouzla právě tahle informace a žádný z bratrů by jí nevěřil, že se tak stalo nedopatřením. Sakra.

A tak si ve středu ráno udělala pedikúru, v rámci níž si nalakovala nehty na nohou tmavé růžovým lakem, a vyrazila na obvyklou hodinu kickboxu v soukromé tělocvičně. Pánové možná nebudou u vytržení, když je nakopne bosá noha s růžovými nehty, ale jí ta představa rozhodně zvedla náladu. Nakopnout někoho se dá jednoduše, ale taky se to dá udělat stylově. Vždycky dávala přednost stylu.

Po tréninku se osprchovala a navoněla a dopřála si dobrý oběd v restauraci Summit, pak chvíli bloumala po obchodech a odjela na střelnici trénovat střelbu na terč. Tahle střelnice byla určená pro civilisty, poldové měli vlastní. Mohla chodit i do kryté střelnice, ale když někdo trénoval pořád jen uvnitř a pak se dostal na střelnici pod širým nebem – kde se odehrávaly všechny vánoční souboje s muži z její rodiny – mohly ho pak rozhodit různé povětrnostní a světelné podmínky.

Den byl teplý a typicky jarní, přestože byla teprve polovina března. Stromy voněly květy, narcisy a forzýtie už dávno odkvetly, trávníky se zelenaly a bujně obrůstaly. Tady na slunném jihu byly zimy mnohem kratší, jen z poloviny tak dlouhé, než by měly být podle kalendáře. Občas sice přituhlo, někdy se dokonce vyskytl i sníh a led, ale většinou se zima jihu jen tak lehce dotkla, jen natolik, aby listnaté stromy shodily listy a trávníky na čas zhnědly. Ale už asi po šesti týdnech těchto mírných projevů, obvykle koncem ledna, začaly ze země rašit zelené listy narcisů a na stromech se nalévala poupata. Teď už příroda hýřila nádhernými barvami. Vcelku vzato se tady nežilo špatně. Sára si ještě dobře vzpomínala na některá místa, kam byl převelen její tatínek a kde měla pocit, že snad nesundá kabát po celého půl roku. Samozřejmě to bylo

přehnané tvrzení, ale rozhodně zažila dost dlouhých a studených zim.

Když došla na střelnici, mírně foukalo, ale teplota vystoupila hodně přes dvacet stupňů a větřík byl příjemný, i když měla na sobě sandály a lehké bavlněné tričko s krátkými rukávy. Už zítra měla přijít studená fronta a přinést nižší teploty a bouřkové počasí, ale teď ještě bylo nádherně.

Zaplatila vstupné a vybrala si terč, nasadila si sluchátka a šla ke své lavičce. Střelnice byla zasazená ve svahu, takže kulky, které minuly cíl, se zavrtaly do šestimetrového hliněného náspu. Jako ochrana proti zbloudilým střelám byly všude rozestavěné žoky slámy, ale za celou tu dobu, co sem chodila, nebyla svědkem ani jediné nehody; ti, kdo se tady procvičovali ve střelbě, brali obvykle vážně bezpečnost i to, co dělají.

Právě střílela na čtvrtý terč, když k ní někdo zezadu přišel a stoupl si jí těsně za záda. Soustředěně dokončila sérii střel, odhodila prázdný zásobník, nechala si poslat terč a teprve potom se obrátila ke svému návštěvníkovi.

Když si uvědomila, odkud ho zná, lehce se jí sevřelo srdce. Sundala si z uší sluchátka. „Detektive,“ řekla, ale ani za nic si nedokázala vzpomenout na jeho jméno. „Promiňte, ale nevzpomínám si na vaše jméno.“

„Cahill.“

„Jistě. Promiňte,“ řekla znovu, ale neuvedla na svou omluvu, že byla rozrušená událostmi oné noci. Rozrušená sice byla, ale on za to mohl ještě víc než veškeré události a telefonáty, které vzápětí následovaly. To mu ovšem nehodlala prozrazovat.

Byl oblečený skoro stejně jako tenkrát, ale neměl sako a k dost upnutému modrému tričku, pod kterým se rýsovala široká ramena a vypracované svaly, si vzal džíny a holínky. Takže se nezmýlila v původním odhadu: byl vytrénovaný, ale žádný kulturista.

Bude jí dělat potíže pohlédnout mu zpříma do tváře, protože se její oči odmítaly přesunout výš. Od krku dolů byl definicí pastvy pro oči.

Terč vyslaný po automatizované dráze k nim dorazil. Natáhl se k němu, uvolnil ho ze svorky a podrobně si ho prohlížel. „Pozoruju vás už od té doby, co jste přišla. Jste fakt dobrá.“

„Díky.“ Začala znovu nabíjet. „Co tady děláte? Poldové obvykle chodí na vlastní střelnici.“

„Jsem tady s kámošem. Mám dnes volno, tak se jen tak potloukám.“

Á já. Nechtěla vědět, že má volno ve stejný den jako ona. Dnes vypadal o něco přátelštěji, i když jeho uvolněný obličej měl ještě pořád dost daleko do čehokoliv, co by se podobalo úsměvu. Kradmo na něj pohlédla hodnotícím zrakem. I za denního světla měl dost hrubé rysy; jako by jeho tvář někdo vyformoval motorovou pilou místo jemného sochařského dláta. Aspoň byl čerstvě oholený, ale tím zřetelněji vystupovaly žulově tvrdé linie brady a čelisti. Rozhodně to byl hezký kluk. I když po pravdě řečeno na něm nebylo klukovského vůbec nic, hezkého či nehezkého.

„Máte volnou každou středu?“ Sakra, raději se na to neměla ptát. Nemusela to vědět.

„Ne, prohodil jsem si to s jedním vyšetřovatelem. Měl mimořádnou akci.“

Děkuju ti, Pane Bože, pomyslela si. Ještě nikdy nepozvala žádného mužského na rande, ale tentokrát by mohla podlehnout pokušení a udělat to, i když se zdálo, že měl přímo žulový charakter. Věděla, že by se jí nelíbilo, kdyby s ní chtěl nějaký muž chodit jen kvůli jejímu tělu, takže neměla v úmyslu dovolit sama sobě, aby se provinila stejným prohřeškem.

„Mohla jste je zastřelit.“

Ten zabručený výrok přišel zcela náhle a doprovázel jej pohled tak přímý, že překvapeně zamžikala. Měl modré oči

a v nich tvrdý, bystrý pohled. Oči poldy, oči, jimž nic neuniklo. Pozoroval ji, sledoval její reakce. Zmátlo ji to tak, že jí trvalo minutu, než si uvědomila, že mluví o těch zlodějích.

„Mohla,“ přisvědčila.

„Tak proč jste to neudělala?“

„Neměla jsem pocit, že by ta situace vyžadovala smrtící sílu.“

„Oba byli ozbrojení nožem.“

„To jsem nevěděla, a ani kdybych to věděla, neohrožovali soudce ani mě; vůbec nešli nahoru. Pokud by se situace vyhrotila a já bych se domnívala, že jsou naše životy v nebezpečí, střílela bych.“ Odmlčela se. „Mimochodem, díky, že jste do té zprávy nenapsal nic o mé kvalifikaci.“

„Nesouviselo to s případem. Ani jsem tu zprávu nepsal; nebyl to můj případ.“

„I tak vám děkuju.“ Část zprávy byla zveřejněna; televizní reportér by se s radostí zaměřil právě na tenhle aspekt její práce. Ale žádné otázky o funkci bodyguarda jí nebyly položeny a ona ani soudce Roberts tohle téma rozhodně nenadnesli. Být jeho osobním sluhou bylo už tak dost originální i bez toho, aby veřejnost věděla o tom, že je současně jeho bodyguardem. Kdyby to kdekdo věděl, přišla by tím o značnou výhodu, a navíc by to vzbudilo právě tu pozornost, které se oba chtěli vyhnout.

„To, jak mluvíte,“ utrousil s pohledem ještě stále upřeným na její obličej. „Někdo z rodiny snad sloužil u policie?“

Byla snaha udržet s ním konverzaci vždy tak náročná jako pokus dohonit králíka? Ale přesto věděla přesně, co tím myslí. Poldové mluví specifickým jazykem a používají výrazy a obraty podobné těm z vojenského žargonu. Sára vyrostla v rodině vojáka, ale postupně si zvykla považovat ostatní lidi za civilisty a přizpůsobovala svůj mluvený

projev tak, aby zněl neformálně. S detektivem Cahillem se ale automaticky vrátila ke starému zvyku mluvit stroze a úsečně.

Zavrtěla hlavou. „U armády.“

„Vy jste byla u armády?“

„Já ne, ale otec. A oba mí bratři jsou tam dodnes. Takže pokud třeba utrousím, že bylo ‚dosaženo cíle‘, pochytila jsem to od nich.“

„U které jednotky?“

„Táta byl u námořních sil, Noel je taky u námořnictva a Daniel slouží u US Army.“

Pokýval hlavou. „Já byl taky US Army.“

Ne „byl jsem v US Army“, ale „byl jsem US Army“. Ten nepatrný rozdíl ve formulaci vyjadřoval obrovský rozdíl v postoji. Někdo vstoupil do armády kvůli příležitosti získat vzdělání; odsloužili si, co museli, a pak zase odešli. Ti, kdo o sobě říkali, že jsou US Army, patřili k těm oddaným, pro něž to byla záležitost na celý život. Detektiv Cahill se zdál ale příliš mladý na to, aby sloužil v armádě dvacet let, pak ještě vystudoval policejní akademii a pracoval se až do funkce detektiva.

„Jak dlouho?“

„Osm let.“

V duchu nad tím uvažovala, zatímco vsunula pod svorku nový terč a poslala ho po dráze na místo. Osm let. Proč ze služby odešel? Věděla, že vyhodit ho nemohli, protože jinak by nepracoval u policejního oddělení v Mountain Brooku. Možná jako její otec utrpěl nějaké zranění, které mu znemožnilo pokračovat v práci u armády. Nenápadně pohlédla na to statné, zdravé tělo. Kdepak. Pochybovala, že by to mohlo být důvodem jeho odchodu.

Na to, aby se ho vyptávala, ho dost dobře neznala, a nebyla si ani jistá, zda ho chce tak dobře znát. Ba ne, to by sama sobě lhala; rozhodně ho chtěla lépe poznat, dozvědět se, zda je za tím mrzoutským obličejem a očima poldy

aspoň špetka smyslu pro humor. Nu, v tomto případě na tom nejspíš bude líp, když se to nedozví. Ale něco na něm nebo v něm – a nebyla to jen jeho tělesná schránka, i když ta v ní vyvolávala vyloženě choutky – v ní vzbuzovalo až příliš silnou odezvu. Nejspíš to měla na svědomí nějaká chemická reakce, hormony nebo kdovíco, ale věděla, že tenhle muž by ji mohl dostat. Mohl by ji proti jejímu přesvědčení vtáhnout do vztahu, který by zkřížil její pracovní i osobní plány.

A v tom případě by nejspíš byla blázen, kdyby o něj nestála. Možná že je i s tou svou zatrpklou povahou právě tím mužem, jehož by mohla milovat. Má se držet svého plánu, nebo hledat pořádného chlapa?

Těžké rozhodování.

V duchu se tomu zasmála. Zatímco tu v hlavě prováděla tuhle krkolomnou gymnastiku, on k ní, pokud věděla, nemusel pocítit ani špetku přitažlivosti. Třeba byl ženáč a otec pěti dětí.

Nech to být, radila sama sobě. Pokud je svobodný a bude mít dostatečný zájem, aby podnikl nějaký krok, rozhodneš se až pak, co s tím udělat.

Spokojená s tímhle rozhodnutím si nasadila sluchátka a on udělal totéž. Uchopila revolver do levé ruky, pravou si zpevnila zápěstí a klidně, metodicky vystřílela do terče celý zásobník. Byla zvyklá na kritické publikum – jmenovitě otce a bratry – takže jí Cahillova přítomnost nevadila.

Když k nim automatický podavač vyslal terč, znovu si sundal sluchátka. „Střílela jste levou rukou.“

Panebože, všimal si úplně všeho. „Střelbu levou rukou trénuju aspoň z poloviny času.“

„Proč?“

„Protože svou práci beru vážně. Kdybych někdy měla v krizové situaci poraněnou pravou ruku, měla bych být přesto schopná ochránit svého svěřence.“

Čekal, až k nim dorazí terč, a pozorně si prohlédl její výsledky. Levou rukou střílela téměř stejně dobře jako pravou. „Trénujete tvrdě kvůli hrozbě, o níž si myslíte, že ve skutečnosti nenastane.“

Pokrčila rameny. „Nejsem placená za to, abych sázela na procenta; jsem placená za to, abych byla připravená. Tečka.“

„Hej, Docu!“

Přejel pohledem řadu střelců a zvedl ruku na znamení, že slyšel. „Myslím, že můj kamarád chce končit.“

„Doc?“ Jeho přezdívka ji udivila.

„Dlouhá historie.“ A jak se zdálo, nechtělo se mu ji vyprávět. „Slečno Stevensová.“ Kývnutím hlavy se s ní rozloučil a odešel dřív, než mu stačila odpovědět. Připojil se k statnému chlápkovi v džínách, tričku a baseballové čepici, který mu ukazoval svazek papírových terčů a potřásal hlavou ve zjevném gestu znechucení. Detektiv Cahill si prohlédl revolver, zručně ho nabil a šel si do stojanu upevnit nový terč.

Sára si nedovolila sledovat, jak se mu daří. Musela dokončit vlastní trénink, takže vystřílela ještě tři další série ran levou rukou z různých vzdáleností a pak to zabalila. Když se rozhlédla, detektiv Cahill a jeho kamarád už byli pryč.

KAPITOLA 5

KDYŽ SE UJISTILI, že Rickův nový revolver je opravdu neskutečný krám, šel Cahill s kamarádem zpátky do obchodu, kde Rick zbraň koupil. Rick se s majitelem dohadoval téměř hodinu, ale bez výsledku; zbraň řádně koupil, nechal ji zaregistrovat na své jméno a veškeré papíry mu byly poslány v den, kdy ji zakoupil, takže se teď mohl odvolat jedině k výrobci nebo se pokusit prodat ji nějakému nic netušícímu důvěřivci.

Oba muži se raději odebrali do gril-baru a rozhodli se dát si večeři a něco tekutého jako útěchu. „Objednal bys mi pivo, prosím tě?“ požádal Rick a odešel na toaletu. Cahill se usadil na barové stoličce a objednal. Když se Rick vrátil, popíjel už kávu.

„Ta ženská, co jsi s ní mluvil na střelnici, nevypadala špatně.“ Rick se vyhoupl na stoličku vedle něj. „Balíš ji?“

Cahill pomalu otočil hlavu a pohlédl na přítele tak chladně, jako by ho až dosud nikdy neviděl. „Kdo sakra jsi, a vůbec, co je mi po tobě?“

Rick se uznale zazubil. „To bylo dobrý. Fakt dobrý. Skoro jsi mě vyděsil. Můžu to někdy taky použít?“

„Posluž si.“

„Tak balíš ji, nebo ne?“

„Ne.“

„Proč ne? Je vdaná nebo co?“

„Ne, pokud vím.“

„Takže ti to zopakuju: Proč ne?“

„Nemám chuť to zkusit.“

Rick zavrtěl hlavou a natáhl se po pivu. „Musíš se přes to přenést, synu. No co, tak jsi měl těžký rozvod, ale je to pryč. Jsi volný a musíš začít pečovat o další květinu.“

Jelikož byl Rick veterán, který měl za sebou už dva rozvody a právě se poohlížel po manželce číslo tři, Cahill tak trochu pochyboval o tom, jak hodnotné jsou rady ohledně žen, které mu udílel. Rick byl dobrý nato, aby je přitahoval, ale udržet si je neuměl. Ale poněvadž mu byl dobrým přítelem, Cahill na nic z toho nepoukazoval. „Dej mi čas,“ odvětil mírně.

„Sakra, vždyť je to už rok!“

„Tak možná potřebuju rok a půl. Kromě toho se občas s nějakou sejdu.“

„Jenže to nikam nevede,“ odfrkl Rick.

„Nechci, aby to někam vedlo. Chci jenom sex.“ Zachmuřeně se zahleděl do šálku s kávou. O sex rozhodně stál, ale dostat se k němu byla potíž. Ty, co nabízely sex na jednu noc bez dalších závazků, nebyly typem ženy, po jaké toužil. Vulgarita ho nikdy nelákala. Ženy, které ho opravdu přitahovaly, měly zájem o dlouhodobý vztah, jenže to právě teď nepotřeboval.

Ne že by se přes Shannon nepřenesl; skoncoval s ní v týž den, kdy se dozvěděl, že mu zahýbá s lékařem z nemocnice, kde pracovala. Jenže rozvod byl ohavný; rvala se, seč mohla, aby toho vysoudila co nejvíc, jako by ho chtěla potrestat za to, že už ji nechtěl. Ženám nerozuměl, nebo aspoň ne takovým jako Shannon; jestli se nechtěla rozvádět, tak proč si zahrávat s jinými? Opravdu si myslela, že ji nevykopne, když to zjistí?

Přišel na to a vykopl ji, a ona na to reagovala s takřka vyšinutou pomstychtivostí.

Snažil se být spravedlivý. Ale nebyl žádný hlupák; první věc, kterou udělal po tom, co se dozvěděl o její nevěře, bylo, že vyzvedl polovinu z jejich společného účtu a otevřel si nový účet u jiné banky, tentokrát jen pod svým jménem. Současně požádal, aby zrušili její jméno u všech jeho dalších účtů. Vyváděla jako zběsilá, když to zjistila. Přišla na to tak, že se pokusila uhradit něco z jeho kreditkarty poté, co ji vyhodil – takže to odhadl správně.

V žádosti o rozvod jí to všechno spočítal, ale radikálně se vzepřela a žádala všechno: dům, auto i nábytek, a on aby splatil za všechno dluhy, přestože ona vydělávala v nemocniční administrativě víc než on jako polda, a navíc chtěla výživné.

Advokát, jehož si Shannon najala, byl ve věci rozvodu zkušený a známý tím, že pro své klientky dokázal vysoudit vše, co si přáli. Jediné, co Cahilla zachránilo, byl chytrý advokát a ještě chytřejší soudkyně, která Shannon okamžitě prohlédla. Myslel, že je všechno ztraceno, když se dozvěděl, že je bude soudit žena, ale jeho advokát se jen usmál a utrousil: „Bude to legrace.“

Cahill by rozvodové řízení rozhodně za legraci neprohlásil, ale výsledek byl v jeho případě víc než slušný. Jelikož spolu neměli děti, soudkyně vše rozdělila úměrně k jejich příjmům. Nikdo z nich nechtěl dál bydlet v domě, takže nařídila, aby byl prodán, z výtěžku zaplacená hypotéka, a zisk, pokud nějaký bude, měl být rozdělen mezi manžele. Vzhledem k tomu, že Shannon vydělávala dvakrát tolik co on, měl dostat ze zisku dvakrát vyšší částku než ona, protože pro ni bylo snazší pořídit si nový dům. Když byl rozsudek vynesena, Cahill se na Shannon díval a viděl, jak zrudla zlostí, neschopná tomu uvěřit. Ať čekala cokoliv, tohle tedy určitě ne.

Zuřivě cosi šeptala svému advokátovi, až musela soudkyně rázně zaklepat kladívkem a nařídit jí, aby zmlkla.

Shannon dostala své auto, Cahill dodávku a o zařízení domu se rozdělili. Postel nechtěl, protože měl podezření, že tam s ní dováděl ten její doktor. Ale když si koupil jiný dům a přestěhoval se do něj, měl aspoň židle, na které se mohl posadit, stůl, u něhož mohl jíst, nádobí, v němž mohl vařit, mohl se dívat na televizi a koupit si zbrusu novou postel. Jakmile dostal peníze z prodeje domu, systematicky se zbavoval všeho, co kdysi vlastnil společně se Shannon. Z jeho manželství nezbyla jediná sklenička, vidlička či ručník.

Jen by si přál, aby se mohl zbavit té pachuti v ústech stejně rychle jako těch věcí.

Nejhorším důsledkem rozvodu se Shannon bylo, že začal pochybovat o svém úsudku. Miloval ji a myslel, že s ní stráví zbytek života. Všechno si pěkně naplánovali: měl sice dobrou práci u policejního oddělení v Mountain Brooku – policisté v Mountain Brooku měli nejlepší plat ze všech policistů ve Státech – ale počítali s tím, že až ona dostuduje nemocniční administrativu a získá místo se závratně dobrým platem, on odejde od policie a začne studovat medicínu. Když se tak ohlížel zpátky, napadalo ho, zda Shannon prostě nebyla zatížená na lékaře. Ještě u armády absolvoval lékařské školení a lákala ho představa dosáhnout téhle náročné mety, ale po dvou letech v Mountain Brooku si uvědomil, že ho práce policisty těší víc, než by ho těšila práce lékaře.

Možná právě tehdy začala mít Shannon pochybnosti, když změnil své životní plány. Možná z celého srdce toužila po velkých penězích a oslnivých společenských událostech, a když se zdálo, že jí s ním nekvete naděje ani na jedno z toho, považovala za své právo poohlédnout se jinde. Jenže měl za to, že ho má ráda bez ohledu na to, zda drží v ruce skalpel či revolver. Proč si nevšiml včas, že

něco nehraje? A co když tu chybu udělá znovu? Měl talent okamžitě rozpoznat podezřelé, ale co se týkalo vlastní ženy, stál jeho odhad za kočku. Nemohl si už věřit, aby si zas nevybral nějakou jako Shannon a pak jen slepě vyčkával, až dostane další políček do tváře její nevěrou.

„Už zase bloumáš v myšlenkách,“ řekl Rick.

„Jsem v tom dobrý,“ zamumlal Cahill.

„No jo, tréninkem se dosahuje dokonalosti. Sakra, není divu, ani sis neobjednal pivo. Tak bych myslel na kdovíco, kdybych se držel kafe.“

„Dám si pivo až k jídlu. Nezapomínej, že budu řídit.“

„Když už mluvíme o jídle, mám hlad.“ Rick se ohlédl a uviděl volný stůl. „Pojďme si přesednout tamhle a něco si dáme.“ Popadl pivo a slezl z barové židličky. Cahill si vzal kávu, ukázal barmanovi, kam odcházejí, a přesunul se za Rickem ke stolku.

„Kde ses s ní seznámil?“ zeptal se Rick.

„S kým?“

„S kým?“ zopakoval po něm. „S tou ze střelnice. Tou, co má revolver a senzační prdelku, kvůli které se mi mimochodem málem zastavilo srdce z toho, jak ji měla napěchovanou v těch džínech.“

„Dům, kde pracuje, minulý týden málem vykradli. Zapisoval jsem její výpověď.“

„Znáš ji teprve týden? Tak to je ještě naděje. Pozveš ji na rande?“

„Ne.“

„Proč ne, sakra?“ dožadoval se Rick čím dál hlasitěji. Když k nim přistoupila servírka s jídelním lístkem, vyškubl jí ho z ruky. Cahill si objednal hamburger, hranolky a pivo. Rick si po pečlivé úvaze objednal totéž. Jakmile se servírka vzdálila, naklonil se přes stůl a zopakoval: „Proč ne, sakra?“

„Probůh, jsi jak zaseknutá deska,“ odbyl ho Cahill popuzeně.

„Nemyslíš, že je kus?“

Vzdychl si. „Jo, myslím si, že je kus.“ Po pravdě řečeno ho opravdu rozpalovala, jenže na poli milostných vztahů už utrpěl popáleniny třetího stupně a nemohl si dovolit ještě těžší zranění. Rozhodně ne teď. Věděl, že jako každému jinému člověku se mu nakonec rány zahojí a bude moci znovu riskovat, ale teď ještě ne.

„Tak ji pozvi na rande! Přinejhorším odmítne.“

„Nepatří k těm, co jsou na jednu noc.“

„Tak si s ní užij dvě.“

„Jedna noc nic neznamená, ale dvě už jsou vztah, a to je přesně to, co nechci.“

„Možná ne, ale je to přesně to, co potřebuješ. Když spadneš z koně, tak hned zase nasedneš a nehloubáš o tom. Nasedni na koně, kamaráde, a jed’.“

Cahill zasténal. „Dej mi s tím pokoj!“

„Tak jo, jak chceš.“ Rick namaloval prstem čáru do oroseného pruhu na sklenici a znovu se zahleděl na Cahilla. „Vadilo by ti moc, kdybych ji pozval na rande já?“

Měl chuť praštit hlavou do stolu. „Ne, krucinál. Vůbec by mi to nevadilo.“ Podezřívá Ricka, že mu šlo celou tu dobu jen o to – ujistit se, že je cesta volná.

„Tak jo. Jen jsem si chtěl být jistý. Jak se jmenuje?“

„Sára Stevensová.“

„Je v telefonním seznamu? Máš její číslo?“

„Nevím a nemám.“

„Nemáš její číslo? Já myslel, žes ho musel zapsat do těch vašich záznamů nebo tak nějak.“

„Má byt v domě, kde pracuje. Nevím, jestli má soukromé číslo, ale nejspíš ano.“

„Pracuje u někoho v domě? Kde? U koho? Co tam dělá?“

Mluvit s Rickem bylo někdy jako povídat si s kulometem, když začal chrlit ty své otázky. „Dělá osobního sluhu pro jednoho federálního soudce ve výslužbě.“

„Já myslel, že jsi říkal, že se jmenuje Stevensová, a ne Služebná.“

„Ricku, dávej pozor. Pracuje jako majordomus, takový ten sluha, co je mívali v anglických sídlech. S ubrouskem přehozeným přes předloktí a tak dál.“

„Beze srandy?“ Rick se udiveně napřímil na židli. „Ani jsem nevěděl, že máme v Alabamě majordomy. Počkat, mluvíme o Mountain Brooku.“

„Přesně tak.“

„Tak *majordomus*, říkáš. No to je dobré, co? Nevěděl jsem, že ženy můžou dělat majordomy. Není spíš něco jako služka?“

„Myslím, že to není totéž.“ Cahill se tomu bezděky usmál. „Majordomové mají do služek daleko.“

Rickův mozek to už vstřebal a pokročil dál. „Takže bych jí mohl zavolat na číslo toho starocha soudce. Jak že se jmenuje?“

„Lowell Roberts.“

„Je v seznamu?“

„To nevím, a jestli ne, tak ti ho z našich materiálů zjišťovat nebude, s tím nepočítej.“

„To jsi pěkný kamarád. Proč ne, kruci?“

„Poněvadž jestli není v seznamu, znamená to, že chce mít soukromí, a já jí nebude dělat potíže tím, že bych to číslo dával chlapům, kteří by ji chtěli zvát na rande.“

„Jo tak je to!“

„Jak?“

„Takže o ni *máš* zájem!“

Cahill na něj upřeně zíral. „Nechtěl bych vidět rentgen tvého mozku,“ utrousil. „Musí to být děsivé.“ Servírka postavila před každého z nich pivo. Upil na posílenou mohutný doušek.

„Jsem lepší než počítač; prostě mi to pálí.“

„V tomhle případě jsi vedle.“

„Houby s octem. Myslíš si o ní, že je kus, a nechceš mi dát její číslo. To jsou přesvědčivé důkazy.“

„Snažíš se mě vyhecovat, abych ti to číslo dal. Ale pokud vím, klidně je možné, že je v seznamu. Ani ses tam nepodíval.“

„K čemu je dobré mít kámoše poldu, když mi ani neprozradí tajnou informaci?“

„Můžeš ho požádat, aby se ti podíval na zmršený revolver, který sis koupil, a potvrdil ti, že je fakt na houby.“

Rickův obličej se rozjasnil. „To je fakt, ale nezamlouvej to. Je mi jasné, o co tady běží. K téhle ženské tě to táhne. Šel sis s ní povídat, i když, jak sám říkáš, víš, že to není typ holky na jednu noc. Kamaráde, možná ti to ještě nedochází, ale jsi na dobré cestě k uzdravení. Než se naděješ, budeš se na ni usmívat přes stůl se snídání.“

„Už se neusmívám,“ opáčil Cahill vážně, i když se musel snažit, aby nedal najevo pobavení.

„Tak se na ni budeš mračit přes stůl při snídání. Uvidíš.“

Cahill vzdal snahu Ricka o čemkoliv přesvědčovat. „Tak jo, máš pravdu. Je tak senzační, že mám chuť běžat po třech pokaždé, když ji uvidím.“

„No vida, už to z něj leze.“

„Jestli jí zavoláš, zlomím ti vaz a přerazím hnáty.“

„To je řeč!“

„Tak co je s těmi hamburgery?“ Rozhlédl se a jako na zavolanou se v tu chvíli vynořila servírka nesoucí dva talíře vrchovatě naložené lákavě kořeněnými hranolky.

Rick na něj chvíli zíral a pak truchlivě zavrtěl hlavou. „Jsi beznadějný případ, Docu.“

„To už jsem někde slyšel.“

Sára se vrátila domů pořádně unavená po tvrdém tréninku s instruktorem karate. Soudce Roberts jako obvykle každou středu večerel venku, takže necítila potřebu

na něj dohlédnout, jak by tomu bylo, kdyby se nacházel v domě. Rychle prošla budovou, aby zkontrolovala, zda jsou zavřená okna a zamčené všechny dveře, a zamířila nahoru do svého bytu.

Soudce jí dával poštu na stolek vedle schodiště. Cestou nahoru po schodech se zběžně probrala tím, co jí toho dne přišlo: *Magazín spotřebitele*, dva katalogy a dopis.

Položila poštu na kuchyňský stůl pro dvě osoby, dala si ohřát do mikrovlnné trouby šálek vody, šla do ložnice a svlékla se. Po tréninku se osprchovala, ale i tak jí připadalo, že má na sobě oblečení přilepené. Oddechla si úlevou, když ji závan chladivého vzduchu od stropního ventilátoru pohladil po nahé kůži. Měla dnes za sebou dva náročné tréninky a večer měla v úmyslu dopřát si příjemný oddech. Hodlala si udělat obličejovou masku a naložit se do lázně provoněné levandulí.

Začala napouštět vodu do vany, nasypala do ní koupelovou sůl, pak si natáhla župan a vrátila se do kuchyně, aby vložila sáček kvalitního zeleného čaje do šálku s horkou vodou. Zatímco se louhoval, prolistovala zásilkové katalogy a hodila je rovnou do koše. První doušek čaje byl přímo božský, s povzdechem se posadila a otevřela dopis.

Milá slečno Stevensová,

rád bych vám nabídl místo ve mém domě, v téže funkci, jakou zastáváte nyní. Mám velký dům, jemuž by prospělo vaše zdatné vedení, ale domnívám se, že by šlo o vzájemný přínos. Ať je váš současný roční příjem jakýkoliv, zvýším jej o dalších deset tisíc dolarů. Prosím, sdělte mi telefonicky své rozhodnutí.

Hm, to bylo zajímavé. Nebyla v pokušení měnit místo, ale i tak ji to zaujalo. Prohlédla si zpáteční adresu; nějaká

ulice v Mountain Brooku. Soudíc podle data v záhlaví dopisu to musel někdo odeslat hned po zhlédnutí té televizní reportáže.

Nečekala, že by mohla dostat další nabídky zaměstnání. I když to bylo lichotivé, neměla v úmyslu od soudce odejít bez ohledu na to, kolik peněz by jí nabízeli.

Byla to ale slušná nabídka a zasloužila si, aby na ni odpověděla. Zvedla sluchátko a vytočila číslo uvedené v dopise. Po chvíli se zapnul záznamník a jemný mužský hlas jí oznámil: „*Dovolali jste se na číslo 6785. Prosím, zanechte vzkaz.*“

Sára zaváhala. Nerada nechávala vzkazy, ale lidé, kteří měli telefonní záznamníky, si je obvykle pořizovali proto, aby je volající využívali. „Tady je Sára Stevensová. Děkuji vám za nabídku zaměstnání, ale jsem velmi spokojená ve svém současném místě a nehodlám z něj v dohledné době odejít. Přesto vám ještě jednou děkuji.“

Přerušila spojení a zvedla šálek s čajem, ale vtom si vzpomněla na vodu tekoucí do vany. Rychle šla do koupelny, kde zjistila, že vana je už plná a stoupá z ní pára: přesně tak si to přála. Zavřela oba kohoutky, pustila si hudbu z CD přehrávače, odhodila župan na podlahu a s blaženým povzdechem se ponořila po bradu do vody. Teplá voda měla zázračné účinky na její unavené svaly; takřka cítila, jak se z nich uvolňuje napětí. Z disku s meditační hudbou se linuly tiché tóny klavíru a houslí. Upila další doušek čaje, pohodlně si opřela záda a zavřela oči, šťastná a spokojená.

„*Tady je Sára Stevensová.*“ Zastavil nahrávku, přetočil ji zpátky na začátek, pustil znovu a zaposlouchal se do ní.

„*Tady je Sára Stevensová*“

Její hlas zněl stejně jako tenkrát v televizi, tiše a hřejivě. Stál vedle záznamníku a poslouchal, když mu nahrávala vzkaz.

„Tady je Sára Stevensová.“

Nemohl uvěřit, že jeho nabídku odmítla. Deset tisíc dolarů! Ale bylo to důkazem její oddanosti, a oddanost je vzácná vlastnost. Bude právě tak oddaná jemu, jakmile ji bude mít ve svém domě.

„Tady je Sára Stevensová.“

Měl talent přimět lidi k tomu, aby změnili svá rozhodnutí, zařizovat věci vždy ke své spokojenosti. Takže nemá v dohledné době v úmyslu odejít ze svého místa? To se ještě uvidí, a on se o to postará.

KAPITOLA 6

KDYŽ SÁRA na druhý den ráno servírovala soudci snídani, řekla mu: „Včera jsem dostala dopis s nabídkou k práci. Ten člověk musel vidět tu televizní reportáž.“

Soudce Roberts si z nějakého důvodu podezřívavě prohlížel svou topinku. Nasadil si brýle, sklonil se k ní a upřeně na ni hleděl. „Co jsou tyhle červené flíčky?“

„Skořice. Máte přece rád topinky sypané skořicí.“

„Chm. Doktor říkal, že mi hladina cholesterolu klesla o dvacet bodů. Náhražka slaniny by tak velký rozdíl způsobit nemohla, takže vím, že něco provádíte s mým jídlem.“

„Co bych mohla provádět s obalovanou topinkou?“ opáčila.

„Třeba to ani obalovaná topinka není. Možná mě šidíte úplně ve všem.“

Usmála se a postavila před něj misku čerstvých jahod rozkrájených na plátky. „Nedělám nic jinak,“ zalhala zvesela.

„Chm,“ odfrkl znovu. „Ví ten nafrněnej panák, co se pokouší mi vás vyfouknout, jakého by si nasadil do domu tyrana?“

Potlačila nutkání se tomu rozesmát. „Nafrněnej panák?“ Obvykle byl tak starosvětský, že ji nepřekvapovalo, když říkal safra místo sakra a zatrachtilý místo zatracený. Slyšet z jeho úst slangové výrazy bylo zhruba na stejné úrovni

jako představit si soudce Nejvyššího soudu, jak rapují na schodech Kapitolu.

„Vnoučata.“

„Jo tak.“ Barbařiným dvěma dětem bylo patnáct a devatenáct; tím se všechno vysvětlovalo. Sára se chvíli bavila tím, že si v duchu představovala patnáctiletou Blair s kroužkem v obočí, jak učí váženého starého soudce oblíbené pubertální urážky.

„Ani se nenaděju a budete mě krmit samým tofu,“ bručel, vraceje se k svému podezření ohledně jídla, které mu podávali. Pustil se do topinky; červených flíčků si už raději nevšímal.

Jelikož ho kuchařka krmila obratně maskovanými kousky tofu už celé měsíce, musela se Sára hodně snažit, aby nevyprskla smíchy.

„Co vlastně je to tofu?“

„Sražena ze syrovátky, ale bez syrovátky. Sojová sražena, přesněji řečeno.“

„To zní odporně.“ Prohlížel si náhražku slaniny. „Ale tahle slanina se nedělá z tofu, nebo snad ano?“

„Myslím, že ne. Je to nějaká náhražka masa.“

„Tak jo, to je v pořádku.“

Nejraději by mu vtiskla polibek na tu jeho bělovlasou hlavu, kdyby se to nepřičilo jejímu postavení. Byl to tak roztomilý starý pán, jak tam poslušně pojídal náhražku masa a bedlivě sledoval, jestli mu někde nepodstrčili kousek tofu.

„Co jste tomu panákovi řekla?“

„Poděkovala jsem mu za nabídku a sdělila mu, že jsem velmi spokojená ve svém současném místě.“

V jeho bystrých očích za skly brýlí se zajiskřilo. „Říkala jste, že vás viděl v televizi?“

„Musel mě tam vidět, pokud mu o mně neřekl někdo z vašich přátel.“

„Ale nebyl to někdo z nich, nebo ano?“

„Ne, to jméno mi nic neříkalo.“

„Možná je to nějaký pohledný mladík, který se do vás na první pohled zamiloval.“

Jen tak tak se udržela, aby pohrdavě neodfrkla. „Lidé, kteří někomu nabízejí práci bez toho, aby si zjistili jejich kvalifikaci nebo si vyptali doporučení, jsou hlupáci.“

„Ven s tím, Sáro. Povězte mi, jaký z toho máte pocit.“

Tentokrát se zasmála, protože jí bylo jasné, že tohle starý pán taky pochytil od Blair.

„Měla jste si s ním aspoň domluvit pohovor,“ dodal k jejímu překvapení.

Zaraženě na něj pohlédla. „Proč?“

„Protože jsem starý a už tady dlouho nebudu. Mohla by to pro vás být dobrá příležitost a taky by vám možná nabídl vyšší plat.“

„To taky udělal, ale vůbec na tom nesejde. Pokud mi nedáte vyhazov, mám v úmyslu tady setrvat tak dlouho jako vy.“

„Ale víc peněz by vám pomohlo s tím vaším plánem.“ Svěřila se mu se svým záměrem udělat si roční dovolenou a procestovat svět. Ten nápad ho nadchl a hned začal studovat atlas a vyhledávat nejrůznější země, který by ji podle jeho názoru mohly zajímat.

„Můj plán je na dobré cestě, a kromě toho, lidé jsou důležitější než plány.“

„Odpusťte starému člověku, že strká nos do vašich osobních věcí, ale jste hezká mladá žena. Co takhle manželství, rodina?“

„Doufám, že ji jednou budu mít, ale teď ještě ne. A pokud se nikdy nevdám, i tak se budu radovat ze života. Mám ráda povolání, které jsem si vybrala. A jsem spokojená sama se sebou, což taky není špatná věc.“

„Ne, to není. Po pravdě řečeno, je to vzácný dar.“ S vlídným úsměvem si ji prohlížel. „Až se vdáte – a všimněte si, že říkám *až* a ne *když*, poněvadž jednoho dne určitě

potkáte muže, který bude příliš chytrý na to, než aby vás nechal odejít – váš manžel by měl každý den padnout na kolena a děkovat Pánu Bohu za to, jaké ho potkalo štěstí.“

Nejraději by ho sevřela v náručí. Místo toho se jen usmála a řekla: „To je hezký kompliment. Děkuji vám. Myslíte, že by cítil totéž, i kdybych ho krmila samým tofu?“

„Věděl by, že to děláte pro jeho dobro.“ Navzdory galantní odpovědi se zadíval na svůj prázdný talíř.

„Žádné tofu na vašich topinkách, to vám slibuju.“

Hlasitě si oddechl a pustil se do misky jahod. Do dalšího rozebírání slibů ji už raději nenutil. Byl to inteligentní pán a Sára věděla, že i když ji nakrásně podezřívá, že mu kontaminuje stravu samým zdravým tofu, je ochoten se tomu dobrosrdečně podvolit, jen když jeho milované obalované topinky zůstanou bezpečné.

Po obědě skutečně přišel očekávaný telefonát od jednoho z jejích bratrů. Byl to Daniel a volal z Texasu. „Ahoj, šikulko. To se ti povedlo a hezky to o tobě natočili. Nikdo z kluků mi nechce věřit, že jsi moje sestra, a všichni chtějí, abych tě s nimi dal dohromady.“

„Nemají šanci,“ odtušila s úsměvem.

„Proč ne? Uznávám, že některé z nich bych nedohodil ani vyložené štětce, ale je tu pár docela fajn kluků.“

„Zmínil ses před nimi, jak jsem pyšná na svou minci s portrétem Susan B. Anthonyové?“ otázala se sladce.

„To bys neudělala.“

„Obávám se, že mě tohle téma napadá pokaždé, když mám s někým rande.“

„Raději obrátíme list,“ prohlásil spěšně. „Máma mi k té nahrávce připsala, že prý jsi tomu lupiči zasadila pěknou ránu.“

„Moc pěkná nebyla. Rovnou do spánku.“

„A já. To je ono, nepárat se s nimi.“

„Díky.“ Od příslušníka jednotky zvláštního nasazení to byla velká pochvala. „Čekala jsem, že mi ty nebo Noel zavoláte, až tu nahrávku uvidíte, nebo se možná ozve oba.“

„Noel ji nejspíš ještě neviděl. Je mimo Státy.“

To jí stačilo. Vyrostla v rodině vojáka a věděla, co to znamená. Noel sloužil u elitní jednotky amerického námořnictva; byl v Afghánistánu a pak zase v Kalifornii a jen sám pánbůh a Pentagon věděli, kde je právě teď. Ačkoliv Daniel to nejspíš věděl; s Noelem znali způsob, jak spolu komunikovat.

„A co ty?“ zeptala se.

„Já jsem pořád v Texasu.“

„To vím.“ Podrážděně obrátila oči v sloup. Věděla, že tenhle tón jejího hlasu slyšel tolikrát, že si umí snadno představit, jak přitom koulí očima.

„Budu tady, dokud se krávy nevrátí domů. Však už rezavím z toho, jak jsem nevyužitý.“

Až se krávy vrátí domů byla jejich rodinná šifra pro odjezd ještě téhož dne, protože krávy se vracely domů každé odpoledne. Ani se nenamáhala zeptat se ho, kam jede, protože by jí to beztak neprozradil.

„Mluvil jsi s mámou a tátou?“

„Včera večer. Mají se dobře.“

Což znamenalo, že jim také řekl o svém odjezdu. Povzdychla si a přetřela si čelo. Obavy byly od jedenáctého září trvalou součástí života ve všech rodinách vojáků, ale Daniel i Noel byli profesionálové a oba svou práci dělali dobře. Boj s terorismem ale nebyl stejný jako boj v běžné válce, kde pěšáci dobývají území nebo ho ztrácejí. Tahle válka vyžadovala utajení a dovednosti speciálně vycvičených vojáků, kteří provedli úder rychlou a drtivou silou a hned zase zmizeli.

„Dej na sebe pozor a nezapomeň o ty svoje velké hnáty.“ To byla její sesterská šifra pro *Mám tě ráda a bud' opatrný*.

„Ty taky, Annie.“

Zavěšila a navzdory obavám se usmála té narážce na její střelecké dovednosti. Od těch dob, kdy poprvé vyhrála soutěž, jí říkali nemilosrdně Annie Oakleyová. Nemohla by mít dva lepší bratry, ačkoliv když dospívali, doháněli ji oba k šílenství. Z obou děvčat v rodině byla vždycky tou odvázanější a divočejší – sestra Jennifer se na jejich řádění dívala spatra. I když byla Sára mnohem menší, vždycky se držela s bratry, pokaždé se mezi ně vetřela, když hráli fotbal, běhala za nimi při výpravách na ryby a bušila do nich pěstičkami, kdykoliv si z ní utahovali a škádli ji. Stručně řečeno, pořádně je otravovala, ale i tak ji milovali.

Zaslechla cinknutí ode dveří, které někdo otevřel, a pohlédla na hodiny: přesně dvě. Soudce dodržoval na minutu svůj stanovený program a odcházel na odpolední procházku. Cestou zpátky se zastaví u schránky a vytáhne z ní došlou poštu. A pak bude chtít kávu, usadí se v knihovně a probere se tím, co toho dne přišlo. Poštu měl rád, se zájmem si prohlížel i různé reklamní materiály a katalogy. Důchodový věk byl dobrý jen pro jednu věc, jak říkával: skýtal mu dost času na čtení toho, co není důležité.

Zapnula kávovar a přichystala tác. Kuchařka Leona Barksdaleová vzhledla od rajčatového aspiku, který právě vyráběla. „To už je čas?“

„Přesně na minutu.“ Odmlčela se. „Dnes se mě zeptal na tofu.“

„Tak to si nejspíš dá pozor, co? Budu radši kreativní a žádné mu nenaservíruju. K večeři bude zapečený chřest, orestované brambůrky a mrkev a jehněčí kotlety. Nic z toho se ani vzdáleně nepodobá tofu.“ Leona zkontrolovala maso, které se peklo v troubě. „Jak dopadl s cholesterolem?“

„O dvacet bodů nižší.“

Spokojeně se na sebe usmály. Tajně spolupracovat a nenápadně někomu vpašovávat do jídla něco zdravého bylo

mnohem zábavnější než vařit takovou stravu někomu, kdo chtěl jíst zdravě.

Když Sára uslyšela ode dveří zacinkání prozrazující jeho návrat, nalila kávu a naplnila malou konvici s obsahem pro čtyři šálky, aby si soudce mohl kávu dolít, když bude chtít. Na tácu také ležel talířek s tenkými plátky zeleného jablka, výborná nízkokalorická karamelová poleva a několik celozrnných krajíčků chleba pro případ, že by mu vyhládlo. Před Sářiným příchodem do domu míval soudce k odpolední svačině často čokoládový dort nebo dvě koblihy plněné krémem. Přesvědčit ho, aby se vzdal svých oblíbených koblih, jí dalo spoustu práce, a navíc s ním v tomhle bodě cítila sympatie. Vzdát se koblih s krémem bylo opravdu těžké.

„Sáro?“

Místo aby vešel do knihovny, šel za ní do kuchyně. Zmateně na sebe s Leonou pohlédly. „Tady jsem, pane,“ řekla vzápětí a vykročila ke dveřím.

Kromě obvyklé hromádky časopisů, katalogů, účtů a dopisů nesl malý balíček. „Tohle přišlo pro vás.“

Pokud přišla nějaká pošta pro ni, obvykle jí ji dával na stolek v chodbě. „To je divné,“ řekla a zvedla tác. „Nic jsem si neobjednala.“

„Není tam uvedená zpáteční adresa. Moc se mi to nelíbí. Mohla by v tom být bomba.“

Před několika lety zabila jednoho soudce v oblasti Birminghamu výbušnina, poslaná v dopise. Všichni soudci si teď dávali pozor na podezřelé balíčky; dopisy s antraxem, které se objevovaly nejdříve na Floridě a pak i v New Yorku a ve Washingtonu, na klidu také nikomu nepřidaly.

„Proč by mi někdo posílal v dopise bombu?“ namítla, když s táckem procházela chodbou a on šel v těsném závěsu za ní s poštou a balíčkem.

Položila mu kávu s občerstvením na psací stůl tak, jak to měl rád, ale místo aby se posadil a položil svou poštu na

stůl, zůstal stát s balíčkem a pochybovačně na něj hleděl. Za normálních okolností by svou poštu otevřela až po práci večer ve svém bytě, ale tentokrát vycítila, že soudce se neuklidní, dokud se nepřesvědčí, že v tom balíčku nečíhá žádné smrtelné nebezpečí.

„Mám to rozbalit?“ zeptala se a natáhla se po zásilce.

K jejímu překvapení jí balíček nepodal. „Možná bychom měli zavolat pyrotechnika.“

Nezasmála se tomu. Pokud mu to dělalo takové starosti, nebylo to k smíchu. „Kdyby šlo o bombu, nevybuchla by, když jste balíček zvedl?“

„Ne. Kdyby byla citlivá na pouhý pohyb, neprošla by vůbec přes poštu. Bomby, které lze poslat dopisem, reagují na tlak nebo tření.“

„V tom případě se nad tím zamysleme. Kdo mě zná a poslal by mi sem něco?“

„Neměli jsme přistoupit na tu televizní reportáž,“ řekl, potřásaje hlavou. „Tím jsme jen vydráždili nějakého blázna.“

„Nejdřív mi někdo nabízel práci a teď mi zas kdosi posílá balíček. Neměli bychom to namočit do vody?“

Možná ho k tomu podnítila ta otázka a představa toho, jak máčejí balíček ve vaně a volají pyrotechnika, ale najednou mu přeběhl po tváři úsměv a zdálo se, že se trochu uklidnil. „Nejspíš jsem paranoidní, co? Kdyby tu měl někdo dostat poštou bombu, byl bych to asi já.“

„V dnešní době se vyplatí být opatrný.“

Vzdychl si. „Můžu to za vás otevřít?“

Kousla se do rtu. Bylo její povinností chránit *jeho*, ne naopak. Ale patřil ke generaci, v níž muži chránili ženy. Viděla, že je to pro něj důležité.

„Prosím,“ řekl.

Přikývla, dojatá víc, než byla ochotná přiznat. „Ano, jistě.“

Poodstoupil od ní dál, vzal nožík na otvírání dopisů a opatrně rozřízl lepicí pásku, již byl balíček přelepený. Sára se přistihla, že zadržuje dech, když krabici otvíral, ale nic se nestalo.

Obsah balíčku nahoře překrývala vrstva hnědého papíru. Soudce papír odhrnul a nahlédl dovnitř; jeho obličejem se mihl mírně zmatený výraz.

„Co je tam?“

„Krabíčka na šperky.“

Položil balíček a vytáhl z něj malou plochou krabíčku o rozměrech asi deset krát deset centimetrů. Na jejím bílém povrchu bylo zlatou barvou vytištěné jméno obchodu. Zatřepal krabíčkou, ale neozval se žádný hluk.

„Myslím, že mohu bezpečně prohlásit, že to není bomba,“ řekl soudce a podal jí krabíčku.

Nadzvedla víčko a odhrnula tenkou vrstvu vaty. Na sametovém polštářku ležel zlatý přívěsek ve tvaru kapky; uprostřed se blýskal malý krvavý rubín, obklopený malými démanty. Zlatý řetízek byl v krabíčce zajištěný tak, aby nechrástil.

Oba zírali na přívěsek. Byl to hezký dárek, ale znepokojivý. Kdo jí poslal tak krásný šperk?

„Vypadá drazé.“

Soudce Roberts si ho prohlížel hodnotícím zrakem. „Odhadoval bych to tak na dva tisíce dolarů. Samozřejmě jen hádám, ale ten rubín je opravdu pěkný.“

„Kdo by mi, probůh, posílal takový drahý šperk?“ Zmateně zvedla větší hnědou krabici a vytáhla z ní spodní vrstvu papíru. Na podlahu se snesla malá bílá kartička.

„Á.“ Sklonila se a zvedla kartičku, aby si přečetla, co je na ní napsáno. Pak ji otočila, aby se podívala, zda je něco napsáno na druhé straně. Nic tam nebylo.

„Píše se tam, kdo to posílá?“

Zavrtěla hlavou. „Běhá mi z toho mráz po zádech.“

Viděl, že je na kartičce nějaký text. „Co je tam napsané?“

Vzhlédla k němu; z jejích tmavých očí bylo jasně patrné, jak je zmatená a rozrušená. Podala soudci kartičku. „Stojí tady: ‚Malý důkaz mé úcty.‘ Ale kdo to poslal?“

KAPITOLA 7

BYLO TO OPRAVDU SNADNÉ, zjistit její časový rozvrh. Mohl si najmout soukromého detektiva, aby sledoval dům, ale nechtěl do toho zapojovat někoho, kdo by mohl někdy později prozradit tajné souvislosti. Několikrát tou ulicí projel a hledal místo, kde by mohl zaparkovat a pozorovat dění; dopravní ruch tady nebyl příliš čilý, ale dostatečně hustý na to, aby věděl, že si ho nikdo nevšimne. Jenže žádné vhodné místo k zaparkování nenašel. Po obou stranách ulice stály obytné domy a po celý den z nich lidé vycházeli ven a zase se do nich vraceli.

Ale byla to jen otázka času a vytrvalosti. Během několika dní, kdy tudy pravidelně každou hodinu projížděl, si začal všimnout toho, kdy přicházejí zahradníci, a všechny zjištěné údaje si pečlivě zapisoval do sešitku, který si pro tento účel zakoupil; měl desky potažené jemnou kůží, což mu připadalo mnohem vkusnější než ty pestře pomalované papírové, které měli v oblibě všichni školáci. Zjistil také, že každý den kolem desáté přichází do domu postarší žena, která odchází kolem páté. Předpokládal, že je to kuchařka. Vysledoval také příchod a odchod uklízečky.

Vždycky ve středu Sára hned ráno odjela z domu a vracela se až k večeru; snažil se ji sledovat, ale vyjela pokaždé na výpadovku číslo 31 a tam ji ztratil, když musel na křižovatce čekat, až na semaforu padne zelená. Neměl

chut' jezdit jen tak zbůhdarma, takže zastavil u veřejného telefonního automatu a zavolal do domu soudce Robertse. Číslo v seznamu nenašel, ale zjistil si ho velice brzy poté, co viděl Sárů v televizi. Znal se s lidmi, kteří se znali s dalšími lidmi a neváhali mu občas prokázat nějakou tu laskavost. Opravdu jen stačilo si o to číslo říct a znal ho během několika hodin.

Zvedla to nějaká žena a on požádal o Sárů; domníval se, že když použije její křestní jméno, bude žena automaticky předpokládat, že se jedná o někoho, kdo se s ní dobře zná. I když to tak nebylo. Alespoň *prozatím*. Už teď mu ale připadalo, jako by ji dobře znal; věděl o její oddanosti a loajalitě, věděl, jak dokonale vypadá a jak se chová, jak zní její hlas.

„Sára tu dnes není,“ sdělila mu žena bezstarostně.

„Ach ano, máte pravdu. Počkejte, trochu se mi to plete. Má dnes svůj volný den?“ Záměrně mluvil nenuceným tónem a hlasem ledabylejším než obvykle.

„Ano, má.“

„To je dnes středa? Úplně jsem ztratil přehled, celý den mám za to, že je čtvrtek.“

Zasmála se. „Je mi líto, ale je středa.“

„Tak jo, zavolám jí večer. Díky.“ Zavěsil, než se ho stačila vyptat na jméno a číslo, a zapsal si tu informaci drobným, precizním písmem: Středa – volný den.

Pocítil záchvěv vzrušení. Pro jeho účel bude nutné, aby byla pryč z domu. Domníval se, že už zjistil většinu informací, které potřeboval znát, ale pro jistotu bude v pozorování pokračovat. To byl klíč k úspěchu: neponechat nic náhodě.

Nejraději by ji špehoval celý den, aby viděl, co pořád dělá, jaké má zájmy a koníčky, ale možná to takhle bylo lepší.

Myslel na to, jak vypadala, když vyjížděla z příjezdové cesty k domu, s tmavými vlasy volně rozpuštěnými a

klasickými slunečními brýlemi na očích. Působila dojmem rezervované, tajemné a mírně exotické ženy. Svůj vůz značky SUV řídila s profesionální zručností, o níž dobře věděl; byl to další důkaz její oddanosti, že absolvovala kurz bezpečného řízení. Plně se věnovala službě toho staříka, který neudělal vůbec nic, čím by si zasloužil takovou oddanost. Vždyť své peníze ani nevydělal, jen je zdědil. A ne podle stejného receptu, jímž se dostal k dědictví on; zachránil je před hloupými rozhodnutími svého otce. Soudce Roberts nedělal celý život nic, než že seděl v té své lavici a vynášel ty své rozsudky.

Jeho Sára si zasloužila mnohem víc než toho starocha.

Zasloužila si... všechno.

Chtěl jí dát dárek, něco, co by ji přimělo myslet na něj pokaždé, když to uvidí. A chtěl, aby to bylo něco, co bude nosit na sobě, aby si mohl představovat, jak se toho každý den dotýká, cení si té věci jako pokladu. Oblečení jí dát nemohl, to by vypadalo neomaleně. Květiny vadly a odumíraly a pak skončily v popelnici.

Takže nějaký šperk. Copak je v dávných dobách šlechticové nedávali svým vyvoleným dámám? S vzácnými šperky souviselo tajemství či intriky a někdy také kletby, ačkoliv k jeho dárku se žádná kletba nepojila. Ani nemohl pořídit šperk tak vzácný, jak by chtěl, protože nebyl čas na to, aby jí ho nechal zhotovit; musí koupit nějaký už hotový výrobek, ale pokusí se ten handicap vyrovnat tím, že vybere něco opravdu mimořádného.

Šperk však musí koupit někde, kde ho neznají, aby nehrozilo riziko, že ho někdo později usvědčí. A zaplatit šekem nebo kreditní kartou bylo zcela vyloučeno; nechtěl, aby mohl kdokoliv zjistit, že jí ten dárek poslal on. Až přijde čas, *ona* se to dozví, ale budou o tom vědět jen oni dva.

Jel do banky a vyzvedl pět tisíc dolarů. Otrávil ho, když po něm pokladní chtěla, aby se jí prokázal řidičským

průkazem. Když o tom ale vzápětí přemýšlel, dospěl k názoru, že patrně udělala to, co musela. Nenáviděl zdržování a vyptávání, ale někdy bylo nutné akceptovat břímě společenských zásad.

Z banky jel do Galerie, kde si mohl být jist tím, že tam bude jen jednou tváří z mnoha i ve všední den. Bylo tam několik klenotnictví a on si je nejdřív prošel, než si jedno z nich vybral. Pro Sáru potřeboval něco jednoduchého a klasického; cokoliv křiklavé by se jí přičilo stejně jako jemu, a dát jí něco bezcenného by bylo urážkou.

Nakonec se rozhodl pro přívěsek ve tvaru kapky, s hezkým rubínem obklopeným démanty, zavěšeném na jemném řetízku. Kombinace rubínu a démantů dá vyniknout její podstatě, pomyslel si. Exotická vroucnost ve spojení s chladnou dokonalostí.

K údivu prodavačky zaplatil hotově. S plochou čtvercovou krabičkou v kapse vešel do dalšího klenotnictví a koupil tam jednoduchý řetízek uložený v krabičce podobné té, která obsahovala přívěsek. Řetízek byl laciná tretka za pouhých sto dolarů, ale šlo mu o krabičku, ne její obsah.

Jeho další zastávkou byl obchod s kancelářskými potřebami, kde zakoupil malou krabici pro poštovní zásilku, jemný papír pro vyplnění prázdného prostoru a roličku lepicí pásky. Pamatoval dokonce i na nůžky. Obvykle by jej nekonečně obtěžovalo vynaložit takovou námahu, ale tentokrát trpělivě podnikl všechno, co bylo nutno udělat. Koneckonců, dělal to pro Sáru.

Jakmile seděl v autě, vytáhl z krabičky levný řetízek a opatrně do ní uložil přívěsek. Tak. Pokud Sára zavolá do klenotnictví, jehož název byl uveden na krabičce, zjistí jen to, že si tam nikdo nevzpomíná na nějaký přívěsek s rubínem a démanty, ba dokonce že takové zboží ani nevedou. Představoval si ji, jak leží v posteli, něžně se

dotýká přívěsku zavěšeného na svém krku a přemítá, kdo jí asi poslal tak hezký dárek.

Vložil menší krabičku do pevné krabice, připojil krátké sdělení o tom, jak je pro něj mimořádná, vyplnil krabici jemným papírem, zavřel ji a zalepil. Teprve teď si vzpomněl, že nekoupil laciné pero pro nadepsání adresy. Zamračeně vytáhl z kapsy saka své zlaté plnicí pero. Co asi udělá hrubá lepenka s jeho ostrou špičkou?

Mohl jít do dalšího obchodu a koupit pero, ale náhle mu došla trpělivost. Odšrouboval kryt drahého pera a rychle napsal na krabici jméno a adresu; popuzeně ryl špičkou do lepenky. Když to bude nutné, koupí si nové pero, ale tuhle zásilku musí co nejdřív odeslat.

Na poštovním úřadě bylo rušno a slečna za přepážkou si navzdory přísným bezpečnostním opatřením nevšimla, že na krabici není uvedena zpáteční adresa. Věděl, že jeho vzhled působí dojmem důvěryhodnosti. Pokud mu bylo známo, šílení atentátníci nevypadají důstojně a distingovaně. Spíš se od nich čeká, že budou vlasatí a zanedbaní. Pokud by si na poště všimli tohoto nedostatku, byl připraven jej napravit a opatřit balíček falešnou adresou, ale dával přednost tomu, aby působil dojmem naprosté záhady, až ho příjemce obdrží.

Všiml si, že soudce Roberts se každý den ve stejnou dobu prochází v okolí svého domu a při návratu vyzvedává poštu ze schránky. Projíždět kolem přesně ve správnou dobu bylo obtížné a po pravdě řečeno to o pár vteřin zmeškal, takže se musel spokojit s tím, co viděl ve zpětném zrcátku, protože už nestihl zastavit a v klidu se dívat. Starý pán vytáhl krabici, držel ji v rukou a rozhlížel se po obou stranách ulice.

Ta se prudce stáčela, takže v tu chvíli ztratil toho starého mizeru z očí. Proč tam tak stál? Co to dělal? Žárlil, že někdo poslal balíček Sáře?

No ovšem. Určitě žárlil. Byl sice starý, ale jeho ješitnosti muselo lichotit, že s ním v domě bydlí taková úžasná žena a stará se o něj. Nejspíš navykládal všem svým kamarádům, že s ní spí.

Při tom pomyšlení zaťal zlostí pěsti a držel volant tak křečovitě, že mu zbělely klouby. Takřka slyšel všechny ty staré dědky, jak se tomu pochechtávají jako nějací zhýralí mladíci.

Musel ji od toho všeho osvobodit.

Sára položila krabici na kuchyňský pult a při večeři k ní občas zabloudila pohledem. Přívěsek byl bezpochyby hezký, ale nechtěla se ho ani dotknout. Dárek je jedna věc, ale anonymní dar, to už je něco úplně jiného. Bylo to tak trochu zlověstné, jako kdyby jí někdo poslal zabaleného hada. Pomyslela si, že soudce měl pravdu a ten televizní šot upoutal pozornost nějakého podivína, který se na ni zaměřil.

Tu věc nosit rozhodně nebude. Beztak nosila šperky jen zřídka; obvykle na sobě měla jen pár zlatých kruhových náušnic a náramkové hodinky. Nosit šperky při druhu její práce nebylo vhodné, ale ani to nevyhovovalo jejímu vkusu. Nerada si připadala čímkoliv svázaná a ze všeho nejméně měla ráda náhrdelníky a řetízky kolem krku.

Kromě toho neměla nejmenší tušení, kdo jí ten přívěsek poslal. Mohl to být kdokoliv, někdo, koho potkávala v obchodě s potravinami nebo kdo stál vedle ní v knihkupectví. Kdyby jen věděla, kdo to je, mohla by se mu vyhnout. Protože to ale nevěděla, mohlo by se stát, že kdyby ho nosila a on to viděl, považoval by to za nějaký signál. Signál pro co, to si raději ani nechtěla představovat.

Byla vycvičená k tomu, aby zaznamenala kohokoliv, sledující její vozidlo, a když vezla soudce, byla vždycky ve střehu. Když měla volno, mohla odpočívat, ale teď jí to ten

prevít překazil. Bude si muset dávat pozor na každého, kdo se k ní přiblíží, a to v ní vyvolávalo značnou nevoli.

Ale možná se už nic víc nestane. Někteří vyšinutí jedinci hodí zpátečku, když objekty jejich obsese neprojeví očekávanou reakci. Anebo, pokud zaznamená, že ji někdo sleduje, se možná nepokusí ho setrást; mohla by ho zavést na střelnici a nechat ho přihlížet jejímu tréninku. To by mělo zchladit jeho zápal.

Po zevrubné úvaze usoudila, že by raději snesla, kdyby jí někdo vyhrožoval smrtí; s tím by aspoň mohla jít na policii. Přívěsek s rubínem a démanty a kartička s nápisem *Malý důkaz mé úcty* se nedala považovat za výhrůžku. Znělo to divně, ale ne výhrůžně. Neporušil žádný zákon, a jelikož si přál zůstat v anonymitě, nemohla mu dar vrátit a říct mu, aby jí dal pokoj.

V klenotnictví jí také nepomohli. Ze všeho nejdřív zavolala do obchodu, jehož název byl vytištěný na krabičce. Nikdo si tam nevzpomínal, že by prodal takový šperk, nikdo si ani nevzpomínal, že by přívěsek s daným popisem někdy *měli*. Poděkovala a zavěsila s pocitem frustrace. Zřejmě měl doma nějakou prázdnou krabičku od šperků a přívěsek do ní uložil. Byla to slepá ulička; v oblasti Birminghamu byla spousta klenotnictví a také zastaváren, kde mohl přívěsek koupit. Mohl ho koupit kdekoliv. Půlhodinku cesty po mezistátní výpadovce číslo 59 ležela Tuscaloosa, půl hodiny to trvalo také do Montgomery a dokonce do Atlanty se dalo dojet za dvě hodiny. A to byla jen velká města a klenotnictví byla i v těch malých.

Takže nemohla dělat vůbec nic; nemohla zjistit, o koho jde, pokud k ní rovnou nepřistoupí a nezeptá se jí, proč jeho dárek nenosí. Nevěděla, jestli chce, aby k *tomu* došlo, ani zda by při tom dostala šanci říct mu, ať jí dá pokoj. Protože se jednalo o vyšinutého cvoka, nevěděla, co má dělat. Kdo může vědět, co by ho mohlo popostrčit k ještě podivnějšímu výstřelku?

Nepovažovala se za znalce bojových umění, ale o sebe a svého zaměstnavatele se dovedla postarat lépe, než by to dokázala většina lidí. Měla dobrou tělesnou kondici; byla vynikající střelkyně a hodně dobrá řidička. To všechno sice byla pravda, ale nijak zvlášť netoužila po tom, aby tyhle dovednosti musela využít. Chtěla vést soudcovu domácnost a starat se o něj, tečka. Jenže bojová umění jsou užitečná jen do určité míry a ona byla natolik lidská, aby z tohoto vývoje událostí pociťovala stísněnost, ba dokonce obavy. Jedna epizoda bez přímého vyhrožování ještě neznamenal, že se stala něčím terčem, ale uvědomovala si, že ta možnost tu existuje, a nedokázala myslet na nic jiného.

Bůh ho zatrat' za to, že jí sebral klid a vyrovnanost.

Nemohla dělat nic jiného než být obezřelá a ve střehu, a tuhle bezmocnost nenáviděla víc než cokoli jiného. Chtěla něco *udělat*, jenže co? Byla vycvičená stavět se do ofenzivy, a tak to vyhovovalo její povaze, jenže v tomto případě jí nezbývalo než zaujmout obranné postavení.

Nemohla dělat nic než brát situaci takovou, jaká je, jakkoliv se jí to přičilo. Dokázala si s ní poradit, přestože jí to nebylo příjemné. A možná se to vyřeší rychle. Ať už jí ten dar poslal kdokoli, třeba zítra zavolá, aby se přesvědčil, že jí ho doručili, a ona tak dostane příležitost jej odradit. Naučila se chovat zdvořile, ale také byla dcerou vojáka a sestrou dvou dalších. Vyznala se v umění zastrasování. Když to situace vyžadovala, dovedla být krajně nepříjemná.

Takže v podstatě to teď záleželo na ní, pokud ovšem neudělá něco, co by bylo otevřenou hrozbou. Ale byla by hloupá, kdyby o tom alespoň neuvědomila policii a nezeptala se na jejich názor.

Jejich názor? Pohrdavě si odfrkla. Spíš *jeho*, jak dobře věděla.

Měla jeho navštívenku, nebo ji vlastně měl soudce. Sešla po schodech a potichu prošla až ke knihovně, kde si

soudce hověl ve svém koženém křesle a blaženě se díval na svou novou moderní televizi s velkou obrazovkou a dokonalým obrazem. Zdvořile zaklepala a on vzhlédl.

„Nezlobte se, že vás ruším, ale máte ještě tu navštívenku detektiva Cahilla? Myslím, že by bylo rozumné oznámit ten dar na policii, i když s tím nemůžou nic dělat.“

„Dobrý nápad. Ta vizitka je uložená ve složce na mém stole.“ Začal vstávat, ale Sára mu dala pokynem ruky najevo, aby se zas posadil. Bůh mu žehnej, jen těžko si zvykal na to, že nemá dělat něco pro ni, protože ona je tu od toho, aby dělala věci pro něj. Bylo v pořádku, že mu servírovala jídlo a starala se o jeho oblečení – pro příslušníky jeho generace to byla ženská práce – ale co se týkalo čehokoliv jiného, musela si být stále vědoma toho, že kdyby mu to dovolila, nejraději by jí dvorně otevíral dveře.

„Prosím vás, nevstávejte. Vezmu si ji.“ Na jeho stole ležela jen jedna složka s označením POKUS O VYKRADENÍ. Otevřela ji a musela se usmát. Ležela tam policejní zpráva, výstřižek novinové zprávy o incidentu, několik vlastnoručně pořízených fotografií a kopie formuláře pro pojišťovnu. Vizitka detektiva Cahilla byla připnutá sponkou k policejní zprávě spolu se dvěma dalšími vizitkami.

Opsala si jeho číslo a zavřela složku. „Děkuji vám. Můžu pro vás ještě něco udělat?“

„Ne, díky, už nic nepotřebuju.“ Pokynem ruky jí naznačil, že si může jít po svých, zabraný do policejní honičky na obrazovce. Nejspíš je to mužská záležitost, uvědomila si s povzdechem. Její otec měl taky rád podobné pořady.

Vrátila se do svého pokoje a na bezdrátovém telefonu zadala Cahillovo číslo, ale pak se zarazila a rázně spojení přerušila dřív, než se na druhém konci mohlo ozvat

zvonění. Hovory z bezdrátových telefonů se dají snadno odposlouchávat. To, o čem chtěla mluvit, nemělo soukromý ráz, ale pomyšlení, že by ji ten vyšinutý jedinec mohl poslouchat, ji znepokojilo.

A pomyšlení, že někdo násilím vnikl do jejího života, v ní probouzelo zlost. Neměla by se bát, když chce s někým mluvit bezdrátovým telefonem. Mělo by jí být dovoleno žít normálním životem, sakra.

Šla do ložnice a zvedla sluchátko pevné linky. Zatímco znovu vytáčela číslo, vytáhla zpod přikrývky polštář, srolovala jej a podložila si ho pod hlavu tak, aby se mohla pohodlně uvelebit na posteli.

Cahill zvedl telefon při třetím zazvonění a jeho hlas zněl tak trochu rozmrzele. „Cahill.“ Hodně rozmrzele.

„Detektive Cahille, tady je Sára Stevensová.“

Následovala krátká pauza, jako kdyby pátral v paměti a snažil se to jméno někam zařadit. „Ano? Co pro vás můžu udělat?“

Slyšela v pozadí televizi, ale žádné další hlasy. Žádné hrající si děti, ani šeptem pronesený dotaz manželky, kdo volá. Znělo to, jako by tam byl sám, což byla úleva. Až příliš velká úleva, když se nad tím zamyslela.

„Vím, že s tím vaše oddělení nemůže nic dělat, ale dnes odpoledne jsem dostala poštou anonymní dar, který mě znepokojil.“

„Anonymní?“

„Na balíčku chyběla zpáteční adresa a uvnitř taky nebylo žádné jméno.“

„Co obsahoval, mrtvou kočku?“

Mlčela a on si vzdychl. „Promiňte. Divila byste se, kolik lidí dostávalo poštou mrtvé kočky. Skončilo to až poté, co pošty přestaly přijímat balíky bez zpáteční adresy.“

„Jenže tentokrát jej přijaly. Razítko pošty tam je, ale zpáteční adresa ne.“

„Co v tom balíčku bylo?“

„Drahý přívěsek s rubínem a démanty.“

„Jak moc drahý?“

„Soudce Roberts tvrdí, že přinejmenším za dva tisíce. Na přiloženém lístku je napsané *Malý důkaz mé úcty*, ale podpis tam chybí. Není na tom nic výhrůžného, ale i tak mě to znepokojilo. Můj zaměstnavatel má za to, že ten televizní šot upoutal pozornost nějakého cvoka, který se na mě zaměřil.“

„To je možné, ale víte jistě, že to není dárek od vašeho přítele?“

„Nemám žádného přítele.“ Mohla jednoduše říct, že si je jistá tím, že to není dárek od přítele, ale neudělala to. *Nemám žádného přítele*. Jasněji to už říct nemohla. Kdyby měl zájem, určitě by na to reagoval.

Ve sluchátku bylo chvíli ticho. Pak řekl: „Máte pravdu. Nic s tím nemůžeme dělat...“

„To vím. Jen bych ráda věděla, co mám dělat já v případě, že se z toho vyvine něco vážnějšího.“

„Ponechejte si všechno, co by se k tomu mohlo vztahovat. Ved'te si záznamy o všech nezvyklých telefonátech, třeba když někdo hned zavěsí nebo těžce dýchá do sluchátka. Využíváte službu, při níž vidíte číslo volajícího?“

„Ne na své soukromé lince.“

„Tak si to zaříd'te. A taky si obstarajte mobilní telefon, jestli ho ještě nemáte. Nikam bez něj nechod'te, tím myslím vůbec nikam.“

„Mám mobilní telefon. Nechávám ho v autě.“

„Nenechávejte ho tam, a nemějte ho ani v kabelce. Noste ho v kapse, abyste ho měla vždycky u sebe a mohla ho v případě potřeby okamžitě použít. Většinou lidem říkám, že se pravděpodobně nemají čeho bát, ale drahý dar, to je... neobvyklé.“

„To jsem si taky myslela.“ Vzdychla si a otřela čelo.
„Tohle nenávidím. Zatím se opravdu nic nestalo, ale mám pocit, jako by se něco strašného *mělo stát*.“

„Neberte si to tak. Řiďte se zdravým rozumem, buďte opatrná a zavolejte, pokud se cokoliv stane.“

„Tak jo. Díky za radu.“

„Rádo se stalo.“ Zavěsil a Sára s pousmáním také zavěsila. No dobrá, teď už měla jasno aspoň v jedné věci. Detektiv Cahill je možná svobodný, ale rozhodně nemá zájem. Z jeho chování číšel naprostý chlad, to bylo zcela zřejmé.

Když se vrátila do obývacího pokoje, všimla si, že jsou závěsy roztažené. Rázně je s bušícím srdcem zatáhla. Je tam venku? Dívá se?

KAPITOLA 8

NIC DALŠÍHO SE NESTALO. Žádné telefonáty, žádné další dárky, a pokud ji někdo sledoval, tak to nezjistila. Jednou měla pocit, že ji možná někdo sleduje, ale pokud tak tomu bylo, dělal to ten člověk hodně neobratně. A bílý jaguar rozhodně nebyl nejlepší volbou pro někoho, kdo by měl v úmyslu svou oběť sledovat, protože byl příliš nápadný. Nějakou dobu se za ní držel, ale zakrátko ho už ve zpětném zrcátku neviděla, ztratil se v hustém provozu na rušné ulici. Zřejmě to byl někdo, kdo také bydlel v Mountain Brooku a jel náhodou stejnou cestou.

Ozvala se jí maminka a volal také Noel, takže zas na čas věděla, že jsou v pořádku. Daniel se od svého odjezdu ještě neohlásil, ale kdyby se mu něco stalo, hned by se to dozvěděli, takže na domácí frontě panoval klid. Jennifer pomýšlela na to, že si pořídí další, třetí dítě, ale jejího manžela Farrella to příliš nenadchlo; byl naprosto spokojený s tím, že mají dva syny. Jenže Sára Jennifer dobře znala a v duchu si poznamenala, že do roka určitě přijde na svět další synovec nebo neter.

Už jen promluvit si s maminkou jí spravilo náladu. Doma všechno klapalo, víc vědět nepotřebovala. I tady bylo všechno zdánlivě normální, kromě toho přívěsku. Pokaždé, když se na něj podívala, jí připomněl, že něco není v

pořádku, že existuje někdo, kdo považuje za běžné posílat drahý dar ženě, kterou ani nezná.

V sobotu, když měla půl dne volno, si nechala přistříhnout vlasy a udělat manikúru a pak šla do kina. Po celou dobu si všímala lidí kolem sebe, ale nestalo se nic mimořádného. Nic. Nezaznamenala stejný obličej na dvou různých místech, nikdo ji nešpehoval. Pomyslela si, že je ještě příliš brzy na to, aby celou záležitost pustila z hlavy, ale když se vrátila domů, přece jen se cítila trochu lépe.

Ve středu, další volný den, všechno proběhlo stejně. Nikdo ji nesledoval, když jela na hodinu karate a na trénink kickboxu. Strávila spoustu času na střelnici, protože ji to uklidňovalo, a pak jela nakupovat do Summitu, což jí také zvedlo náladu. Koupit si něco nového na sebe je rozhodně dobré pro duši.

Asi hodinu bloumala po knihkupectví, dala si večeri v jedné restauraci a pak se šla podívat na další film. Do kina chodila ráda a dělávala to nejméně jednou za dva týdny, ale tentokrát věděla, že se bezděky snaží usnadnit práci komukoliv, kdo by se k ní chtěl přiblížit. Pokud byl někde poblíž a sledoval ji, chtěla zjistit, kdo to je a jak vypadá. Nemohla žít s obavou, že každý muž, jehož spatří, by mohl být „on“. Chtěla mu pohlédnout do obličeje, aby už nebyl jen nejasnou hroživou šmouhou v skrytu její mysli. Jen ať k ní přistoupí, posadí se vedle ní.

Ale seděla ve ztmavlém sále sama a nikdo na ni nepromluvil, ba dokonce se o ni ani neotřel, když film skončil a prodírala se ven z kina. Nikdo se k ní nepřitočil, když se na parkovišti vracela k svému autu.

Když přijížděla k domu, všechno vypadalo také normálně. Na přední verandě svítilo světlo, v domě zářila bezpečnostní světla a viděla, že se svítí i v soudcově ložnici nahoře. Digitální hodiny na palubní desce ukazovaly téměř deset hodin, takže se zřejmě ukládal k spánku.

Zaparkovala na obvyklém místě pod přístřeškem a prošla zadním vchodem. Zamkla a vydala se na zběžnou obhlídku domu, aby se ujistila, že je všude zamčeno. Když procházela k přednímu vchodu, zaslechla, že v knihovně hraje televizor, a viděla, že se odtud do šera chodby line světlo. Takže ještě musel být vzhůru.

Mohutné dvoukřídlé přední dveře nebyly zamčené, což bylo neobvyklé. Zasunula závoru a zamířila dozadu zkontrolovat dveře u zimní zahrady.

Tohle se soudci nepodobalo, nechat nahoře rozsvíceno. Automaticky zvedal ruku k vypínači pokaždé, když odcházel z místnosti, i když se měl brzy vrátit. U zadního schodiště se na okamžik zastavila; po zádech jí přejelo lehké mrazení. Možná si jen na chvíli odskočil nahoru a zase se vrátí, aby se podíval na zprávy v deset hodin. Shora nic neslyšela, ale za to možná mohla televize, puštěná v knihovně.

Šla k otevřeným dveřím do knihovny a nahlédla dovnitř. Svítila tam jedna lampa; tak to měl soudce rád, když se díval na televizi. Seděl ve svém koženém křesle s hlavou nakloněnou k jedné straně. Zřejmě usnul.

Ale proč se nahoře svítí?

Pak si všimla toho pachu. Bylo nesnadné poznat tu podivnou směsici, něco jako výkaly a ještě... něco jiného. S pokrčeným nosem a náhle vyburcovanými instinkty vešla do pokoje. Neměl nějaký záchvat? Infarkt nebo mrtvici?

Když ho uviděla z jiného úhlu, ztuhla.

Ne. *Ach ne.*

Po celé místnosti zahlédla stříkance a skvrny, a i v šeru poznala, že některé z nich tvoří lidská tkáň. Ztěžka polkla. Nehybně tam stála a tiše poslouchala, zda uslyší vetřelce. Zaslechla tikot hodin a tlukot vlastního srdce, ale nikdo jiný nebyl nablízku... pokud se neskryl nahoře.

Chtěla jít za soudcem. Chtěla mu napřímit záda, setřít mu krev, crčící z ranky po straně hlavy. Chtěla překrýt...

překrýt tu zející díru na druhé straně jeho hlavy, kde mu chyběl kus lebky. Chtělo se jí plakat, ječet, vyběhnout nahoru a najít toho chladnokrevného vraha – najít ho a zlikvidovat, protože kdyby ho našla, v žádném případě by ho nemohla nechat žít třeba jen o minutu déle.

Ale nic z toho neudělala. Místo toho opatrně vycouvala z knihovny. Dávala si pozor, aby se ničeho nedotkla a nerozmazala případné otisky prstů. Vrátila se stejnou cestou do kuchyně, kde nechala ležet svou kabelku. Uložila do ní svůj mobilní telefon v domněnku, že ho nemusí nosit v kapse, když je doma.

Mýlila se.

Vytáhla také revolver a opřela se zády o zeď v rohu místnosti, aby ji ten člověk nemohl napadnout zezadu v případě, že byl dosud v domě. Třesoucí se rukou telefon zapnula a čekala, až bude možné zadat číslo. Připadalo jí to jako věčnost, i když zřejmě uplynulo jen několik vteřin, než se na displeji objevily správné znaky. Namačkala linku 911 a čekala na spojení.

„Devět jedna jedna.“

Chtělo se jí zavřít oči, ale neodvážila se to udělat. Snažila se mluvit, ale nevycházel z ní žádný hlas.

„Devět jedna jedna. Haló?“

Polkla a podařilo se jí tiše ze sebe vysoukat: „Volám z čísla dvacet sedm třináct v Briarwoodu. Někdo zastřelil mého zaměstnavatele. Je mrtvý.“

Na rozdíl od první Cahillovy návštěvy byl dům tentokrát zalitý světlem. Všude na příjezdové cestě, na ulici a dokonce na chodníku stála auta, a většina z nich měla rozsvícené reflektory. Všichni sousedé vyběhli a tísnili se za páskou, ohraničující prostor, kde se odehrál zločin. Ze všech oken v ulici se linula světla a lidé si mezi sebou šeptali. Jeden policista dav natáčel na videokameru, protože

vrah se mnohdy držel v blízkosti a přihlížel tomu, co se děje.

K domu právě přijížděla auta s televizními štáby a Cahill se rychle sklonil a prošel pod páskou, než si ho někdo stačil všimnout a zastavit jej.

Vchodové dveře byly zavřené. Hlídal je policista v civilu, který ho pokynem hlavy pozdravil a vpustil ho do domu. Kriminalisté už byli v plné práci, opatrně snímali otisky prstů, opatřovali je značkami pro katalog a fotografovali. Pracovníci rychlé záchranné služby jen tak čekali, protože teď evidentně neměli co dělat. Nebyl tu nikdo, jehož život by se dal zachránit, nikdo zraněný, koho by mohli ošetřit, jen mrtvé tělo, které bylo nutno odvézt.

Vražda ve čtvrti Mountain Brook byla velkou událostí. Ta poslední se tu odehrála... jak to bylo dlouho, před pěti lety? A když se obětí vraždy stal penzionovaný federální soudce, bylo to tím významnější. Takový případ vyvolá velký ohlas.

„Kdo to oznámil?“ zeptal se Cahill, i když to samozřejmě věděl.

„Osobní sluha. Je tamhle v tom pokoji.“ Policista pokynul někam vlevo.

Seděla u stolu v jídelním koutě v rohu kuchyně a v rukou držela šálek kávy. Byla nehybná a bledá, a upřeně zírala na ubrus.

Tentokrát na sobě neměla pyžamo. Měla vycházkové oblečení, rty namalované rtěnkou. „Máte auto vzadu?“ zeptal se.

Přikývla, aniž by vzhlédla. „Je zaparkované pod přístřeškem.“ Řekla to tichým, bezbarvým hlasem.

„Jaká je to značka?“

„TrailBlazer.“ V jejím hlase nebyl patrný zájem ani zvědavost.

Prošel kuchyní a našel vzadu v chodbě zadní východ. Auto stálo hned za dveřmi. Položil ruku na kapotu; ještě byla teplá.

Vrátil se do domu a cestou přes kuchyň se zastavil u kávovaru a nalil si šálek kávy. Konvice byla téměř plná, takže si evidentně nalila šálek, posadila se a zapomněla ho vypít.

Ještě pořád seděla přesně tak, jako když od ní odešel. Vzal šálek s vlažnou kávou z jejích neprotestujících rukou, vylil jeho obsah do výlevky v kuchyňském dřezu a nalil jí čerstvou kávu.

Položil šálek před ni. „Vypijte to.“

Poslušně se napila.

Posadil se ke stolu po její pravici a vytáhl si notes a pero. „Řekněte mi, co se stalo.“ Byla to neutrální otázka, která ji nenaváděla do žádného konkrétního směru.

„Dnes je středa,“ pronesla ještě stále tichým hlasem.

„Ano, je.“

„Ve středu mám vždycky volno. Dělal jsem to, co obvykle...“

„Což je?“

„Hodina karate, trénink kickboxu, střelnice.“

„V kolik to bylo hodin?“ Řekla mu to, on si pečlivě poznamenal příslušné časy a zeptal se jí, kde trénuje. Všechno si prověří a zkontroluje, jestli byla skutečně tam, kde mu řekla, a v době, kdy tam měla být. „Co potom?“

„Jela jsem do Summitu nakupovat.“

„Koupila jste něco?“

„Nějaké oblečení v Parisian's a pár knih.“

„Víte, kolik asi bylo hodin?“

„Řekla bych, že mezi čtvrtou a pátou. Čas bude uvedený na stvrzenkách.“ Ještě stále nevzhlédla, i když se znovu napila kávy.

„Pak jste se vrátila domů?“

Jemně zavrtěla hlavou. „Ne, navečeřela jsem se v jedné restauraci v Summitu. Nevzpomínám si, jak se jmenovala. Nějaká italská. Měla jsem se pak vrátit domů tak, jak to obvykle dělávám, ale šla jsem ještě do kina.“

„Proč jste se měla vrátit domů?“

„Protože pak bych tu byla a nestalo by se to.“

„Na jaký film jste se byla podívat?“

Tentokrát vzhledla; v očích měla prázdný výraz. „Nemůžu si vzpomenout.“ Zajela rukou do kapsy džínů a vytáhla vstupenku s údaji vytištěnými počítačem. „Tenhle.“

Přečetl si název kina a vyznačený čas. „Taky se na to chci jít podívat. Je to dobrý film?“ Řekl to klidným, nevzrušeným hlasem.

„Asi ano. Šla jsem tam proto, aby měl příležitost se ke mně přiblížit, pokud by mě sledoval.“

„Cože?“ Nechápal, o čem mluví. „Kdo?“

„Já nevím. Ten člověk, co mi poslal přívěsek.“

„Aha, jistě.“ Vrátil se k tomu později. „Kolik bylo hodin, když jste se vrátila domů?“

„Krátce před desátou. V soudcově ložnici se svítilo. Obvykle si chodíval lehnout kolem desáté, ale někdy se ještě díval na zprávy.“

„Má televizi ve své ložnici?“

„Ne.“ Rty se jí zachvěly. „Říkával, že ložnice jsou na to, aby se v nich spalo.“

„Takže se díval na televizi... kde?“

„V knihovně. Tam jsem ho našla.“

„Proberme to ještě trochu podrobněji. Co jste dělala, když jste se vrátila domů?“ Napil se kávy a ona udělala totéž.

„Začala jsem kontrolovat, jestli jsou zamčené dveře. Dělám to vždycky, než jdu spát. Přední dveře nebyly,“ řekla. „Totiž zamčené. To, že nebyly zamčené, mě zarazilo. Slyšela jsem televizi a podivila jsem se, proč nahoře svítí světlo, když je soudce v knihovně.“

„Co jste udělala?“

„Šla jsem ke dveřím do knihovny a nahlédla tam. Seděl v křesle s hlavou nakloněnou k jedné straně, jako kdyby spal.“

Čekal; nechtěl ji přerušovat.

„Ucítila jsem zápach,“ hlesla. Věděl, o jakém zápachu mluví. „A napadlo mě, že ho možná postihla mrtvice nebo infarkt a neudržel stolicí. Svítila jenom jedna lampa, takže jsem moc dobře neviděla, ale když jsem vešla dovnitř, změnil se úhel a já jsem zahlédla... krev. A druhou stranu jeho hlavy. Ty cákance...“ Její roztřesený hlas ztichl.

„Měla jsem strach, že vrah je pořád ještě v domě. Nahoře, a proto se tam svítí. Přemýšlela jsem, zda tam mám jít...“ Znovu se odmlčela.

„Doufám, že jste to neudělala.“

„Ne. Ale chtěla jsem,“ zašeptala. „Chtěla jsem ho dopadnout. Ale místo toho jsem se vrátila do kuchyně, vzala jsem si revolver a mobilní telefon, stoupla jsem si do rohu a zavolala na linku 911.“

„Kde je teď váš revolver?“

„V mé kabelce. Dala jsem ho tam, když přijelo vaše první auto.“

„Můžu ho vidět?“

„Leží na kuchyňském pultě.“

„Přinesla byste mi jej, prosím?“

Vstala a šla do kuchyně; pohybovala se jako tělo bez duše. Šel za ní a díval se, jak vytahuje revolver. Byl zasunutý v pouzdře, a když zkontroloval zásobník, viděl, že je plný. „Po návštěvě střelnice ho vždycky naplním,“ řekla a otřela si čelo.

Ještě ho nevyčistila – ačkoliv by se vsadil, že to dělá pravidelně – a dosud na něm lpěl pach spáleného střelného prachu. Balistická zkouška byla zbytečná, to věděl; na to, aby udělala takovou chybu, byla příliš chytrá. Nemyslel si, že toho starce zabila, ale nemohl si dovolit tu možnost

naprosto vyloučit. Vraždu nejčastěji spáchají ti, kdo mají k oběti nejbližší vztah, takže dokud nebude vyškrtuta ze seznamu podezřelých, bude ji rozhodně brát v potaz.

Hleděla na něj a její obličej byl zcela prostý jakéhokoliv výrazu. V očích měla prázdný pohled. Úplně se uzavřela do sebe; někteří lidé se takto vyrovnávají se stresem, postaví kolem sebe hradbu a nikoho za ni nepustí.

„Pojďme se znovu posadit,“ navrhl a ona ho poslechla. „Dostala jste poštou nějaké další dárky? Někaké podivné telefonáty?“

„Ne, jen ten jeden dar. Nic jiného. Jednou jsem měla pocit, že mě někdo sleduje, ale mýlila jsem se.“

„Víte to jistě?“

„Nakonec odbočil. A jel v bílém jaguaru. Když někoho chcete sledovat, nepojedete tak nápadným autem.“

„Ne, pokud je to jediné auto, které máte.“ Ale když si někdo může dovolit takový bourák, takřka určitě si může dovolit nějaké jiné auto. Jaguar je prostě příliš nápadný.

Takže se zřejmě nezaměřil na ni. To také bylo tím prvním, co jí blesklo hlavou, když se vrátila domů a našla tělo soudce Robertse. „Zmínili jste se o tom, že soudci Robertsovi někdo vyhrožoval smrtí. Víte o tom něco?“

„Podrobnosti zná jeho rodina. To podstatné vím, ale všechno se stalo ještě před tím, než jsem pro něj začala pracovat. Jeho rodina – bože můj, musím jim zavolat.“

„Uvědomíme jeho příbuzné,“ řekl o něco mírněji, protože náhle vypadala, že ji to pomyšlení zdrtilo. „Máte jejich jména a adresy?“

„Ano, ovšemže.“ Znovu si otřela čelo. „Má dva syny a dceru.“ Dala mu jejich jména a telefonní čísla a pak se znovu odmlčela a upřela pohled na ubrus na stole.

„Hned se vrátím,“ řekl a vstal. Chtěl se sám podívat na místo činu v knihovně a prohlédnout si zbytek domu.

Byl už téměř u dveří, když se zeptala: „Byl nahoře?“

Zastavil se. „Hlídka prohledala celý dům a kromě vás v něm nikoho nenašla.“ To už věděl z hlášení, které si vyslechl cestou.

„Nevylezl okénkem nahoře, víte to jistě?“

„Nic nenasvědčovalo tomu, že by tam někdo byl. Žádné otevřené okno, nic nepatřičného.“ Víc jí o tom říct nemohl.

„Doufám, že nebyl nahoře,“ pronesla tiše, takřka pro sebe. „Doufám, že jsem ho nenechala utéct. Měla jsem jít nahoru. Měla jsem to zkontrolovat.“

„Ne, neměla...“

„Byla bych ho zabila,“ dodala hluše.

KAPITOLA 9

KDYŽ SE SÁRA na druhý den v šest hodin ráno setkala na letišti v Birminghamu s Barbarou a její rodinou, byla napjatá, vyčerpaná a citově vyprahlá. Čekala dole v prostoru výdeje zavazadel; v ruce držela šálek kávy. Neměla tušení, kolik kávy už vypila od té doby, co našla soudcovo tělo, ale věděla s naprostou jistotou, že kofein je to, co ji udržuje v činnosti.

Nespala; neměla možnost spát, ani kdyby se jí nakrásně chtělo. Cahill ji neustále zasypával otázkami, a měla tolik další práce, že jí nezbyla jediná volná chvilka. Musela o té tragédii všechny informovat; policejní oddělení si vzalo na starost rodinu, ale musela také zavolat Leoně a sdělit jí tu zdrcující zprávu, jinak by se o tom dozvěděla teprve z ranních zpráv. A pak začali telefonovat rodinní příslušníci; občas se dokonce stalo, že musela mluvit střídavě do mobilního a bezdrátového telefonu.

Bylo nezbytné zařídit ubytování pro rodinu. Randall a jeho žena Emily měli tři děti, z nich všichni už měli rodiny s vlastními dětmi. Jelikož všichni bydleli v oblasti Huntsville, kam se dalo snadno dojet, chtěli přijet před pohřbem jen Randall a Emily, ale všichni – tři děti a jejich partneři plus čtyři vnoučata – museli někde přespát noc před pohřbem.

Jon a jeho manželka Julia bydleli v Mobile. Měli dvě děti, svobodnou dceru a ženatého syna. Všichni chtěli přijet a zdržet se až do pohřbu. Barbara s Dwigthem a dvěma dětmi žili v Dallasu a chtěli zůstat po celou dobu, dokud nebude po pohřbu. To znamenalo, že Sára musela zařídit ubytování pro jedenáct lidí včetně sebe, a všichni chtěli přijet brzy, velmi brzy. O zbytek Randallovy rodiny se postará, až bude zařízeno všechno kolem pohřbu.

Nakonec objednala všem ubytování v hotelu Wynfrey. Zřejmě budou jít v nezvyklou dobu, takže bylo nutné, aby byla k dispozici hotelová služba, a mládež se také bude moci zabavit v blízké Galerii. Sama si zajistila pokoj v Mountain Brook Inn. Byl to pro ni tak trochu šok, když se dozvěděla, že jí nebude dovoleno zůstat v domě, dokonce si musela odtud vzít i nějaké oblečení. Seznam toho, co potřebovala, dala Cahillovi, a ten zařídil, aby jí někdo věci přinesl.

Zabavili také její revolver a soudcův služební revolver, obvykle zamčený ve vitríně. Cahill ji ujistil, že budou obě zbraně vráceny, až skončí vyšetřování, což znamenalo poté, co bude jisté, že ani jedna ze zbraní nebyla použita ke spáchání vraždy.

Věděla, že ji považují za podezřelou, už jen proto, že byla nablízku. Měla neomezený přístup do domu a vlastnila revolver; Cahill sám viděl, jak zručně si s ním počíná. Mohla prokázat, kde byla, i když jen s pomocí stvrzenek a vstupenky, ale hlavně neměla motiv, takže si o sebe nedělala starost. Ani nemohla, protože všechen prostor její mysli vyplňovalo soudcovo tělo jako nějaká postava v němém filmu.

Vypadal ve smrti tak křehce, jako by jeho duše chtěla zabránit všem ostatním, aby si uvědomili, jak těžce se na něm podepsal čas. Byla nesmírně vděčná za to, že ho nenašel nikdo jiný a že s ním byla aspoň ještě chvíli o samotě, než dorazili všichni ti cizí lidé a odvezli jeho tělo.

Smrt často zapomíná na důstojnost, ale Sára věděla, jak by se mu přičilo vědomí toho, že ztratil vládu nad svými útroby, jak moc by si přál, aby ho takhle neviděla jeho rodina. Přičilo by se mu i to, že ho tak viděla ona, ale tahle možnost byla ze všech nejpříjemnější.

Pohyblivé schodiště začalo přivážet cestující z letadla, které právě přiletělo; Barbara a její rodina byly mezi prvními. Barbara byla štíhlá a pohledná žena s krátkými, světlými vlasy, protkanými šedivými pramínky. Byla bledá a měla zarudlé oči, ale držela se. Zhlédla Sárku už na schodišti, a když z něj sestoupila, okamžitě k ní zamířila a objala ji. Sáriny oči se zalily slzami; po celou tu strašnou noc zoufale toužila po něčím objetí, aby se necítila tak přišerně sama.

„Už se ti ozval Jon?“ zeptala se Barbara, když se od ní odtáhla a osušila si oči provlhlým kapesníčkem.

„Vyjeli z Mobile ve dvě hodiny ráno, takže by měli každou chvíli dorazit do hotelu.“

„Doufám, že pojede opatrně.“

„Přemluvila jsem ho, aby nechal řídit Julii.“

„Bůh ti žehnej.“ Barbara ji znovu objala. „Myslíš na všechno. Už policie něco zjistila?“

Sára zavrtěla hlavou. „Nevím. Nepatřím do rodiny, takže mi nic neřeknou.“ Cahill by jí beztak nic neřekl vzhledem k tomu, že je podezřelá.

„Věděla jsem, že ho některý z těch mizerů dostane, jen co vyjde z vězení,“ řekla Barbara napjatě. „Věděla jsem to.“

Sára se zmocnila náhlá vlna provinilých pocitů. „Měla jsem u něj být.“

„Nesmysl.“ Barbara se k ní prudce otočila. „Měla jsi volno, nebyl důvod, proč bys tam měla být. Nemohla jsi u něj stát čtyřicet hodin denně. Ten prevít nejspíš hlídal dům a viděl, že jsi odjela. Jestli je to něčí vina, tak moje, protože jsem nenajala ochranku, která by ho hlídala

neustále. Ty za to nemůžeš a nepřeju si, aby sis to myslela, slyšíš?“

Jenže na to už bylo pozdě. Sára na to myslela každých pět minut. A co jestli ho zabil ten prevít, co jí poslal přívěsek? projelo jí hlavou v těch prvních a nejhorších chvílích. Co když šel ve skutečnosti po ní? Zabít soudce bylo nelogické, ale tihle lidé nemyslí logicky, tak proč by měli logicky jednat? Věděla o tom, že si ji vyhlédl nějaký blázen, tak proč raději neseděla doma, místo aby se ho pokoušela přimět k tomu, aby sám sebe odhalil?

Teprve když se jí Cahill začal vyptávat na to vyhrožování smrtí, uvědomila si, že je to nejpravděpodobnější odpověď. Logicky si to uvědomovala, ale ani tak se jí nepodařilo zbavit se toho prvního pocitu.

„A vůbec to není tvoje vina,“ dodala Barbara rázně. „Je to vina toho, kdo stiskl spoušť, a nikoho jiného. Na to musíme pamatovat.“ Ale i tak u něj měla být. Už jen kvůli tomu zatracenému přívěsku to měla udělat.

Dwight, Barbařin manžel, stál u pohyblivého pásu a vyzvedával z něj zavazadla s pomocí devatenáctiletého Shawa. Patnáctiletá Blair stála opodál sama a vypadala tak zoufale, jak můžou vypadat jen dospívající děti. V medově zlatých vlasech měla kovově modré pramínky a v levém obočí dva zlaté kroužky.

„Páni,“ podotkla Sára, když ji stiskla v objetí. „Dva kroužky. Kdy sis pořídila ten druhý?“

„Je to jen jako,“ řekla. „Chtěla jsem, aby šel děda do vývrtky, až mě příště uvidí, ale teď... už nebudu mít šanci!“ Nakrabatila obličej, přitiskla se k Sáře a zabořila tvář do jejího ramene. Její štíhlé tělo se otřásalo vzlyky.

Barbara se dcery ujala, vzala ji do náručí a chlácholila ji, jako by byla malé dítě. Dwight a Shaw, kteří se k nim blížili obtíženě zavazadly, se tvářili rozpačitě při pohledu na nepokryté citové výlevy žen. Když se Barbaře podařilo zklidnit Blair, všichni se unaveně vydali k Sárinu autu.

Barbara se s dětmi usadila vzadu, Dwight se posadil vedle Sára a připoutal se bezpečnostním pásem.

„Kdy mají dorazit Randall a Emily?“ zeptal se.

„Kolem jedenácté. Randall má kopii soudcovy závěti v bankovním sejfě a banka otvírá v devět. Říkal, že ji zřejmě budete potřebovat.“

Barbara si otřela čelo. „Teď nechci myslet na jeho poslední vůli.“

„Možná jsou tam instrukce ohledně pohřbu,“ namítl Dwight jemně.

„Ale i tak...“ vzdychla si. „Co naplat. Tím, že si něco nepřeju, se nic nezmění.“ Zhluboka se nadechla a Sára se rozjela k výjezdu z parkoviště. „Sáro, nevíš, kdy nás policie pustí do domu?“

„Bude to nejspíš trvat pár dní,“ řekla a v duchu si pomyslela, že bude muset zařídit, aby někdo vyčistil celou knihovnu, než tam rodina vkročí. Nechtěla, aby viděli, jak to tam teď vypadá, se stříkanci od krve a zbytky tkáně. Dala by nevím co za to, aby to sama neviděla, aby se posledních dvanáct hodin nestalo. Kdyby mohla vrátit čas, neležela by v Summitu a jela by domů, a až by ten vrah přijel, poradila by si s ním. Soudce by dosud žil.

Jenže čas vrátit nemohla. To nemohl nikdo.

„Detektiv vám zavolá do hotelu,“ řekla vyrovnaně. „Snažte se trochu prospat, jestli to půjde.“

„Budeš u toho? Až s námi bude mluvit ten detektiv?“ Barbařin hlas se tak trochu třásl.

„Jestli chcete, tak ano.“ Ještě před chvílí zoufale potřebovala objetí, ale teď právě tak zoufale toužila po samotě, aby ze sebe dostala všechn nahromaděný smutek a slzy. Až dosud držela všechno v sobě, ale šok už začínal polevovat a doléhala na ni strašná realita.

„Prosím tě. Jsem tak... Nedokážu rozumně uvažovat.“ Sára sice nevěděla, jak jasně dokáže myslet ona sama, ale pokud si Barbara přála její přítomnost, tak tam bude. Jestli

jim Cahill dopřeje pár hodin, alespoň se bude moci osprchovat a převléknout, možná si i na chvíli zdřímnout, dát si snídani. Jakmile si ale vzpomněla na jídlo, žaludek se jí zvedl a hrdlo stáhlo. No dobrá, tak žádné jídlo. Možná zítra.

Zítra. Co vlastně bude dělat zítra? Nejspíš to, co bude potřebovat rodina. Udělá pro ně všechno, co nezvládnou sami. Ale až jim prokáže poslední služby, co bude dál?

Na tohle nebyla připravená. Myslela, že ještě uplyne několik let, během nichž se připraví na svůj plán. Měla za to, že soudce bude postupně slábnout a chřadnout nebo ho sklátí infarkt či mrtvice, ale že zemře přirozenou smrtí. I tak by truchlila stejně jako všichni ostatní, ale nebyla by tu ta sžíravá bolest z toho, že mu někdo ukrátil život. Nikdo nečekal jeho tak náhlý odchod, ne takhle.

Dohlédla na to, aby se rodina ubytovala v hotelu, a když se chystala odjet, dorazil Jon a jeho blízcí. A tak zůstala, pomáhala a odpovídala na Jonovy otázky. Barbara, Dwight a jejich děti se k nim připojili, snad ve snaze nalézt klid v houfu, a když Sára konečně odjížděla, seděli všichni pohromadě v hotelovém salonku v přízemí, uslzení, ale táhnoucí za jeden provaz. Pár posledních rozhodnutí ještě muselo počkat na to, až dorazí Randall, ale Barbara si už v hotelu vyžádala papír a pořizovala soupis všeho, co bude nutné zařídit a udělat.

Takže Barbara byla v pořádku. Trpěla, ale sepisovala seznam. Tohle byl ženský způsob toho, jak se s věcmi vypořádat – dělat to, co je zapotřebí.

Venku bylo zataženo a o něco chladněji než v posledních dnech. Sára vítala chladivý větřík, když procházela k svému vozu. Pro tuto chvíli pro ni práce skončila a byl to zvláštní pocit. Dala Barbaře číslo svého mobilního telefonu a číslo pokoje v Mountain Brook Inn, měla jí zavolat, až bude čas setkat se s Cahillem. Takže teď

Sáře pravděpodobně zbývalo několik hodin na odpočinek. Mohla se konečně osprchovat.

Když dorazila do hotelového pokoje, obklopilo ji takřka omračující ticho. V předchozích hodinách byla mezi lidmi, hlasy, světly, neustále něčím zaměstnaná. I když jen seděla a odpovídala na dotazy, měla stále co na práci. Teď náhle zůstala sama, nemusela pro nikoho nic dělat.

Metodicky si vybalila těch několik kousků šatstva, které s sebou měla, pověsila je do koupelny, aby se vyrovnaly zmačkané záhyby, až se bude sprchovat, a vkročila pod osvěžující proud teplé vody. A konečně se rozplakala.

Plakala dlouho a usedavě, schoulená ve vaně s dlaněmi přitisknutými k obličejí a zprudka tekoucí voda jí kropila hlavu. Všechny ty hodiny smutku a vypětí na ni těžce dolehly. Měla chuť něco zničit, rozmáchnout se a udeřit... chtěla, aby se soudce vrátil, jenže to už se nemohlo stát.

Nakonec se jakž takž uklidnila a prudký pláč přešel v otupělou smířlivost. Sára zastavila proud vody, zabalila si mokré vlasy do měkkého hotelového ručníku a nahá se skácela do postele. V pokoji bylo šero a chladno, takže usnula téměř okamžitě.

V deset hodin ji probudil telefon. Zašátrala po sluchátku, usilovně se snažíc, aby to znělo, že je v pohotovosti.

„Haló, tady je Sára.“

„Sáro, to je Barbara. Detektiv Cahill tu bude v jedenáct. Stihneš sem přijet?“

„Budu tam,“ slíbila a vyskočila z postele.

Vlasy měla ještě vlhké a celé zcuchané. Uvařila si kávu v malé hotelové konvici, vysušila si vlasy fénem a vyčistila zuby. Káva mezitím trochu vychladla a Sára ji popíjela v koupelně, zatímco se dávala trochu do pořádku. Moc toho udělat nemohla, ale beztak jí nezáleželo na tom, jak dnes bude vypadat, takže se spokojila jen se základním krémem a leskem na rty a ostatní nechala být.

Neměla velký výběr, ani co se týkalo oblečení – jedny šaty a dva všední úbory pro běžný pracovní den osobního sluhy. Neměla ani plášť, ačkoliv by se dnes zřejmě hodil. Musela si vystačit s bílou košilí, černými kalhotami a černou vestou. Cahill by snad mohl zařídit, aby jí někdo přinesl nějaké další oblečení, když se nejméně do zítřka nedostane do domu.

Venku začínalo drobně mrholit, a než došla těch několik kroků k autu, lomcoval s ní chlad. Jakmile nastartovala, zapnula topení, a hned vzápětí si nasadila tmavé sluneční brýle, aby za nimi skryla unavené, napuchlé oči od pláče.

Za normálních okolností by cesta k hotelu trvala deset, maximálně patnáct minut, ale vinou nějaké nehody, která zbrzdila provoz na silnici číslo 280, dorazila asi o pět minut později. Ke vší smůle Cahill právě vcházel do hotelové haly. „Proč jste tu vy?“ zeptal se jí příkře.

„Protože si to přála rodina.“ Trochu ji překvapilo, jak ochraptěle zněl její hlas.

Přikývl, ale cestou k výtahu nepromluvil ani slovo. Sára byla příliš unavená na to, aby pronesla něco vhodného nebo třeba i nevhodného. Jediné, co jí měl říci on, byly zřejmě další otázky, takže vcelku přivítala, že mlčí. Pravděpodobně byl stejně unavený jako ona, možná ještě víc.

Kradmo na něj koutkem oka pohlédla. Zřejmě se už osprchoval a oholil, a také se převlékl. Pokud byl vyčerpaný, nebylo to na něm znát. Možná se také stihl trochu prospat.

Měl na sobě sako a vázanku. Připomnělo jí to, že je venku chladno. „Mohl byste někoho požádat, aby mi z domu přinesl plášť?“ požádala. „Kterýkoliv, na tom nezáleží.“

Vrhl na ni krátký hodnotící pohled, zahrnující každý detail. Možná si všiml i toho, že se chvěje. „Postarám se o to.“

„Díky.“

V Barbařině apartmá se shromáždila celá rodina. Randall a Emily už také dorazili a Sárrou projel pocit viny. Měla u toho být, když přijeli, pomáhat jim s ubytováním. Randall jí potřásl rukou a zdrženlivá Emily ji objala, což jí znovu vehnalo do očí slzy.

Barbara, která byla tělem i duší hostitelka, zařídila, aby do apartmá přinesli ovoce, pečivo a několik druhů sýra. Na stole stála připravená konvice kávy a láhve s vodou. Sára se zeptala, co si kdo přeje k pití, a začala tiše obsluhovat. Dělal to s profesionální zručností, využívala všechno, co se kdysi naučila v kurzu pro osobní sluhy. Někteří z jejích kolegů si museli psát poznámky, někteří zvládali jen malé skupinky po pěti či šesti lidech, ale Sára si z nějakého důvodu přesně pamatovala, jak má kdo rád svou kávu. Kdyby ji někdo požádal, aby popsala například Randalla, řekla by, že měří asi metr osmdesát, má šedé vlasy a oříškové oči a v kávě má rád hodně smetany. Emily měřila tak sto šedesát pět centimetrů, měla tmavě rezavé vlasy, jednou za dva týdny upravované kadeřníkem, hnědé oči, a kávu chtěla se dvěma cukry a bez smetany.

Cahill, jak si vzpomínala podle té nekonečné řady šálků, které vypil předchozí noci, měl rád kávu úplně bez ničeho, hořkou a silnou.

Když mu podávala šálek, o který požádal, přikývl na znamení díků a pak se zeptal: „Je tu pro vás moc světla?“

Úplně zapomněla, že má pořád ještě nasazené tmavé brýle. „Promiňte,“ zamumlala a sundala si je. „Zapomněla jsem.“ Její zarudlé a opuchlé oči se dobře hodily k dění v pokoji.

„Jedla jsi už?“ zeptala se jí Barbara a položila jí ruku na rameno.

„Ještě ne.“

„Tak se posad' a najež se. Ted' hned. Když můžu já, můžeš i ty.“

Na Barbařino naléhání si nalořila na talíř kousek ovoce a sýra a rozhlédla se po volné řidli. Barbara požádala hotelovou recepci, aby do pokoje přinesli dostatek řidlí pro všechny; členové rodiny se samozřejmě sesedli k sobě, takže jediné volné místo zůstalo vedle Cahilla. Posadila se a sledována ostřířím zrakem Barbary si napíchla na vidličku kousek ananasu a donesla jej do úst.

Přinutila se žvýkat, ale ananas jako by jí v ústech začal růst. Kdyby byla sama, vyplivla by jej. Na chvíli zavřela oči a potýkala se se staženým hrdlem. A stále žvýkala.

„Polkněte,“ řekl Cahill hlasem tak tichým, ře to slyřela jen ona.

Pokusila se o to. Při druhém pokusu ananas skutečně sjel dolů.

Jelikoř jíst bylo nezbytné a rozumné, zdolávala ten úkol stejně odhodlaně, jako dělala vše ostatní. Poslouchala otázky rodinných příslušníků a Cahillovy věčné odpovědi a přitom se soustředila na žvýkání a polykání.

V Cahillově přítomnosti bylo něco, co jí dodávalo sílu a odvahu. Nevzpomínala si, ře by se v těch necelých třech letech, co řila v Mountain Brooku, odehrála v blízkosti nějaká vrařda, ale byl tady člověk, který se už s násilnou smrtí setkal mnohokrát, a věděl, jak se zachovat a co je nutné udělat. Jeho střízlivá věčnost rodinu chránila před citově vypjatými výlevy, protože se jej všichni, aniř by si to uvědomovali, snařili napodobit. Sára bezděky pociťovala vděk za jeho přítomnost; dokud tu seděl, měl ve svých rukou velení. Ona musela jen žvýkat a polykat.

Poslouchala, jak tiše klade věčné dotazy o výhrůřkách smrtí, které se odehrály v soudcově minulosti. Barbara si o tom dokonce vedla záznamy, což Sáře připomnělo, jak moc se pečlivostí podobá otci. Podala je Cahillovi, který si je chvíli pročetl, pak vzhlédl a zeptal se: „Můřu si je na čas ponechat?“

„Ano, samozřejmě.“ Barbara si přitiskla ruce na kolena. „Je těžké se na to ptát, ale... kde je teď tatínek? Musíme zařídit pohřeb.“

„Odvezli si jej lidé z úřadu koronera,“ řekl Cahill. „Jakmile bude provedena pitva, vydají vám ho.“

Všechny hlavy v pokoji se zvedly. „Pitva?“ opáčil Randall. „Proč se dělá pitva?“

„U násilné smrti se provádí automaticky. Vyžaduje to zákon.“

„Ale to je směšné,“ namítla Barbara. „Když se neví, proč někdo zemřel, dává to smysl, ale tatínka někdo *zastřelil*. Důvod smrti je zcela zřejmý.“ Hlas se jí nejdřív poněkud třásl, ale rychle se ovládla.

„Příčina smrti se *jeví jako* zřejmá, ale někdy je oběť zastřelena nebo spálena proto, aby se zamaskovala skutečná příčina, jako je například otrávení nebo uškrcení.“

„Copak na tom v této situaci ještě záleží?“ otázala se Julia.

„Způsob úmrtí vypovídá o pachateli. Například, kdo měl přístup k příslušnému jedu? Kdo měl dost síly na to, aby uškrtil muže? Myslím, že u vašeho otce je příčina smrti zřejmá, ale závěrečné slovo padne až po pitevní prohlídce.“

„Takže kdy si budeme moci tatínka... vyzvednout?“

„To vám neřeknu s jistotou, madam, ale předpokládám, že to bude zítra.“

„Dobrá.“ Přetřela si kořen nosu a pohlédla na své bratry. „Dnes je čtvrtek. Pokud nám ho vydají zítra, mohl by se pohřební obřad konat v neděli nebo v pondělí. Co myslíte?“

„V neděli,“ rozhodl Randall. „Tak bude pro všechny snazší zúčastnit se obřadu.“

„Souhlasím,“ přidal se Jon.

„Takže v neděli.“ Připsala si to na seznam.

Cahill pohlédl na Randalla. „Pane Robertsi, zmínil jste se, že máte kopii závěti vašeho otce. Máte ji u sebe?“

„Ano, je v mém kufříku.“

„Znáte její obsah?“

„Ne, je zapečetěná. Totiž, všichni zhruba známe její obsah, ale žádné specifické podrobnosti.“

„Mohl bych ji vidět, prosím?“

Randallova obočí vylétla vzhůru. „Smím vědět proč?“

„Dědictví někdy hraje jistou roli při stanovení motivu vraždy.“

Barbara se zprudka nadechla. „Naznačujete, že někdo z nás zabil tatínka?“ Všem v místnosti přejel po zádech mráz.

„Ne, madam, není nic, co by tomu nasvědčovalo. Jen prověřuji všechny možnosti. Nechci přehlédnout něco, co by nám mohlo pomoci při objasňování případu.“

Randall vytáhl z kufříku velkou obálku. Byla zapečetěná, jak prve řekl. Cahill vyčkal, až dostane svolení, a jakmile mu dal Randall pokyn kývnutím hlavy, odtrhl chlopeň a vytáhl tlustý dokument.

Rychle ho prolistoval a zběžně prohlédl jeho obsah. Nad něčím se pozastavil, zvedl hlavu a upřel pohled modrých očí na Sárů.

„Slečno Stevensová, věděla jste o tom, že v souladu s touto závětí zdědíte značnou peněžní sumu?“

KAPITOLA 10

SÁRA ZAMRKALA, spíš pobavená než užaslá. Byla poněkud otupělá a tak unavená, že si nebyla jistá tím, co slyšela. Dokonce se rozhlédla, jako kdyby v místnosti mohla být ještě nějaká jiná slečna Stevensová. Když žádnou nenašla, pohlédla znovu na Cahilla a shledala, že na ni ještě stále upírá zrak. „Máte na mysli mě?“ zeptala se, ještě stále neschopná dát si věci do souvislostí.

„Osobní sluha soudce Robertse, Sára Stevensová. To jste vy.“

Přikývla; bezděky zvedla ruku a přetřela si čelo. Možná za to mohl nedostatek spánku nebo příliš mnoho kofeinu, ale začínala ji příšerně bolet hlava. „Něco mi odkázal?“ K jejímu zděšení se jí třásl hlas a cítila, jak se jí chvěje spodní ret. Rychle se do něj kousla, ale nemohla udělat nic pro to, aby skryla lesk slz, které se jí draly do očí.

Ovšemže,“ řekla Barbara. „Řekl nám, že to chce udělat.“

„Ale... mně se o tom nikdy nezmínil.“

„Myslel, že bys proti tomu něco namítala,“ vysvětloval Jon.

„Omluvte mě,“ vyhrkla najednou Sára a vrhla se do koupelny dřív, než by se přede všemi zhroutila a rozvzlykala se jako malé dítě. Jakmile se za ní zavřely dveře, její obličej se nakrabil a musela rychle popadnout

ručník a přitisknout si jej k ústům, aby ztlumila hlasité štkání.

Silou vůle se donutila ovládnout se a potlačit vzlykání. Osušila si oči papírovým kapesníčkem a nabrala několikrát zhluboka dech, aby se zklidnila.

Snad ještě nic jí tolik nedojalo jako to, když se dozvěděla, že jí soudce něco odkázal. Dostávala slušný plat a starala se o něj s láskou. Měla ho ráda pro jeho milou povahu a smysl pro humor, staromódní způsoby a dobrosrdečnost. Nečekala žádné dědictví, a kdyby o něm věděla, skutečně by se tomu vzepřela. Pracovala pro něj necelé tři roky; jak by si mohla dělat na cokoliv nárok na úkor jeho dětí, přátel, které znal celý život?

Zjevně však neuvažoval jako ona, a stejně tak jeho rodina. Při pomyslení na jejich šlechetnost jí znovu vhrkly slzy do očí, ale odhodlaně je znovu setřela. Nebude plakat, ne tady a teď. Rodina má už tak dost trápení i bez toho, aby ještě zvyšovala jejich citovou zátěž.

Namočila žínku do chladné vody a otřela si tváře. Bylo tak příjemné přiložit si ji na čelo. Ráda by si lehla a ovázala třesící hlavu ledovým obkladem, ale věděla, že to bude muset odložit stejně jako pláč.

Po chvíli se uklidnila natolik, že se odvážíla vrátit se do pokoje k ostatním. „Promiňte,“ zamumlala, když se znovu usadila vedle Cahilla.

„Rozumím tomu tak, že jste o tom nevěděla.“

Zavrtěla hlavou. Buď jí to věřil, nebo ne. Nenašla v sobě dost energie, aby jí na tom záleželo.

„Tatínek po nás chtěl, abychom odpřísáhli, že ti to neprozradíme,“ řekla Barbara. Po rtech jí přeběhl smutný úsměv. „Dělalo mu radost něco před tebou utajit. Říkal, že je to jediné, v čem tě může obelstít.“

„Prý jsi mu zkonfiskovala tyčinky Snickers,“ ozval se Shaw a jeho obličej se rozzářil nefalšovaným úsměvem, který na chvíli zaplašil smutek a napětí. „Vždycky, když k

nám přijel na návštěvu, se jich nemohl nabažit, protože věděl, že doma je nedostane.“

„A taky čokoládové bonbony. Tajně jsem mu je podstrkovala,“ přiznala se Blair.

Sára se rozhlédla po všech těch provinilých obličejích, v nichž se náhle objevil úsměv, a zasténala. „Není divu, že mi dalo tolik práce snížit jen o trochu jeho hladinu cholesterolu!“

Barbara ji pohladila po koleně. „Měl tě rád za to, že ses o něj starala. A my tě za to máme taky rádi. Když se zmínil o tom, že ti chce něco odkázat, byli jsme všichni pro.“

Cahill si odkašlal ve snaze upoutat jejich pozornost. „Děkuji vám za informace,“ prohlásil a vstal. „Vím, že jsou to pro vás všechny těžké chvíle, a cením si vaší pomoci. Chci, abyste věděli, že je mi líto, co se stalo vašemu otci, a že děláme všechno, co můžeme, abychom našli pachatele.“

Všichni v místnosti povstali a o překot Cahillovi děkovali a potřásali si s ním rukou. Sára si najednou všimla, že ji drží za předloktí a pomalu se s ní sune ke dveřím. „Doprovodím vás k autu,“ prohlásil.

Zhluboka si povzdychla. Zřejmě pro ni měl další otázky. Jelikož byla zahrnuta v závěti, bude ji teď zřejmě tím víc považovat za podezřelou. Ale dělal svou práci, takže si vzala kabelku a tmavé brýle a poslušně se se všemi rozloučila, přičemž je ještě stihla požádat, aby se na ni obrátili s čímkoliv, co budou potřebovat.

Ve výťahu s nimi jela nějaká dvojice, takže po celou cestu dolů do hotelové haly mlčeli. Když vykročili ven, udeřil ji do tváře chladný, lezavý vítr, takže se roztrásla. Teplota venku klesala a drobné mrholení přecházelo ve vytrvalý déšť. Schoulila se a nesměle prohlásila: „Já jsem ho nezabila.“

„Tím jsem si vcelku jistý,“ přitakal mírně.

Polekaně k němu vzhledla. „Tak proč všechny ty podezřívavé otázky?“

„Protože to patří k mé práci. Pořádně vás prověříme a na všechno se vyptáme.“

„A když pořádně, tak se vším všudy.“

„Přesně tak.“ Svlékl si bundu a přidržel jí ji nad hlavou. „Pojďte.“

Roztřesená chladem se s ním snažila udržet krok, když rázoval přes parkoviště, schoulená pod jeho bundou jako kuře pod křídlem. Jakmile bude v autě, zapne ze všeho nejdřív topení.

„Jaké je číslo vašeho pokoje?“ zeptal se. „Pošlu někoho, aby vám poslal plášť. Tedy pokud se teď vracíte do hotelu.“

Řekla mu číslo pokoje a dodala unaveně: „Doufám, že tam dojedu bez toho, abych cestou usnula.“

Rázně jí stiskl loket a přiměl ji k tomu, aby se zastavila. „Radši vás odvezu.“

„Kdepak, to bych zůstala bez auta. Ne, díky, já to zvládnu. Jsem sice otupělá a příšerně mě bolí hlava, ale káva mě ještě chvíli udrží při vědomí.“

„Musíte jíst.“

„Jedla jsem,“ namítla, udivená jeho zájmem. „Sám jste to viděl.“

„Snědla jste čtyři sousta. Počítal jsem to.“

„A měla jsem co dělat, abych je spolkla. Nenuťte mě, Cahille.“

Přesunul se tak, aby stál mezi ní a autem; jeho široká ramena ji chránila před větrem. Déšť mu promáčel záda, ale nevšímal si toho a tiše na ni hleděl s podivně neproniknutelným výrazem v očích. Navzdory únavě cítila, že se v ní probouzí zvláštně napjatý pocit. „Copak?“ zeptala se a o krok poodstoupila.

Zavrtěl hlavou. „Nic. Jste už dlouho na nohou. Jděte se vyspat.“

„To zní jako rozkaz.“ Ustoupil jí z cesty a Sára stiskla tlačítko dálkového ovládání, jímž si odemkla dveře a rychle nastoupila, aby unikla větru a dešti.

„Sáro,“ řekl, když vsunula klíč do startéru. Ještě pořád držel bundu nad sebou, místo aby si ji oblékl.

„Ano?“

„Zřejmě vám to ani nemusím říkat, ale neodjíždějte z města.“

Cahill za ní jel až do hotelu, aby se ujistil, že se tam dostala a neohrozila cestou sebe ani žádného jiného motoristu. Když odbočila doleva na parkoviště, krátce zatroubil na pozdrav a Sára mu odpověděla zvednutím ruky, ale neotočila hlavu, aby se za ním podívala.

Držela se dobře, ale ten ohromený, zoufalý výraz v jejích tmavých očích v něm probouzel obranné instinkty. Ne ty policejní, nýbrž instinkty související se vztahem mezi muži a ženami. Přesně to, co nepotřeboval.

Ačkoliv mluvil pravdu, když řekl, že si je vcelku jistý tím, že soudce nezabila. Jenže být si vcelku jistý mělo přece jen hodně daleko do naprosté jistoty. Ani se nezeptala, kolik peněz vlastně zdědila, což nebylo normální. Možná jí to bylo trapné před rodinou, ale když zůstali sami, přece jen se mohla zeptat... pokud to ovšem nevěděla. A pokud věděla o tom, že má zdědit sto tisíc dolarů, mohla mít motiv pro to, aby toho starého pána oddělala; ví Bůh, že je spousta takových, co zabíjeli pro mnohem méně peněz.

Naproti tomu se zdálo, že její smutek a šok jsou nehrané. Oči měla rudé a napuchlé od pláče; buď to, nebo si do nich něco nastříkala, aby to vypadalo, jako že plakala. Buď to byla moc chytrá vražedkyně a velice dobrá herečka, nebo opravdu truchlila.

Jeho instinkty mu však napovídaly, že smutek nepředstírá. Jenže vzhledem k tomu, že mu radily i to, aby se snažil dostat ji do postele, musel brát v úvahu také faktor chťiče, který už jednou zamlžil jeho úsudek. Shannon, Sára.

Obě jména začínala písmenem S, a to nevěstilo nic dobrého.

Sára ho přitahovala a on se to snažil ignorovat, ale ne a ne se toho zbavit. Její obličej měl ošklivý zvyk vnutit se do jeho myšlenek, kdykoliv se snažil si odpočinout. Dokud pracoval, bylo to dobré, ale jakmile se večer posadil k televizi nebo si chtěl přečíst noviny, *bác ho*, byla tam. Viděl ji, jak sedí v tenkém bavlněném pyžamu na schodech nebo stojí na střelnici, zcela soustředěná na terč, a sluníčko jí vytváří ve vlasech zlaté a červené záblesky. Každý mužský ví, že je v háji, když si u ženské všimne záblesků ve vlasech. Hledět na to, co mají vpředu, tak je to správné, ale záblesky ve vlasech?

Když v suterénu svého domu zvedal činky, představoval si, že zvedá Sáru, nahoru a dolů, a když dělal kliky, představoval si, že je Sára pod ním, až z toho dostal erekci.

Pomalu už nedokázal myslet na nic jiného. Byl zázrak, že se mu dařilo udržet si od ní odstup, protože takhle posedlý sexem byl naposledy v šestnácti. Ba ne, nebyl to zázrak, ale vyloženě strach. Chtěl ji *až příliš*. Nevzpomínal si, že by si tak zoufale přál rozdat si to se Shannon, dokonce ani v oněch prvních dnech největší zamilovanosti. Jenže Shannon dostal do postele hned, takže to možná nebylo až tak dobré srovnání.

Jediné, co mu bránilo v tom, aby otočil vůz a uháněl zpátky do Mountain Brook Inn, bylo vyšetřování. Dokud nebude Sára zcela očištěná, nepřicházela v úvahu. Měla pokladní stvrzenky, měla k nim i příslušné zboží, podpis na její kreditní kartě souhlasil s podpisem na stvrzenkách, měla vstupenku do kina. Ještě trochu ověřování a zjišťování její finanční situace a bude čistá. Safra, děti soudce Robertse měly zdědit mnohem víc než Sára; všichni sice měli alibi, ale existují také nájemní vrazi.

Cahill u téhle vraždy neměl dobrý pocit. Většinu vražd spáchá někdo z blízkých obětí, rodinný příslušník, soused,

přítel. Tohle mu začínalo připadat jako nejtěžší případ, vražda spáchaná cizím člověkem. Jaká v tom byla souvislost? Co vraha přivedlo do domu? Byl to někdo, koho soudce Roberts odsoudil? Na první pohled to dávalo největší smysl, až na to, že nic neukazovalo na násilné vniknutí nebo potyčku. Jako kdyby soudce vrahovi otevřel dveře, pozval ho do knihovny a povídal si s ním.

Jako by ho znal.

Takže možná přece jen scénář se sousedem, členem rodiny nebo přítelem.

Cahill se v duchu snažil udělat si v tom jasno. Nikdo ze sousedů si nevšiml auta na příjezdové cestě, protože byla tma. Sára se vrátila domů těsně před desátou a tělo našla krátce poté; na linku 911 zavolala tři minuty po desáté, hlídkové vozy tam dorazily během pěti minut a on sám přijel zhruba patnáct minut po jejím telefonátu. Tou dobou tělo začínalo tuhnout, což znamenalo, že smrt musela nastat mezi šestou a osmou hodinou, nejpozději o půl deváté. Předpokládal, že to bylo spíš později než dřív, protože v šest ještě nebyla tma.

Soudce Roberts svému vrahovi otevřel dveře. V tu chvíli ale výstřel nepadl, přestože tak by tomu bylo s největší pravděpodobností v případě, že by byl vrahem někdo, kdo si ve vězení odseděl trest a chtěl se soudci pomstít. Místo toho vešli do knihovny a posadili se, nebo se aspoň posadil soudce. A nebyl vyděšený, ale zcela klidný, pohodlně usazený ve své lenošce.

Vrahem nebyl cizí člověk, nebyl to někdo, kdo by soudci v minulosti vyhrožoval.

Bude zajímavé dozvědět se, jaké otisky prstů najdou technici na místě činu. Soudcovy, Sářiny, možná kuchařčiny a každopádně otisky uklízeček – ty by tam měly být. Sára jim dala své otisky hned brzy ráno. Kuchařka Leona Barksdaleová měla kvůli sejmutí otisků přijít dnes ráno, přestože jim pláctivě sdělila, že do toho pokoje

nevkročila už několik týdnů. Uklízečky přijdou na řadu odpoledne. Kdo dál? V domě se pravidelně uklízelo, takže jakékoliv další otisky budou nové.

Musejí obejít všechny sousední domy; kdokoliv mohl pod rouškou tmy přijít až k domu, zastřelit soudce Robertse a klidně se zase vytrazit. Ale tady narazil znovu na otázku motivu. Podle toho, co až dosud zjistil, byl soudce všemi oblíbený. V jeho minulosti se nevyskytovaly skvrny, nebyla tu žádná špína, vystupující po čase na povrch. Nepodváděl v kartách ani v podnikání. Nehrál hazardní hry, neopíjel se, a pokud Cahill až dosud stačil zjistit, neměl s nikým žádný románek od té doby, co před osmi lety zemřela jeho manželka.

Proč by ho chtěl zabíjet někdo, kdo se s ním nedostal do konfliktu?

Pokud motivem nebyla pomsta, sex či peníze, co ještě zbývalo?

Nezbývalo už nic, takže motivem musela být jedna z těch tří možností. Pochyboval, že to byla pomsta, protože soudce svého vraha znal a pozval ho dál. Sex? Tomu člověku bylo osmdesát pět, s nikým nechodil, a podle toho, co o něm všichni říkali, byl zcela oddaný své manželce, dokud žila. Zbývaly peníze.

Vždycky se nakonec ukáže, že šlo o peníze.

Takže se kruh uzavřel a vrátilo ho to zase k Sáře.

Jeho děti dosáhly bohatství samy. Vždycky věděly, že ty peníze měl. Tak proč ho zabíjet teď? Proč ne před deseti lety, nebo aspoň před rokem? Proč nepočkat ještě pár let, až zemře přirozenou smrtí? Pokud se někdo z nich nedostal do finančních potíží – což se dá zjistit – nebyl důvod pro to, aby si kdokoliv z nich přál jeho smrt. Možná někdo z dospělých vnoučat? To bude chtít také prověřit.

Ale nejpravděpodobnější podezřelou byla Sára.

Sakra.

Sára se probudila ve tři, dezorientovaná a zcela vyčerpaná. Ležela, poslouchala tlumené vrnění klimatizace, mžourala na tlusté závěsy zatažené přes okno a snažila se upamatovat, kde to vlastně je. Hlava jí třeštila tak, že ji stálo velké úsilí už jen myslet, natož se pohnout.

Pak si vzpomněla a v tu chvíli se jí v hrdle a hrudníku začal rozlévat žal. Rychle zavřela oči, ale nepomohlo to. I tak viděla soudce sedícího pokojně ve svém koženém křesle, jeho krev a mozkovou tkáň, které potřísnily celou místnost. Ještě pořád cítila tu strašnou směs pachů a se zasténáním otevřela oči.

Pomalu se na posteli posadila; všechny svaly ji bolely. Byla nahá; na seznam, který dala Cahillovi, zapomněla připsat pyžamo. Usnula vyčerpaná pláčem a víčka měla nateklá. Rozhodně nevypadá jako velmi zdatný osobní sluha, pomyslela si – dokonce nevypadá ani jako sluha, kompetentní vykonávat tuto práci.

V pokoji bylo chladno. Když uléhala, vypnula topení a zapnula větrání, protože měla ucpaný nos a nechtěla, aby jí teplých vzduch ještě ztěžoval dýchání. Jediné, co chtěla, bylo skácet se do postele, takže vyvěsila na dveře ceduli s nápisem NERUŠIT a vytáhla ze zásuvky šňůru telefonu. Na noční stůl si položila mobilní telefon, aby se s ní mohla spojit soudcova rodina, pokud by něco potřebovali, ale jinak si nepřála s nikým mluvit.

Bylo tam až příliš chladno. Po pravdě řečeno, mrazivo. Sára se vysoukala zpod hromady teplých přikrývek, rychle zapnula topení a znovu se zachumlala v peřinách.

Na podlaze hned za dveřmi leželo něco bílého. Vzkazy z recepcí. S povzdychem se pro ně vydala – byly dva – a znovu se s nimi uchýlila do postele. Rozsvítila lampičku, zastrčila si pod hlavu složený polštář a pustila se do čtení.

Na jednom lístku stálo, že jí někdo přinesl plášť a může si jej vyzvednout v recepci. Druhý vzkaz byl od Cahilla a

byl velmi stručný: „Zavolejte mi.“ Na lístku stálo označení, že zpráva přišla v půl třetí.

V povzdechem se chopila mobilního telefonu a zavolala na uvedené číslo.

Vzal to takřka okamžitě. „Cahill.“ Jeho hluboký hlas zněl ostražitě; zřejmě byl prosáklý skrz naskrz kofeinem.

„Tady je Sára Stevensová. Dostala jsem váš vzkaz.“

„Spala jste?“

„Mhm. Asi čtyři hodiny. Mimochodem, díky, že jste mi poslal plášť.“

„Rádo se stalo. Poslyšte, nevíte náhodou, jestli někdo soudci nedlužil peníze? Neměl obavy o nějaké své investice?“

Sára si přetřela dlaní obličej. „Často někomu půjčoval peníze, ale byly to víceméně dary, protože když mu je chtěl někdo vrátit, jen mávl rukou a odmítl si je vzít.“

„Půjčoval si od něj peníze někdo ze sousedů?“

„O tom nic nevím. V téhle čtvrti? Kdo by si potřeboval půjčovat?“

„Možná má někdo problémy v souvislosti s hraním hazardních her nebo drogami. Nebo potřebuje tajný zdroj peněz, aby mohl utrácet pro svou milenku. Je spousta různých možností. Co jeho rodina? Nemá někdo z nich finanční potíže?“

„O něčem takovém se soudce nikdy nezmínil. Myslím, že v tomhle košíku nenajdete shnilé jablíčko.“

Odmlčela se, protože pochopila, kam směřují jeho otázky, a chladně dodala: „Pořídím pro vás kopie svého bankovního výpisu a investičního portfolia. Chcete i proplacené šeky?“

„Prosím.“ Jeho tón zněl stroze a profesionálně.

„Vlastně si je můžete vzít sám. Jsou v domě.“

„Kde?“

„V šatníku je protipožární sejf. Všechno je tam.“

„Děkuju vám.“ Zavěsil a Sára se zabručením položila telefon zpátky na stolek. Chvilí se zdálo, že nasadil vlídnější, lidštější tón, ale vzápětí se vrátil k stroze odměřenému způsobu, jakým s ní jednal včera. Zděšeně si však uvědomila, že jí nezáleží na tom, zda se chová přátelsky, či ne; z nějakého důvodu ji to k němu přitahovalo. Dokonce jí nevadilo ani to, že chce kontrolovat její finanční situaci, protože hledá motiv, kvůli němuž by zabila soudce. Věděla, že je to současně jediná možnost, jak může být očištěna. Dělal svou práci. Necítila by k němu ani zdaleka takovou důvěru, kdyby rovnou zavrhl možnost, že je vinná. Musel vzít v úvahu všechny a všechno, jinak by mu mohlo uniknout něco důležitého.

Barbara a ostatní členové rodiny byli přesvědčeni, že vrahem je nějaký odsouzenec ze soudcovy minulosti. Po prvním záchvatu paniky, která se jí zmocnila z pomýšlení, že to provedl její vyšínutý obdivovatel, se podvolila logice většiny a začala si myslet totéž. Jenže Cahill přemýšlel evidentně jinak a soustředil se víc na ni a rodinu. Našli snad poldové něco, o čem jí neřekl?

Věděla, že všichni členové rodiny jsou stejně tak nevinní jako ona sama. V průběhu několika posledních let je všechny pozorovala během různých svátků a při společně trávených chvílích; všichni soudce upřímně milovali. Zbožňoval všechny své děti i vnoučata a vycházel velmi dobře s jejich partnery. Co mohl Cahill vědět navíc? Co jí uniklo?

V pokoji už bylo tepleji, takže vstala z postele a zašklebila se na svůj odraz v zrcadle toaletního stolku. Obličej měla povadlý a bezbarvý, oči napuchlé. Cítila se slabá a roztřesená v důsledku toho, že už téměř čtyřicet hodin pořádně nejedla. Čtyři sousta ovoce a sýra jí nemohly poskytnout příliš mnoho energie. Musela něco sníst, i kdyby si to měla nacpat do krku. Možná pak sejde do hotelové restaurace. Prozatím zapnula kávovar a televizi a

vrátila se do postele. Ještě víc než jídlo se teď potřebovala rozptýlit.

Neměla nic na práci. Až dosud byla zvyklá na to, že měla pořád co dělat. Její život byl rozvržen tak, aby pečlivě plnila úkoly, související s její prací. Za normálních okolností by se teď věnovala papírování a zapisovala by veškeré výdaje v soudcově domácnosti; to dělala každý čtvrtek.

Mohla by si jít koupit pyžamo. Byla blízko od tří nákupních center: Brookwood, Summit a Galerie. Venku ale pořád ještě pršelo a byla celkově vyčerpaná. Upřímně řečeno, bylo jí naprosto lhostejné, zda spí v pyžamu, nebo nahá.

Objevila, že nejzajímavější televizní program vysílá ve tři hodiny odpoledne kanál, chrlicí zprávy o počasí. Vypnula televizi, zhasla lampičku na nočním stolku a zavrtala se pod přikrývku. Jenže jakmile zavřela oči, viděla soudce v křesle s hlavou nakloněnou k jedné straně – a cítila ten pach. Vymrštila se do sedu a rozsvítila.

Na co to myslela? Před chvílí zapnula kávovar a vzápětí na to zapomněla a lehla si zpátky do postele. Samozřejmě se nestala žádná tragédie kromě toho, že káva dlouhým vařením zhořkla. Vyčpělou kávu neměla ráda stejně jako soudce...

Brzy ráno vždycky přišel do kuchyně; nechtěl, aby mu kávu nosila do pokoje. Popíjeli ji spolu a přitom si v poklidu bezstarostně povídali. Čerstvou kávu oba považovali za jednu z nejpříjemnějších drobných radovánek v životě.

Už nikdy spolu nebudou popíjet první lahodný šálek ranní kávy.

Jako zaseklá smyčka filmu, běžící znovu a znovu, jí myslí už zase projel stejný výjev: jeho bělovlasá hlava nakloněná k jedné straně, tmavá stružka zaschlé krve na krku. Jeho ruce ležely pokojně na opěradlech, opěrka pro

nohy byla zvednutá, jako kdyby si v křesle jen na chvilku zdříml.

Seděl tam zcela uvolněný. S hlavou opřenou, odpočívající.

Sára hleděla do prázdna před sebou, neschopná vidět cokoliv jiného než ten strašný výjev z včerejší noci. Měla pocit, jako by se s ní postel nakláněla, jako by vykročila z reality a ocitla se v pohyblivém písku.

Opěrka pro nohy byla zvednutá.

Seděl v křesle, pohodlně opřený.

A přední dveře nebyly zamčené.

Jenže přední dveře byly vždycky zamčené. Vždycky je sám zamkl, jakmile se vrátil z odpolední procházky. Za celou tu dobu, co pro něj Sára pracovala, si nevzpomínala, že by někdy zapomněl zamknout dveře.

Jaká byla pravděpodobnost toho, že by dovnitř vešel vrah v ten jediný den, kdy nechal odemčeno? Téměř nulová. A navíc bylo vysoce nepravděpodobné, že by se něco takového vůbec mohlo stát. Soudce byl velmi opatrný, zvláště poté, co mu někdo vyhrožoval, a ještě víc po té příhodě se zloději.

Takže nezapomněl zamknout, nýbrž *odemkl*. Aby někoho pustil dál?

Ale proč by pouštěl do domu cizího člověka? Odpověď byla prostá: to by neudělal.

V domě nebyly stopy zápasu. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tam došlo k násilnému vniknutí – Cahill se o ničem takovém nezmínil před ní ani před rodinou a byla si jistá tím, že kdyby o něčem věděl, řekl by jim to.

Žaludek se jí prudce stáhl. Dávalo to strašlivý smysl. Soudce vpustil do domu někoho, koho znal. Šli spolu do knihovny... povídat si? Seděl ve svém oblíbeném koženém křesle, uvolněný, s nohama položenýma na opěrce. A pak ten člověk, jehož znal, vytáhl revolver a střelil ho do hlavy.

To bylo to, co si Cahill vydedukoval a co jim neřekl. Ať byl vrahem kdokoliv, soudce se jím necítil ohrožený. Znal svého vraha, byl v jeho přítomnosti klidný a zcela uvolněný.

Málem se pozvracela, protože to znamenalo, že ho s největší pravděpodobností znala i ona.

KAPITOLA 11

CÍTIL SE DOBŘE. Už zapomněl, jak příjemný je to pocit, držet v rukou všechnu moc, chopit se vlády nad svým osudem. Jak to je dávno? Sedm let? To svědčilo o tom, že se umí ovládat, že nepatří k těm maniakům, kteří jsou otroky svého nutkání. V průběhu téměř třiceti let od chvíle, kdy vyřešil problém svého otce, to bylo teprve potřetí, co byl donucen jednat. Takže za třicet let celkem čtyřikrát.

V souhrnu se dalo říct, že je sám se sebou oprávněně spokojený. Ne mnoho lidí se dokáže tak dobře ovládat, když jednou poznají ten nápor adrenalinu, tu radost po spáchaném činu. A co je ještě důležitější, je jen málo těch, kdo jsou dost inteligentní na to, aby jim to prošlo.

Ted' už mu ten stařík nestojí v cestě a Sára je volná. Nic jí nebrání v tom, aby mohla přijít k němu.

Cahill seděl ve své kanceláři a pomalu se probíral složkami s bankovními výpisy, které vytáhl z protipožárního sejfu v Sářině šatníku. Nakonec všechno hodil zpátky do velkého napěchovaného kufříku a promnul si oči. Sakrapráce. Tomuhle děvčeti nešlo vůbec o peníze.

Ne že by sto tisíc nebyla spousta peněz, ale opravdu je nepotřebovala. Musí být hezké, pomyslel si, být na tom tak,

že člověk nepotřebuje sto tisíc. Někteří lidé se snaží nahrabat si co nejvíc a pořád nemají dost, jenže takoví se obvykle nepustí do vzdělávání, aby mohli získat dobře placenou práci, a pak se nevrhnou do práce jako diví a nešetří jako o život. Ba ne, lidé, kterým jde jen o peníze, ochotně kradou a podvádějí, berou si starce a pak ve snaze zabít je jim podstrkují spoustu léků, jenže beztak jim to nevyjde.

Sára si evidentně ukládala většinu svého platu hned od chvíle, kdy začala pracovat. Své úspory investovala, a podle toho, co viděl, si počínala velmi obratně. Nenakupovala riskantní akcie, vždy zavčasu prodala ty, jejichž ceny měly klesající tendenci, ba dokonce ukládala peníze do penzijního fondu s myšlenkou na budoucnost. Bylo jí nedávno třicet, ale zdálo se, že pokud by se spočítalo všechno, co má, mohla by zaklepat na dveře v klubu milionářů.

Moc chytrá ženská.

Copak by někdo tak chytrý riskoval, že přijde o všechno, jen aby si mohl připsat na účet dalších sto tisíc? A vůbec, peníze jsou věc relativní. Když má někdo práci, za kterou dostává minimální mzdu a jen tak tak se protlouká, sto tisíc je pro něj obrovská suma. Znal matky, které byly schopné zabít své vlastní dítě kvůli pětitisícové pojistce. Kdežto pro někoho, kdo má hodně přes sto tisíc, to není až tak impozantní částka. V takovém případě byl risk větší než zisk.

Takže takhle to dopadlo s jejím možným motivem.

No bezva.

„Už něco máte?“ zeptal se jeho nadřízený, právě procházející kolem.

„To děvče, jeho osobní sluha, je z obliga.“

„Já myslel, že byla první na seznamu podezřelých.“

„Motiv se vypařil.“

„Peníze? Jak se může tenhle motiv vypařit?“

„Má jich spoustu. Víte, kolik si vydělává takový osobní sluha?“

Policejní šéf si přetřel nos. „Nejspíš víc, než jsme si mysleli.“

„Vydělává víc než vy a já dohromady.“

„No to mě podrž!“

„Je to tak.“ Cahill zavrtěl hlavou. „Mohla ztratit všechno a relativně toho nebylo moc, co by získala. Vlastně vůbec nic, když uvážíme, že si za rok práce pro něj vydělala víc, než co jí odkázal. Byla by na tom lépe, kdyby ještě žil. Takže tím padá její motiv. A navíc si o tom starém pánovi myslela jen to nejlepší.“

„Co ještě k tomu máme?“

„Moc toho není. Nikdo ze sousedů nic neviděl a všichni mají alibi. Jeho rodina je vzorná, aspoň podle toho, co jsme dosud zjistili. Pokud nevyjde při pitvě najevo, že se na něj vrah podepsal, nevypadá to dobře.“

„Ještě neuplynulo ani čtyřadvacet hodin.“

Ale do čtyřadvaceti hodin už moc nechybělo, a pokud se vraždy neobjasní rychle, dost často se neobjasní vůbec.

„Co ti darebáci, kteří mu vyhrožovali zabitím? Zjistili jste o nich něco?“

„O nikom z nich není známo, že by se vyskytoval v tomhle kraji. Jeden z nich je zavřený v nápravném ústavě v St. Clair a žije z peněz daňových poplatníků. Další je ve federální věznici. Jen dva jsou na svobodě a z toho jeden se zdržuje ve městě Eugene, stát Oregon. Druhý byl naposledy spatřen v Chicagu, v lednu.“ Cahill položil na stůl fotku podsaditého muže s knírem. „Carl Jarmond. Nemyslím, že to udělal on.“

„Ale možné to je.“

Cahill zavrtěl hlavou. „Pustil by tohohle člověka soudce Roberts do domu? To bych neřekl. V každých vstupních

dveřích toho domu je kukátko, takže se dveře neotvírají jen tak naslepo. Věděl, kdo to je.“

„Jaká čísla jsou na seznamu příchozích a odchozích hovorů?“

„Zkontroloval jsem všechny přístroje v domě. Nic podezřelého. To děvče, co mu dělá sluhu, volalo jenom své rodině, a z telefonů, které by použila oběť, bylo voláno do banky a jednomu jeho starému známému, který má také alibi. Ale je tu jeden zajímavý telefonát zvenčí. V knihovně někdo zvedl hovor z veřejného automatu v Galerii.“

„Zjistili jste, v kolik hodin se ten hovor odehrál?“

„Pracujeme na tom, abychom získali kompletní seznam hovorů v obou směrech.“

„Ovšem nedá se zjistit, kdo volal.“

Cahill zavrtěl hlavou. Ačkoliv časový údaj by jim mohl ledacos napovědět, například jestli se to stalo krátce před vraždou, ale to bylo asi tak všechno. Nákupním střediskem s názvem Galerie procházely spousty lidí, takže pokud člověk neměl zelené vlasy, nebyl ocvočkovaný od hlavy k patám nebo případně celý nahý, byla jen malá šance, že si jej někdo všiml. Možnost získat použitelný otisk prstu z telefonního automatu byla prakticky nulová. Ačkoliv videokamery namířené na vchody do blízkých obchodů by možná mohly něco zachytit. Stálo to za prověření. Řekl to svému nadřízenému.

„Dobřej nápad, Docu.“ Policista pohlédl na hodinky. „Hned ráno se do toho pustíme. Teď jed'te domů a pořádně se vyspěte. Včera jste probděl celou noc a dnes jste se nezastavil.“

„Ráno jsem si pro sebe urval tři hodiny. To mi stačilo.“ Armádní výcvik ho naučil, jak si vystačit s mnohem kratším spánkem, a podstatně déle. „Ale myslím, že to zapíchnu.“ Rozhodně měl něco na práci a to něco nechtěl dlouho odkládat. Chtěl otestovat terén, a chtěl se do toho rovnou pustit.

V osm hodin večer seděla Sára ještě pořád u zpráv o počasí; dívala se na stejnou předpověď takřka pět hodin. Nic se nezměnilo. Ještě pořád jí bylo zle, ještě pořád v duchu probírala soudcovy přátele, známé a sousedy, všechny ty, které by bez váhání vpustil do domu. Potíž byla v tom, že znal spoustu lidí, které ona neznala. Měla přehled jen o nejužším okruhu jeho přátel a sousedů, ale samozřejmě měl mnoho dalších kamarádů, s nimiž kdysi chodil do školy nebo do práce, a ona se s nimi nesetkala. Ale proč by ho někdo z nich chtěl zabít?

Kdyby jen věděli proč, pomyslela si, už by přišli na to, kdo to byl. Ale proč by ho chtěl někdo zabít, pokud se nejednalo o člověka, jehož soudce kdysi poslal do vězení? A kdyby to byl nějaký odsouzenec, proč by ho soudce vpustil do domu a pak se klidně usadil v knihovně? To by přece neudělal.

Proč?

Telefon se rozdrnčel a Sára hbitě zvedla sluchátko, vděčná za jakékoliv rozptýlení. Možná volala Barbara a potřebovala od ní něco, co by ji mohlo aspoň na pár hodin zaměstnat.

„Už jste byla na večeři?“

Ani se nemusel představit; Cahillův hluboký hlas a strohý tón skýtaly dost markantní poznávací znamení.

„Na večeři?“

„Nebo na obědě?“

„Oběd jsem prospala, vzpomeňte si.“

„Tak pojďme k Milovi na hamburger.“

Sára si pročísla vlasy prsty. Potřebovala se najíst, ale žaludek měla pořád ještě jako zauzlovaný. Váhala tak dlouho, že se jí připomněl. „Sáro?“

„Jsem tady. Ale... opravdu nemám chuť k jídlu.“

„Nevadí, buďte připravená. Stavím se pro vás za deset minut.“ Zavěsil a Sára užasle hleděla na telefonní přístroj.

Deset minut!

Navzdory tomu, že se jí podlamovaly nohy, byla za deset minut oblečená, měla vyčištěné zuby a opláchnutý obličej. Právě se narychlo česala, když zaklepal na dveře.

„Vypadáte úžasně,“ řekl jí místo pozdravu.

„Vám to taky sluší,“ odvětila chladně a odstoupila ode dveří, aby mohl projít. To, že byla oblečená, ještě neznamenal, že s ním někam půjde. Koneckonců na sobě neměla vůbec nic, když jí zavolal.

Pohlédl na její bosé nohy. „Obujte se. A vezměte si ponožky. Je tam jenom pět stupňů.“

„Nemám chuť na jídlo,“ zopakovala.

„Tak se můžete dívat na mě, jak jím.“

„Jste mimořádně okouzující.“ Navzdory ironii a navzdory všemu ostatnímu to bylo poprvé, co se v ten den přistihla, jak se usmívá. Nebyl to nijak zvlášť veselý úsměv, ale přece jen se usmívala. Cahill byl jako rozjetý tank bez jakékoliv finesy, ale nabitý střelným prachem.

„Ano, já vím. Můj šarm předčí svou velikostí pouze...“ Přistihl se, jak na ni kradmo pohlédl, „... mé obrovské ego,“ dodal a Sára by přísahala, že se jeho líce zbarvily ruměncem. Evidentně se od poldů nečekalo, že budou pronášet riskantní komentáře k podezřelým. Sklonil se, zvedl její boty a podal jí je. Měla dojem, že by jí je snad nazul, kdyby to neudělala sama.

Posadila se na postel, natáhla si ponožky a nazula boty. „Předpokládám, že máte hlad a chcete se mnou mluvit, takže zabíjíte dvě mouchy jednou ranou.“

Pokrčil rameny. „Můžete předpokládat, co chcete.“

Co mělo tohle znamenat, probůh? Ale po pravdě řečeno s ním chtěla také mluvit o svých závěrech ohledně soudcovy vraždy; nevadilo jí dívat se, jak jí, zatímco spolu budou mluvit.

Před odchodem z hotelu se ještě zastavili v recepci, kde si vyzvedla plášť. Byl to ten teplý s vložkou z ovčího rouna a Sára si ho vděčně oblékla, než vyšli z hotelu. Venku už

přestalo pršet, ale zřejmě teprve nedávno, protože ze stromů ještě kapalo. Chodník byl tmavý a lesklý.

Tentokrát přijel jiným autem než dřív. Vedl ji k otevřené dodávce v tmavomodrém odstínu. Pomyslela si, že je to přesně typ auta, jaký se k němu hodí; žádný elegantní exteriér, ale spousta síly. Díkybohu byl vybaven stupačkami, takže mohla nastoupit sama bez pomoci. Otevřel jí dvířka a počkal, až se usadí na sedadle, než za ní zavřel a odešel na stranu řidiče.

Milovy hamburgery byly v oblasti Birminghamu tradičním podnikem, přičemž většina místních přísahala, že se tam podávají ty nejlepší hamburgery na celém světě a k nim nejlepší ledový čaj. Hamburgery se prodávaly bez jakékoliv oblohy, tedy bez plátku rajčete, kyselé okurky či salátu – ačkoliv kdo chtěl, mohl si říct o plátek sýra – zato byly polité tmavě hnědou omáčkou, která vyloženě vyzývala chuťové pohárky, aby odhalovaly, jaké ingredience obsahuje. To bylo všechno. Dvojitá porce masa, nasekaná cibule a omáčka. Omáčka z hamburgerů stékala a kapala na talíře. Lidé si kupovali kelímky s další omáčkou, do které si namáčeli hranolky, a nosili si ji domů k podomácku opečeným hamburgerům.

Nutno dodat, že při pojídání Mílových hamburgerů se každý jedlík pořádně umazal. Ani kdyby Sárin žaludek spolupracoval, neměla nejmenší chuť potýkat se se vším tím nepořádkem. Když se jí Cahill zeptal, jestli určitě nic nechce, přitakala a šla na něj počkat k jednomu stolku u zdi.

Když se k ní připojil, nesl na tácu dva vysoké kelímky ledového čaje, tři hamburgery a dvě porce hranolků. Na táčku bylo také několik papírových nádobek s kečupem a balíčky soli. Nevěřicně zírala na to množství jídla. „Říkal jste, že máte hlad, ale myslela jsem, že mluvíte o normálním lidském hladu, ne o gorilím.“

Postavil táč na stůl a posadil se naproti ní. „Část je pro vás. Doufám, že máte ráda cibuli, já totiž ano. Jezte.“ Položil před ni kelímek čaje, hamburger a porci hranolků.

„Co má fakt, že máte rád cibuli, společného s tím, jestli ji mám, nebo nemám ráda já?“ zamumlala a usilovně se snažila přemluvit svůj žaludek, aby začal spolupracovat. Opravdu se potřebovala najíst a za normálních okolností měla Milovy hamburgery stejně tak ráda jako všichni ostatní. Jen si nebyla jistá, zda dokáže polknout alespoň jediné sousto a pokud ano, zda v sobě jídlo udrží.

„V případě, že se neovládnu a políbím vás, bych vás nerad obtěžoval cibulovým dechem.“ Aniž by vzhlédl, začal si solit hranolky.

Se Sárou se zatočil celý svět. Zděšeně se kolem sebe rozhlédla ve strachu, zda nevkočila do nějakého alternativního vesmíru. „Co jste to říkal?“ zeptala se chabě. Určitě se přeslechla.

„Slyšela jste dobře.“ Zvedl k ní pobaveně zrak. „Měla byste si vidět do obličeje. Tváříte se, jako by vám ještě nikdo nikdo v životě nedal najevo, že ho přitahujete.“

No dobrá, riskne to, že se její žaludek vzbouří. Musela něco udělat, aby získala čas a mohla se vyrovnat s tou náhlou změnou ve vývoji událostí. Popadla hranolek, smočila jej v kečupu a ukousla z něj. Jeho kořeněná chuť rázem podráždila její chuťové pohárky. Dala si na čas se žvýkáním a polykáním, takže pak byla schopná odpověď klidným, nevzrušeným tónem. „Řekněme, že je málo mužů, kteří mi dali najevo jasněji než vy, že je to ke mně *nepřitahuje*.“

„Když vyděšeně prchám, dělám to pořádně.“ Rozbalil první hamburger, trochu jej přisolil a ukousl si velké sousto.

Uchýlila se k dalšímu hranolku. Po třetím či čtvrtém usoudila, že to bude chtít něco většího, takže si také rozbalila hamburger. Z rozříznuté housky vytékala tmavá omáčka a rozlévala se po voskovaném papíře. Ukousla si a

usilovně přemýšlela. Obrat v jeho chování byl až moc náhlý, takže za tím určitě něco vězelo. Á, už to měla.

„Myslíte si, že jsem zabila soudce,“ řekla, „ale nemáte o tom žádné důkazy, takže máte za to, že když se se mnou sblížíte, možná vám prozradím něco inkriminujícího.“

„Jako pokus je to docela dobré.“ Vrhla na ni ocelově tvrdý pohled poldy; jeho modré oči se dívaly zcela zpříma. „Tak podívejte, moje bývalá manželka by vám řekla bez rozpaků, že jsem prevít, a kdoví, možná má pravdu. Já vám řeknu za sebe předem, že od rozvodu nejsem moc příjemný společník. Byl to ošklivý proces a srovnat se s něčím takovým chvíli trvá. Zatím jsem si ani nechtěl s nikým nic začínat jinak než...“

Zarazil se a ona za něj dořekla: „Kvůli sexu,“ snad aby vyplnila mezeru v rozhovoru.

„Nechtěl jsem to říct takhle bez obalu, ale v podstatě ano.“

Takže měl za sebou nepříjemný rozvod. Uzdravit se z těžkého rozchodu bylo podobné jako překonat jakékoliv jiné trauma; chtělo to čas a nebylo to snadné. Znamenalo to, že navázat s ním vztah bylo teď riskantní, i když ona sama neměla ani v nejmenším zájem o navazování známostí. „Jak je to dlouho?“

„Dva roky od toho, co jsem zjistil, že mě podvádí, a rok od chvíle, kdy nabyl rozvod konečné platnosti.“

„Á já. Hodně ošklivé.“ Která hloupá káča mohla zahýbat muži, jako je on? Ne že by ho měla podle čeho posuzovat, ale kdyby byl její ženský instinkt kočkou, v tuhle chvíli by vrněl a radostně předl odezvou na všechny ten testosteron, který z něj prakticky vyvěral.

„Ano, přesně tak. Ale už je to pryč a možná dokonce víc, než jsem si uvědomoval. Přitahujete mě, a i když jsem se snažil to ignorovat, moc to nepomáhalo. Mimochodem, už jsem viděl vaše bankovní výpisy a investiční portfolio; peníze soudce Robertse rozhodně nepotřebujete.“

„Takže už nejsem podezřelá?“

„Řeknu to tak, že co se mě týče, jste čistá.“

To volalo po dalším soustu hamburgeru a hranolku.

„Někdo by si mohl myslet, že vám jde o peníze. Načasování je maličko podezřelé.“

„Maličko,“ souhlasil. „Vyděláváte skoro třikrát tolik co já, a to jsou poldové v Mountain Brooku dobře placení. Ale řekl bych, že obvykle vyděláváte víc než kdokoliv, s kým chodíte, takže jste na to nejspíš zvyklá.“

„Mí nápadníci obvykle nevidí předem můj bankovní výpis,“ odpověděla suše.

„Tak hele, peníze jsou hezká věc, ale nejsem po nich posedlý. Na druhou stranu mému egu nevádí, když ženská vydělává víc než já.“

„Vím, to už jste říkal. Je obrovské.“

Bylo to tu zas, ten růžový nádech na jeho tvářích. Fascinovaně pozorovala, jak se vytrácí, zatímco se pouští do druhého hamburgeru. Navzdory okolnostem se začínala opravdu dobře bavit.

Otřel si ústa. „Tak jo, obvinila jste mě, že se s vámi chci sblížit proto, abych získal důkazy a mohl vás usvědčit z vraždy, a k tomu všemu chci vaše peníze. Ještě něco?“

„Dám vám vědět, jestli si na něco vzpomenu.“

„To udělejte. Takže, na mé straně stolu je spousta přitažlivosti. Jak to vypadá na té vaší?“

Vskutku, choval se jemně asi jako slon v porcelánu. Na druhou stranu se muselo uznat, že v jeho otevřenosti bylo něco, co jí dodávalo jistotu. S tímhle mužem věděla každá, jak na tom je, v dobrém i ve zlém.

Otázkou bylo, co s tím chce udělat?

Jeho upřímnost ji nutila mluvit alespoň tak zpříma jako on. „Na mé straně to vypadá podobně. Ale to ještě neznamená, že navázat bližší vztah by byl dobrý nápad.“

Jeho ústa se roztáhla do typicky mužského spokojeného úsměvu. „Navazování blízkých vztahů je to, oč tu běží.

Miliony lidí se o to usilovně a aktivně snaží. Pomyslete na všechny ty hodiny dřiny, vynaložené v barech pro nezadané.“

„V žádném baru pro nezadané jsem nikdy nebyla. To by vám mělo něco sdělit.“

„Že jste to nikdy nepotřebovala. Mám za to, že kdykoliv nemáte partnera, je to proto, že ho mít nechcete.“

Neřekla nic, jen hleděla na desku stolu. Viděla, že už snědla polovinu hamburgeru a všechny hranolky. Jeho metoda rozptylování na ni rozhodně zabírala. Na druhou stranu se ale cítila každopádně lépe, když měla v žaludku nějaké jídlo, byť nepříliš zdravé. Takřka cítila, jak se do ní vlévá energie.

„Můžeme na to jít tak pomalu, jak budeš chtít.“ Přešel k důvěrnému tykání a musela uznat, že to bylo vhodnější. „Tohle pro tebe není moc klidná doba a já mám ještě taky v cestě zpomalovací pruhy. Jen jsem chtěl, abys věděla, že mám zájem.“ Pokrčil rameny. „Nemusíš to všechno překonávat sama, pokud ovšem nechceš.“

Ech, sakra. Na chvilku se jí podařilo odsunout smutek a trápení do pozadí. Jenže teď se jí zas před očima všechno rozmazalo a musela rychle zamrkat, aby zadržela slzy.

„Probůh, to jsem nechtěl... Pojd'me odsud pryč.“ Začal sbírat ze stolu všechny papíry, ubrousky a zbytky jídla, naházal je do odpadkového koše a tácek odložil nahoru. Slepě za ním vyšla z restaurace. Když ji odváděl k svému autu, objal ji kolem ramen.

„Promiň,“ řekl a strčil jí do ruky kapesník.

Otřela si oči a opřela se o jeho silné a hřejivé tělo. Bylo příjemné cítit jeho ochrannou paži. Měla chuť položit si hlavu na jeho rameno a plakat, ale místo toho nabrala zhluboka dech. „Byl to moc milý pán. Ještě se pro něj hodně napláču.“

Odemkl dvířka, Sára nasedla a natáhla se po bezpečnostním pásu. V tu chvíli přikryl její ruku svou dlaní a sklonil se k ní.

Nesnažila se tomu polibku vyhnout. Nechtěla se mu vyhnout. Chtěla vědět, jak líbá, jak chutná. Jeho ústa byla teplá a dotýkal se jen zlehka, jako by ji chtěl spíš utěšit než vzrušit.

Trvalo to asi dvě vteřiny. Pak k ní sklonil hlavu, rozevřel rty a vsunul jazyk do jejích úst. Sářiny paže objímaly jeho šíji, žaludek se jí chvěl a celé tělo měla napjaté. Už věděla, že ji instinkty neoklamaly. Dobrotivý bože, tenhle mužský uměl líbat.

Napřímil se a jazykem si přejel po spodním rtu, jako by zkoumal její chuť. „To bylo hezké.“ Řekl to hlasem tak hlubokým, že to téměř dunělo.

„Ano, bylo.“ Tón jejího hlasu byl takřka nezvučný. Odkud se vzal? Za celý svůj život neslyšela svůj hlas tak vzrušený, udýchaný.

„Chceš si to zopakovat?“

„Raději ne.“

„Tak jo,“ řekl a políbil ji znovu.

Tenhle muž byl nebezpečný. Jestli si nedá pozor, bude v tom lítat dřív, než se naděje – možná dřív, než bude ráno. Jenže na známost se vším všudy teď rozhodně nebyl vhodný čas, takže se musela vzpamatovat a ovládnout se, dokud to ještě jde. Po chladném odstupu, s jakým se k ní až dosud choval, se teď hnal rychlostí světla v opačném směru a Sára z toho byla tak trochu v šoku.

Chtělo to jisté úsilí, ale přece jen od něj odtrhla ústa; lapala po dechu. „Červená, detektive. Stop.“

Byl také notně udýchaný, ale udělal krok vzad. „Natrvalo?“ Znělo to naprosto nevěřičně.

„Ne!“ Její odpověď zněla až trapně důrazně. „Prozatím.“ Nabrala zhluboka dech. „Jsou tu důležitější věci, o kterých chci mluvit.“

„Jako třeba?“

„Třeba to, že soudce podle mého názoru znal vraha.“

Z jeho obličeje se nedalo vyčíst vůbec nic. Zavřel dvířka na její straně, šel se posadit k volantů a nastartoval. Znovu začalo drobně mrholit, takže zapnul stěračů.

„To vím,“ řekl. „Ale proč si to myslíš ty?“

KAPITOLA 12

TAKŽE NAKONEC MOŽNÁ nebyl přesvědčený o její nevině. Při tom pomyšlení rázem ochladla; získala od něj duševní odstup, který tolik potřebovala. „Vím, že ho soudce znal,“ opravila se. „Nikdy, nikdy nenechával dveře odemčené. Každou noc jsem to před spaním kontrolovala a ani jednou nenechal dveře nezajištěné. Dělal to úplně automaticky; když vešel, hned za sebou zamkl. Řekla bych, že si to zvykl takhle dělat už dávno, když mu tenkrát někdo vyhrožoval smrtí; to ještě žila paní Robertsová. Jenže včera večer...“ – bože, teprve včera; připadalo jí to jako týden – „byl přední vchod odemčený.“

„Mohla to být náhoda.“

„Že by nechal odemčeno právě v tu noc, kdy ho někdo přišel zabít?“ Vrhla na Cahilla posměšný pohled. „To si nemyslím. Myslím si, že ten člověk přišel ke dveřím a soudce ho znal, takže ho pustil dál. Když jsem ho našla, seděl ve svém křesle s nohama pohodlně položenýma na opěrce. Byl uvolněný. Neměl pocit, že mu hrozí nebezpečí. Takže toho člověka musel znát.“

„Proč jsi si tak jistá tím, že to byl muž?“

Chvíli se nad tím zamyslela. „Spíš mluvím všeobecně. Člověk, který ho zabil. A všichni ti trestanci, kteří mu vyhrožovali, byli muži, takže jsem se prostě přiklonila k mužskému rodu. A ten cvok, co mi poslal přívěsek, je

pravděpodobně taky muž, ze všeho nejdřív mě napadlo, že to udělal *on*.“

„Hm.“ Cahill si promnul strniště na tvářích, jako kdyby tu možnost zvažoval. „Ozval se znovu? Poslal ti ještě něco? Stalo se někdy, že by někdo zavolal a hned zavěsil? Žádné podivné telefonáty?“

„Ne, vůbec nic jiného. Jen ten přívěsek. Z jednoho incidentu se ještě nedá usuzovat na zvyk, že ne?“

„Tak nějak se to říká. Jednou ještě neznamená nic.“

„Taky si myslím.“

Obratně se proplétal provozem na rušné silnici. „Včera jsi říkala, že jsi šla do kina, aby se k tobě mohl přiblížit, kdyby tě sledoval.“

Včera sice prožívala šok, ale tak nějak to zformulovala. Cahill byl bystrý, velmi inteligentní. „Přesně tak.“

Pohlédl na ni. „Podle čeho jsi soudila, že tě sleduje?“

„Podle ničeho, jen mě znervóznil ten dárek. Nedokázala jsem to jen tak pustit z hlavy. Něco takového... prostě mě to vytočilo. Jinak to popsat nedovedu.“ Zachvěla se. „Jen při pomýšlení, že by mě mohl špehovat a pozorovat, mi naskakuje husí kůže. A nevědět, kdo to je, bylo ještě horší, takže jsem si řekla, že mu dám příležitost se představit. Abych aspoň věděla, jak vypadá.“

„Ale nikdo se k tobě nepřiblížil?“

„Nikdo se nepokusil posadit se vedle mě, nikdo se mnou nemluvil ani se na mě nepodíval víc než jednou, pokud jsem si všimla.“

„Víš, jestli si tě někdo vyhlédl a byl by dost vyšinutý na to, aby tě opravdu sledoval, dát mu takovou šanci nebyl nejlepší nápad.“

„Nejspíš ne,“ přitakala. „Ale kdyby se o něco pokusil, využila bych momentu překvapení a vyřídila si to s ním.“

„Máš na mysli karate? Co když je taky trénovaný?“

„Tak to bych byla v průšvih. Ale myslela jsem, že bych nad ním měla každopádně výhodu.“

Zabubnoval prsty o volant. „Nelíbí se mi představa takhle někoho provokovat. To je moje osobní stanovisko. Jako polda si myslím, že je dobré nekoledovat si o malér.“

„To je přece totéž,“ řekla pobaveně.

„Víš, jak to uděláme? Kdyby se stalo něco divného, dostala bys další dárek nebo zaznamenala podezřelý telefonát, dáš mi vědět. Hned. Ve dne nebo v noci.“

„Myslím, že bys nebyl moc nadšený, kdybych ti volala ve tři hodiny ráno, abych ti oznámila, že právě volal nějaký ochmelka, který si spletl číslo.“

„Říkám ti, abys zavolala, a myslím to vážně. Kdo ví. Možná bude stačit, když se jen otočíš na druhých bok a šťouchneš do mě.“

Přetřela si čelo. Už to tu bylo zas, rychlost světla. Největší potíže ale byla v tom, že ať uháněl jakkoliv rychle, nevadilo jí to. Její hormony s ním držely krok. V zájmu svého duševního zdraví potřebovala, aby ji znovu podezříval ze spáchání vraždy, aby dokázala hodit zpátečku. Jinak... nechtěla domyslet, co by se jinak mohlo stát.

Ve vztazích s muži byla odjakživa opatrná, zvláště co se týkalo vážných známostí. Částečně to souviselo s tím, že vázat se teď na někoho ani trochu nezapadlo do jejích plánů, ale z velké části za to mohlo něco v ní, co způsobovalo to, že lpěla na svém soukromí a samostatnosti. Navázat s někým romantický vztah nebylo snadné, protože to znamenalo vzdát se naprosté kontroly nad sebou. Navazovat přátelství, to bylo snadné a také to často dělala. Milovala soudce a měla ráda jeho rodinu, ale vždycky existovala jistá mez důvěrnosti, za kterou ještě nikoho nepustila. Cahill, jak se domnívala, by se za ni mohl dostat.

Zřejmě by se k sobě báječně hodili, ale setkali se v nevhodnou chvíli. Ještě se nechtěla usadit a Cahill se teprve zotavoval z bouřlivého rozvodu. Možná si hledal známost, ale vážně pochybovala o tom, že před to slovo kladl

přívlastek „trvalá“. Milostné vztahy s někým, kdo nedávno zažil rozchod, se mnohdy nevydaří. Za rok nebo za dva by to už možná nebylo tak riskantní. Jenže kdoví, kde bude ona za další rok nebo dva.

Takže nechat to zajít dál prostě nebyl dobrý nápad.

Zamával jí rukou před očima. „Haló, jsi tam?“

Pleskla ho po ruce a odstrčila ji. „Přemýšlím.“

„Tak to se mi ulevilo. Už jsem se bál, že představa toho, že se mnou spíš, tě uvedla do stavu strnulosti.“

Překvapilo ji, že se tomu rozesmála upřímným, nefalšovaným smíchem. „To se stává často, co?“

„Až dosud jsem si to nemyslel, ale když se tak nad tím zamyslím, možná se to stalo v jednom nebo dvou případech...“ Zazubil se, pokrčil rameny a Sára se znovu zasmála.

„Musí to být tím tvým obrovským šarmem.“

„Já myslel, že za to může moje ego.“

„To taky.“ Stačilo málo a zeptala se ho, jaké má další mimořádné kvality, ale včas se zarazila. Bezstarostné řeči o sexu jsou vždycky zábavné, ale cítila, že s ním by se jí mohla situace vymknout z rukou dřív, než by se nadála, tak rychle se hnál dopředu. Mohl by se snadno chytnout nějaké narážky a dostat ji do postele, když nebude ve střehu. Byla setsakra náchylná podlehnout jeho přitažlivosti, ale aspoň si to uvědomovala.

„Cahille...“

„Thompson. Někteří lidé mi říkají Tom a někteří používají mou přezdívku, Doc. Ty mi můžeš říkat miláčku.“

Málem se rozchichotala. „Jsi vždycky tak sebejistý?“

„V podstatě to dělám ze zbabělosti, znáš to. Jestli se ti to nelíbí, klidně mě plácni. Ale říkala jsi, že tahle přitažlivost je vzájemná, takže jsem tě vzal za slovo.“ Odbočil na parkoviště, zajel do volné mezery mezi dvěma

stojícími vozy, vypnul motor a světla. Přední sklo pokryla okamžitě vrstva vody, za níž bylo všechno rozmazané.

„Neženu se do žádného vztahu a zvláště ne s někým, kdo se právě rozvedl a táhne za sebou citovou zátěž.“

Poposedl a horní částí těla se k ní naklonil, s jednou rukou položenou na volantu a druhou opřenou o opěradlo sedadla za ní, jako by ji vyzýval, aby se k němu přitiskla blíž. Přísahala by, že se auto naklonilo doleva, protože zůstat na své straně bylo čím dál těžší.

„Citová zátěž je normální,“ prohlásil. „Díky citům jsme tím, kým jsme. Pochopitelně bych raději nebyl zatrpklý nepřítel žen, ale...“

Zarazil se, protože Sára se už neudržela a zvonivě se rozesmála. „Tak jo, fajn,“ řekl a něžně jí odhrnul z tváře pramen vlasů a zastrčil jí ho za ucho. „Znělo to, jako by ses snažila přesvědčit samu sebe tím argumentem o citové zátěži. Radši moc nepřemýšlej, Sáro. Uvidíme, jak se to samo vyvine. Možná že za týden budeme mít jeden druhého plné zuby a řekneme si, že jsme unudění k smrti.“

„Jo, jasně.“

„Už se staly divnější věci.“ Jedním prstem ji zlehka pohladil po tváři. Bez rozmýšlení se k němu otočila, vložila obličej do jeho dlaně, a při tom prostém doteku cítila, jak jí tuhnou bradavky. Usmál se, jako by věděl, jaký na ni má účinek. „Až překonáš své podivné zábrany vůči divokému opičímu sexu s chlápkem, kterého sotva znáš, můžeme si spolu užít spoustu zábavy.“

Vyskočila z auta a smála se tomu, ještě když rázně vcházela do hotelové haly a na chvíli se otočila, aby mu zamávala. Smát se jí připadalo divné vzhledem k tomu, co se v předchozích čtyřiaadvaceti hodinách odehrálo, ale také to byl dobrý pocit. Smích jí nebránil v truchlení, ale díky němu bylo o něco snazší snést jeho tíhu.

Cahill ji jediným rozmáchlým gestem nakrmil, rozptýlil, vzrušil a pobavil. Není mnoho mužů, kteří jsou tak

všestranní, pomyslela si, když jela výtahem nahoru. Jeho rafinovaný smysl pro humor ji udivoval, když si vzpomněla na to, jak strohý jí připadal v tu noc, kdy ji vyslýchal kvůli krádeži v domě.

Takže jak to teď bude?

Opravdu si toužebně přála zapomenout na rozum a opatrnost a vrhnout se s ním střemhlav do vášnivého milostného vztahu. Sex s ním by musel být... ani si to raději nepředstavovala, protože až dosud nikdy nepociťovala tak silnou fyzickou reakci. Jenže právě v tom byla ta potíž. Ne v sexu, ale v tom, jak to cítila. Než by se vzpamatovala, mohla by v tom vězet až po uši, a dopustit, aby jí na něm záleželo až moc, bylo stejné jako koledovat si o velké zklamání.

Nejrozumnější by bylo začít si hledat práci v jiném státě. Třeba na Floridě, v některém z těch majestátních sídel v Palm Beach. Taky by tam měla blíž k rodičům. A taky se nabízela Kalifornie a další skvělá místa; neměla obavy o to, že nenajde práci. Jen musela doplnit údaje ve svém profesním resumé; už neměla práci a bydliště. Tohle si až dosud plně neuvědomila, ale šok už začínal polevovat a začínala myslet na to, co podnikne dál.

Zřejmě se z toho žádná vášnivá romance nevyvine, nebo jen velmi krátká – případně vztah na dálku. Jenže Cahill jí nepřipadal jako typ muže, jemuž by taková známost na dálku vyhovovala. Takže veškeré váhání a nerozhodnost byly koneckonců pouhou ztrátou času; musela vycházet z reality, a realita jí radila hledat si práci. Sama si zvolila velmi specializovaný obor, jímž se chtěla živit, takže si nemohla hledat místo kdekoli a musela se zaměřovat na komunity boháčů, jako Beverly Hills, Buckhead nebo Mountain Brook.

Ale možná by mohla zůstat i v Mountain Brooku; další pracovní nabídku tu přece před časem dostala, ačkoliv pochybovala o tom, že by to místo ještě mohla dostat po

tom, co ho tak rázně odmítla. Tedy za předpokladu, že by se rozhodla ho vzít; při pohovoru by musela být přesvědčená o tom, že jí vyhovuje. Koneckonců, musela se podřídit chodu domácnosti, nové struktuře povinností. Kdyby jí zaměstnavatel nebyl sympatický, bylo by pro ni těžké udržet si vysoké nasazení, jaké sama od sebe požadovala, a to by ji netěšilo.

Už se cítila lépe; soustředit se na základní fakta bylo rozumnější než zabývat se závratnými možnostmi vztahu s Cahillem. Už zase stála na pevné půdě. Mohla vyřešit i vztah k němu, ale jen když si zachová chladnou hlavu. V příštích několika dnech bude mít beztak spoustu vážnějších věcí k přemýšlení.

Pršelo i následující den a stále více se ochlazovalo. Lékařský znalec už rodině vydal soudcovo tělo a bylo nutno postarat se o poslední záležitosti. Sára zařídila rozeslání nekrologů do novin a byla neustále k dispozici všem členům soudcovy rodiny.

Odvezla je do pohřebního ústavu, který si zvolili, aby rozhodli o výběru rakve a finanční úhradě. Soudce si přál být pohřbený vedle své manželky a dal už dokonce na náhrobek vyrýt své jméno, takže se tímto rozhodnutím nemusel nikdo zabývat. Už jen vybrat rakev bylo náročné. Randall a Jon byli otřeseni, a i když se snažili, nedokázali se rozhodnout. Neustále se ohlíželi na Barbaru a ta se po chvíli rozplakala.

Sára k ní přistoupila a objala ji kolem ramen. „Vím, jak vám je,“ zašeptala soucitně. „Ale musí se to udělat.“

Barbara se k ní uslzená otočila. „Která se líbí tobě?“

Ta otázka ji vyvedla z míry. Omráčeně pohlédla na rakve, pak na Randalla a Jona. Všichni na ni úpěnlivě hleděli. Bylo víc než zřejmé, že tohle nedokážou.

Sára se zhluboka nadechla. „Líbí se mi ta bronzová.“ Byla drahá, ale mohli si to dovolit a budou se cítit lépe při pomyšlení, že svému otci poskytli to nejlepší.

„Mně se taky líbí nejvíc,“ přitakal Randall rychle.

Barbara si otřela oči. „Takže tu bronzovou?“ zeptala se rozechvělým hlasem. Pohlédla na ni. „Je hezká, že ano?“

„Nejlepší,“ vložil se do toho majitel pohřebního ústavu. Koneckonců, obchod je obchod.

„Líbí se mi ta barva.“ Barbara se zhluboka nadechla a znovu se otočila k Sáře. „Myslím, že máš pravdu. Vezmeme tu bronzovou.“

Pak jeli objednat květiny. Obřad se konal v neděli ve dvě hodiny ve velkém kostele, do něhož soudce chodil. Sára už zajistila ubytování ostatním členům Randallovy rodiny, kteří měli vyjet v pátek po skončení práce a školy. Známi a přátelé se mohli s nebožtíkem rozloučit v pohřebním ústavu v sobotu večer, a do té doby bylo nutné vyřídit nákupy.

Sára měla dostatek duchapřítomnosti, aby si ze svého šatníku vyžádala černý kostým a střevíce, ale potřebovala ještě punčocháče a několik dalších drobností. Barbara usoudila, že šaty, které si přivezla, se v žádném případě nehodí, a Blair se jí plačtivě svěřila, že ani žádné tmavé oblečení nemá. Také Jonova manželka Julia prohlásila, že potřebuje něco nového. Pouze Emily přijela připravená.

Nejlogičtější bylo začít v Galerii, protože se nacházela hned vedle hotelu, jenže Blair už prošla všechny obchody v obou patrech a nic jí nepadlo do oka. Barbara sehnala střevíce, které se jí líbily, v Parisian, a Sára si rychle nakoupila všechno, co potřebovala, včetně několika černých deštníků, protože to venku vypadalo na trvalý déšť.

Do večera prošly všechna nákupní střediska v okolí včetně exkluzivních butiků, o nichž Sára věděla. Barbara se nakonec spokojila se stylovým černým kostýmem s dlouhou úzkou sukní, což vzhledem k předpovědi počasí

vypadalo jako dobrý nápad. Blair si vybrala černou sukni v délce těsně nad kolena a k tomu krátký přiléhavý kabátek v lilkovém odstínu; vytáhla si kroužky z obočí a smyla si barevné proužky z vlasů. Pohřeb je vážná věc, po stránce citů i módy. Julia se rozhodla pro kostým v námořnické modři hned v prvním obchodě, který navštívily v nákupním středisku Summit.

Když se Sára dovezla zpátky do hotelu, byla tak utrmácená, že sotva pletla nohama. Po celý den vytrvale přšelo, což nakupování ještě zkomplikovalo, protože s sebou musely táhnout deštníky. Měla promočené boty i kalhoty, a navzdory teplému plášti se chvěla zimou. Toužila jen po tom, dát si horkou sprchu, posadit se a natáhnout si nohy. Její mobilní telefon za celý den nezazvonil ani jednou a na recepci na ni nečekaly žádné vzkazy. Vypadalo to, že už si konečně může odpočinout.

Jenže jakmile si začala stahovat mokré ponožky, rozdrnčel se hotelový telefon. Zasténala a chvíli uvažovala o tom, že sluchátko nezvedne, ale nakonec vzala v úvahu, že to může být někdo z rodiny, takže se při šestém zazvonění ohlásila.

„Slečno Stevensová, tady je Greg Holbrook z redakce News. Rád bych s vámi udělal rozhovor o té tragické události...“

„Žádné rozhovory neposkytuji,“ řekla rázně „Na shledanou.“ Zavěsila, zavolala na recepci a okamžitě požádala o jiný pokoj, kde se zaregistrovala pod smyšleným jménem. Další hodinu strávila stěhováním věcí do pokoje na stejné chodbě, ale o čtyři dveře dál. Mělo ji už dřív napadnout, že bude nutné podniknout nějaké kroky k zamezení publicity.

V novém pokoji bylo chladno. Zapnula tedy topení na nejvyšší stupeň, a jakmile se teplota jen trochu zvedla, začala se svlékat a chystat se do sprchy, po které tak

zoufale toužila. V tu chvíli jako na povel zazvonil mobilní telefon.

Aspoň věděla, že to není žádný novinář. Ale pokud to byl někdo ze soudcovy rodiny, znamenalo to, že zřejmě bude muset něco naléhavého zařídit.

„Kde jsi?“ zeptal se Cahill popuzeně. „Na recepci mi řekli, že ses odstěhovala.“

„Bůh jim žehnej,“ řekla s hlubokou vděčností. „Nějaký reportér se dovolal do mého pokoje, takže jsem se přestěhovala do vedlejšího pokoje pod jiným jménem.“

„Bezva. Už jsi večeřela?“

„Dnes jsem už jedla, jestli se ptáš na tohle.“

„Neptám. Ptám se výslovně, jestli jsi večeřela.“

„Ne, nevečeřela, ale z tohohle pokoje mě nedostaneš ani dynamitem. Vzala jsem dnes na nákupy tři dámy ze soudcovy rodiny. Bolí mě nohy, je mi zima a chci si dát horkou sprchu. Tečka.“

„Chudinko,“ řekl a Sára poznala, že se při tom usmívá. „Jaké máš číslo pokoje?“

„To ti neřeknu. Nepřeju si společnost.“

„Umím dělat skvělou masáž chodidel.“

Při pomyslení, že by jí někdo udělal masáž chodidel, málem zasténala. Ale včas se vzpamatovala a duchapřítomně prohlásila: „Vyberu si to jindy. Jsem vyčerpaná a nemám na tebe energii. Dnes večer se už na nic nezmůžu.“

„To je nejspíš nejjemnější odmítnutí, jakého se mi kdy dostalo. Tak jo, uvidíme se zítra. Dobře se vyspi.“

„Zítra?“ To je sobota. Musela... vlastně neměla nic na práci. Bylo to tak zvláštní pomyslení, že ji to úplně vyvedlo z míry. V sobotu mívala pokaždé spoustu práce. Když měla půlden volna, strávila celé dopoledne tím, že pro soudce všelicos připravila a zařídila. Když volno neměla, tak proto, že něco vyžadovalo neodkladné řešení. Tak či onak byla sobota vždycky rušná.

„Budu pracovat,“ řekl Cahill. „Musím prověřit pár věcí. Ale uvidíme se večer v pohřebním ústavu.“

To by mělo být bezpečné.

„Kdy se budeme moci dostat do domu?“

„Snad v neděli. Myslím, že už jsme tam udělali všechno, co jsme mohli.“

„Dáš mi vědět předem? Chci dát vyčistit knihovnu, než ji rodina uvidí.“

„Jistě,“ řekl jemně, a než zavěsil, ještě jednou jí popřál dobrou noc.

V den pohřbu bylo jasno a chladno; venku fičel ledový vítr, který pronikal přes kabát až pod kůži. Tohle je zřejmě poslední výkřik zimy, pomyslela si Sára – zima se ještě naposledy snaží vystrčit dráčky, i když už všechno raší a jaro se nezadržitelně blíží. Podle předpovědi se mělo rychle oteplovat; ke konci týdne mělo být přes dvacet stupňů.

Na naléhání celé rodiny seděla v kostele mezi nejbližšími příbuznými. Cahill seděl někde vzadu za ní; když vešel, letmo se s ní pozdravil a krátce jí potřásl rukou. Pak se uchýlil dozadu. Sáře nebylo jasné, proč vlastně smutečnímu obřadu přihlíží, ale jeho pozornosti evidentně neunikl jediný detail.

Sára soustředila svou pozornost na to, aby se rozloučila se soudcem. Takřka cítila, že se jeho duše vznáší poblíž; snad se přišel rozloučit se všemi, které miloval. Její rty se třásly při vzpomínce na všechny legrácky, které jí říkával, na třpyt v jeho očích, radost, s jakou vychutnával život. Ztratit jej bylo jako ztratit dědečka; v jejím srdci i v jejím životě už zůstane navždy prázdné místočko, které zaplnil jenom on.

Kostel praskal ve švech. Soudcovy staré přátele zdrtila jeho ztráta a všichni vypadali o něco křehčeji než ještě před několika dny, jako by se vytratil i kousek jejich duše.

Vzduch byl prosycen vůní květin: růží, karafiátů a skleníkových gardenií. V celém Birminghamu jich už asi moc nezbylo, pomyslela si Sára, když viděla obrovské množství kytic a věnců, obklopující rakev.

Jižanské pohřby jsou tak uplakané a sentimentální, že to v člověku vyvolá pocit neskonalé útěchy. Jelikož byl soudce válečným veteránem, z jeho jednotky vyslali čestnou stráž. Když se pohřební průvod odebral ke hřbitovu, všude, kudy projížděli, se zastavila doprava a většina řidičů rozsvítila světla na znamení úcty k zesnulému a zajela ke kraji silnice. Policejní auta zastavovala provoz na křižovatkách, aby tudy mohla nerušeně projet celá kolona smutečně vyzdobených vozů. Sárů až dosud vždycky pobavila tahle zvláštní pohřební etiketa, ale dnes, kdy se takového průvodu sama účastnila, pociťovala vděk za všechnu tu ohleduplnost.

U hrobu se konal další krátký obřad; pak všichni odstoupili a začala pochmurná práce se spouštěním rakve a zasypáváním hrobu. Když byla všechna hlína navršena a překryta květinami, Barbara a Blair si vzaly každá jednu růži na památku. Randall a Jon vypadali rozpačitě, jako by chtěli udělat totéž, jenže muži nedávají najevo takové sentimentální city. Jejich manželky ale očima požádaly Barbaru o svolení a také si vybraly po jednom květu.

Za normálních okolností se po pohřbu konala hostina v domě zesnulého. Protože ale soudcův dům nebyl dosud přístupný a také se nikomu nezdálo vhodné zvát hosty do domu, v němž došlo k vraždě, nabídl jeden z jeho přátel, že by se mohla hostina konat u něj. Mnozí účastníci pohřbu se tam vydali, aby společně poseděli u jídla a pití a přitom vzpomínali, ale Sára se nenápadně vytratila a zamířila k svému vozu. U domu čekalo několik reportérů a ona chtěla uniknout dřív, než si jí někdo všimne.

Jakmile usedla za volant, došel k jejímu autu Cahill. „Už můžeš zavolat tu úklidovou četů,“ oznámil jí. „Řeknu

rodině, aby to ještě do zítřka vydrželi, abys měla čas se o všechno postarat.“

„Díky.“ Ted', když bylo po pohřbu, byla na rozpacích. Nezbyvalo už na práci nic, než vyčistit dům. „Můžu si odtud odnést nějaké svoje věci?“ Měla na mysli zejména svůj přenosný počítač, na kterém si chtěla doplnit své pracovní resumé.

Vypadal překvapeně. „Můžeš tam klidně zůstat, jestli chceš.“

Při tom pomyšlení se otřásla. „Ted' ještě ne. Rozhodně ne do té doby, než bude knihovna vyčištěná.“

Přikývl na znamení, že rozumí, a podal jí vizitku. „Tahle firma se specializuje na skvrny, které se dají těžko odstranit.“ Míněno krev a mozková tkáň.

Pohlédla na název firmy. „Díky. Hned ráno tam zavolám.“

„Můžeš to udělat rovnou; to druhé číslo je k tomu člověku domů. Jsou zařízení na naléhavé případy.“

To musí být skvělá práce, čistit domy, v nichž došlo k vraždě. Na druhou stranu to ale někdo dělat musel a bylo rozhodně nejlepší svěřit to v takovém případě odborníkům. Věděla, že tuhle práci by sama nezvládla, i když byla školená a uměla si poradit s odstraňováním všech možných nečistot.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Cahill. Díval se na ni zpříma svýma modrýma očima, zkoumal její unavený obličej. Stál u vozu tak, aby svými rameny bránil ve výhledu ostatním a skýtal jim tak alespoň iluzi soukromí.

„Mám ještě něco na práci, ale kdybys potřebovala společnost...“

„Ne.“ Dotkla se jeho ruky, ale rychle zase ucukla, protože i ten krátký dotek v ní vyvolával velké pokušení. „Díky, ale bude to dobré. Mám ještě taky pár věcí, které musím dát do pořádku.“

„Tak ti zavolám zítra, ano?“ Naklonil se k ní do vozu a políbil ji na tvář. „Nechej si zapnutý mobil, abych tě nemusel dlouho shánět.“

„Máš v plánu mě zatknout?“

„Ještě si musíme o pár věcech promluvit a něco rozhodnout. Když to bude nutné, vezmu tě do vazby.“ Otočil se a odcházel. Sára zírala na jeho široká ramena a po zádech jí přejel mráz.

Pokud má v úmyslu utéct, bude to muset udělat brzy. Velmi brzy.

KAPITOLA 13

CAHILL NENÁVIDĚL prohlížení záznamů bezpečnostních kamer. Záběry byly pořízené z všelijakých podivných úhlů, kvalita byla velmi pochybná a většinou se na nich vůbec nic nedělo, takže ho to dost nudilo. Ale když se v dosahu kamery událo něco zajímavého, záznam měl většinou velkou cenu. Jenže až dosud nic zajímavého neobjevil.

V Galerii bylo několik telefonních automatů. Ten, z něhož někdo zavolal do domu soudce, stál poblíž pohyblivých schodů. Kdyby mu přálo štěstí, byla by jedna z bezpečnostních kamer namířená do prostorného středního prostranství, ale bohužel měl smůlu. Musel se spokojit se záznamy několika bezpečnostních kamer, z nichž byl sledován vstup do okolních obchodů.

Většinou se nedaly vůbec použít. Úhel byl úplně špatný; jedna kamera nefungovala a nenahrávala nic už několik týdnů, z čehož Cahill viděl, jak často je kontrolují. Přínosné bylo to, že záznamy byly datovány. Jelikož znal přesně dobu, kdy se uskutečnil telefonát, nemusel se dívat na celé záznamy. Vzhledem k možným nepřesnostem stačilo začít tak patnáct minut před cílovým časem a patnáct minut po něm. To znamenalo prohlédnout půlhodinový záznam na každé videokazetě a sledovat všechny, kdo telefonovali z příslušného automatu. Ale nakonec se mu podařilo zabodovat; podle časového údaje na záznamu bezpečnostní

kamery použil příslušný automat nějaký člověk ve světlém obleku zhruba o dvě minuty dřív, než byla doba uvedená v záznamech telefonního operátora jako hovor do soudcova domu. Cahill se díval ještě asi pět minut, ale další člověk, který odtud telefonoval, bylo nějaké děvče v pytlovitých džínách a hřmotných bagančatech.

Bingo. Podezřelým byl s největší pravděpodobností muž ve světlém obleku.

To byla dobrá zpráva. Jenže úhel záběru byl špatný a ukazoval jen spodní dvě třetiny těla.

Musel zkontrolovat záznamy jiných kamer a najít záběr na muže ve světlém obleku ve chvíli, kdy se blížil k telefonu.

Nakonec přece jen něco našel, a přestože to byl rozmazaný snímek a muž měl odvrácený obličej, měl v ruce alespoň něco. Až snímek zvětší, možná se jim podaří získat nějaké vodítko. Sára nebo někdo z rodiny toho člověka třeba poznají.

„Sáro, prosím tě, zůstaň,“ žadonila Barbara a vzala obě Sářiny ruce do svých dlaní. Byly v hotelovém salonku samy. „Dům se bude muset prodat, jenže nikdo z nás si teď nemůže vzít volno. Snažili jsme se najít řešení, ale všichni zápolíme s časem. Blair chodí do školy, Randallova vnučka půjde na operaci srdce... Potřebujeme tě. Budeš mít stejný plat jako dosud.“

„Ovšemže zůstanu,“ ujistila Barbaru „Nemusíte mě dlouho přesvědčovat. Zůstanu tady tak dlouho, jak to budete potřebovat.“

„Seslal nám tě sám pánbůh. Nemáš ponětí, jak jsem ti vděčná. Bez tebe bych to nezvládla.“ Barbara vypadala unaveně a v jejím obličejí byl patrný žal, ale oči měla suché.

„Máte představu, jak dlouho asi...“

„Nejméně měsíc, možná i víc. Musíme dát do pořádku všechny tatínkovy záležitosti, bude nutné zabalit jeho osobní věci a někam je uložit. Nechceme, aby byl dům prázdný, dokud se neprodá; domy tak rychle chátrají, když v nich nikdo nebydlí. Možná se prodá brzy, ale možná také ne.“

Dům v Briarwoodu, ve vyhlášené čtvrti starých poctivých peněz? Někteří lidé se možná budou zdráhat před koupí domu, v němž došlo k vraždě, ale jeho umístění a vzhled tenhle nedostatek jistě převáží. Sára by se hodně divila, kdyby se dům udržel na trhu celý měsíc a nikdo po něm neskočil. Co se týkalo jí samotné, byla to ideální situace; mohla toho času využít k hledání nového místa, a přitom nemusela sáhnout na své úspory. Nemusela se sbalit okamžitě, ale mohla to dělat postupně. Místo náhlého vykořenění si mohla pozvolna zvyknout na přechod k jiné práci v jiném domě, k novým povinnostem.

„Předpokládám, že budete chtít udržovat okolí domu a zajistit jeho pravidelný úklid.“

„Jistě. Bude mnohem snazší dům prodat, když bude udržovaný. Je těžké pomyslet na to, že jej prodáme,“ dodala Barbara třesoucím se hlasem. „Tatínek v něm žil téměř padesát let. Vyrostla jsem tam. Je to nádherný starý dům plný vzpomínek, a tak dobře se o něj staral. Maminka ho sama navrhla, víš o tom? Byl to dům jejích snů.“

„Nemůžete ho udržet pro někoho z rodiny?“

„Myslím, že ne. Žádný z nás se sem nechce vrátit a dědická daň je tak příšerně vysoká, i když se rozdělí mezi tři rodiny. Nikdo z nás si nemůže dovolit udržet dům a zaplatit tak vysokou daň. Vím, že tatínek by byl rád, kdybychom si ho nechali, ale za dané situace...“ Bezmocně pokrčila rameny a raději změnila téma.

„Až nás tam zítra policie pustí, Randall, Jon a já si vybereme věci na památku. Tatínek nám samozřejmě zanechal instrukce ohledně toho nejdůležitějšího, ale

chceme si k tomu vzít ještě pár drobností. Randall a Jon si ty věci sami odvezou, protože jsou tu autem, ale já je budu *muset* poslat poštou. Budeš tak hodná a pošleš mi je v nějaké krabici?“

Sára si vytáhla z kabelky malý notýsek a tužku a poznamenala si to. „Chcete, abych tam pro vás na zítřek zajistila jídlo? Leona vám určitě ráda uvaří, cokoliv budete chtít.“

Barbara chvíli váhala a pak zavrtěla hlavou. „Nevím, kdy přesně se tam dostaneme a jak dlouho nám bude trvat shromáždit ty věci. Ani nemám představu, kdo všechno tam půjde.“

„Aspoň něco bych mohla připravit,“ nabídla se Sára. „Mísu polévky a sendviče, když nic jiného.“

„To by bylo báječné. Nebo bychom mohli zajít k Milovi. Shaw si už beztak stěžoval, že ještě neměl ani jednu hamburger.“

Sára sebou při zmínce o Milově podniku tak trochu škubla. Možná si nebude navždycky spojovat hamburgery s Cahillovými polibky, ale prozatím byly ty dvě věci v její mysli nerozlučně spojené. V tu chvíli dostala sama chuť na hamburger.

Zůstat v Mountain Brooku znamenalo, že se s ním znovu uvidí. Nevěděla, jestli je to dobré nebo špatné, ale rozhodně si uvědomovala, že je to vzrušující pomyšlení.

Barbara o úklidové firmě nic nevěděla, ale dům už byl naštěstí vyčištěný. Sazba za čištění v neděli byla samozřejmě vyšší než v pracovní dny, ale Sára měla za to, že se to řešení vyplatilo vzhledem k tomu, že takhle se soudcova rodina dostane do domu hned brzy ráno a Barbara s manželem i dětmi budou moci odletět pozdě odpoledne zpátky do Dallasu. Sára měla v plánu ještě tam zajít a zkontrolovat, zda je všechno v pořádku, ale pak se chtěla vrátit na noc do hotelu. Její byt v domě byl sice umístěný

samostatně, ale ještě tam nechtěla zůstat sama. Nebude snadné se tam vrátit, to věděla.

Nemýlila se. Když o něco později vešla do domu, pracovníci úklidové služby už byli se vším hotovi, ale i tak se musela přinutit k tomu, aby vstoupila dovnitř, prošla chodbou a nahlédla do knihovny. Za dveřmi se jí zmocnil silný pocit ze zážitku, kterého se tady stala svědkem, a v tu chvíli ztuhla. Až se tam podívá, bude soudce sedět ve svém křesle? Bude všechno v místnosti potřísněno krví a mozkovou tkání? Bude tam dosud ten pach?

Ne, pach zmizel. Kdyby tam ještě lpěl, už by to zjistila. Byl to pronikavý smrad, který cítila až v chodbě, ba dokonce v kuchyni. To, co teď vdechovala, byl závan čistoty a citrónové svěžesti.

Konečně se odhodlala vkročit do knihovny. Úklidová firma odvedla dobrou práci; bylo zjevné, že v místnosti vyčistili celou plochu koberce, takže na něm nezůstala žádná nápadně čistá místa tam, kde odstraňovali skvrny. Křeslo bylo pryč; neměla ponětí, kam zmizelo. Možná je měli policisté, ačkoliv netušila, k čemu by je asi tak mohli potřebovat. Nebo ho z pokoje odnesli ti lidé z úklidové firmy proto, že už zkrátka nešlo vyčistit.

Zítra se někoho zeptá, kam zmizelo. Třeba ho odnesli do garáže, ale dnes večer ho tam nehodlala hledat. Pomalu vycouvala z pokoje, zhasla světlo a zavřela za sebou dveře. Už do toho pokoje zřejmě nikdy nevstoupí, z žádného důvodu.

Od středy nevyzvedla poštu, ale někdo, patrně Cahill, ji přinesl do domu a položil na pult v kuchyni. Určitě poštu prohlédl, aby zjistil, zda v ní není něco podezřelého, co by bylo záhodno prověřit. Zběžně prolistovala hromádku; pokud v ní bylo něco neobvyklého, Cahill si to určitě odnesl. Viděla tam jen běžné účty, katalogy a časopisy.

Nechala poštu položenou na pultě a šla nahoru do svého bytu. Všechno jí tam připadalo přemístěné, ale nemohla

říct, že by tam vládl nepořádek. Někdo to tam zevrubně prohledal, takže zřejmě musela být vděčná za to, že pokoj zůstal relativně uklizený. Aspoň tam nenašla všechno vyházené ze zásuvek a ponechané na podlaze. Přerovnala knihy v knihovničce, srovnala hromádku časopisů, vrátila několik květináčů tam, kam patřily, posunula vázu a narovnala obrázky na zdi.

V ložnici leželo na posteli stáhnuté povlečení. Odnese hromádku k ostatnímu špinavému prádlu, šla do koupelny a dala tam vše metodicky do pořádku. Všechno ve svém životě nemohla vrátit zpátky na své místo, ale mohla to udělat se svým bezprostředním okolím.

Přinesla si čisté ručníky a ustlala postel, pak otevřela skříň a začala přerovnávat ramínka s oblečením, aby měla po ruce to, co nosila nejčastěji. Boty byly naházeny na jednu hromadu, takže je všechny vytáhla ven a srovnala do párů a pak je zas naskládala v úhledných řadách do spodní části skříně.

Nejvíce se jí přičilo pomyšlení, že se někdo přehraboval v zásuvce se spodním prádlem. Na spodní prádlo byla poněkud háklivá, za což mohli její bratři, kteří ji s oblibou škádli tím, že jí je schovávali nebo z jejích podprsenek vyráběli praky na střílení. Se staršími bratry si užila své. Docela si přála mít natočené na video, jak si Noel nasadil na hlavu její první krajkové kalhotky; s radostí by to předvedla jeho kamarádům od námořnictva. K sestře Jennifer se takhle nikdy nechovali, protože ta by se jen rozbředla, a to nebyla žádná legrace. Zato Sára je honila po celém domě a z očí jí šlehaly vražedné plamínky vzteku. Kdyby je dopadla, určitě by tekla krev.

Takže byla po celá léta nucena spodní prádlo schovávat na všelijaká tajná místa, kde nebylo pravděpodobné, že by je Daniel nebo Noel objevili. Když pak odešli z domu, byla radostí celá pryč, že může mít konečně zásuvku vyhrazenou pro své spodní prádlo. Každý kousek vždycky úhledně

složila, a obzvlášť sexy krajkové prádlo ukládala do jiné zásuvky. Podle barvy je roztríděné neměla, tak daleko ve své pečlivosti nezašla, ale skutečně ji otráвило, když viděla všechno zmuchlané a naházené na jednu hromadu.

Prádelník zřejmě prohledal Cahill osobně. Vypadal jako typ, který by si v něčem takovém liboval. V duchu si představovala, jak roztřepává její černé krajky...

Ano, úplně ho viděla. Polila ji vlna horka. Věděla, že je v pořádném maléru, když ji představa Cahilla, probírajícího se jejím spodním prádlem, vzrušila, místo aby ji rozzlobila.

Možná by měla zapomenout na opatrnost a jednoduše to risknout. Ještě nikdy neprožila opravdu pevný vztah, ale možná že právě Cahill byl tím, koho by mohla upřímně milovat. Třeba by mezi nimi skutečně mohlo vzniknout něco trvalého a hrozilo jí, že se o to připraví, když se řídí jen rozumem a nebude naslouchat svému srdci. Ano, měl za sebou ošklivý rozvod a rok není dost dlouhá doba na citové zotavení; sám to přiznal. Ale někdy se přece stává, že to lidem vyjde i přes nepříznivé předpoklady.

Takže otázka zněla, jestli je dost odvážná vložit do toho všechno, co v sobě má, odložit zábrany. Až dosud vždycky používala svůj plán jako omluvu pro to, aby ukončila každý vztah dřív, než mohl vůbec začít. Ale nebyla to pouhá výmluva, protože opravdu chtěla uskutečnit velký plán. Dalším argumentem jejího uvažování bylo vědomí, že milovat někoho znamená vzdát se části své osobní svobody, které si vždycky cenila víc než kohokoliv, s kým chodila.

Pokud si s Cahillem něco začne, možná se po čase rozejdou, ale určitě by v tom vztahu nechala kus svého srdce. Mohl by jí hodně ublížit: Tušila, že by ho zřejmě milovala víc než až dosud kohokoliv, pokud si ho připustí k tělu.

Ať už se rozhodne jakkoliv, bylo tu riziko, a velké. Buď riskuje to, že ho bude milovat a ztratí jej, nebo riskuje, že se ze strachu připraví o svou životní lásku.

Sára nerada přemýšlela zbaběle, o čemkoliv.

„Poznáváte tohoto muže?“ zeptal se jí Cahill příštího rána u snídaně a vytáhl z velké obálky na stůl rozmazanou fotografii. Byla to zvětšenina velmi nevalné kvality, ale jinou bohužel neměl.

Sára se na fotografii podívala a rezolutně zavrtěla hlavou. Randall, Barbara a Jon udělali jeden po druhém totéž. „Nikoho mi nepřipomíná. Proč?“

„Byl zřejmě posledním člověkem, který vašemu otci telefonoval z automatu v Galerii.“

Barbara sebou škubla, jako by ji někdo píchl. „Chcete říct, že by to mohl být vrah?“

„Nemůžu to tvrdit ani předpokládat,“ řekl Cahill klidným hlasem. „Rád bych, ale nemůžu. Ale váš otec možná tomu člověku řekl něco o návštěvníkovi, kterého čekal, nebo se zmínil o nějakém detailu, který by nám pomohl pomoci. Rozhodně bych s ním moc rád mluvil.“

Všichni se znovu na fotografii zahleděli, jako by soustředěním mohli vyloudit z mozku nějakou pomíjivou vzpomínku. Muž ve světlém obleku na fotografii byl upravený, vlasy měl světlé, blond nebo šedivé. Hlavu měl otočenou tak, že kamera zachytila jen obrys jeho levé čelisti a líce. Kdo toho člověka neznal opravdu dobře, z této fotografie by jej nepoznal.

Sára podala Cahillovi šálek kávy a znovu se na fotku pozorně zadívala. „Má na sobě oblek,“ poznamenala. „Minulou středu bylo teplo.“

Randall a Jon vzhlédli; tahle poznámka zaujala jejich pozornost. „Bylo moc teplo na to, aby si někdo oblékl sako, pokud nechodí do práce v obleku,“ řekl Jon.

Barbara vypadala zmateně. „No a co?“

„Takže má vyšší postavení,“ vysvětlil jí Cahill. „Duševně pracující.“

Vzdychla si. „To byli všichni tatínkovi přátelé.“

„Ale tenhle není penzista,“ namítla Sára.

„Ano, je mladší než tatínek, to je z té fotky zřejmé. Buď to, nebo si nechal vyhladit vrásky v obličeji,“ podotkla Barbara.

„Rozhodně je mladší než váš otec,“ usoudil Cahill.

„Duševně pracující, nanejvýš padesát let. Barva vlasů je pravděpodobně šedá nebo světlá a šedivější. Vypadá to, že je štíhlý a v dobré formě, výšku odhaduju na metr osmdesát. Nikdo vás nenapadá?“

Všichni zavrtěli lítostivě hlavou.

„Kdyby vás cokoliv napadlo, zavolejte mi.“ Cahill vsunul fotografii zpátky do obálky. „Nezaměřujte se jen na jeho blízké přátele. Může to být někdo, koho znal jen od vidění.“

„V tom vám může být Sára nápomocnější než kdokoliv z nás,“ řekl Jon. „Všichni žijeme už dlouhá léta daleko odsud, takže neznáme nikoho, s kým se poslední dobou stýkal. Tím myslím nejméně deset let,“ dodal zamyšleně.

„Ještě déle,“ vzdychla si Barbara. „Já a Dwight jsme se odstěhovali do Dallasu ještě předtím, než se narodil Shaw, a je mu už devatenáct. Takže spíš dvacet let. Obávám se, detektive, že vám moc nepomůžeme. Sára je vaší jedinou nadějí.“

Všichni pohlédli na Sárku, která zavrtěla hlavou. „Znal tolik lidí. Pořád někomu odpovídal na pozdrav a pak mi říkal, že si sice nevzpomíná, jak se ten člověk jmenuje, ale že s ním kdysi pracoval. Ale prakticky nemluvil o nikom jiném než o svých nejbližších kamarádech.“

„Takže pokud ten člověk nezavolá znovu, jsme ve slepé uličce,“ usoudil Cahill.

„Obávám se, že ano, alespoň pokud se týká mě. Možná by toho člověka poznal někdo ze sousedů, nebo některý ze soudcových přátel. Stálo by za to se jich zeptat, drželi spolu.“

„Udělám to.“ Cahill se rozhlédl po všech shromážděných. „Musím se teď vrátit do práce. Je ještě něco, co bych pro někoho z vás mohl udělat?“

Barbara mu věnovala smutný, vlídný pohled. „Už si jen vezmeme fotografie a nějaké osobní věci, které si chceme ponechat na památku. Děkujeme vám za všechno, co jste udělal, a taky za rady. Víím, že uděláte všechno pro to, abyste našli toho, kdo tatínka zabil.“

„Ano, madam, to udělám.“ Pohlédl na Sáru. „Doprovodíte mě k autu, slečno Stevensová?“

Venku bylo tepleji než předchozí den, ale ještě stále bylo dost chladno, takže si cestou ven oblékla bundu. Jasně sluneční paprsky zvýrazňovaly svěží barvy jara. Sára si musela zastínit oči dlaní.

„O co jde, detektive Cahille?“

„Nic moc, jen jsem s tebou chtěl být chvíli sám. Jaké máš teď plány? Chtějí prodat dům, co? Co budeš dělat?“

„Zatím tady zůstanu. Všichni dnes odpoledne odjíždějí, takže budu mít na starosti balení a přípravu domu na prodej.“

„Zůstaneš tady? V domě?“

„Můžu se tak lépe o všechno postarat.“

„Nevadí ti, že tady budeš sama?“

„Vadí mi to, že je soudce mrtvý. Vadilo by mi vejít do knihovny, protože tam pořád vidím jeho mrtvé tělo a cítím... ten pach. Ale nevadí mi být sama. Myslím, že to, co se stalo, bylo provedeno s cílem zaútočit přímo na něj, i když nemám ponětí proč. Takže mi nehrozí žádné nebezpečí.“ Odmlčela se; všimla si letmého výrazu, který se mihl jeho obličejem. „Nebo snad ano? Je něco, o čem jste mi neřekli?“

„Ne, nic. Myslím, že jsi opravdu v bezpečí. Jen mě zaráží, jakou máš kuráž, větší než mnozí lidé. Je spousta chlapů, kteří by tady sami nebydleli ani za nic na světě.“

„Kdo říká, že mají muži víc odvahy než ženy?“

Zasmál se vyzývavému tónu v jejím hlase. „Nikdo. Muži jen mají tendenci dělat z pýchy všelijaké hlouposti. Takže teď, když jsem přiznal, že jsme úplní pitomci, půjdeš se mnou dnes na večeři?“

„Cože? Jít na večeři s pitomcem?“

„Dívej se na to z té zábavnější stránky.“

„To je fakt.“ Usmála se na něj. „Tak jo, to by se mi líbilo. V kolik hodin, a kam půjdeme?“

„V půl sedmé a půjdeme do nějakého obyčejného podniku, jestli ti to tak vyhovuje.“

„Bezva.“

Než nastoupil do vozu, mrkl na ni. „Uvidíme se o půl sedmé.“

Když se vracela do domu, srdce ji už tolik netížilo. Ještě stále truchlila, ale život jde dál; na všech kliše je nejhorší to, že jsou obvykle pravdivá. Ta strašná bolest a stísněnost už přece jen začala pomíjet. Už se znovu těšila ze života, soustředila se na budoucnost. Měla před sebou spoustu úkolů a zařizování, musela si hledat novou práci.

A navíc měla rande s Cahillem.

KAPITOLA 14

„NIKDY BYS NEUHODL, CO MI DNES PŘINESL POŠŤÁK,“ ŘEKLA MU MÍSTO POZDRAVU, KDYŽ MU VEČER OTVÍRALA DVEŘE.

Ztuhl napětím. „DALŠÍ DAR?“

„NĚCO, CO JE SKORO JEŠTĚ HORŠÍ,“ ŘEKLA PODMRAČENĚ. „HNED DVĚ PRACOVNÍ NABÍDKY.“

TÁZAVĚ POVYSUNUL TMAVÁ ROVNÁ OBOČÍ. „CO JE NA TOM ŠPATNÉHO?“

„DOPISY BYLY ODESLANÉ V SOBOTU. TI LIDÉ JE MUSELI NAPSAT TĚMĚŘ VZÁPĚTÍ PO TOM, KDYŽ SE DOZVĚDĚLI, CO SE STALO SOUDCI.“

„PTÁM SE TĚ ZNOVU: CO JE NA TOM ŠPATNÉHO?“

KÁRAVĚ NA NĚJ POHLÉDLA. „SUPÍ. NĚCO JAKO TI, CO PROČÍTÁJÍ NEKROLOGY A HNED PO POHŘBU VOLAJÍ ČERSTVÉ VDOVĚ A ZVOU JI NA RANDE.“

„JÁ MYSLÍM, ŽE JE TO CHYTRÉ, POKUD TĚ CHTĚJÍ. PŘIJDOU S NABÍDKOU JAKO PRVNÍ, A MOŽNÁ JI VEZMEŠ DŘÍV, NEŽ DOSTANEŠ DALŠÍ.“

„I TAK JE TO POZDĚ, PROTOŽE JSEM JEDNU DOSTALA UŽ PŘEDMINULÝ TÝDEN, KDYŽ ODVYSÍLALI TEN ŠOT V TELEVIZI.“

„ALE O TOM NEVĚDĚLI. JÁ BYCH UDĚLAL TOTÉŽ,“ NAMÍTL ROZUMNĚ. „UVIDÍM TĚ A CHCI, TĚ, TAKŽE SEBOU HODÍM, ABYCH PŘEDEŠEL VŠECHNY OSTATNÍ, KTERÍ O TEBE PROJEVÍ ZÁJEM.“

„OPRAVDU ŠPATNÁ ANALOGIE, CAHILLE,“ OPRAVILA JEJ. „UVIDĚL JSI MĚ A DAL SES NA ÚTĚK.“

„Nepřipíšeš mi pár bodů za to, že jsem sebral veškerou odvahu a přece jen se vrátil?“

„Ne. Nevedu systém hodnocení na body.“

„Tak to se budu muset spolehnout na fyzický nátlak.“ Popadl ji za předek bundy a rázně ji k sobě přitáhl. Sára zvedla hlavu a podvolila se jeho polibku; teprve ve chvíli, kdy se jeho rty dotkly jejích, si uvědomila, jak silná byla její potřeba cítit znovu to pevné objetí. Jejich jazyky se kolem sebe ovíjely, jako by se navzájem potýkaly, zkoumaly a seznamovaly. Nijak nespěchal, a ona také ne.

„Tak co, už ti ten nátlak stačil?“ zašeptal.

„Ještě ne. Zkoušej to dál.“

S úsměvem opřel své čelo o její. „Nerad bych překročil meze. Radši mi vymezi pole působnosti. Když budu pokračovat a zajdu dál, než ti bude milé, v jakém bodě už dáváš facku? Trik spočívá v tom, zastavit těsně před čarou.“

„Nerozdávám facky, ale kopance.“

„Páni. To zní moc zajímavě. Na holou, nebo přes kalhoty?“

Rozesmála se a zabořila obličej do jeho bundy. „Mělo mě hned napadnout, že jsi úchyl.“

„Správný chlap se chce bavit.“ Přejel jí velkou teplou dlaní po zádech nedočkavým pohybem, z něžž vyčetla, že se nerad drží zpátky, ale přesto se snaží. „A jestli hned nepůjdeme, tak ten kopanec možná utržím. Vždycky mi dělalo potíže poznat, kdy mám přestat.“

Na druhou stranu zvládal dobře jemné umění namlouvání – alespoň ve vztahu k ní. Dával jí jasně najevo, že ho přitahuje, ale nebyl až příliš nažhavený v počátečním stadiu vzájemného poznávání. Sáře imponoval jeho suchý humor; byla jím uchválena víc, než byla ochotná dát před ním najevo. Kdyby se snažil jen trochu víc, pomyslela si, docela možná by s ním skončila v posteli. Oceňovala to, jak zdrženlivě se chová, protože tušila, že moc dobře ví, jak je jím okouzlená. Cahill byl moc chytrý ptáček.

„Vypadala některá z těch pracovních nabídek zajímavě?“ zeptal se, když jí otvíral dvířka své dodávky.

„Ne, v obou případech chtějí, abych nastoupila hned, a to je vyloučeno. Zůstanu v domě ještě nejméně měsíc, dokud nebude všechno připravené k tomu, aby se dům mohl zavřít. Pochybuj, že by byla rodina ochotná platit mě jen za to, abych v tom domě jen tak seděla, takže nečekám, že by to trvalo déle než měsíc, ale do té doby nejsem volná.“

„Myslíš, že by ti to místo nepodrželi? Mám pocit, že se to tu osobními sluhy nijak zvlášť nehemží.“

Pokrčila rameny. „Možná ano a možná taky ne. Ale myslím, že mě chtějí jen kvůli takzvanému faktoru celebrity a to pomyšlení se mi ani trochu nelíbí.“

„Když už jsi vyškolená jako bodyguard, budeš uvažovat jen o těch místech, kde najdeš tohle uplatnění?“

„Bylo by to hezké,“ přitakala. „Tahle místa jsou mnohem lépe placená. Ale asi ne, musím vzít v úvahu spoustu dalších věcí. Předně jak moc se mi bude líbit rodina, která práci nabízí. Pak zjistím, jestli by se vůbec dalo najít nějaké místo, kde bych působila jako sluha a současně bodyguard, v které části země a tak podobně.“

„Některé části téhle země se ti nelíbí?“

„Tak se to říct nedá. Vyrostla jsem v rodině vojáka, jsem zvyklá žít téměř kdekoliv. Ale mí rodiče a sestra žijí na Floridě a byla bych ráda, kdybych je občas mohla navštívit.“

„Jste si blízcí?“

„Často si telefonujeme. Na návštěvu se nedostanu tak často, jak bych chtěla, dejme tomu třikrát čtyřikrát do roka, ale myslím, že jsme si i tak hodně blízcí. Oba mí bratři jsou u armády a posílají je na různé mise po celém světě, ale pořád udržujeme kontakty. Jak je to s tebou?“

„Pocházím odsud, takže mám strýce, tety, bratráanky a sestřenice po celé střední Alabamě. Moje sestra DeeDee

bydlí v Redneck Riviera a můj bratr Dudley Správnák žije v Montgomery.“

„DeeDee a Dudley Správnák?“ opáčila pobaveně.

„Dostala jméno po obou babičkách, Devonně a Darnelle. Které z těch dvou jmen by sis vybrala?“

„To už radši DeeDee.“

„Beze srandy. Dudley se ve skutečnosti jmenuje Thane a je taky polda, takže jsme mu začali říkat Správnák, protože byl první, kdo v naší rodině nosil uniformu. Ti dva mě už dohromady udělali pětkrát strýčkem. DeeDee jez nás nejstarší, o dva roky starší než já. Mně je mimochodem třicet šest.“

„Nemáš žádné děti?“

„Ne, díkybohu. To je to jediné, co bylo na mém rozvodu dobré, že jsme neměli děti, kterým bychom zkazili život. Všichni z naší rodiny mi vyčítali, že se ulejuvám a pořád váhám se založením rodiny, ale teď jsou tomu rádi.“

„Co tví rodiče?“

„Ti mi taky říkali, že jsem flákač.“

Zaťatou pěstí mu dala herdu do ramene. „Vtipálku.“

Zasmál se, ale pak se zamračil a promnul si rameno. „Auvej. Ty máš ale ránu.“

„A ty máš místo svalů syrovátku.“ Jo, to určitě. Měl svaly tak pevné, že si málem polámala kotníky prstů. „Tví rodiče,“ napověděla mu.

„Jo, jasně. Žijou v Kentucky. Měli nějaký důvod, proč se tam odstěhovali, ale už jsem zapomněl, co to bylo.“

„Co je špatného na Kentucky?“

„Sněží tam.“

„Co je špatného na sněhu?“

„Kdysi jsem dělal dopravního poldu. Už jsi někdy viděla, co se tady dole děje, když sněží?“

Rozesmála se, protože stačil malý sněhový poprašek a všude nastával dopravní kolaps. Jižní státy si se sněhem neumějí poradit a pro dopravní poldy je to opravdová

pohroma vzhledem ke spoustě nehod, které se při tom dějí. Pro kohokoliv, kdo strávil aspoň jednu pořádnou zimu nahoře ve státě New York, byl tenhle poprask se sněhem vždycky k popukání.

Sára si najednou všimla, že míří na jih směrem od města. „Kam to jedeme?“

„Co říkáš na středoškolský baseball?“

Chvilí váhala. „To má být nějaká rétorická otázka, nebo mi tím chceš něco sdělit?“

„Jeden z mých bratránků má dnes zápas, vlastně jsou to dva zápasy po sobě. Ten první zmeškáme, ale když se někde stavíme na nějaké jídlo a vezmeme si ho na stadion, ten druhý stihneme právě včas. JoJo stojí mezi druhou a třetí metou.“

JoJo byl evidentně bratránek. „Baseball mám docela ráda, ale tahle bunda není dost teplá na to, abych v ní mohla sedět několik hodin venku v zimě.“

„Mám za sedadlem přikrývku, teplou, vlněnou. Můžeme se k sobě na ochozech přitulit, a když budeme pod dekou, nikdo si ani nevšimne, když si na tebe sem tam nenápadně sáhnu.“

„Já si toho všimnu.“

„Bože, to doufám. Kdyby ne, tak něco není v pořádku buď s mou rukou, nebo s mým cílem.“

Možná že být s ním někde na veřejnosti bude přece jen nejbezpečnější. „No dobrá,“ řekla. „Jsem ochotná to podstoupit. Jestli chceš stihnout ještě kousek toho prvního zápasu, stačí, když si koupíme párek v rohlíku přímo na hřišti.“

„Já věděl, že jsi hodná holka,“ prohlásil šťastně.

Sedět v ten chladný večer na ochozech a být obklopeni všemi těmi ječícími, smějícími se a povzbuzujícími rodiči, sourozenci a taky několika učiteli a studenty bylo nakonec zábavnější, než byly v jejích vzpomínkách baseballové zápasy, které sehráli Daniel a Noel. Předně to asi bylo tím,

že Cahillovi bratránci – napočítala jich tam tak deset – se zdáli pořádně ulítlí. Až si v duchu říkala, že smysl pro humor je v jejich rodině zřejmě rozšířenou vlastností. A choulit se s ním pod dekou bylo ještě o něco víc než zábavné.

Jak slíbil, zachumlali se do teplé vlněné deky, a pořádně velké. Zabalili se do ní, ještě než se posadili, takže měla před chladem chráněné i nohy. Díky té dece a jeho tělesnému teplu si připadala jako v troubě, přestože byla tak chladná dubnová noc, že se jim před ústy dělala pára. Tiskl se k celé levé polovině jejího těla, pevným stehnem se otíral o její a pravou paží ji objímal kolem ramen s výjimkou chvíl, kdy se neudržel, vyskočil a křičel urážky na rozhodčího, který, jak vyšlo najevo, byl také jeho bratránkem.

Jak slíbil, několikrát ji také pod dekou kradmo pohladil po nadrech. Když to udělal poprvé, byl to jen letmý dotyk, ale Sára věděla, že to udělal záměrně. Káravě na něj pohlédla, ale zdálo se, že je ponořen do dění na hřišti, ačkoliv mu v koutcích úst pohrával potutelný úsměv. Oplatila mu to tím, že začala pomalu sunout levou ruku nahoru po jeho stehně, a zastavila se až v místě, kde začíná boční kapsa. Ztuhl a najednou se přestal usmívat; udržel pohled na hřišti, ale Sára dobře poznala, že ztratil přehled o tom, co se tam děje.

Připadala si strašně nezvedená, že dělá takové věci na veřejnosti, i když byli zamotaní jako mumie do té nádherné deky a nikdo na nich nemohl nic poznat. Měla chuť zapomenout se docela a zajet rukou ještě dál tak, aby zakoulel očima; chtělo se jí trochu se zaklonit, aby se lépe dostal k jejímu nadru.

Ani se nemusela zaklánět. Podařilo se mu to i bez její pomoci.

Se zadržným dechem vychutnávala teplý dotek jeho dlaně. Její bradavky reagovaly i přes tři vrstvy látky a celá spodní část těla se jí sevřela.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ledabylým tónem, jako by se jí tázal, jestli jí není zima.

Pociťovala prudkou touhu sevřít v dlani jeho úd, ale věděla, že udělat to hned při první schůzce je přece jen hodně vzdálené od její ligy. Raději zajela rukou pod jeho košili a zatahala ho za chloupky na hrudi. Nedokázal se ovládnout a pořádně sebou škubl.

„Je mi trochu horko,“ odpověděla mu právě tak ledabyle. „Možná bychom si tu deku mohli stáhnout z ramen.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil tak trochu přiškrceným hlasem a oba začali deku shrnovat. Po zbytek zápasu se už raději potýkali s chladem jen za pomoci horké kávy.

Cahill musel na druhý den do práce, takže ji hned po zápase odvezl rovnou domů. Když jí dával pusu na dobrou noc, dával si dobrý pozor na to, aby od ní udržel ruce dál. „Takhle způsobně jsem se při polibku nechoval od střední školy,“ poznamenal s úsměvem.

„Mě zase od střední školy nikdo neosahával při baseballovém zápase.“

„Ale byla to legrace, ne?“

„Jo, byla.“ Bezděky se usmívala.

„Máš nějaké plány na zítřejší večer? A každý další večer v tomhle týdnu?“

„Chceš mě zvát na rande každý den?“

„Musím tě udolat. Jak jinak se dostat k cíli, než rozjet to na plný plyn? Takže zítra sejde na bowling.“

„*Bowling?*“

„Kosmický bowling. Fakt sranda.“

Nenamáhala se s otázkou, co je to kosmický bowling. „Kam ve středu?“

„Do kina.“

„A ve čtvrtek?“

„Symfonický koncert.“

Od směšného k ušlechtilému. Zakroutila udiveně hlavou; alespoň se nebudou nudit. „A v pátek?“

„Doufám, že to už snad přejdeme k divokému opičímu sexu.“

Rozesmála se a on se usmál taky, opřený o futra. „Tak co, platí?“

„Až na ten pátek.“

„Uvidíme,“ usmál se, otočil se a s pískáním se vracel ke své dodávce.

Rozhodně se řídil heslem: účel svěť prostředky.

KAPITOLA 15

V ÚTERÝ RÁNO VYŠEL v novinách článek s titulkem

NEDOSTATEK DŮKAZŮ BRÁNÍ POLICII VE VYŠETŘOVÁNÍ VRAŽDY V MOUNTAIN BROOKU

Cahill si článek přečetl s nespokojeným bručením.

Policejní oddělení ve čtvrti Mountain Brook odbývá poznámkou „no comment“ veškeré žádosti o informace, týkající se vyšetřování vraždy vysloužilého federálního soudce Lowella Robertse. Zdá se, že vyšetřování ustrnulo na mrtvém bodě a občané, kteří se o tuto problematiku zajímají, začínají mít obavy, zda má zdejší oddělení dostatek zkušeností pro to, aby podobné případy objasnilo; jeden případ vraždy se jim totiž nedaří vyřešit už celých pět let.

„To jsou pěkný kraviny,“ zavrčel a hodil noviny na stůl. Všechny policejní vyšetřovatele to značně otráвило. Šéf

jejich oddělení byl znechucený. V podstatě byli všichni naštvaní. Vyšetřování opravdu vážlo, ale nemělo to nic společného se zkušenostmi ani nedostatkem kompetence. Kdyby si ten pitomec, co tenhle článek zplodil, dal práci se zjišťováním faktů, dozvěděl by se, že policejní oddělení v Mountain Brooku patří mezi nejlepší a má nejen vynikající vybavení, ale také ty nejlepší lidi. Hlavní důkazní technik odvedl při shromažďování důkazů skvělou práci. Cahill dokonce strávil celý den na policejním oddělení v Birminghamu, kde se vraždy vyšetřovaly běžně; všichni tamní detektivové měli spoustu zkušeností. Věděli všechno o tom, jak v podobných případech vést vyšetřování, ale nemohli dodat důkazy, které neexistovaly.

Základní potíží byla neexistence motivu. Vražda soudce Robertse se neodehrála venku na ulici, takže se nemohl stát náhodnou obětí nějaké šíleného střelce. Byla to předem promyšlená a přesně provedená vražda. Pachatel musel vědět, že Sára má v ten den volno a soudce je v domě sám. Ten záhadný telefonát z veřejného automatu v Galerii byl jejich jediným vodítkem, ale až dosud nikdo toho muže na fotografii nepoznal. Mluvili už se všemi soudcovými přáteli, sousedy a známými, ale nedospěli vůbec nikam.

Pro to, co se odehrálo, prostě neexistovalo žádné uspokojující vysvětlení. Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby byl soudce zastřelen vzápětí poté, co otevřel dveře nebo u auta. V tom případě by se dalo předpokládat, že se jedná o vraždu z pomsty. Jenže takhle se Cahill pořád vracel k nevyhnutelnému závěru, že soudce svého vraha znal a vpustil jej do domu dobrovolně.

A tahle domněnka ho vedla rovnou k tajemnému muži na fotce, pořízené ze záznamu bezpečnostní kamery. Načasování toho telefonátu přesně odpovídalo době hovoru. Někdo, koho soudce znal a kdo možná bydlel daleko odsud, zavolal a řekl: „Dobrý den, jsem zrovna ve městě.“ Soudce ho pozval do domu a ten člověk ho zabil. Tenhle scénář

odpovídal okolností. Jenže kdo to byl, a proč to udělal? To byla stará známá pravda – stačí zjistit *proč*, a vyjde najevo *kdo*.

Jenže ho vůbec nic nenapadlo.

Unaveně si promnul oči. Z toho případu měl od začátku špatný pocit a nemohl se jej zbavit ani teď. Přece muselo existovat nějaké řešení, ale zatím se k němu ani o píd' nepřiblížili a obával se, že se jim to hned tak nepodaří. Případ se po čase ocitne ve složce s označením „Nevyřešeno“. Přičilo se mu pomyšlení na jakékoliv neobjasněné zločiny, ale když se jednalo o vraždu, opravdu ho to sužovalo. Už jako malý kluk si rád hrál s hlavolamy a nedokázal se od nich odtrhnout, dokud nepřišel na řešení. Rubikova kostka mu dala pořádně zabrat, ale nakonec si s ní poradil. Jenže případ vraždy byl ve srovnání s kostkou asi tak milionkrát horší. Tak moc ho to štvalo. Musel si dát velký pozor, aby to nepřerostlo v posedlost.

A navíc si ten případ začal brát osobněji, než je zdravé, protože se týkal Sáry. Kdyby byla doma, a ne v kině, mohl ten člověk zabít i ji. Připadala si provinile a měla za to, že té tragédii mohla zabránit, ale Cahillovi přejel po zádech mráz pokaždé, když jen pomyslel na to, že mohla být v domě s vrahem. Šla by do svého pokoje a nechala soudce v knihovně s tím jeho známým či přítelem. Možná by ani neslyšela výstřel, pokud vrah použil tlumič. A pak, protože ho viděla, by ten člověk vyšel potichu nahoru po schodech za ní. Nečekala by jej, neměla by připravenou zbraň, a on by zabil i ji. Bylo to tak prosté a strašné, že se pokaždé zpotil, když si tu možnost v duchu představil. To, že šla do kina, jí zachránilo život, a šla tam proto, že chtěla dát šanci tomu úchylovi, co jí poslal drahý přívěsek. Vlastně v tom byla až zvláštní souvislost: tím, že ten blázen Sáru znervóznil, jí v podstatě zachránil život.

Sára byla tak... ani nevěděl, jaká vlastně byla. Fascinující. Sexy. Silná a současně něžná. Nevěděl, k čemu

mezi nimi dojde, ani se neodvážil přemýšlet o tom, co by se mohlo, či nemohlo stát. Když byl s ní, žil výhradně v přítomnosti. Nemyslel na minulost a nezáleželo mu na budoucnosti. Ačkoliv tohle byla lež, poněvadž pokud do toho bude moci mluvit, udělá všechno, aby ji v co nejbližší době mohl svléknout a prožít s ní vášnivý, žhavý, postel ničící sex. Takže přece jen měl plány do budoucna.

Byl to dobrý pocit, soustředit se na jednu ženu místo těch pomíjivých známostí na jednu noc, při nichž se sice zbavil tlaku ve svých slabinách, ale ráno si připadal osaměle. Rád si se Sárrou pohrával, což bylo přesně to, co spolu dělali. Pohrávali si, bavili se. Už to bylo dávno, co se naposledy bavil, příliš dlouho nezakusil to zvláštní vzrušení, které cítí muž, když se podívá do obličeje ženy a ví, že je s ní naladěný na stejnou strunu.

Jako například včera večer; vážně pomýšlela na to, že mu oplátkou za jeho osahávání zmáčkne koule, ale pak se rozhodla přibrzdit a nedovolit, aby ty důvěrnosti zašly ještě dál. V Sářiných tmavých očích viděl rozvahu a výzvu, ale přesto *věděl*, na co v té chvíli myslela, poznal to podle jemného napětí v jejím vyváženém a vyrovnaném těle. Byl připravený třeba snést i jistou dávku bolesti – že by ho zmrzačila, o tom pochyboval, ale i tak by to mohlo bolet – jen aby vývoj jejich vztahu urychlil. Škoda, že si to rozmyslela, protože kdyby mu způsobila bolest, musela by pak bolavé místočko přinejmenším pofoukat. A to by se mu líbilo.

Musel na to přestat myslet. Mít v práci erekci, to nebyl dobrý nápad.

Měl zhruba měsíc na to, aby ji dostal; odhadoval, že bude trvat měsíc, než v domě všechno sbalí a připraví, co je třeba k zavření domu. Mezitím si najde jinou práci. Doufal, že zůstane blízko, ale zatím nebylo nic jisté. Jak se mu sama zmínila, pokud by někdo potřeboval osobního sluhu, který by současně zastával funkci bodyguarda, měla by

mnohem lepší plat, jenže kolik lidí z blízkého okolí může potřebovat bodyguarda? Odhadoval, že šance na její odjezd někam daleko je tak jedna ku jedné, takže sebou musel hodit. Kdo ví? Když se bude jejich vztah úspěšně vyvíjet, možná vezme nějakou práci v okolí a budou mít víc času na sbližování. Pak se uvidí, kam to povede.

Ale to už se jeho myšlenky ocitly až příliš daleko v budoucnosti, takže hodil zpátečku. Jediné, co teď dokázal zvládnout, byla *přítomnost*. Prožije se Sárrou každý večer, stráví s ní každou volnou vteřinu, kterou právě nebude věnovat vyšetřování vraždy nebo čehokoliv dalšího, co se naskytne.

V novinách psali, že policisté v případě vraždy soudce Robertse nemají stopy a vodítka. Jaká hanba.

Byl sám se sebou spokojen; znovu dokázal, že je inteligentnější než ostatní. Ovšemže nemají stopy. Nejdřív se ujistil, že je Sára opravdu v kině, a pak odjel do Galerie a zatelefonoval z veřejného automatu. Galerii procházely každý den tisíce lidí, bylo naprosto nemožné, aby si ho někdo všiml. Soudce Roberts, ten starý důvěřivec, byl celý šťastný, že si může popovídat se známým svého dobrého známého o jedné právnické kličce, takže dostat se do domu byla hračka.

Otisky jeho prstů nebyly v žádné policejní databance z toho prostého důvodu, že mu je nikdy nikdo nesejmul, ale přesto si dával velký pozor na to, aby si zapamatoval, čeho se v domě dotkl, a před odchodem své otisky pečlivě otřel. Odmítl si dát cokoliv k pití, takže nebylo nutné starat se o skleničku nebo šálek. Odnese si také vystřelenou nábojnici, kterou zvedl z koberce, a na druhý den ji vyhodil do popelnice. Od té doby už odpadky vyvezli, takže i tato stopa zmizela.

Byl v bezpečí. Teď se mohl soustředit na Sárrou.

Nechtěl svou nabídku zopakovat příliš brzy. Nelíbilo by se jí to, považovala by to za urážku slušného jednání. Ale na druhou stranu si nemohl dovolit čekat příliš dlouho, protože o její služby projeví jistě zájem i druzí. Prostřednictvím svých známých ve čtvrti – rozhodně tyhle lidi nemohl nazývat svými *přáteli* – se dozvěděl, že soudcova rodina hodlá dům prodat a ji zatím nechali v domě, aby dohlédla na přípravy.

Dokonalejší to ani být nemohlo. Měl dost času dobře si promyslet, jak zformuluje svou další nabídku. Naposledy udělal chybu, když nevzal v úvahu její smysl pro loajalitu a zredukoval její cenu jen na tu, která se dala vyjádřit v penězích. Samozřejmě za ty peníze stála, stála ještě mnohem za víc, ale žena s její zodpovědnou a svědomitou povahou potřebovala ještě něco navíc kromě peněz: smysl pro vyšší cíl, vznešený účel.

Musela si myslet, že ji potřebuje. Také ji skutečně *potřeboval*, víc, než si uměla představit. Ve chvíli, kdy ji poprvé spatřil, si uvědomil, že je to dokonalá žena pro něj, taková, na jakou čekal celý život. Bez ní nemohl být jeho život naplněný.

Pociťoval lehkou závrať, když si pomyslel, že ji bude mít tady, doma. Dá jí všechno, co si jen bude přát, bude ji chránit před světem, který nemohl ocenit její naprostou dokonalost. Musela to pro ni být muka, neustále být nucená potýkat se s lidmi, kteří jí nebyli hodni. Až bude s ním, nic takového se už nebude dít. Nikoho už nebude potřebovat. Společně dospějí k dokonalosti.

Úterek byl neuvěřitelně smutný a osamělý den. Bylo to poprvé, co zůstala v domě úplně sama; včera tu ještě byli až do odpoledne členové soudcovy rodiny a pak měla schůzku s Cahillem, takže nemyslela na prázdnotu, která ji čeká.

Podezřívala jej, že by dokázal odvést její myšlenky i od umírání.

Jenže dnes tady nebyl. Vědomí toho, že jej večer uvidí, svítilo jako nějaký pomyslný maják v její mysli, trocha jasného světla v ponurém šeru. Raději něco pořád dělala. Najít si práci jí nedělalo potíže. V domě jí byla spousta.

Začala metodicky balit ve všech místnostech a s pomocí inventurního formuláře, který si ve svém počítači sama navrhla a vytvořila, zaznamenávala obsah každé krabice a údaj o tom, do které místnosti příslušné věci patřily. Všechny krabice označila číslem a na každou přilepila obálku se soupisem věcí, které obsahovala. Byla to vyčerpávající a časově náročná práce, ale ani to nestačilo odvést její myšlenky od skutečnosti, že je v tom velkém domě úplně sama. Pokaždé, když prošla kolem knihovny, bezděky si vzpomněla, co se tam stalo.

Telefon v jednom kuse vyzváněl. Volající nemysleli ve zlém své dotazy ohledně členů rodiny a jejich úmyslů, ale Sára kvůli ustavičnému odbíhání k telefonu neudělala tolik práce, kolik měla v plánu, a všechny ty otázky jí stále připomínaly, že už tu soudce není. Nechtěla na něj zapomenout, ale ráda by se aspoň na chvíli odpoutala od bolestných vzpomínek.

Získat odstup jí pomáhaly myšlenky na Cahilla. Možná na něj myslela tak moc, že to pro ni až nebylo dobré..., ale co naplat, musela se s tím nějak vyrovnat.

Takže se ukázalo, že ani zdaleka není tím suchopárným poldou bez humoru, za jakého jej zpočátku považovala. Měl v sobě optimismus a bezstarostnost, dokázal ji rozesmát, dodat jí elán. Vycítila, že s ní jedná opatrně – ne proto, že by byla křehká, ale spíš proto, že není.

Sára znala svou cenu a své silné stránky. Nebyla hadrem, který se po použití zahodí, ani motýlkem, který lehkomyšlně létá z květu na květ. Věděla, že Cahill ji chce, ale má strach navázat s kýmkoliv hlubší vztah nad rámec

povrchního sexuálního sblížení, není si jistý tím, jak vážný vztah chce vytvořit s ní. Bylo jim spolu dobře a bavili se, ale svým způsobem se chovali jako dva boxeři, kteří se vzájemně otukávají a nezávazně zkoušejí své síly, aby věděli, co je asi čeká.

Líbil se jí víc než kdokoliv, s kým až dosud chodila – ovšem, jak by se jí mohl nelíbit někdo, kdo ji vzal na baseball a bowling, ale taky na koncert vážné hudby? Věděla od začátku, že po tělesné stránce je to k sobě táhne; bylo to nepřehlédnutelné, úžasné. Ale pokud by šlo jen o tělesnou přitažlivost, dokázala by odolat. Jenže v Cahillově případě bylo svůdné i všechno ostatní.

Poobědvala ve svém pokoji jen sendvič a sklenici vody. Ticho na ni doráželo; měla pocit, že slyší tlukot vlastního srdce. Umyla nádobí, které použila, a uložila je zpátky na místo. Pak se rozplakala.

Za další půlhodinu se přistihla, jak sedí na schodech, vedoucích od přístřešku ke květinové zahradě. Teplé sluneční paprsky zalévaly její obličej a holé paže, vzduch byl prosycený jarní svěžestí. Ptáci cvrlikali v korunách stromů, včely se bzučením létaly z květu na květ. V domě bylo smutno, ale venku tepal život a hladilo teplo.

Na kamenech za sebou uslyšela čísi kroky, a když otočila hlavu, uviděla Cahilla. „Ahoj,“ řekl a přisedl si k ní. „Zvonil jsem, ale nepřišla jsi otevřít, tak jsem se šel podívat, jestli tady máš auto.“

„Jsem tady,“ řekla zbytečně. „Udělal jsem si... přestávku.“

Zkoumavě si prohlížel její napjatý obličej a napuchlé, zarudlé oči, pak si ji k sobě jemně přivinul a ona si opřela hlavu o jeho rameno. „Špatný den, co?“

„Až dosud to byla mizérie.“ Bože, být v jeho objetí bylo tak příjemné. Byl tak silný a vyrovnaný. Natočila obličej k jeho šíji a vdechla hřejivou vůni jeho těla.

Přitiskla se k němu, objala ho a zabořila prsty do svalů na jeho zádech.

Vzal ji za bradu, zvedl její obličej k svému a políbil ji. Cítila, jak přiložil teplou dlaň na její pravé ňadro. Poddala se jeho laskání. Potřebovala útěchu, nevzepřela se, když jí rozeplnul knoflíčky u halenky bez rukávů a uvolnil přední zapínání podprsenky. Svěží jarní větřík se jí jemně otřel o holou kůži a její bradavky ztvrdly, když je Cahill překryl teplými mozolnatými dlaněmi. „Bože, jsi tak hezká,“ řekl tichým, zastřeným hlasem. „Podívej se na tohle.“

Otevřela oči a poslušně se podívala. Nebyla příliš vyvinutá, ale měla pěkně oblá prsa s malými, růžovohnědými bradavkami. Silné, opálené mužské prsty ostře kontrastovaly s výrazně ženskými křivkami.

Z hrdla mu vyšel zvuk připomínající vzdálené burácení hromu. Sára viděla, že mu na čele vyrazil pot. „Jsem tu pracovně,“ řekl ochraptěle.

„To bych neuhodla,“ zamumlala. Napadlo ji, že by takhle mohla strávit celé hodiny, sedět na sluníčku a poddávat se jeho laskání. Až na to, že by dlouho neseseděla. Velice rychle by se ocitla vleže na zádech, a kamenné schody nebyly tím nejpříjemnějším místem k milování.

„Stavil jsem se jen na chvíli, zeptat se, jak to jde. Už musím běžet.“ Znovu ji políbil a pak neochotně odtáhl ruku z jejích ňader. Po pravdě řečeno to vypadalo, jako by si raději strhl kůži z dlaně, než aby se od ní oddělil. „Pamatuj si, kde jsme přestali, večer na to navážeme.“

Sára, která se už cítila mnohem lépe, si upravila prádlo a začala zapínat knoflíčky na halence. „Je mi líto, ale takhle to nefunguje. Budeš muset začít znovu od začátku.“

„To nebude problém,“ odtušil s úsměvem.

„Hned jsem si to myslela,“ vyhrkla a pak dodala s úsměvem, ještě trochu posmutněle. „Dík, že ses stavil. Bylo mi smutno.“

„Všiml jsem si. Takže zas o půl sedmé?“

Přikývla. „Budu připravená.“

„Já taky.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Ach jo,“ řekl znechuceně.

Už věděla, že se jeho koutky úst vzápětí roztáhnou a bouřlivě se rozesměje. „Jdi zase pracovat, Cahille, a pamatuj si: Neber nic za samozřejmé.“

„Ach jo,“ vzdychl si znovu.

KAPITOLA 16

VE STŘEDU, týden po vraždě, Sára zjistila, že se zas pomalu vrací k svému původnímu časovému rozvrhu. V nastalém shonu si zapomněla dohodnout náhradní termín hodiny karate, takže pracovala v domě, dokud nebyl čas jet na trénink, a pak se vrhla do cvičení tak usilovně, jak už dlouho ne. Dnes je to přesně týden, říkala si neustále. Přesně týden. Před týdnem pro ni bylo nejdůležitějším problémem zjistit, kdo jí poslal ten přívěsek. Dnes si nedokázala vzpomenout, jak vlastně vypadá. Pozbylo to všechno význam kvůli tomu, co se stalo v ten večer.

Tentokrát měla jít do kina s Cahillem. Když si ale vzpomněla, že byla v kině právě minulou středu, věděla, že tam dnes nemůže jít. Zavolala na číslo, které jí dal, a on hned sluchátko zvedl.

„Tady je Sára. Promiň, ale dnes do toho kina nemůžu jít.“

„Máš na práci něco jiného?“

„Ne, jen... je to přesně týden, taky jsem byla v kině.“

„Tak jo.“ Jeho hlas zněl smířlivě a jemně. „Půjdeme někam jinam.“

„Ne, radši bych...“ Chtěla být s ním, ale po včerejším večeru bude možná lepší dát si pauzu na ochladnutí. Podařilo se jí udržet věci tak, jak byly, dokázala si pohlídat, aby nepřekročili určitou mez, ale Cahill ji neustále nutil

zapomenout na veškeré odhodlání. Chtěla si dopřát přestávku. „Dnes večer ne. Zítřek platí, ale dnes se mnou nebude velká zábava.“

„Máš cukání?“

To byl celý on, bez servítek a zdvořilostí jít rovnou k věci. „Věř mi, snažím se udržet chladnou hlavu, ale ta je tím jediným, co je na mně chladné.“

Prudce vydechl. „Nemyslím na nic než na tebe.“

„Doufám, že tě nikdo neslyší.“

Ignoroval tu poznámku. „Budu doma pro případ, že by sis to rozmyslela nebo se přece jen rozhodla, že chceš mít společnost.“

„Díky, Cahille,“ řekla zjihle. „Jsi moc milý.“

„Já věděl, že na to přijdeš,“ pronesl samolibě.

Uměl jí za každé okolnosti zvednout náladu. Když zavěšila, cítila se lépe a volněji, jako vždycky, když byla s ním. Pomohlo jí to překonat celý zbytek náročného dne.

Ve čtvrtek, cestou na koncert, jí řekl: „Mám jednoho kámoše, který umírá touhou tě vidět. Je to mizerný prevít a je mi jasné, že mi tě chce vyfouknout, ale pokud si nebudeš připadat pošpiněná jeho přítomností, opravdu rád by tě pozval na střelnici. Mám jeden revolver navíc, který bys mohla použít – ten tvůj jsme ti ještě nevrátili.“

Zasmála se. „Seznámit se s mizerným prevítem, který tě pošpiní svou přítomností? Jasně, to bych ráda.“

„To jsem si myslel. Co třeba zítra odpoledne ve dvě hodiny na té střelnici, kde jsem tě tenkrát potkal?“

„Ve dvě? Nemusíš být v práci? Nebo mě tam s tím prevítem chceš nechat samu?“

„Zítra mám půl dne volno, a víkend mám volný celý.“ Vrhla na ni uznalý pohled. „Vezmi si tyhle šaty.“

Typicky mužská poznámka. „Na střelnici? O tom si nech jenom zdát.“

„Nemáš tušení, o čem si nechávám zdát,“ řekl procítěně. Jak se na jaře stává, teplota se prudce vyhoupla až ke

třicítce a ani k večeru se neochladilo. Sára měla na sobě přiléhavé zelenomodré šaty bez rukávů, v nichž vynikla barva její pleti. Přes ramena si přehodila lehký přehoz, který nechával obnažené přesně ty správné partie. Šaty měly hluboký výstřih a Cahill od něj neodtrhl oči od chvíle, kdy ji vyzvedl u domu.

Raději se na jeho sny nevyptávala, protože si byla jistá, že jí to beztak poví. Pokud měl v sobě jen špetku ostýchavosti, zatím se neprojevila.

Koncert byl nádherný; Sára milovala klasickou hudbu a Cahill trousil zasvěcené poznámky, jimiž dokazoval, že ji nevzal do koncertního sálu jen proto, aby na ni udělal dojem. „Chodíš často na koncerty?“ zeptala se ho.

„Ne tak často, jak bych chtěl, ale párkrát v roce si na to čas udělám.“

„Chápu, musí to být těžké vyhradit si čas na vážnou hudbu se všemi těmi zápasy a bowlingem.“

Zazubil se. „Přiznej, že kosmický bowling se ti líbil.“

„Nikdy předtím jsem nehrála bowling potmě.“ Po pravdě řečeno se v úterý večer opravdu pobavila; kosmický bowling byl legrační. Koule i kuželky byly natřené barvou, která ve tmě fosforeskovala, obyčejná světla byla zhasnutá a nahrazená černým světlem. Z čehokoliv bílého, například zubů nebo bot, se v tom prostředí linula nadpřirozená zář. Ale až tam půjdou příště, požádá Cahilla, aby si na sebe vzal bílou košili a ona ho mohla snadno najít.

Když ji večer po koncertě odvezl domů, ještě se pustila do práce. Na druhý den ráno si přivstala a hned zase balila dál, aby si mohla udělat volno dřív a setkat se s Cahillovým kamarádem. Teď, když už soudce nežil, věnovala práci pro rodinu snad ještě víc času než za jeho života. Ze strachu, aby někoho neošidila, si raději nějakou tu hodinu přidala. Cahill jí zabíral spoustu času a byla mnohem klidnější, když si udělala svou práci předem.

Byl další teplý den, teploměr ukazoval třicet stupňů. Měla na sobě pohodlné běžové kalhoty z úpletu, tričko s krátkými rukávy a špičatým výstřihem a k tomu sandály. Obnaženou pokožku si natřela krémem proti slunci s vysokým ochranným faktorem. „Sakra,“ poznamenal Cahill, když pro ni přijel. „Doufal jsem, že si to s těmi šaty přece jen rozmyslíš.“

„Jo, umím si představit, jak se v nich skláním pro vystřílené nábojnice.“

„Páni, já taky,“ vzdychl si.

Jeho kamarád Rick Mancil byl tím podsaditým chlápkem, kterého s ním na střelnici už jednou viděla. Měl černé vlasy a bledě zelené oči a byl nezdolný jako zajíček v reklamě na baterky. Představil se jí větou: „Až tě tenhle otrapa začne unavovat, brnkni mi a povedu si tě k oltáři dřív, než řekneš ‚paní Mancilová‘.“

„Klidně mu to věř,“ přisvědčil Cahill s rozvláchnou výslovností. „Už to udělal dvakrát.“

Sára zamrkala. „Chodil jsi s vdanými ženskými?“

„S čerstvě vdanými,“ opravil ji Rick. „Ale o tom teď nebudeme mluvit.“

Vycítila, že od ní Cahill chce, aby Rickovi předvedla své střelecké umění, a podvolila se jeho přání. Stříleli na terče, umístěné vedle sebe. Rick v jednom kuse vykřikoval, jak skvělý je jeho revolver a s jakou přesností střílí, jak se nikdy nezasekl a tak dál; Sára pohlédla na Cahilla, který stál opodál opřený o sloupek a přihlížel. „Nikdy se neunaví,“ poznamenal na adresu svého kamaráda.

„Což je u chlapa moc dobrá věc,“ prohlásil Rick a mrkl na Sárku.

Sára se znovu podívala na Cahilla. „Ty dnes nebudeš střílet?“

Zavrtěl hlavou a Rick dodal: „Nebudeme ho do toho zatahovat. Vždycky mě porazí, zatracenej vejtaha. Ten jeho vojenskej výcvik mu dává výhodu a to není fér.“

Sára si raději nechala pro sebe, že také absolvovala vojenský trénink; sice soukromě, což jí zařídil otec, ale byl to stejný výcvik, jakým procházeli všichni vojáci.

Na začátku si umístili terče blízko a s každým dalším výstřelem je posunovali dozadu. Sára střílela s jistotou; byla soustředěná jako vždycky, když měřila síly se svými bratry. Držet v ruce revolver pro ni bylo stejně tak přirozené jako řídit auto; téměř ani nemusela myslet na to, co dělá, byl to pro ni zažitý zvyk.

„Tohle nechápu,“ bručel Rick dobrosrdečně. „Doc mi říkal, že seš dobrá, ale to jsem i já a porazíš mě u každého terče.“

„Teď střílej levou rukou,“ vyzval Cahill Sárú a Rick jen nevěřičně zíral.

„Levou? Umí střílet oběma?“

Sára bez řečí vzala revolver do levé ruky a klidně pokračovala ve střelbě. Jako obvykle by se daly všechny otvory v terči překrýt jedinou hrací kartou.

„Ty brd'ó,“ komentoval Rick nevěřičně. „Ta ženská fakt umí střílet. Je to profesionálka, co?“

„Jsem osobní sluha,“ opravila jej Sára. Musela uznat, že se dobře baví, zvláště výměnou pohledů a gest mezi oběma muži.

„Cvakej,“ říkal zrovna Cahill s nataženou rukou.

Rick s mručením vytáhl peněženku a položil do Cahillovy dlaně pět dvacetidolarových bankovek.

„Tak počkat,“ namítla rozhořčeně. „Vsadili jste se a ani jste mi o tom neřekli?“

„Co jsem ti říkal? Je to hulvát,“ prohlásil Rick.

„Ty jsi mě taky neinformoval,“ odsekla, opatrně odložila zbraň a s rukama zkříženýma přes prsa na ně zlostně pohlédla.

„No...“

„A teď řekni: jsem taky hulvát,“ vybídl ho Cahill takřka šeptem.

„Tak jo, jsem taky hulvát!“ zopakoval po něm Rick hlasitě. V očích mu pohrávaly jiskřičky smíchu.

„Odkud se znáte? Chodili jste spolu do školy?“ zeptala se.

„Probůh, to ne. Umíš si něco takového představit?“ zazubil se Cahill a zastrčil peníze do kapsy.

„Radši to nebudu zkoušet, jímá mě hrůza jen z toho pomýšlení.“

Cahill poplácal Ricka po rameně. „Tak jo, kámo, byla to legrace. Zas to někdy zopakujeme, až budu potřebovat prachy, jo? Ale teď už tě pustíme. Mám doma naložené steaky v marinádě. Budeme na tebe myslet při každém soustu.“

„To bych prosil,“ opáčil Rick a zatvářil se co nejzoufaleji. Když odcházeli, ještě jim smutně zamával; vypadal jako malý kluk, kterého ostatní nechtějí vzít do hry.

„Je s ním docela legrace, ale je dost vyčerpávající,“ podotkla Sára, když se usadili v autě.

„Jeho dvě bývalé manželky říkaly totéž. Jestli existuje něco jako maniodepresivní povaha s trvale maniackými projevy, tak ji má Rick.“

„Co říká on o tobě? Tedy kromě toho, že jsi otrapa a hulvát.“

„Že jsem frajer. A paličák.“

„Souhlasím; pro poldu jsou to dobré vlastnosti.“

„Mhm. Takže ty si taky myslíš, že jsem frajer?“

Sára se na něj podívala. Seděl za volantem, dlouhé nohy v těsných džínách a holínkách a nahoře bílá nažehlená košile. Koutky rtů měl pobaveně zvednuté, jako by dobře věděl, kam tohle spěje. Ano, frajer.

„Jak je to s těmi steaky naloženými v marinádě? To je poprvé, co o nich slyším, natož o místě, kde se nacházejí.“

„Mám na dvoře gril, je pátek, venku je teplo. Co jiného dělá pořádněji jižan v pátek večer, než že peče venku maso

na grilu? Kromě toho, já už vím, kde bydlíš ty. Nechceš vidět, kde bydlím já?“

Tak to tedy chtěla. Zajímalo ji, jestli má doma čurbes jako v tanku, velkou televizi a jediné křeslo a v lednici mražené polotovary, sýr a pivo. Chtěla vědět, jestli ani neopláchne umývadlo, když se holí, jestli si ráno ustele postel nebo jen odhodí přikrývku na zem a nechá ji tam ležet zmuchlanou. Čekala to nejhorší, ale chtěla to vědět. Vězela v tom až po uši.

„Kde přesně bydlíš?“ zeptala se a on se usmál její kapitulaci.

„V okrese Shelby, jede se tam po dvěstěosmdesátce.“

Oblast kolem Birminghamu se rozrůstala rychlým tempem; okres Shelby ležel jižně. Ve státě Alabama to byla oblast s nejprudším růstem, v němž takřka přes noc rašily podniky a jejich pobočky. Na výpadovce z Birminghamu s číslem 280 byl neustále rušný provoz. Ceny nemovitostí v okrese Shelby závratně stoupaly.

„Jak dlouho tam bydlíš?“

„Asi rok, od té doby, co nabyl rozvod definitivní platnost. Měl jsem štěstí, že jsem si tam našel dům; po pravdě řečeno předtím patřil mému bratránkovi, kterého přeložili do Tucsonu. Dům, ve kterém jsme bydleli se Shannon, se prodal téměř okamžitě, takže jsem mohl zaplatit větší částku v hotovosti a hypoteční splátky se tak dostaly na snesitelnou sumu.“

„Spíš jsem čekala, že máš byt nebo část domu v nějakém obytném komplexu.“

„Mám rád soukromí vlastního domu. Ale není to nový dům, byl postavený v sedmdesátých letech a potřeboval už nějaké opravy. Naštěstí si se spoustou věcí poradím sám.“

Uměla si ho představit jako zručného domácího kutila; vypadal jako někdo, kdo si dokáže poradit se vším, co ho jen trochu zajímá. Možná to tak všem nepřipadá, ale Sára měla za to, že kutilové jsou sexy.

Nevěděla, co má čekat, ale nebyl to tradiční cihlový dům se dvorem vzadu a vpředu úhledně sestříhaným živým plotem. Cihly byly světle červené a okenice tmavomodré; přední dveře měly stejnou barvou, ale o jeden či dva odstíny světlejší. Příjezdová cesta se stáčela za dům. „Celý dům je podsklepený,“ vysvětloval jí. „Garáž byla původně ve sklepě, ale bratránek z ní udělal hernu pro děti. Abych pravdu řekl, je to tady pro jednoho až moc velké, ale mám kolem sebe rád prostor.“

Zaparkoval před domem a vedl ji k přednímu vchodu. Buď od něj právě odjela úklidová četa, nebo není nepořádný, pomyslela si Sára. Masivní vstupní dveře se leskly čistotou a uvnitř to vonělo citrónovou svěžestí.

Jemně ji držel v pase. „Obývací pokoj,“ řekl a ukázal doleva. Místnost byla prázdná, na podlaze ležel neposkvrněný koberec a závěsy byly zatažené. „Zatím jsem se ani neobtěžoval s nábytkem, protože ten pokoj nepoužívám. Totéž platí o jídelně. V kuchyni je jídelní stůl, takže jím tam. A tady mám pracovnu.“

Byla to útulná místnost s širokým krbem, velkými okny s výhledem do dvora a velkým televizorem. Přijala s povděkem tenhle důkaz, že patří k normálním mužským. Nějaký nábytek tu přece jen měl: pohovku, dvě pohodlná křesla, několik stolků a lamp. V souhrnu to vypadalo jakž takž civilizovaně. Pracovnu oddělovala od kuchyně jen nízká příčka s bílým dřevěným zdobením. „Kuchyň jsem musel trochu upravit,“ vysvětloval. „Přelakoval jsem skříňky a vyrobil tamhle ten pracovní pult.“ Skříňky se zlatavě leskly a pracovní pult byl obložený keramickými kachlíčky.

Ve dřezu neleželo žádné nádobí. Na pultě zahlédla stojánek na nože, mikrovlnnou troubu a kávovar, nic víc. V jídelním koutě na druhé straně kuchyně stál stůl s povrchem ze žlutých a modrých kachlíčků a kolem něj čtyři židle natřené ve stejném odstínu žluté. Koberec byl modrý.

„Určitě jsi nesloužil u námořnictva?“ zeptala se, když se rozhlédla po bezvadně uklizené kuchyni. Bylo známé, že námořníci jsou vycvičení dávat všechny věci na vyhrazené místo, protože na lodi není místa nazbyt.

Zasmál se. „Co jsi čekala, svinčík? Občas se tu najde hromada nevypraných věcí, ale jinak jsem docela čistotný. Ale jednou za čtrnáct dní mi sem někdo chodí pomáhat se základními věcmi, jako je utírání prachu, na to si moc nepotrpím. Pojd', ukážu ti zbytek domu.“

Ve zbylé části domu byla malá koupelna vedle kuchyně, dvě velké ložnice v přední části domu, oddělené hezkou velkou koupelnou, a samostatný pokoj s koupelnou vzadu, který používal Cahill. Měl v něm obrovské letiště, s čímž vyloženě počítala. A bylo ustláno. V pokoji bylo čisto, ale přece jen tam zaznamenala známky toho, že tu někdo bydlí: přes opěradlo židle byla přehozená košile a na toaletním stolku stál hrnek se zbytkem studené kávy. „Á, tady jsem ho nechal,“ poznamenal Cahill, když šálek zvedal. „Ráno jsem ho hledal po celém domě.“

Takže si nedal záležet s úklidem, aby na ni udělal dojem. Byla ráda, že tu není všechno dokonalé. Vlastně to na ni zapůsobilo tím víc – byl pořádný a čistotný, ale jen do určité míry; byl si jistý sám sebou.

„Nevím jak ty, ale já mám hlad,“ prohlásil. „Jde se grilovat!“

Steaky byly tlusté na dva prsty a z tak křehkého masa, že téměř nepotřebovaly naklepat. Zatímco se grilovaly, upekla Sára v mikrovlnné troubě dvě brambory, připravila salát a ohřála pečivo. Místo vína Cahill vyrukoval s krabicí ledového čaje.

Kdyby pustil nějakou sladce romantickou hudbu, možná by Sára měla šanci, ale místo toho si pustil zprávy v televizi. Takže se možná nepokoušel ji svést – alespoň se o to nesnažil příliš okatě – ale i tak se mu to dařilo.

Když spolu umyli všechno použité nádobí a dali kuchyň do pořádku, řekl: „Chci ti ukázat suterén. Myslím, že se ti bude líbit.“

Odvedl ji po schodech dolů, kde rozsvítil stropní zářivky.

Ze všeho nejdřív si všimla stroze užitkového stylu; holé trubky, vinoucí se podél cihlových zdí. Tou druhou věcí byla spousta tělocvičného nářadí.

Po levé straně ležela impozantní sbírka činek a ze stropního trámu nehybně visel zavěšený boxovací pytel. Také tam byl posilovací přístroj, který se dal přizpůsobit pro různé typy cvičení, a trenažér pro běh.

Stál u dveří, zatímco si všechno prohlížela. Investoval do své tělocvičny evidentně spoustu peněz, ačkoliv si byla jistá tím, že trenažér používá, jen když je venku opravdová mizérie. Tohle byl mužský, kterého trocha deště neodradí od běhání venku; k tomu byl nejspíš zapotřebí pořádný liják a spousta hromů a blesků. Bezděky zauvažovala, kolik kilometrů naběhá každý den, ale ještě víc ji zaujala velká cvičební žíněnka, pokrývající v suterénu půlku podlahy. Taková se používá jen pro jedno.

To, že dělá karate, pochopila už z toho kopnutí, jímž tenkrát v domě zpacifikoval zloděje, ale od té doby už o tom nepadla zmínka a Sára na to vzhledem k tomu všemu, co se mezitím odehrálo, zapomněla. Zauvažovala, proč to téma víckrát nenadnesl, když věděl, že i ona ovládá karate. Nemohlo to být tím, že by byl na nižší úrovni než ona; nebyl z těch, kdo mají až tak zranitelné ego,

„Trénuješ tady karate?“

Opíral se o dveřní futra, se zkříženýma nohama a rukama založenýma přes hrudník. Díval se na ni přivřenýma očima. Nedbale pokrčil rameny. „Není to až tak čisté karate, spíš všechno možné dohromady.“

„Třeba co?“

„Studoval jsem karate, judo a různé další bojové techniky. Ale v reálu se mi nejvíc osvědčuje kombinace zápasu s prachobyčejnou pouliční rvačkou.“

Pravděpodobně byl moc dobrý zápasník a vyzná se i v nekalých praktikách, pomyslela si; srdce jí bušilo čím dál rychleji. Proč, probůh, by jí to mělo připadat sexy? K čertu, připadalo jí na něm sexy úplně všechno, od silného a svalnatého těla až po nenervující vyrovnanost, které dokázal tak dobře využít. Jako by ji pozorovala nějaká velká kočkovitá šelma; jeho nehybnost jen podtrhovala napětí, s nímž se připravoval k útoku.

Když spolu jedli, vládla u stolu lehce škádlivá atmosféra, ale teď Sára cítila přímo hmatatelný nápor vzájemné přitažlivosti, která se mezi ně vkrádala a projevovala se čím dál důrazněji. Vzduch houstl jako před bouří – jenže ne venku, ale přímo tady. Nebyla naivní, věděla přesně, o jakou bouří tu jde; pokud měla v úmyslu prchnout, musela to udělat *hned*. „Tak jo,“ prohlásila rázně a vykročila ke dveřím. „Začíná být pozdě, takže bych měla...“

„Zůstaň,“ řekl.

Zůstaň. Pronesl to jediné slovo tichým a zastřeným hlasem, který se jako samet otřel o její kůži. Ztuhla, znehybnělá příslibem v jeho hlase, pokušením, obsaženém v tom jediném slově. Tohle už nebylo lehké škádlení.

Sex s ním by byl určitě dobrý. Víc než dobrý – lepší než zmrzlina. Byl by to úžasný zážitek. Ale obávala se, že by to s ní zamávalo.

Znovu se od něj prudce odvrátila. Upřeně hleděla na boxovací pytel. Cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce, jak prudce jí v žilách proudí krev a polévá ji horko. Byla čím dál rozjitřenější, vzrušenější. Chtěla ho, toužila po něm s intenzitou, která se vymykala zdravému rozumu. Zoufale se snažila myslet na všechny důvody toho, proč není dobrou sázkou na jakýkoliv vztah kromě toho, který je založený na

sexu, jenže, bože můj, jaký by to byl sex... Jejich vzájemná fyzická přitažlivost byla silnější, než si kdy dokázala představit. Cítila každý pór své pokožky, vysílající silný elektrický náboj.

Neodvážila se na něj pohlédnout, otočit se k němu, dovolit mu, aby se na ni podíval. Vyčetl by z jediného pohledu, jak málo stačí k tomu, aby se ocitla na hraně; tedy pokud to už nevěděl. A nechtěla vidět zjevnou sexuální touhu v jeho pohledu, nechtěla vidět známky vzrušení v jeho tváři a na jeho těle.

Chtěl, aby zůstala... ne na kávu nebo aby si povídali. Mínil tím, že má zůstat na noc, s ním v posteli.

„Ne,“ řekla a málem se rozplakala, tak velké úsilí musela vynaložit na to jediné slovo.

Položil jí jemně dlaň na zátylek, jemně ji hladil u kořínků husté kštice vlasů. Nevšimla si, kdy k ní přistoupil, sváděla bitvu s rozjitřenými nervy. Nesnažil se ji obejmout, jen ji něžně hladil. Pokud opravdu chtěla, mohla odejít. Jenže v tom byla ta potíž – tím, co opravdu chtěla, byl on. Její pokožka se chvěla pod jeho teplou, pevnou dlaní. Drsná kůže jeho opálených prstů brnkala na citlivé struny její šíje. Bezděky si představila, jak se ty drsné ruce dotýkají jejího těla, a páteří jí projelo lehounké chvění.

Byl mnohem větší než ona, hlavou mu dosahovala sotva pod bradu. Měl v sobě tolik žáru, že ji to pohlcovalo. Byl mohutný a dominantní, ale uměla si jej také představit, jak leží na zádech a podvoluje se jejímu tempu...

„Zůstaň,“ řekl znovu, jako by neodmítla.

„Nebylo by to moudré.“ Zoufale se dovolávala svého zdravého rozumu.

„Kašli na to.“ Horký dech čechral jemné chmýří na její šíji. Znovu se rozechvěla. Jediné slovo pronesené tím tichým hlasem bylo nejúčinnější zbraní. Pomalu se přenášeli do jakési hlubší roviny intimní důvěrnosti. „Víš jistě, že to pro nás bude dobré.“ Hladil ji na krku, v místě

vyhrátém jeho dechem. „Jestli to máš ráda pomalu a jemně, uděláme to tak. A jestli to chceš rychle a natvrdo, bude to, jak si přeješ.“ Přitiskl rty tam, kde ji prve hladily jeho prsty, pomalu ji laskal jazykem, vyvolával v ní chvění, pomalu prostupující celým tělem.

„Tak co?“ šeptal. „Pomalu..., nebo rychle?“ Líbal a laskal šlachy v oblínách její šíje a pak do nich jemně zabořil zuby. Byl to tak elektrizující pocit, že sebou Sára šklubla a zasténala, zvrátila hlavu dozadu a opřela ji o Cahillův hrudník.

Přitiskl dlaně na její ňadra, bříšky palců dráždil bradavky. Cítila, jak se zezadu tiskne k jejím hýždím, džíny napnuté erekcí. Kolena se pod ní podlamovala, dýchala rychle a mělce.

„Jemně?“ šeptal jí do ucha. „Nebo tvrdě?“

Tvrdě. Dobrotivý bože. Hodně tvrdě.

Odtrhla se od něj, otočila se a rukama se opřela o zeď. Trpělivě se na ni díval jako hladový tygr, jistý si svou kořistí. Věděl, že bude jeho. Věděl to on a věděla to i ona. Zbývalo už jen dohodnout stupeň obtížnosti a Sářina hrdost ji nutila ztížit mu to vítězství co nejvíc.

„Mám jedno pravidlo,“ prohlásila.

Obezřele vzhlédl. „Chci to vědět?“

Zmohla se na pokrčení ramen. „Asi ne.“

Promnul si dlaněmi strniště na tvářích. „I tak mi to radši řekni.“

Usmála se, pomalu a sebejistě. „Nespím s nikým, koho dokážu porazit v boji.“

Nevěřicně na ni hleděl. „A sakra! To chceš, abych tě přepral?“

Znovu pokrčila rameny a vykročila k zíněnce. „Takhle bych to neformulovala, ale v podstatě... ano.“

Nabral zhluboka dech. „Sáro, to není dobrý nápad. Nerad bych ti ublížil.“

„To se ti nepodaří,“ odvětila s jistotou.

Přimhouřil oči. „Opravdu si o sobě myslíš, že jsi tak dobrá?“

Vrhla na něj přes rameno pohrdavý úsměv, takřka úsměšek. Možná bude poražena, ale rozhodně si to nejdřív vychutná. „Myslím, že se budeš hodně snažit, abys mi neublížil.“

Tohle se mu nelíbilo. „Víš jistě, že se budu krotit a nechám tě, aby sis ze mě udělala boxovací pytel? Že tě nechám vyhrát?“

Vzdychla si. „Jestli mi přerazíš čelist nebo vyrazíš dech, bude mě to moc bolet, a nejspíš taky nebudu mít náladu dělat to, co jsi měl v úmyslu.“

„Tak jo, ale jestli tě nechám, abys ze mě vymlátila duši, už pak taky nebudu ve formě, abych se zmohl na cokoliv.“

Nadzvedla jemně rameno. „Tomu říkám dilema.“

Znovu si dlaněmi promnul bradu a tváře. „Do háje.“

„Možná to nějak zvládneš. Když budeš dost dobrý.“ Nemohla si odpustit trochu toho škádlení.

Chvíli si ji zkoumavě prohlížel a pak se rozhodl. „Tak jo, uděláme to takhle: zápas v kombinaci se striptýzem.“

Zápas v kombinaci se striptýzem? Jak ďábelský nápad. „To není fér. Zápasením jsem se nikdy nezabývala a převažuješ mě nejmíň o pětatřicet kilo.“

„Spíš o padesát,“ řekl a Sára potají zalapala po dechu. To znamenalo, že musel být ještě svalnatější než myslela. „No tak, byl to tvůj nápad. Klasickým způsobem bys pochopitelně neměla šanci, ale zvolíme alternativu. Tak, abys nepřišla k úrazu. Budu mít nevýhodu.“

S handicapem na jeho straně by to mohlo být zajímavé. Sára si nedělala iluze, že by mohla vyhrát, ale chtěla ho přimět k tomu, aby se musel trochu víc snažit. „Platí.“

Dal si ruce v bok a měřil si ji pohledem. „Uděláme to takhle. Já tě musím dostat na lopatky, ale tobě stačí mě povalit a můžeš to provést, jak chceš. Ten, kdo bude první úplně nahý, prohrává.“

Sára měla pocit, že jí snad srdce vyskočí z hrudi. Z představy, že s ním bude zápasit nahá, se jí točila hlava závratí a touhou.

„A teď se dohodneme na tom, co se považuje za kousek oděvu, a začneme oba na stejném počtu,“ dodal.

Přikývla. „To je fér.“

Prohlížel si ji. „Náušnice musí pryč. Mohla by ses zranit.“

Beze slova odložila zlaté kroužky.

„Tvůj náramek je za moje hodinky.“ Zadíval se na její sandály. „Nemáš ponožky, takže v tom jsem o dva kousky před tebou.“

„Začneme oba bosí,“ navrhla a vyzula sandály.

Stáhl si holínky a ponožky. „Fajn. Kolik kousků oblečení teď na sobě máš?“

„Čtyři, když nepočítám náramek.“ Kalhoty, tričko, podprsenku a spodní kalhotky.

„Já mám jenom tři.“

„Navlékni si zpátky ponožky a budou se počítat za jeden kousek.“

Natáhl si ponožky a stoupl si na žíněnku. „Takže teď jsme na tom stejně. Získat pět bodů by nemělo trvat dlouho.“

Byl si tak jistý vítězstvím, převít namyšlený. Nu, Sára si byla také jistá tím, že ji porazí – počítala s tím – ale jestli si myslel, že to bude až tak snadné, tak ji rozhodně podceňoval. Její síla spočívala v rychlosti, byla mrštná a pohybovala se rychlostí blesku. Jediným čistým kopnutím mu podrazila nohy, že se posadil tak rychle, než se zmohl na cokoliv. Sára se na něj usmála. „Ponožky,“ vyzvala jej.

Beze slova si je svlékl, odhodil je stranou a zvedl se na nohy. „Jsi rychlá.“ Teď už byl mnohem ostražitější.

„To mi říkal můj trenér vždycky.“

Za dalších patnáct minut ležela na žíněnce ona a nemohla se ani hnout. „Další bod,“ prohlásil. Udýchaně

uvolnil stisk a odsunul se. Mlčky si prohlížel její nahá ňadra a vystouplé bradavky. „Skóre je znovu vyrovnané. Sundej si kalhotky.“

Žaludek měla stažený nedočkavostí. Ze všech sil se snažila popadnout dech. „Proč ne náramek?“

„Ten si nechám nakonec.“

Sára se znovu postavila na třesoucí se nohy. Vkládala do boje všechnu svou sílu. Věděla, že se musí hodně držet zpátky, aby jí neublížil. Zápas trval mnohem déle, než čekala, a nebyla si jistá, jak dlouho ještě dokáže vzdorovat jeho téměř nahému tělu. Ale při každém pohledu na něj jí bylo zřejmé, že i jemu dochází dech. Z jeho kůže prýštil pot a látka boxerek se vzdouvala pod mohutnou erekcí. Čelist měl zarputile zaťatou.

Několikrát se zhluboka nadechla, zaklesla prsty za elastický okraj kalhotek a stáhla si je až ke kotníkům. Když upřel pohled na černý trojúhelníček v jejím klíně, vyklouzlo mu z úst ochraptělé, potlačované zasténání. Aniž by odvrátil zrak, stáhl si boxerky.

Teď byla řada na Sáře, aby potlačila výkřik, který se jí dral do hrdla. Jeho úd, naběhlý a pulzující, byl tak velký, že nevěděla, zda se má radovat, nebo se bát. Páni. Zapotácela se, ale pak se vzchopila.

„Počkat,“ zmohla se na protest. „Tvé boxerky jsem ještě nevyhrála.“

„Prostě si myslí, že je mám na sobě,“ odpověděl a udeřil.

Ležela na žíněnce dřív, než stihla zamžikat, ale v poslední vteřině se ještě stihla zapřít tak, aby ji nemohl znehybnit. Tlačil ji svou vahou k zemi, nedokázala se mu vzepřít. Pociťovala vděk a uznání za to, že se tak snaží neublížit jí, ale také cítila bezmoc, stejnou jako poprvé, když ji přitiskl lopatkami k zemi. Měla proti němu naději, jen dokud se udržela na nohou.

Zoufale se zapřela do žíněny a pokusila se ho nadzvednout. Trochu se odsunul a sklouzl boky k jejímu rozkroku. Jeho rozpálený penis se ocitl u její pochvy. Na chvíli znehybněl, ale pak, jako by se tomu nedokázal ubránit, se k ní přitiskl ještě víc a začal do ní vnikat.

Na zlomek vteřiny na všechno zapoměla a vnímala jen spalující touhu svého těla, potřebu splynout s ním, vzít si ho. Vyčkávala dlouho, snad až příliš dlouho, ale v poslední chvíli se mohutně vzepřela, shodila jej ze sebe a odkulila se ke zdi. Zamručel – tentokrát to znělo takřka výhruzně – a než se stačila postavit, stáhl ji znovu na záda. Tentokrát ji pevně držel za ramena, takže se nemohla ani hnout. „Mám tě,“ řekl ochraptěle.

Udýchaně se nadzvedl a vyškrábal se na nohy. „Zůstaň tam.“

Zůstala. Byla příliš vyčerpaná, aby se zmohla na cokoliv jiného, a příliš vzrušená na to, aby chtěla vstát, ani kdyby mohla. Zavřela oči, snažila se popadnout dech a poslouchala, jak něco hledá v hromádce svého šatstva. Pomyslela si, že si zřejmě šel pro kondom, a chystala se mu říct, že to není nutné, ale v tu chvíli byl zpátky u ní a zvedal jí ruce nad hlavu. Obě její zápěstí sevřel chladný kov a pak se ozvalo klapnutí. Byla lapena.

Pobaveně na něj zírala. Nasadil jí pouta? Natočil jí hlavu tak, aby viděla lépe dozadu. Želízka byla provlečená trubkou, takže se nemohla ani hnout. Želízka ji sice netlačila, ale ruce z nich vytáhnout nedokázala. „Je tohle opravdu nutné?“ zeptala se.

„Jo.“ Jeho hrudník se vzdouval, když se k ní sklonil a pomalu přejížděl rukou po jejích nadrech. „Pro případ, že by ses rozhodla změnit pravidla a musel bych tě porazit dvakrát ze tří kol.“

„Nemám ve zvyku švindlovat, Cahille.“ Prohnula tělo do oblouku, jako by se chtěla vtisknout do jeho dlaní.

„Nehodlám to riskovat.“ Přitiskl svá ústa k jejím a začal ji líbat. Byl to vášnivý, drtící polibek, ale Sára věděla předem, že když ho vyprovokuje k boji, probudí v něm dobytelské instinkty. Musela mu dát najevo to, co po ní chtěl, a to nebylo nic menšího než bezpodmínečná kapitulace.

Roztáhl jí nohy a zalehl ji; Sára se připravila na to, že do ní vzápětí vnikne. Čekala se zadržným dechem, chvěla se touhou, automaticky nadzvedla boky.

„Ještě ne,“ zamručel. „Jsem až moc blízko. Netrvalo by to ani deset vteřin.“

Ani *mně*, pomyslela si, ale neřekla nic. Nebyla blázen, jestli to chce protahovat, tak ho nechá.

Ačkoliv vlastně nemohla nic, ani ho nechat, či nenechat. Měl situaci pod kontrolou a ona jen mohla ležet a vychutnávat to protahování.

Bože, byl tak těžký. Jeho tělo bylo jako ze žuly a celé zbrocené potem. Roztáhla nohy, aby se mohl pohodlněji opřít, zaklesla stehna o jeho boky a přisunula pánev. Když znovu ucítila tlak jeho erekce, instinktivně se zavrtěla tak, aby do ní vnikl.

Zaklel a sklouzl z ní, aby zahnal pokušení z jejího dosahu. „Sakra, ty se jen tak nevzdáš, co?“ zamumlal. „Řekl jsem, že ještě ne.“

„Sadisto.“ Nedokázala ležet nehybně, ovládla ji nesnesitelná touha, nenasytný hlad. Znovu se k němu přitiskla, vsunula se pod něj, s roztaženými stehny ho vyzývala, aby ukojil její touhu.

„Spíš masochista.“ Začal ji vášnivě líbat, od hrdla dolů přes oblíny řader k tvrdé bradavce, k níž se pevně přisál. Prohnula se jako luk a on si ji přidržel kolem boků, když se přesouval k druhému řadru.

Nezacházel s ní jemně. Jeho ústa se k ní přisála tak, až to hraničilo s bolestí, ale přesto ten pocit nepřesáhl onu pomyslnou hranici a vibroval na hraně mezi bolestí a

rozkoší. Sjel jazykem k jejímu pupku a ze Sářina hrdla vylétl bezděky výkřik. Bože, byla tak blízko orgasmu, a to jí teprve líbal břicho! Vzápětí se jeho ústa sunula níž a jedna volná ruka vklouzla mezi její nohy.

Ano, tam. Tak to chtěla, téměř. Svíjela se pod dotekem jeho dlaně, ale jen ji tam nehybně držel, přikrýval ji dlaní, nechal ji, aby cítila ten žár a sílu. Nadzvedla boky, puze na bolestným očekáváním. Chtěla, aby do ní vnikl prsty, laskal ji ústy.

„Udělej mi to,“ zaúpěla. „Prosím!“

Zasmál se drsným, hlubokým hlasem, s hlavou přitisknutou k vnitřní straně jejího stehna. Palcem ji rozevřel tak, aby viděl až hluboko do ní. Lapala po dechu a divoce pohazovala hlavou, když jí krouživými pohyby dráždil poštváček. V okamžiku, kdy už měla pocit, že bude křičet zoufale neukojenou touhou, se k ní přitiskl ústy, začal ji laskat jazykem a pronikat do ní palcem.

Pevně sevřela trubku, k níž ji připoutal. Před očima se jí dělaly mžitky a celé tělo se vzepjalo ve vrcholné křeči. Slyšela, jak ochraptěle křičí, ale ten zvuk jí připadal vzdálený, jako by ho vydával někdo jiný. Po dlouhou a magickou chvíli neexistovalo nic kromě jejího těla a ohňostroje pocitů, které se v ní pomalu rozlévaly. Stehna, křečovitě svírající jeho hlavu, se pomalu a ochabě rozevřela.

Ještě stále ji laskal.

Ty pomalé, vláčné pohyby ji nejprve zklidňovaly, ale po další chvíli dráždění se ochablost začala vytrácet a znovu ji vystřídal známé napětí. „Na co čekáš?“ zajíkla se.

„Chci, abys byla připravená.“ Jemně na ni dýchal, ovíval svým dechem její rozpálenou kůži.

„*Jsem* připravená!“ Nová touha se v ní probudila tak rychle, že jí to bralo dech.

„Ne tak docela,“ zamumlal, jemně uchopil její poštváček mezi zuby a mučivě ho dráždil jazykem. Sténala

rozkoší, ale jakkoliv krásný byl ten pocit, chtěla víc. Chtěla ho cítit v sobě. *Ted' hned.*

„Ještě chvíličku,“ zavrňel a znovu do ní pronikl palcem. Pak k ní přisál ústa a jazykem vnikl vedle mokrého palce tak hluboko, že v Sářině hlavě ještě jednou explodovaly hvězdy. Znovu jí projela křeč a opět se mu s výkřikem pokoušela vzepřít, protože ten pocit takřka nedokázala snést. Na chvíli strnul, vyčkával, držel ji na vrcholu.

Konečně se rozechvěle sesula; v uších jí zvonilo, jak se zoufale snažila získat nad sebou vládu.

„Do háje,“ zabručel tiše a vyhoupl se na její ochablé tělo. „V žádném případě nemůžu čekat, až zas budeš připravená.“

Bylo jí to lhostejné. Ani neotevřela oči, když hledal správnou polohu mezi jejími stehny, navedl penis do vlhké pochvy a začal do ní vnikat.

Ach bože, ach bože. Sára tiskla hlavu k žíněnce a přinutila se zhluboka dýchat. Byl tak velký, že přijmout ho by nebylo snadné nebýt toho, že byla tak vlhká ze dvou předchozích orgasmů a naprosto uvolněná. Ale takto do sebe zapadli přímo dokonale, tak dokonale, že jí do očí vytryskly slzy. Stehny ho těsně objímala a on v ní vězel tak hluboko. Ještě jednou prudce přirazil, až se dotkl místa, které v ní znovu, ač to bylo k nevíře, roznítilo novou touhu. Myslela, že teď už znovu nemůže vyvrcholit, ale jakmile začal provádět kopulační pohyby, věděla, že se spletla. Žár v ní znovu narůstal a stával se hladem, který k němu tiskl její tělo.

Zcela se podvolil svému slepému nutkání, vkládal do svých pohybů všechnu sílu. A při každém dalším přiražení se ocitala blíž okamžiku, kdy napětí přeroste snesitelnou mez a nervová zakončení nevydrží další dráždění. Jejich slabiny do sebe vrážely, už byla téměř na vrcholu, téměř...

V tu chvíli vyvrcholil, jeho silné tělo se vzepjalo a rozechvělo. S ochraptělým výkřikem sevřel její boky a pevně ji k sobě tiskl. Pak se na ni pomalu a bezvládně sesul.

V Sářině hrdle vibroval tichý, neúprosný zvuk. Téměř...

Potřebovala, aby do ní vnikl ještě hlouběji. Zoufale zatahala za pouta. „Sundej mi to,“ hlesla.

„Cože...?“ Nenadzvedl hlavu. Celé jeho tělo se chvělo, svaly se uvolňovaly z napětí vybičovaného až po krajní mez.

„Ta pouta.“ Takřka nebyla schopná promluvit; vydávala hrdelní zvuky. Nadzvedla se ve snaze nalézt poslední dotek, kterým by se přehoupla přes vrchol. Ještě stále v ní vězel, ale chtěla ho mít hlouběji. „Sundej mi je.“

„Bože!“ zalapal po dechu. „Dej mi minutu.“

„*Ted' hned!*“ zakřičela, pološílená touhou dospět k vrcholu. Zalomcovala pouty. „Sundej mi je!“

„No dobrá, drž a nehýbej se!“ Chvíli ji chlácholivě přidržel a vytáhl klíč zpod žíněnky, kam jej prve zastrčil. Nadzvedl se, aby dosáhl k želízkům, a vnikl do ní hlouběji, až jí z hrdla vyklouzlo divoké zaúpění. V obavách, že ji poranil, spěšně odemkl pouta a začal se od ní odtahovat.

Sára se vymrštila, přimkla se k němu stehny a přitáhla si ho k sobě tak pevně, jak jen dokázala. Tak, to bylo ono... Její boky se vlnily a dorážely; cítila, že je k vrcholu čím dál blíž... Zakřičela, pohlcená orgasmem ještě intenzivnějším než ty předchozí, tak intenzivním, že nemohla dýchat, myslet ani vidět. Slyšela, jak se z něj vydral jakýsi nadlidský zvuk a pak cítila znovu jeho pohyby a paže, které ji tiskly, když vyvrcholil podruhé.

Buď omdlela, nebo usnula; nebyla si jistá. Pomalu začínala vnímat chladivý vzduch, který se otíral o její vlhkou kůži, žíněnku lepící se k nahému tělu, těžkého muže, ležícího přes ni. Jeho prudké oddechování už přešlo do normálního tempa, z čehož poznala, že už muselo

uplynout alespoň několik minut. Na břicho měla lepkavou loužičku jeho semene.

Spal? Podařilo se jí nadzvednout paži a dotknout se jeho ramene. Zavrtěl se a otočil hlavu tak, že se jeho obličej přitiskl k oblině Sáryna krku. „Bože,“ zamručel omámeně. „To je poprvé, co jsem vyvrcholil dvakrát po sobě při jednom ztopoření. Málem mě to zabilo.“

Byla to tak typicky mužská poznámka, že se tomu usmála. Byla by se rozesmála, kdyby na to měla energii, ale skutečnost byla taková, že si sama připadala polomrtvá.

Pomaloučku a s vynaložením krajního úsilí se nadzvedl a sesul se vedle ní. Ležel na zádech, jednou rukou si zakrýval oči a zhluboka dýchal. Po chvíli na ni provinile pohlédl: „Prosím tě, řekni mi, že bereš pilulky.“

„Beru pilulky,“ zopakovala po něm poslušně.

Dlouze a procítěně zasténal. „Sakra.“

Tentokrát se zasmála, i když tak trochu ochable. „Ne, opravdu je beru.“

Nadzvedl ruku a jedním okem na ni zamžoural. „Vážně?“

„Beru je.“

„Neutahovala by sis z ubohého zničeného mužského?“

„Utahovala, ale ne v téhle věci.“

„Díkybohu.“ Chvilí se snažil zaujmout polohu vsedě, ale pak to vzdal. „Vstanu za minutku.“

Výborně. Sára věděla, že by ji v tu chvíli nohy neunesly. „Víš to jistě?“

„Ne,“ připustil a zavřel oči.

KAPITOLA 17

CAHILL NA NÍ ZTĚŽKA LEŽEL a jeho statné tělo se chvělo v dozvucích orgasmu. Leželi v jeho posteli, v chladném pokoji obklopeni tmou. Sára neměla ponětí, kolik je hodin; mohla nadzvednout hlavu a podívat se na digitální budík na nočním stolku, jenže na to neměla sílu. Na čase beztak nezáleželo; jediné, na čem teď záleželo, bylo alarmující vědomí toho, že je v průšvihů.

Ačkoliv nemohla tvrdit, že by nevěděla, co dělá. Do téhle situace se dostala vlastním přičiněním, s vědomím, že je vůči němu už tak příliš zranitelná a příliš blízko tomu, aby se do něj zamilovala, a když se s ním bude milovat, bude pak ještě zranitelnější.

Věděla to, a přesto to udělala.

Nebyl v tom jenom sex – ačkoliv bůh sám věděl, že k jeho popisu se nejlépe hodila slova *až moc*: až moc sžírající, bezuzdný, strhující. Už to nebyl jen sex, byl to milostný vztah... alespoň z její strany. A v tom byla ta potíž.

Nechtěla ho milovat. Myslela – doufala – že se jí podaří udržet podstatu svého já stranou, nedotčenou. Jenže v tom se přímo kardinálně zmýlila, protože nebyla připravená na onu nepopíratelnou skutečnost, že byl po všech stránkách jejím dokonalým protějškem. Nejen tělesně, ale i z hlediska citů a osobnostních vlastností se k sobě perfektně hodili. V

životě už možná nikdy nepotká muže, který by se k ní hodil tak jako Cahill, a pokud jim to spolu nevyjde, zraní ji to na hodně dlouho.

Pažemi ho ještě stále objímala kolem krku, nohy s ním měla propletené. Od té doby, co vyšli nahoru a padli spolu do postele, a to už muselo být před několika hodinami, se od sebe neodtrhli snad ani na pět minut. Mazlili se a líbali, podřimovali ve vzájemném objetí a s takřka nenasytým hladem se milovali. Nebyl to jen důsledek dlouhého období bez sexu, i když už dlouho nikoho neměla, a nebyly to jen první fascinující chvíle s novou láskou. Tohle bylo jiné. Něco mnohem víc.

Po chvíli odpočinku se jejich srdeční tep zpomalil a synchronizoval. Cahill ji políbil na šíji, jemně se od ní odtáhl a svalil se na svou stranu postele. „Panebože, já mám hlad.“

Ze Sáry v tu chvíli spadla melancholie a rozesmála se. „Ale no tak, Cahille. Teď máš říct něco romantického a milostného. Co třeba: To bylo úžasné?“

Zív! a protáhl se. „Vypadlo mi to z hlavy, když jsme byli asi tak počtvrté v nejlepším.“ Natáhl dlouhou paži, rozsvítil lampičku na nočním stolku, podepřel si hlavu loktem a ospale se na ni zahleděl: „Když budeš pořádně poslouchat, určitě taky uslyšíš, jak na tebe volá sušenka s kousky čokolády.“

„Čokoládové sušenky? Proč to neřekneš rovnou?“ Vysoukala se z postele a zamířila ke koupelně. „Sejdeme se v kuchyni.“

„Máš je ráda ohřáté, nebo studené?“ zavolal na ni, když si natahoval černé boxerky.

„Mazlavé.“

„Takže ohřáté.“

Když vcházela do kuchyně, právě naléval dvě sklenice mléka. Pak sáhl do mikrovlnné trouby a vytáhl z ní talíř vrchovatě naložený sušenkami.

„Půjčila jsem si tričko,“ oznámila mu, když se posadila. „Doufám, že ti to nevadí.“ Sahalo jí do půlky stehů a zakrývalo všechny důležité partie.

Zadíval se na ni. „Vypadá na tobě líp než na mně.“ Posadil se proti ní a talíř položil doprostřed. „Pusť se do toho.“

Pustila. Sušenky byly teplé a měkounké, přímo se rozplývaly na jazyku. Tak je měla nejraději. Když pojídala druhou, zeptala se: „Kolik je hodin?“

„Téměř čtyři.“

Zasténala. „Za chvíli začne svítat a ještě jsme nespali. Tedy, chvíli možná, ale moc toho nebylo.“

„No a co? Je sobota. Můžeme spát, jak dlouho chceme.“

„Ne, to nemůžu. Musím domů.“

„Proč?“

Hleděla na sušenku a na drobečky, které z ní upadly, když do ní kousla. „Máš na mysli nějaký jiný důvod kromě toho, že tam jsou moje antikoncepční pilulky?“

Pil mohutnými doušky mléko a díval se na ni přes okraj sklenice. „Jo,“ řekl tiše. „Nějaký jiný. Tedy, ne že by ty pilulky nebyly důležité.“

„Víš, že se říká: vynechej jednu a jsi trdlo, vynechej dvě a je z tebe mamina?“ Zhluboka se nadechla. Byla k sobě upřímná a on si zasloužil totéž. „A taky se musím vzpamatovat.“

„Vzpamatovat z čeho?“

„Z tohohle. Z tebe, ze sexu. Tohle je...“

„... síla,“ dořekl za ni větu. „Pro mě taky. Ale proč tomu chceš utéct?“

„Neutíkám, jen se tak trochu stáhnu.“ Prstem objela hranu sklenice a pak k němu vzhledla. Seděl tam a pozoroval ji očima poldy, tváře zarostlé strništěm.

„Myslím, že je to pro mě silnější než pro tebe a připadá mi to jako velké riziko.“

„Nejsi v tom sama, Sáro. City se nedají měřit na stupně jako teplota.“

„Poznám, když je na mé straně vyšší hodnota.“

„Nevíš to jistě.“

Zamrkala; pojídal dál sušenky. „Co tím chceš říct?“

„Chceš po mně zpověď?“ Unaveně si narovnal záda. „K čertu, na tyhle řeči nejsem dobrej v žádnou hodinu, a už vůbec ne ve čtyři ráno. Tak jo, zkusím to. Nevím přesně, co to je, ale vím, že teď spolu něco máme. Víím, že nechci, abys odešla. Víím, že tě chci tak, jak jsem ještě nikdy nikoho nechtěl, a víím, že nejsi jedna z těch, které se jen tak prohrávají. Pro mě tohle taky není hra. Jestli se bojíš riskovat, můžeš hodit zpátečku, anebo můžeme zjistit, kam tahle cesta povede.“

Zírala na něj s pocitem neskonaleho štěstí, které se v ní rozvíjelo jako květina. Čekala, že se stáhne, když přiznala svou citovou angažovanost. Nevyslovila ono slovo, začínající na L, ale bylo zřejmé, že to pochopil stejně jako ona. Ačkoliv se tím situace ani trochu nezměnila – nevyslovil to slovo, stejně jako ona. Ale aspoň se netvářil jako mužský, který je celý nesvůj z pomýšlení, že se k němu nějaká žena upne, a o překot se snaží dostat ji od sebe dál.

Cahill se už jednou spálil, kdežto ona zatím neměla žádné větší šrámy. Možná právě proto, že tohle pro ni bylo nezmapované území, měla strach z toho, že utrpí zranění. Ale když to může riskovat Cahill, může i ona.

„No dobrá,“ řekla klidně. „Takže co bude dál?“

„Navrhuju dojít a dopít a vrátit se do postele.“

„A co pak?“

Pohled, který na ni vrhl, byl lehce podrážděný. „Chceš si to zapsat do diáře nebo co?“

„Pochop, že mám ráda ve všem pořádek.“

„Tak jo. Máš práci a já mám taky práci. Některé dny nebudu mít moc volného času a někdy to zase nevyjde tobě. Pokud se sem nechceš nastěhovat – co, ne? To jsem si myslel,“ dodal, když zavrtěla hlavou. „Tak zatím ne. Ale jinak by to mohlo jít dál stejně jako tenhle týden, ve volném čase budeme spolu. I když se už možná nedostaneme moc často ke kosmickému bowlingu...“

„Škoda, zrovna ten se mi líbil,“ podotkla, což ocenil úsměvem.

„Ale slibuju, že se budu snažit, aby ses bavila. Co ty na to?“

„Mm, nevím, co máš na mysli?“

„Předně jsem měl na mysli, že si spolu pořádně užijeme v posteli, a pak taky bychom si spolu mohli pořádně užít v posteli.“

„Přesně tak, jak to mám ráda. Rozmanitost.“

Odnesl talíř se sušenkami na pracovní desku a sklenice od mléka položil do dřezu. „Jestli chceš rozmanitost,“ prohlásil a zvedl ji ze židle, „co si myslíš o tomhle stole?“

Srdce se jí prudce rozbušilo při pohledu na výraz v jeho obličeji a přivřená víčka, prozrazující, že je vzrušený. „Je to moc hezký stůl.“

„Jsem rád, že se ti líbí,“ řekl a posadil ji na něj.

Strávili spolu celý víkend. Protože trvala na tom, že musí aspoň pár hodin v domě soudce balit a pořizovat inventář, šel tam s ní a pomáhal jí. Protože to nebyl její dům, nepřipadalo ji vhodné pozvat jej, aby tam s ní přenocoval. Raději si sbalila pár kousků oblečení a toaletních potřeb a jela svým autem k němu, kde strávili zbytek dne v posteli. Neděle měla k její radosti velmi

podobný průběh jako sobota. Takže mohla odložit obavy a nechat věcem volný průběh. Co jiného taky mohla dělat? Měla v povaze opatrnost, ale nebyla zvyklá před čímkoliv utíkat.

V pondělí brzy ráno odjela zpátky do domu a odhodlaně se pustila do práce. V deset hodin volala Barbara a vytrhla ji z únavného skládání a balení takového množství ručníků, osušek a utěrek, že by to bohatě stačilo pro celou menší armádu.

„Mluvila jsem s jedním realitním agentem,“ sdělila jí Barbara. „Někdy v průběhu dneška postaví před dům ceduli, že je na prodej, takže nebud’ překvapená, až se někdo objeví u dveří. Po pravdě řečeno mi už volalo několik lidí – pár našich známých ví o někom, kdo hledá dům v Mountain Brooku, takže možná s prodejem nebude problém.“

„Také si myslím, že ne,“ přitakala Sára a v duchu si pomyslela, že v domě možná nezůstane ani celý měsíc.

„O víkendu sednu na letadlo a pomůžu ti balit tatínkovo oblečení a osobní věci.“ Její hlas se tak trochu zachvěl. „Netěším se na to, ale udělat to musím. Ještě pořád mi to všechno nepřipadá reálné... Možná že když sbalím jeho věci, pomůže mi to.“

„Chcete, abych vás vyzvedla na letišti?“

„Ne, vezmu si auto z půjčovny, aby ses na mě nemusela vázat. A byla bys tak hodná a objednala mi pokoj v hotelu Wynfrey? Myslím, že bych nemohla spát v domě.“

„Ráda to pro vás udělám. Přejete si apartmá?“

„Bude mi stačit pokoj, přijedu sama. Sáro, víš, jak dlouho trvá soudní potvrzení závěti. Mluvila jsem o tom s Randallem a Jonem a všichni jsme se shodli. Jestli potřebuješ ty peníze, co ti tatínek odkázal, dáme ti je předem z našich účtů, a jakmile bude všechno vyřízeno, vezmeme si to z dědictví.“

„Ne, to nedělejte,“ vyhrkla zděšeně. „Opravdu ty peníze nepotřebuju, nedělejte si vůbec starosti...“

„Ty peníze ti patří,“ přerušila ji Barbara rázně. „Tatínek ti je odkázal, a jestli je potřebuješ, stačí říct.“

Sára na to nemohla říct nic víc než: „Děkuju. Ale skutečně je teď nepotřebuju.“

„Dobrá, ale pokud se to změní, dej mi vědět. A mimochodem, napsala jsem ti doporučující dopis. Přivezu ho s sebou, takže mi to, prosím tě, připomeň, kdybych ti ho zapoměla dát. Moc jsi toho pro nás udělala; nevím, jak bychom to bez tebe zvládli.“

„Rádo se stalo,“ řekla Sára smutně a po pravdě, protože pro soudce a jeho rodinu pracovala skutečně ráda.

Pondělní poštou dostala další pracovní nabídku. Přečetla si ji a položila k ostatním. Tihle lidé nepotřebovali, aby začala pracovat hned, takže by to možná přicházelo v úvahu. V duchu si poznamenala, že jim musí zavolat a dohodnout si s nimi osobní setkání.

Téměř denně jí přicházely další pracovní nabídky a několik zájemců ji kontaktovalo i telefonicky; ty ale nebrala v potaz, dávala přednost formálnějšímu přístupu. Přesto ji udivovalo, kolik nabídek jí chodí; vzhledem k vysokému platu, který za svou práci požadovala, nečekala, že bude mít takovou hojnost pracovních příležitostí.

„Dělá to ten šot v televizi,“ usoudil Cahill, když mu o tom ve čtvrtek večer pověděla. Dívali se spolu na televizi, v jednom křesle, Sára usazená na Cahillově klíně. Bylo to poprvé, co nešli do postele hned po večeři, a Sára byla pyšná, že se na televizi skutečně dívali. „Jsi teď svým způsobem celebrita, takže si tě někteří lidé chtějí najmout nehledě na to, jestli tě skutečně potřebují, nebo ne.“

„Jenže právě o takovou práci nestojím, být pro někoho symbolem jeho společenského statutu. Soudce Roberts opravdu *potřeboval*, aby mu někdo vedl a organizoval domácnost. Byl to starší člověk, žil sám, měl zdravotní

potíže a jednoduše se nechtěl unavovat všemi těmi záležitostmi.“

„A navíc tě potřeboval jako bodyguarda.“

Sára mlčela, protože v tom mu nakonec nepomohla. Když ji soudce potřeboval, nebyla u něj.

„Hele, nebyla to tvoje vina,“ řekl Cahill jemně. „Nemohla jsi tomu zabránit. Ať už to provedl kdokoliv, neměla bys důvod toho člověka podezřívat, protože soudce ho znal, pozval ho dál. Zůstala bys s nimi v místnosti, když by si povídali?“

„Ovšemže ne.“

„Tak jak bys mohla zabránit tomu, co se stalo? Určitě použil tlumič, takže bys ani neslyšela výstřel.“

„Aspoň bych ho mohla identifikovat...“ Zarazila se a chvíli přemýšlela. „Zabil by i mě.“

Cahill ji sevřel v náručí. „Musel by, protože bys věděla, jak vypadá a jak se jmenuje. Díkybohu, že jsi šla do kina.“ Vtiskl jí polibek na čelo a pak jí zaklonil hlavu a políbil ji na ústa tak dlouze, až si Sára pomalu začínala myslet, že už se na televizi dlouho dívat nebudou.

„Kdy má přiletět paní Pearsonová?“ zeptal se a zvedl hlavu.

„Zítra večer.“

„To znamená, že tady nebudeš spát?“

„Nemůžu,“ řekla lítostivě.

„Tak proč tady plýtváme časem?“

Když o něco později zhasli a oba usínali, řekl: „Kdyby ti to nevadilo, rád bych prověřil ty lidi, co ti poslali pracovní nabídky.“

„Proč?“ zeptala se a polekaně zvedla hlavu. „Myslíš, že na nich něco není v pořádku?“

„Ne, nic zvláštního. Čistě z opatrnosti. Dovol mi to.“

„Tak jo, když chceš.“

„Chci,“ odpověděl pevně.

KAPITOLA 18

„POŘÁDÁME SPOUSTU VEČÍRKŮ.“ Marilyn Lankfordová upila kávy ze šálku z průsvitného porcelánu; velikánský žlutý démant na její ruce se zatřpytil odrazem slunce. „A hodně cestujeme, takže potřebujeme někoho, kdo se v naší nepřítomnosti postará o dům.“ Náhle se usmála a v očích jí zajiskřilo. „Vždycky Sonnymu říkám, že bych potřebovala manželku. Slečno Stevensová, vezmete si mě?“

Sára se spontánně rozesmála. Paní Lankfordová byla drobná energická brunetka s velmi zručně provedeným přelivem, maskujícím její šedivějící vlasy, zelenýma očima, vyzývajícíma okolí, aby se smálo spolu s ní, a časovým programem nabitým k prasknutí. Její dvě dcery už byly dospělé, starší byla provdaná a mladší v posledním ročníku vysoké školy. Pracovala v realitách, aktivně působila v několika dobročinných organizacích a měla manžela, který vlastnil dva vzkvétající podniky, vyžadující neustálé udržování obchodních kontaktů; proto se v domě konaly večírky a časté návštěvy. Soudce Roberts byl představitelem starých peněz, kdežto Lankfordovi vydělávali spoustu nových peněz a vychutnávali z nich každý cent.

Přede dvěma lety si postavili ostentativní sídlo, poněkud výstřední dům ve španělském stylu se spoustou výklenků a zákoutí, s vyzděnými dvory a fontánkami a vším možným,

co je jen napadlo. U domu nechyběl bazén olympijských rozměrů. Pan Lankford měl ve své pracovně veškerou elektroniku, jaká se dala pořídit, od počítače přes hudební skříně po televizi s tou největší obrazovkou, kterou zřejmě potřebovali všichni muži, aby si připadali kompletní. Celá jedna místnost byla zařízena jako domácí kino včetně promítacího plátna, deseti pohodlných křesel a drahé filmové aparatury se stereozvukem. Všichni členové rodiny měli svou vlastní koupelnu obloženou mramorem, jejich šatníky byly prostornější než domy většiny obyčejných smrtelníků a kromě osmi ložnic byla v domě ještě spousta dalších pokojů a celkem deset toalet. Lankfordovi měli zjevně tolik peněz, že už ani nevěděli, co s nimi.

Všechno v téhle rodině bylo tak neobvyklé a přemrštěné, že to v Sáře probouzelo chuť se smát. Bylo zcela zřejmé, že Marilyn má ve svém novém domě ráda úplně všechno, od hloupůstek po ty nejluxusnější předměty. Věděla, že celek působí okázale, ale bylo jí to naprosto lhostejné. Chtěla mít vestavěnou vanu obloženou mramorem, mohla si ji dovolit, takže si ji prostě pořídila.

Sáře se Lankfordovi líbili, zvláště Marilyn. Vyhovovalo jí i to, co jí nabízeli: samostatné bydlení v plně zařízeném domku kousek od bazénu, rovněž ve španělském stylu a částečně skrytém pod hustým břečťanem. Pořídit vzrostlé sazenice břečťanu a nechat jimi obrůst dům muselo stát celé jmění, ale efekt byl úžasný.

Ještě důležitější byl pro Sáru pocit, že Marilyn ji skutečně potřebovala. Vycítila, že ostatní perspektivní zaměstnavatelé by ji chtěli mít v domě víceméně jako nějakou trofej či symbol společenského statutu. Dokonce dostala druhou nabídku od toho muže, který ji chtěl najmout hned poté, co ji viděl v televizi. Ti lidé ji opravdu nepotřebovali. Postoj jejích nových zaměstnavatelů hrál při rozhodování významnou roli.

Celý ten proces se tak trochu podivně zvrtl. Měla být tou, s kým dělají druzí lidé pohovor, ale vypadalo to spíš naopak; měla pocit, že se jí zájemci takřka podbízejí. Na něco takového nebyla připravená, takže raději dělala, jako by si ničeho nevšimla. Jakmile se rozhodne vzít u někoho práci, určitě se časem všechno dostane do normálních kolejí a zaměstnavatelé se k ní budou chovat tak, jak by se za normálních okolností chovali hned od začátku.

Lankfordovi byli čtvrtými zájemci, s nimiž absolvovala pohovor, a všechno nasvědčovalo tomu, že budou posledními. V domě soudce Robertse se záležitosti vyvíjely rychleji, než se původně předpokládalo. Realitní agent měl už po týdnu kupce, kteří chtěli mít dům k dispozici co nejdříve. Sára v souladu s Barbařinými instrukcemi najala pomocnou sílu, která jí pomohla s balením a stěhováním. Dům byl už skoro prázdný, zbývalo vyklidit už jen místnosti, které sama obývala.

Nábytek jí nepatřil stejně jako nádobí a veškeré kuchyňské vybavení. Používala však své vlastní ložní prádlo, protože dávala přednost hedvábným prostěradlům. Kromě těch musela odstěhovat své oblečení, toaletní potřeby, knihy, hifi věž a sbírku kazet a cedéček. Cahill jí nabídl, že nemusí spěchat s hledáním nového zaměstnání a může se zatím nastěhovat do jeho domu a hledat práci v klidu, ale měla pocit, že by to nebylo správné. Chtěla si udržet nezávislost bez ohledu na to, kolik času trávila v jeho domě.

Jakmile s Merilyn probrala výši platu, rozsah povinností, výhody a volné dny, Merilyn se na ni zářivě usmála a zeptala se: „Kdy můžete nastoupit?“

Sára se v tu chvíli rozhodla. „Za dva dny. Kdyby vám to nevadilo, nastěhovala bych si věci do domku už zítra. Pak budu muset probrat s vámi i s panem Lankfordem vaše časové a jiné požadavky, a kdyby to bylo možné, byla bych ráda, kdybyste mi dali plán domu.“

„Je to hrozně složité, co? Dám vám půdorys k stavebním úpravám, máme k němu nejméně deset kopií,“ řekla Marilyn zvesela. „Sami jsme tehle dům stavěli, ale i tak se mi stává, že se musím zastavit a vyhlédnout ven z okna, abych se zorientovala, kde vlastně jsem. Znáte to, jestliže je úterý, musím být v kuchyni, a tak podobně. Ačkoliv v tom filmu to bylo v Belgii, ale vy určitě víte, jak to myslím.“

„Musí to být legrace.“

„Větší, než si umíte představit. Když jsme stavěli, bylo to velké dobrodružství. Tu stavební firmu jsme doháněli k šílenství, protože nás téměř každý den napadalo něco nového, co jsme chtěli vylepšit, ale platili jsme jim vysoké odměny, takže to zvládli. Celou první noc, kterou jsme zde trávili, jsme hráli na schovávanou jako malé děti. Nemůžu se dočkat, až budeme mít vnoučata a budeme si hrát s nimi, je tu tolik míst, z kterých se dá udělat dobrá skrýš.“ Najednou se zarazila a zatukala si na čelo. „Ale co to povídám? Na vnoučata jsem ještě moc mladá! Nevím, co to se mnou je, tyhle poznámky už trousím asi tak rok. Myslíte, že nepotřebuju estrogen nebo něco?“

Sára se zasmála. „Možná ta vnoučata.“

„Bethany, mé starší dceři, je teprve čtyřicet a to mi připadá příliš brzy na založení rodiny, takže doufám, že s tím ještě pár let počká. Ovšem mně bylo jen dvacet, když se narodila, a nezdálo se mi, že jsem příliš mladá.“

„Tak už to bývá,“ přitakala Sára tiše.

Dohodly spolu základní podmínky jednoduché smlouvy, Marilyn jí dala klíče od domku i domu, kódy k zabezpečovacímu systému u brány a výtisk stavebních plánů, což byl tlustospis vážící přes dvě kila.

Poněkud pobavená tempem, s jakým Marilyn vyřizovala záležitosti, Sára odjela domu a zavolala Barbaře, aby jí sdělila, že pokud nenastanou nějaké nepředvídané

okolnosti, dokončí zítra balení a stěhování a vyklidí dům pro nové majitele.

„Kde teď budeš?“ zeptala se jí Barbara. „Nechci na tebe ztratit kontakt, Sáro. Byla jsi téměř tři roky členem naší rodiny a nedovedu si představit, že bych nevěděla, kde jsi nebo jak se s tebou můžu spojit.“

„Vzala jsem místo u Sonnyho a Marilyn Lankfordových v Brookwoodu.“

„Aha,“ řekla Barbara. „Nové peníze.“ Místo prostě prozradí vše.

„Zbrusu nové, a užívají si za ně spoustu legrace.“

„Bůh jim žehnej. Máš po ruce jejich číslo?“

„Po pravdě řečeno budu mít svou vlastní linku, tak vám dám raději tohle číslo.“ Už je znala zpaměti, takže je plynň nadiktovala. „Číslo mého mobilního telefonu ještě máte?“

„Ve svém adresáři. Zítra zavolám do banky a nechám ti převést na účet zbytek platu za tento měsíc. A dávej na sebe pozor, ano?“

„Vy taky.“

Když Sára zavěsila, chvíli se rozhlížela po dvou útulných místnostech, které obývala. Pak ze sebe setřásla smutek a nostalgii a pustila se do balení knih. Když s tím byla hotová, zavolala matce, řekla jí o svém novém zaměstnání a dala jí adresu a telefonní číslo. Tatínek byl v pořádku, Jennifer prý už má pocit, že by mohla být těhotná, a Daniel se už vrátil na domovskou základnu v Kentucky. Takže v rodině bylo všechno, jak má být.

V duchu se už zabývala tím, co až dosud viděla z domu Lankfordů; začala promýšlet časový harmonogram pro udržení čistoty snad několika set oken a kilometrů omítek. Čištění a úklid samotný byla práce pro uklízečku nebo úklidovou službu, ale zařizování a dozor nad vykonáváním práce, o to se starala Sára. Dům byl nejméně dvakrát tak velký než dům soudce Robertse, takže věděla, že bude mít plné ruce práce.

Vtom zazvonil mobilní telefon a Sára sebou polekaně trhla. Spěšně ho vytáhla z kabelky. „Haló.“

„Jen se chci zeptat, kdy přijedeš,“ ozval se Cahill; jeho hluboký hlas zněl klidně a vyrovnaně.

Sára pohlédla na hodinky a protáhla obličej. Úplně přestala vnímat čas, bylo už bezmála sedm. „Promiň. Balila jsem si věci a zapomněla jsem sledovat hodiny. Jsi už doma?“

„Už jsem na cestě, taky mám zpoždění. Chceš, abychom se někde setkali a zašli na večeři?“

Kriticky si prohlédla, co měla na sobě. Než začala balit, převlékla se do džínů, které teď byly celé uprášené. „Jsem moc špinavá, takhle nemůžu na večeři. Mohla bych něco koupit cestou domů.“

„To můžu udělat i já. Co takhle talíř od Jimmieho?“

U Jimmieho byl rodinný podnik, kde se daly koupit porce hotového jídla, naservírované na talíři – maso a tři druhy zeleniny za pět dolarů devadesát pět centů nebo čtyři druhy zeleniny za čtyři osmdesát pět, a k tomu podle vlastního výběru rohlíky nebo kukuřičný chleba. Týdenní jídelníček se nikdy neměnil. Bylo úterý, ale nebyli v Belgii. U Jimmieho se dnes vařila sekaná.

„To zní fajn. Pro mě jen zeleninu a kukuřičný chleba. Víš, jaké druhy mám ráda.“ Měl by, v průběhu dvou posledních týdnů tam jedli nejmní sedmkrát.

„Jak dlouho ještě zůstaneš v domě?“

„Už končím. Mám všechno skoro hotové.“

„Takže se uvidíme zhruba za půl hodiny. Jestli budeš doma dřív než já, nechej všechno v autě a já to pak vynosím, až přijedu, ano?“

Zavěsil a Sára se na telefon zamračila. „A sakra,“ zamumlala. Myslí si, že se stěhuje k němu, i když pokaždé, když tu možnost nadnesl, ji rovnou zavrhl.

Možná to bylo staromódní a možná se dokonce chovala pošetile, ale nelíbila se jí představa, že by u něj měla bydlet.

Přespat u něj, to bylo jiné; po pravdě řečeno tam trávila každou noc od té doby, co se z nich stali milenci. Ale bydlet s někým, to pro ni přicházelo v úvahu, jen kdyby se vzali nebo aspoň zasnoubili. Cahill už po ní chtěl spoustu věcí, ale o ruku ji zatím nepožádal.

Zatím?!

Trhla sebou. Copak si její podvědomí *plánovalo*, že se vezmou? Neposlouchalo všechny její přednášky o tom, jak nebezpečné je začít si něco s mužem, který nedávno prožil nepříjemný rozvod? To už do něj byla navzdory všemu zamilovaná tak, že snila s otevřenýma očima o tom, jak spolu budou šťastní, dokud neumřou?

Probůh, ano.

Její hloupost překonával už jen její optimismus. Zavřela oči, tak trochu pobavená sama sebou a trochu zoufající. No co, naděje je nezmar a koneckonců, teď už nemůže dělat nic než čekat, jak se to vyvine.

Naložila do auta několik krabic a opláchla si obličej. Zamkla dům a jako obvykle zkontrolovala všechny dveře a okna a ujistila se, že je zapnutý poplašný systém. Tohle všechno už bude její povinností jen jednou. Pak už se zaměří výhradně na Lankfordovy a jejich pohodlí.

U Jimmieho měli zřejmě rušno, protože když přijela ke Cahillovi, ještě nebyl doma. Odemkla si rezervním klíčem, který jí svěřil, a vběhla do sprchy. Pak se zabalila do froté županu, který visel v koupelně, a vyšla z ložnice právě ve chvíli, kdy ho slyšela vcházet zadním vchodem.

„Zlato, už jsem doma!“ zahlaholil, až se tomu musela smát, a vešel do kuchyně. Položil na stůl talíře s jídlem a z lednice vytáhl džbán s čajem. „A mám hrozný hlad,“ dodal.

„Já taky. Kde jsi tak dlouho?“

„Nějaká ženská vzala svého tříletého synka k dětskému lékaři a ten si všiml, že je *ten mrňous* samá modřina. Tvrdila, že spadl ze schodů. Tomu doktorovi se to nějak nelíbilo, tak nám zavolał, ať to prověříme. Zjistili jsme, že

žádné schody nemají. Neřadí. A k tomu ještě máme pár starých případů.“

Čímž myslel to, že ještě stále probírali všechny důkazy shromážděné v soudcově domě, znovu a znovu je zvažovali a snažili se přijít na něco, co jim uniklo. Případ už vychladl a bylo čím dál pravděpodobnější, že zůstane neobjasněný, ale ještě stále se snažili. Cahill vypadal unavený, ale kdo by taky nebyl po jednání s lidmi, kteří mlátí tříleté dítě?

„Dnes jsem byla na dalším pohovoru,“ řekla, když se posadili. „Sonny a Marilyn Lankfordovi v Brookwoodu; velký dům ve španělském stylu.“

„Jo, znám to tam. Jak to šlo?“

„Vzala jsem to.“

Zarazil se s vidličkou v pŕlce cesty k ũstŭm a vrhl na nŕ zkoumavý pohled. „Stejné podmínky jako u soudce Robertse? Budeš bydlet v domě?“

„V samostatném domku na zahradě. Víkendy budu mít volné, pokud nebudou pořádat nějaký večírek, a pokud ano, vyberu si volno někdy v týdnu.“

„Kdy začínáš?“

V obličeji měl výraz poldy a mluvil hlasem poldy, chladným a střízlivým. Čekal, že se nastěhuje k němu, a nelíbilo se mu, že to nebude podle jeho představ.

„Pozítří.“

„Takže zítra je poslední noc, kterou tady strávíš.“

Sáru rychle přecházela chuť k jídlu. „Zítra končí časy, kdy jsem tady s tebou trávila *každou* noc, ale jestli to bude, nebo nebude poslední noc, záleží na tobě.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že budu mít práci a nebudu si krátit pracovní dobu. Ale když budu mít volno a budeš mě chtít, přijdu sem.“

„Tak jo,“ řekl tiše. „Chci tě.“

„Ale zlobíš se, protože jsem tu práci vzala.“

„Ne, věděl jsem, že si musíš najít nové místo. Nelíbí se mi, že nebudeš tady. To jsou dvě různé věci.“

„Byla jsem tu s tebou moc ráda, Cahille. Ale oba jsme věděli, že je to jen na čas. Mám na mysli to, že jsem tu zůstávala přes noc.“

„Tak jo, fajn.“ Vypadal zklamaně. „Nějak to zvládneme. I když se mi to nelíbí. Ale než u těch lidí strávíš jedinou noc, chci si je prověřit. Vzpomínáš si na naši dohodu?“

„Myslím, že Marilyn Lankfordová není žádná teroristka ani gangsterka,“ řekla. Trochu se jí ulevilo, že se nesnaží rozmluvit jí tu práci.

„Nikdy nevíš, co je kdo zač. Radši to pro svůj klid prověřím, ano?“ Sáhl dozadu do kapsy saka visícího přes opěradlo židle a vytáhl notes. „Dej mi jejich úplná jména a adresu, prosím tě.“

Vzdychla si, ale poslechla.

„Sonny je jeho pravé jméno, nebo přezdívka?“

„Myslím, že se tak opravdu jmenuje.“

„No nic, to se dá zjistit. Budu vědět o každé pokutě, kterou zaplatili za dopravní přestupek.“ Zastrčil notes zpátky do kapsy saka a pokračoval v jídle.

Ani tak prudká změna v jejich vztahu ho nepřipravila o chuť k jídlu, pomyslela si Sára pobaveně a pustila se také znovu do jídla.

Její myšlenky se nevyhnutelně stočily k soudci; jak by také ne, když to, co se mu stalo, bylo důvodem, proč chtěl Cahill prověřovat Lankfordovy? Zítra se dovrší čtyři týdny od vraždy; každá středa byla smutným výročím. Nevěděla, jestli ještě někdy dokáže prožít středu bez toho, aby si na tu hrůzu vzpomněla.

„Nic nového jste k tomu případu nezjistili?“ otázala se, i když měla za to, že by jí to pověděl, kdyby něco objevili. Ale možná taky ne; co se týkalo práce, nebyl moc sdílný.

„Ne. Ale ještě to nevzdáváme. Nějaký důvod být musel a dřív nebo později přijdeme na to, co to bylo. Někdo se prořekne a donese se to k nám. Nebo si někdo na něco vzpomene a zavolá nám. Ještě pořád se vyptáváme spousty lidí, ukazujeme jim tu fotku a snažíme se přimět je, aby hrábli do vzpomínek. Něco se určitě najde. Dřív nebo později.“

KAPITOLA 19

NEMOHL TOMU UVĚŘIT, když se to doslechl, a samozřejmě se to doslechl brzy. Mountain Brook byla malá čtvrť a lidé se tam navzájem znali, o všem se mluvilo. Šla pracovat k těm novým zbohatlíkům Lankfordům do toho příšerného baráku, který byl sám o sobě důkazem toho, jaký mají tihle noví zbohatlíci vkus. Dostal od ní zdvořilý dopis, v němž ho stručně informovala, že přijala jiné pracovní místo, ale dozvěděl se to dřív, než dopis obdržel.

Ted' ho držel v ruce a zíral na její úhledný podpis. Tu zprávu si už přečetl nejméně tucetkrát, ale její obsah se tím nezměnil. Měl pocit, jako by z toho papíru takřka cítil její vůni, a při tom pomyšlení jím pokaždé projela ostrá bolest, protože měla být tady. Měla tu být s *ním*. Bolest z její nepřítomnosti byla každým dnem palčivější, jako by v jeho životě chybělo něco navýsost důležitého. Nedalo se to snést.

Přiložil si ten list papíru k obličeji ve snaze utěšit se vědomím toho, že se jej dotýkala, že mu ho osobně poslala.

Jak mu to mohla udělat? Copak nevěděla...? Ne, ovšemže. Nemohla to vědět, připomněl si. Nesměl se na ni zlobit, koneckonců se s ním ještě nikdy nesetkala. Jakmile k tomu dojde, bude jí hned jasné, jak dokonale se k sobě hodí. Pravděpodobně jí těch ubožáků bylo líto, patrně se snaží vnést aspoň trochu úrovně do jejich lacině efektního

života. Je to sice marná snaha, ale Sára je odvážná. Bude se snažit ze všech sil, i kdyby jí mělo puknout srdce nad vši tou marností.

Po pravdě řečeno, s Lankfordovými se znal, protože obchod je koneckonců obchod. Jejich dům ale ještě nenavštívil, ačkoliv teď možná nadešel čas, aby to udělal. Dostat pozvání nebude těžké, pořádali spoustu večírků a dělali to s opravdovým gustem, jako by neměli zdání, jakou radost může člověku přinášet ticho a samota.

Jak skvělý nápad, navštívit Lankfordovy. Uvidí Sáru zblízka, protože bude na všechno osobně dohlížet. Možná jí bude dokonce představen. Za normálních okolností se členové služebnictva hostům nepředstavují, ale Marilyn Lankfordová byla dost neomalená na to, aby to udělala. Ne že by Sára byla obyčejná služebná; pro něj byla něco jako královna, i když vládla vždycky ze zákulisí. Zasloužila si být v jeho světě, tam by mohla vládnout bez omezení.

Musel ji odtud dostat, pro její dobro a stejně tak pro jeho vlastní. Musel něco podniknout, čím dřív, tím lépe. Ale musí jednat opatrně. Bude to muset promyslet a pečlivě naplánovat, a provést s velkou dávkou umu. Byla to výzva a těšil se na ni.

Lidé jsou tvorové podléhající zvykům; zapletou vlákna běžných úkonů do tkaniny svého života a svých obyčejů se drží, protože je to snazší než cokoli měnit. Podle psychologů platí, že většina lidí dává přednost tomu, co zná, před nejistotou neznáma, a to navzdory tomu, jak zlé či dokonce strašné je to, co prožívají. Ženy zůstávají s násilnickými manžely ne kvůli naději, ale ze strachu z toho, že by mohly zůstat samy. Je to velká neznámá. Jen odvážné či zoufalé duše se dokážou vymanit.

Lidé mají tendenci opakovat stejné úkony den za dnem, týden co týden. Tíží lidé bývají přibližně ve stejnou dobu na

stejných místech. Cahill neočekával, že se ten člověk z fotky ukáže ve stejnou denní dobu u stejného telefonního automatu, ale přece jen doufal, že někdo v Galerii by mohl vědět o někom, kdo tam chodíval a byl tam v tu noc, kdy byl zavražděn soudce Roberts, a všiml si... čeho? Něčeho. Čehokoliv.

Žádná z prodavaček v okolních obchodech si nevšimla vůbec ničeho, ale to bylo pochopitelné – byly naučené, že mají sledovat to, co se děje v obchodě, ne v hale před vchodem. Ale co ti ostatní lidé? Ti, co posedávají na lavičkách, jen tak se procházejí kolem výkladních skříní... Co třeba tenhle houf pubertáků, kteří se všemu smějí a snaží se tvářit, jako že jsou nad věcí? Ta mladá žena s kočárkem, co se bezmyšlenkovitě prochází a ukusuje trubičku se skořicovou náplní? Chodí sem každý den? Každý večer ve středu? Jaké jsou jejich zaběhlé zvyklosti?

Zhruba ve stejnou dobu, kdy došlo k tomu hovoru, chodíval Cahill do Galerie, zastavoval ty, kdo procházeli kolem telefonního automatu, a ukazoval jim fotografii neznámého muže. Nepřipomíná jim někoho? Neznají kohokoliv, kdo by se mu podobal? Není možné, že ho tady už někdy viděli?

Mnohokrát ho za to sjeli divným pohledem nebo jen zavrtěli hlavou místo záporné odpovědi. Někteří lidé na tu fotku jen tak letmo pohlédli, řekli „Ne“, a hned zase běželi dál. Jiní si ji zevrubně prohlédli, než mu ji vrátili. Ale nikomu ten člověk nebyl povědomý.

Cahill čekal, ale nikomu se ten případ nedařilo objasnit, nikdo se nedoslechl nic nového, neobjevila se sebemenší nová stopa. Neměli otisky prstu, žádného svědka, neznali motiv. Neměli vůbec nic.

A to ho štvalo. Nikomu by nemělo projít to, že spáchá vraždu. Ale stávalo se to a Cahill to bral jako urážku. V hloubi duše ho to sžíralo, v té části svého já, která byla policistou.

Zastavil mladíka, kterému mohlo být něco přes dvacet; byla do něj zavěšená slečna s ústy namalovanými černou rtěnkou; lepila se na něj jako okenní těsnění. Oba se zatvářili znechuceně, ale přesto si tu fotku prohlédli. „No, já nevím,“ řekl mladík, a tak trochu se zamračil. „Někoho mi připomíná, ale nemůžu si ho zařadit, víte?“

Cahill se snažil udržet své chování i hlas v mezích normálu. Když to bylo zapotřebí, uměl být pes, ale dnes večer se snažil působit vlídně, aby ti, kdo by mu případně mohli něco říct, měli pocit, že se mu můžou svěřit s čímkoliv. „Mohl by to být někdo, koho jste tu už někdy viděl?“

„To ne. Počkat, už vím! Vypadá jako můj bankéř!“

„Váš bankéř?“

„Jo – pan Brepta!“

Odcházel od něj s bujarým smíchem. „Vtipné,“ bručel si Cahill pod vousy a raději se otočil na druhou stranu, aby tomu chytrákovi něco neřekl. Mohl jen doufat, že u toho Cahill nebude, až příště bude provádět něco, co se nedělá – vypadal jako typ, jemuž se to občas stává.

Cahill se vyptával kolemjdoucích tak dlouho, dokud se neozvalo hlášení, že se nákupní středisko zavírá. Tohle nejspíš byla další slepá ulička, ale když sem bude chodit vytrvale dál a ukazovat tu fotku, možná si někdo něco vybaví, dřív nebo později.

Když dorazil domů, nikde se nesvítilo. Chvilí jen tak seděl v autě na příjezdové cestě a hleděl do oken. „Sakra,“ zamumlal. Dřív mu nevadilo vracet se do tmavého domu, ale teď měl chuť do něčeho praštit, protože takhle se mu to ani trochu nelíbilo. Za těch pár týdnů si už tak zvykl mít tady Sáru, že když tu teď nebyla, cítil se téměř tak zle, jako když se rozešel se Shannon.

Svým způsobem to bylo ještě horší. Po Shannon se mu nestýskalo. Když zjistil, že ho podvádí, zabilo to v něm všechny city k ní a zůstala jen zlost. Kdežto Sára mu

chyběla; byla to stálá, nepolevující bolest. Při práci na ni dokázal zapomenout, ale i tak ho neustále pronásledovalo vědomí, že tu nebude, až se vrátí domů.

Konečně vystoupil z dodávky a vešel do domu. Rozsvítil, zapnul si televizi, nalil si skleničku. Dělal to tak běžně, ale najednou to nestačilo. Prázdnota domu v něm vyvolávala vztek.

Sára s ním strávila sobotní noc, vášnivou a plnou sexu tak náruživého, až měl pocit, že se mu snad rozskočí hlava. Nemohl se jí nabažit, a to ho děsilo. Byla tak otevřeně a upřímně smyslná, dávala mu ze sebe všechno a jeho tělo v ní probouzelo stejnou radost, jakou její vyvolávalo v něm. Někdy ho až naplňovalo hrůzou to, jak dokonale se k sobě hodí v posteli i mimo ni.

Když mu něco připadalo perfektní, pojal hned podezření, a to, jak se se Sárou doplňovali, se nedalo nazvat jiným slovem než dokonalost. I když se o něčem dohadovali, věděl, že se ji nesnaží zastrašovat – vlastně si nebyl tak docela jistý tím, zda by se vůbec dala zastrašit. A to bylo perfektní. Nemusel s ní jednat v rukavičkách. Sex mezi nimi byl vášnivý a bezuzdný: Taky dokonalé. Jeden druhého dovedli rozesmát... Možná to bylo tím, že pocházela z vojenské rodiny, ale zdálo se, že se k němu dokázala *přiblížit* tak, jak se to až dosud žádné ženě nepodařilo.

Perfektní ovšem nebylo, že tu s ním není.

Příčilo se mu pomyšlení, že bydlí v tom zatraceném domku u těch lidí. Jen stěží se mu dařilo ovládnout vztek, který při tom cítil. Stavěl se k její kariéře rozumně, choval se setsakra ohleduplně a citlivě. Když mu řekla, že vzala tu práci a bude bydlet jinde, měl zařvat: „Tak to tedy ne! Jen přes mou mrtvolu!“ Přesně to měl chuť jí říct. Chovat se rozumně byla příšerná otrava.

A nejvíc ze všeho ho štvalo, že neměl právo se s ní o čemkoliv přít.

Byli milenci, nic víc. Nikdy nevyslovil víc než nic neříkající poznámku ve smyslu: „Uvidíme, jak se to bude vyvíjet.“ K ničemu se nezavázal a nechtěl po ní žádné sliby, i když považoval za samozřejmé to, že se nebudou scházet s nikým jiným. Teď ho všechna ta nezávaznost pořádně štvála. Měl jí už dávno něco naznačit a nevěděl, jestli to mělo smysl teď. Už se dohodla na podmínkách a podepsala smlouvu. Jak znal Sáru, ani za nic by neodvolala cokoli, co už slíbila – a už vůbec ne jen kvůli tomu, aby mohla bydlet u svého milence.

A to ho taky pořádně hryzalo. Nechtěl pro ni být jen tak něčím. Chtěl být středem jejího vesmíru.

Bylo velmi snadné se s ní sžít, ale vždycky si byl vědom toho, že má ocelově pevné zásady. Patřilo to k věcem, které ho k ní tolik přitahovaly. Když řekla, že něco udělá, tak to buď splnila, nebo udělala všechno, co bylo v lidských silách, aby svému slovu dostála. Až se provdá, její manžel se nebude muset nikdy bát toho, že mu zahýbá. Možná ho nakopne a rozvede se s ním, ale nikdy ho nebude podvádět – a jen naprostý blázen by podváděl ji.

Ty dva týdny náruživého a nezávazného sexu byly úžasné, ale byl bláhový, pokud si myslel, že si ji tím udrží. Ani na chvíli se nepřestala soustředit na svou práci pro rodinu soudce Robertse či na hledání nového místa. Jednoduše předpokládal, že nebude spěchat s hledáním nové práce, aby pro sebe měli víc času.

Ale jaký je v tom vlastně rozdíl? Závěr by byl beztak stejný. Ať už tu s ním byla dva týdny nebo dva měsíce, hledala si novou práci. Nejspíš mohl být vděčný za to, že ji našla tak brzy, protože kdyby hledala déle, mohla by skončit až někde v Atlantě nebo ještě dál, a to už by byla pořádná otrava.

Věděl, že jestli ji tu chce udržet, bude pro to muset něco udělat. Jenže se dalo udělat jen jediné, vyslovit se – nabídnout jí sňatek. Jenže už jen při pomyslení, že by se

měl znovu oženit, mu vyskočil po celém těle studený pot. Možná by mohli být dlouho zasnoubeni.

Ne, to by okamžitě prohlédla. Pokud by ovšem vůbec svolila. Měla velké plány, toužila procestovat celý svět, a usilovně se snažila toho cíle dosáhnout. Opravdu to chtěla uskutečnit, podřídila tomu cíli celý svůj život, zůstávala volná a nespoutaná závazky. Nevěděl, jak by se s jejími plány dalo skloubit manželství, pokud by to vůbec bylo možné. Neměl tušení, zda by byla ochotná se vdát předtím, než svůj plán zrealizuje, nebo by trvala na tom, že chce počkat, a udělat to až potom.

Neřekla mu, že ho miluje, ale věděl, že to měla už mnohokrát na jazyku. K čertu, určitě ho miluje. Jenže on s tím neudělal vůbec nic, nepokusil se jejich vztah upevnit či zlegalizovat. Nechal to vesele být, s tím, že „se uvidí“, a projel to. Na plné čáře.

Sára nepatřila k těm, které je možné brát na lehkou váhu či dokonce brát je za samozřejmost. Nedomníval se, že by se dopustil až takového zločinu, ale ani jí nedal najevo, jak důležitou se pro něj stala.

Mohl nechat věci tak, jak byly; trávili spolu víkendy, tak jako spousta dalších dvojic. Mohli si telefonovat a někdy jim dokonce vyšla volná chvíle, aby spolu zašli na oběd.

Jenže to nestačilo. Chtěl s ní trávit každou noc. Chtěl, aby spolu seděli u stolu a u jídla si povídali o tom, co celý den dělali. Chtěl se s ní dělit o ranní výtisk novin, svádět bitvy o to, kdo bude číst jako první oddíl s titulní stránkou. Toužil po tom, aby spolu mohli svádět zápasy ve volném stylu; Sára sice zdaleka nepatřila do jeho váhové kategorie, ale ten nedostatek téměř vyrovnala svou mrštností. A ať už se spolu utkali v karate, kickboxu či jeho oblíbené disciplíně, zápasení nahých těl, na konci toho tělocviku vždycky následoval úžasný, náruživý sex. Pokaždé, když začal sám s posilováním, si na to okamžitě vzpomněl a jeho

penis se ztopořil. Posilovna v suterénu byla prosycená její vůní, pachem sexu, vzpomínkami na to, co a jak často tam spolu dělali.

Sakra, dokonce ke stolu v kuchyni se pojily lechtivé vzpomínky.

Chyběla mu.

Rychle zkontroloval, kolik je hodin, zamířil k telefonu a vytočil její číslo.

„Ahoj,“ řekl, když se ohlásila.

„No ahoj,“ odpověděla. Poznal po hlase, že se usmívá.

„Neprobudil jsem tě?“ Sára nebyla žádná sova; často brzy vstávala, takže obvykle chodila spát kolem desáté, někdy i v devět.

„Ne. Jsem v posteli, ale čtu si.“

„Co máš na sobě?“

Zasmála se. „Má to být jeden z těch hovorů se vzrušeným dechem?“

„Mohl by být.“

„Mám na sobě bavlněné pyžamo. Už jsi ho viděl.“

„Vážně?“ Nevzpomínal si, že by si na sebe brala do postele cokoliv.

„Když jsme se setkali poprvé. Možná si ještě vzpomínáš. Seděla jsem na schodech, v domě nešla elektřina a na podlaze se váleli dva zloději.“

„Jo, mlhavě si to vybavuju. Myslel jsem si tenkrát, že soudci v noci zahříváš postel.“

„Cože?“ znělo to popuzeně.

„Mladá kočka, co bydlí se starým pánem; co jiného si o tom má polda myslet?“

„Třeba to, že je jeho osobní sluha, tak, jak říká.“

„Poldové jen tak ledasčemu nevěří. Ale jen co jsem s tebou pár minut mluvil, bylo mi to jasné.“

„Dobře, že ses o tom tenkrát přede mnou nezmínil.“

„Jsem inteligent. Chybíš mi, Sáro.“

Odmlčela se. „Ty mi taky chybíš. Ale nedá se s tím nic dělat.“

„Ne, teď ne. Ale přece jen bychom se nad tou situací mohli zamyslet a najít způsob, jak spolu trávit víc času. O víkendu si o tom promluvíme.“

„Sobotu s tebou strávit nemůžu. Lankfordovi pořádají večírek, takže musím být tady. Mám volno v neděli a v pondělí.“

Zaskřípal zuby. To znamenalo, že přijdou o celý den, protože v pondělí musel do práce. Ale aspoň se ráno probudí vedle ní. „Tak jo, uvidíme se v neděli – tedy, pokud nechceš přijet v sobotu večer po tom večírku.“

„Protáhne se do pozdních hodin. Hodně pozdních. Takže snad v neděli brzy ráno.“

„Nevadí. Klidně mě probud’.“

„Udělám to,“ řekla.

KAPITOLA 20

PŘÍJEZDOVOU CESTU lemovala auta a v celém velkém domě svítila snad všechna světla. Hosté proudili z jednoho pokoje do druhého, procházeli přes vnitřní dvůr a kolem bazénu. Marilyn měla objednanou svou oblíbenou firmu, která při večírcích v domě zajišťovala veškeré služby spojené s občerstvením, takže Sára všechno dohodla s její majitelkou, štihlou šedesátnicí Brendou Nelsonovou, která s naprostou jistotou řídila veškerý blázinec v zákulisí. Číšníci se proplétali mezi hosty s tácy naloženými pitím a předkrmy a venku u bazénu byl přichystán obrovský stůl, který se prohýbal pod tíhou všemožných lahůdek. U bazénu stál provizorní bar, druhý byl v domě.

Bylo nevyhnutelné, že občas někdo něco převrhl nebo vylil. Sára nenápadně procházela domem i přes dvůr a snažila se odhalovat podobné nehody a zařídit, aby se co nejdřív alespoň provizorně odstranily jejich následky. Zevrubný úklid se měl konat v pondělí ráno, kdy přijde úklidová služba a všechno pořádně vydrhne, ale rozlité pití a zbytky jídla na zemi se musely uklidit co nejdřív, aby někdo neuklouzl a nezranil se.

Brenda dohlížela na to, aby byl neustále dostatek talířů a sklenic, ale i tak měla Sára plné ruce práce s dalšími povinnostmi, k nimž například patřilo zajistit dost popelníků pro kuřáky, zásobu papírových ručníků s

monogramem ve všech koupelnách a dozor nad osobními věcmi všech hostů. A čas od času se vyskytla situace, která si rovněž vyžádala její zásah, jako v případě konfliktu mezi podnapilou dámou a jejím ne dost podnapilým nápadníkem, pátrání po ztracených klíčích od auta a pádu do bazénu jedné krásky, která se kolem něj nejistě potácela v lodičkách na vysokých podpatcích. Sára se ujistila, že neutrpěla zranění, a udělala vše proto, aby se dotýčná mohla usušit a dát se natolik do pořádku, že by se v případě zájmu mohla vrátit mezi ostatní hosty, převlečená do vhodných šatů. Naštěstí se to obešlo bez komplikací, protože šlo o dámu, která měla dobrosrdečnou povahu, normální velikost a dobře se bavila, takže ji ani nenapadlo předčasně odejít.

Merilyn byla snad úplně všude, sršela vtipem a na všechny se usmívala. Patřila k hostitelkám, které pořádání večírků přímo milují, a její radost se přenášela i na ostatní. Právě když kolem ní Sára procházela, bavila se Merilyn se dvěma muži – po pravdě řečeno s nimi flirtovala. Sára si v duchu povzdychla, když jí její zaměstnavatelka pokynula, aby se k nim připojila. Vypadalo to, jako by se s ní Merilyn hodlala chlubit. Nasadila profesionální úsměv a přistoupila blíž.

„Sáro, právě jsem zjistila, že oba tihle pánové se tě také pokusili získat po té strašné události, která se stala v domě soudce Robertse,“ řekla Merilyn. „Carl Barnes a Trevor Densmore. A tohle je Sára Stevensová, specialistka na organizaci výpomoci v domácnosti.“

„Těší mě,“ zašeptala s mírnou úklonou. S potřásáním rukou byla jako vždy opatrná; podat ruku bylo obvykle výsadou ženy, ale nikoliv ženy ve služebném postavení.

Podanou ruku vždy přijala, ale sama v tomto směru iniciativu nevyvíjela.

Trevor Densmore byl vysoký, štíhlý muž s šedivějícími vlasy a plachým úsměvem; dokonce se zarděl, když se na

něj pousmála. Zato Carl Barnes, světlavý muž s ostrými rysy a chladným pohledem, si ji prohlížel s jistou mírou podezřívavosti, jako by v duchu přemítal, zda už Sonny Lankford pod rouškou noci našel cestu do jejího domku v zahradě. Sára obě jména znala; Trevor Densmore byl mužem, který jí už zaměstnání nabídl dvakrát. Nabídka Carla Barnese byla tak závratná, že si nebyla tak docela jistá tím, co všechno by od ní žádal kromě vedení domácnosti. Možná měl za to, že si ji tím zajistí pro sebe na úkor ostatních, ale místo toho v ní vzbudil podezření.

„Rád vás poznávám,“ řekl pan Densmore hlasem právě tak plachým a tichým, jako byl jeho úsměv. Znovu se začervenal a zadíval se na špičky svých střevíců.

„Být vámi, Marilyn, dám si na Sonnyho pozor,“ prohlásil Carl Barnes hlasem, který zněl až příliš hlasitě. „Když má mužský nablízku mladou holku s tímhle vzhledem, můžou ho napadat všelijaké věci.“

Což ovšem neznamená, že by na ně ona přistoupila, pomyslela si v duchu Sára. Navenek však nedala nic najevo. Nedovolila by si jakkoliv zareagovat, ale když viděla, že se Marilyn tváří zděšeně a není schopná slova, odvětila tiše: „Džentlmenů se to netýká.“ Ať si to ten člověk přebere po svém.

Pan Barnes se začervenal a jeho chladné oči na ni hněvivě pohlédly. Marilyn se už vzpamatovala natolik, aby ho laškovně pleskla po rameni. „Carle, jestli chcete nejapně žertovat, jděte s tím za někým jiným. Nepředstavila jsem vám Sárě proto, abyste ji hned mohl urážet, a taky Sonnyho a mě.“ Řekla to dostatečně pevným hlasem, aby si uvědomil, že tu výtku myslí vážně.

„Jen jsem žertoval,“ zamumlal, čímž dal najevo, že se uchýlil ke klasické pasivně agresivní taktice.

„Tím jsem si jistá.“ Tentokrát ho poplácala po rameni přátelštěji. „Pojďte, najdeme Georgii, chci jí něco povědět.“ Odváděla ho pryč pod záminkou, že hledá jeho manželku.

Sára se tomu v duchu musela smát. Myslel si, že někdo ocení jeho jiskřivý humor, ale Marilyn mu místo toho dala jasně najevo, že jeho místo je po boku jeho ženy.

„Promiňte mu to,“ řekl pan Densmore. „Carl má někdy obhroublé poznámky, když toho moc vypije.“

„Nic se nestalo, nejsem urážlivá,“ odpověděla Sára zdvořile, vědomá si toho, že je to pustá lež. „Ráda jsem vás poznala, pane Densmore. Vzpomínám si na vaše dopisy. Vaše nabídka byla velmi šlechetná.“

„Děkuji vám.“ Znovu se plaše usmál. „Nebyl jsem si jistý, zda mohu... Totiž... nevěděl jsem, jak bych vás měl kontaktovat. Doufám, že vám to nevadilo.“

Proč by jí vadila nabídka k práci? „Byla jsem polichocená.“ Rozhlédla se. „Omluvte mě, pane Densmore, ale musím se vrátit ke svým povinnostem.“

„Ano, chápu. Také jsem vás rád poznal, slečno Stevensová.“

Byla ráda, že mu může uniknout a vrátit se do známého teritoria. Ale rozhodně si dá příště pozor, aby se vyhnula Carlu Barnesovi.

Okouzila ho. Byl zvědavý, co si oblékne, zda bude mít na sobě kalhoty a nějakou ženskou obdobu smokingu, i když večírek u Lankfordů nebyl formální příležitostí. Zvolila si velmi elegantní dlouhou úzkou černou sukni, bílou halenku šitou na míru a krátkou černou přiléhavou vestu. Byl to strohý úbor, působil téměř vojensky. Husté tmavé vlasy si stáhla do úhledného uzlu a v uších měla zlaté kroužky. Přívěsek na krku neměla.

Nejdřív se ho to dotklo a připadal si uražený, ale vzápětí si uvědomil, že by se to nehodilo k jejím pracovním povinnostem. Jak že ji nazvala tahle Lankfordová? Ano, už si vzpomněl – specialistka na organizaci výpomoci v

domácnosti. V téhle funkci nemohla nosit šperk s dýmanty a rubíny. Bude ho nosit, až budou sami.

I když možná vybral až příliš skromný dar. Vedle toho monstrózně velkého prstenu s diamantem, co měla navléknutý na prstě Marilyn Lankfordová, působil ten přívěsek úplně nicotně. Nebyl zvyklý kupovat šperky, takže se možná zmýlil. Jak ponižující bylo pomyšlení, že Sára ten přívěsek nenosí ne proto, že to není vhodné, ale protože je ubohý!

Ba ne, nic takového si určitě nemyslela. Byla po všech stránkách dáma. Jak si poradila s tím otravným a neotesaným Carlem Barnesem. Jediným mrknutím oka nedala najevo, co si o něm myslím, a odbyla to jen způsobnou poznámkou o „džentlmenovi“, jímž Barnes zjevně není. Byl na ni moc pyšný.

Pozoroval ji celý večer. Chovala se tak nevtíravě a diskrétně, věnovala pečlivou pozornost nejruznějším detailům. Veškeré zádrhele řešila okamžitě, zručně a bez zbytečných rozpaků. Její píle a oddanost zaměstnavateli byla hřejivě vzácná v době, kdy se většina pracovníků v oblasti služeb chová, jako by byla pomoc zákazníkům něčím nepatřičným.

Mohla Marilyn Lankfordová dostatečně ocenit, jakou čest jí Sára prokazuje už jen tím, že tady je? Ovšemže ne. Marilyn neměla zdání, jaký má v domě klenot, ani jak krátce ho bude mít.

Ta situace byla ještě méně snesitelná, než předpokládal. Jeho Sára nemohla být vystavována nejapným poznámkám jako ta, kterou pronesl Carl Barnes. Až bude v jeho domě, nic takového jí už nebude hrozit. Ochrání ji před světem. Všechno mělo být už brzy napraveno k jeho spokojenosti. Už jen několik drobných příprav a pak nastane čas, kdy si Sárku přivede domů.

Večírek skončil kolem půl druhé, což nebylo až tak pozdě. Všichni tihle lidé byli zvyklí pracovat a většina z nich chodila v neděli ráno do kostela. Nemohli proto dlouho vyspávat.

Merilyn vypadala stejně svěží, jako když večírek začínal; zelené oči jí jiskřily. „Tomu říkám úspěch!“ zvolala při pohledu na značně zdemolovaný obývací pokoj velikosti tanečního sálu. Nic v něm nebylo zničené, ale nic také nezůstalo na svém místě. „Nikdo se nepozvracel, nikdo nezaložil požár a nikdo se neporval. Takže to podle mého názoru dopadlo báječně!“

Sonny pohlédl na manželku unaveně, ale s vlídnou shovívavostí. Byl to podsaditý muž s tmavými prošedivělými vlasy a vějířky přívětivých vrásek kolem očí. „Můžeš mi to povědět cestou nahoru,“ řekl a vyzval ji pokynem paže, aby ho následovala ke schodišti. „Jsem uondaný. Pojd'me spát.“

„Ale ještě je tu...“

„Není tu nic, co bychom s Brendou samy nezvládly,“ ujistila ji Sára s úsměvem. „Až budu odcházet, zamknu dům a nastavím alarm.“

Merilyn se přícilo jít do postele, dokud byl ještě někdo vzhůru; obávala se, že by jí mohlo něco uniknout, i když se jednalo jen o umývání a odvezení spousty použitého nádobí. „Ale...“

„Žádné ale,“ prohlásil Sonny rázně. „Není tady nic, co by nemohlo počkat do rána.“

Poslechla jej a vykročila poslušně ke schodišti; tvářila se jako dítě, které někdo násilím odvádí z hřiště. Sára popřála oběma dobrou noc a připojila se v kuchyni k Brendě a jejím pomocníkům.

Vše probíhalo hladce, protože Brenda zařídila, aby někdo umýval nádobí průběžně od začátku večírků. Zbývalo umýt poslední várku použitých talířů a sklenic, a

několik zaměstnanců už mezitím balilo do krabic čisté nádoby a skládalo hromadu ubrusů.

Sára se vydala na obhlídku domu; tu narovнала převrhnutý květináč, tam zvedla lžici, která komusi spadla, posbírala ze země pár ručníků a taky – á já – něčí spodní prádlo. Buď patřilo někomu velmi zapomnětlivému, nebo se v koupelně cosi odehrálo.

Vyhodila ručníky i prádlo do koše, vynesla odpadky, ve všech místnostech rozprášila osvěžovač vzduchu a urovnala polštáře na pohovkách a křeslech. Brenda jí přišla oznámit, že je vše naložené do aut a všichni odjíždějí. Sára je vyprovodila a ještě jednou obešla dům, aby zkontrolovala okna a dveře. Nakonec krátce po třetí hodině nastavila alarm, vyšla do dvora, zamkla za sebou dveře a prošla kolem bazénu k pěšince, vedoucí k jejímu domku.

Byla unavená a celá rozbolavělá, ale na spánek neměla ani pomyšlení. Dala si krátkou sprchu; za normálních okolností by ji teplá voda uklidnila, ale tentokrát si nepřipadala o nic ospalejší než prve. Chvilí pomýšlela na to, že se pustí do čtení, ale Cahill jí řekl, aby za ním přijela, až večírek skončí, ať už to bude v kteroukoliv noční hodinu.

Měla teď volno až do úterý. Byla osprchovaná a ani trochu ospalá, a jeden nahý muž, do něhož byla čirou náhodou blázen, na ni čekal nedaleko odtud.

„Rozhodování, rozhodování,“ pomyslela si. Jistě. Jako by o tom mohla mít pochybnosti. Zvedla sluchátko. Měla klíč, ale jen blázen by vešel neohlášený do domu spícího muže, který má v nočním stolku nabitý revolver.

„Cahill.“

Věděla, že ho probudila, ale jeho hlas zněl chladně a vyrovnaně; všichni detektivové jsou vycvičení být ve střehu čtyřicet hodin denně a určitě se mu stalo nespočetněkrát, že mu někdo volal uprostřed noci.

„Večírek skončil. Jedu za tebou.“

„Budu čekat.“

S pobrukováním rychle popadla tašku, do které si předem sbalila pár kousků oblečení, kosmetické a toaletní potřeby a k tomu dvě knížky. I když se nedalo čekat, že bude mít u Cahilla moc času na čtení, ale stát se to mohlo. Zamkla domek, naskočila do auta a za dvacet minut zastavila u jeho domu. V kuchyni se svítilo.

Vyběhla po schodech k zadnímu vchodu. Dveře se otevřely dřív, než k nim došla. Stál v nich Cahill, na pozadí světla za ním se rýsovala jeho vysoká postava se širokými rameny. Na sobě měl jen sexy boxerky, které si natáhl jen proto, že jí šel otevřít.

„Nazdárek,“ zamručel na pozdrav a Sára rychle odložila tašku a kabelku a vrhla se mu do náručí. Zvedl ji ze země, Sára se k němu přitiskla a sevřela ho stehny. Jejich ústa splynula v náruživém polibku.

„Tohle jsi moc dobře nenaplánovala,“ řekl, když se jejich rty po chvíli rozpojily.

„Ne?“ Tak trochu se odtáhla a zamračila se na něj. „Co jsem udělala špatně?“

„Za prvé, máš na sobě džíny.“ Znovu ji políbil, nohou odstrčil tašku, zavřel dveře a poslepu zápolil s klíčem. „Kdybys to lépe promyslela, vzala by sis sukni a žádné spodní prádlo.“

„To zní, jako že už se nemůžeš dočkat.“

Popadl ji za boky, přitiskl ji ke svému ztopořenému údu a chodbou si ji odnesl do ložnice. „Kdybys myslela jako já, už jsem se v tobě mohl hřát.“

„Máš pravdu, byla to ode mě neuvěřitelná hloupost. Ale za chvíli si to můžeme vynahradiť.“

Hodil ji na postel a rychle z ní začal stahovat džíny Sára zadržela dech; cítila, jak se v ní rozlévá povědomý žár.

„Tak co? Máš nějaké nové nápady?“

„Mám jich spoustu.“

„Jsou v tomhle státě legální?“

„Kdepak.“

„Jsem v šoku,“ opáčila. „Přisahal jsi věrnost zdejším zákonům.“

„Pak mě můžeš třeba zatknout.“ Přetáhl jí přes hlavu bavlněnou halenku. Protože pod ní neměla prádlo, zůstala nahá. Co se týkalo svlékání, lámal pokaždé světový rekord.

„Chceš říct, že tě můžu i já spoutat?“

„Vidím, že máš taky ráda zpestření, co?“ Stáhl si boxerky, položil si ji na kraj postele a rukama jí rozevřel stehna. Se zatajeným dechem vnímala, jak do ní pozvolna proniká. Prohnula se v bocích a lačně ho vtáhla do svého lůna.

Světlo v chodbě ještě svítilo. Zvýrazňovalo jeho siluetu, když se k ní skláněl a širokými rameny bránil v přístupu světla. Mlčky se soustředili na rytmus a své vnitřní pocity, žár a pot, jeho plnost v ní a pocit sevřenosti, který cítil on. Navlhčeným palcem jí jemně dráždil poštěváček a Sářino tělo se celé napjalo a dychtivě se k němu tisklo. Dával jí přesně to, co chtěla, drtil ji svou tíhou, rukama podloženýma pod její boky ji k sobě přirážel s každým dalším hlubokým vniknutím. Když vyvrcholila, zaťala nehty do svalů na jeho zádech. Poprvé to přišlo vždycky rychle; první spojení bylo prudké, intenzivní. Dosáhl vrcholu hned po ní, a když leželi přitisknutí k sobě a opadávalo z nich napětí, cítila, jak k ní přichází spánek v spokojenosti tak hluboké, že zasahovala každou molekulu jejího těla. Patřila sem, k němu. Ačkoliv na místě nezáleželo – mohlo to být kdekoliv, pokud tam byla s Cahillem.

KAPITOLA 21

SÁRU PROBUDILA VŮŇ čerstvě uvařené kávy. Protáhla se a zívla. V domku na zahradě se nikdy moc nevyspala, zato u Cahilla spala vždycky jako dudek. Tedy když už se ke spánku dostala...

Chyběl jí, po stránce tělesné i duševní. Nešlo jen o sex, i když sex s ním nebyl jen tak ledajaký; byl náruživý, nanejvýš vzrušující. Ale kromě toho se jí stýskalo po jeho fyzické přítomnosti vedle sebe v posteli, po jeho hřejivé blízkosti, která ji uklidňovala. Když byla s ním, spala většinou s hlavou položenou na jeho rameni nebo opřená o jeho záda. Když se ona nedotýkala jeho, dotýkal se on jí; dávali si podvědomě signál o tom, že nejsou sami.

Vešel do ložnice oblečený jen v džínách a přinesl jí šálek kávy. Posadila se a odhrnula si vlasy z obličeje. „Jestli to je pro mě, budu až do smrti tvá sexuální otrokyně.“

„Je to pro tebe, takže si nejspíš rovnou promluvíme o podmínkách tvých služeb.“ Podal jí šálek a Sára se z něj napila; byla tak výborná, že rozkošnický přivřela oči. Posadil se vedle ní a Sára upila další doušek.

„Tak za prvé, za dobré chování nebudu propuštěná na svobodu.“

„To rozhodně ne,“ souhlasil a pohladil ji po ruce. „Ačkoliv bys možná mohla dostat... jistá privilegia za věrné služby.“

„Kdy začínám?“ zašeptala a přejela prstem vybouleninu na jeho kalhotách.

Koutky úst mu zacukaly údivem nad její troufalostí. „Myslím, že už jsi začala. A jestli toho nenecháš a nevylezeš hned z postele, vystydne ti snídane.“

„Máš už připravenou snídani? Výborně, mám hlad jako vlk.“ Vysoukala se ze změti zmuchlaných prostěradel a přikrývek a zamířila ke koupelně. „Co mi dáš?“

„Cereálie.“

„Ty neřáde! Ty jsou přece studené!“ zavolala za ním. Slyšela i přes dveře, jak se cestou zpátky do kuchyně zlomyslně směje.

Ze zrcadla v koupelně na ni hleděl obličej ženy, která jako by ani nepracovala dlouho do noci a nechybělo jí hodně do doporučených osmi hodin spánku. Vlasy měla rozčuchané a víčka tak trochu nateklá, ale přesto vypadala odpočatá... rozzářená. Tohle s ní dělal sex s Cahillem, pomyslela si s úsměvem, když si kartáčovala vlasy.

Opláchla si obličej, vyčistila zuby a oblékla se. V džínách, tričku a bosá si odnesla svůj hrnek kávy do kuchyně.

K snídani skutečně připravil cereálie, ale na dalším talířku byly také přichystány čerstvé rozkrájené broskve a vedle její misky stál kelímek s vanilkovým jogurtem. Cahill připravil totéž pro sebe, ale v dvojnásobné dávce. „Mňam,“ řekla a usedla ke stolu. „Ale je pozdě, nemusel jsi na mě čekat se snídání. Musíš být ještě hladovější než já.“

„Asi tak v osm jsem si dal kousek pečiva.“

„V kolik jsi vstával?“

„Bylo už skoro sedm. Šel jsem si zaběhat a cestou jsem si koupil jídlo a noviny. Přečetl jsem je a pak jsem jen tak chytal lelky.“

„Chudáčku.“ Popadla lžici a pustila se do jídla. „Co ještě jsi dělal?“

„Pořád jsi se nechtěla probudit, tak jsem se s tebou pomiloval ve spánku.“

„To jsi neudělal.“

„Ba jo.“

„Ba ne. Usnul jsi a jen se ti o tom zdálo. Kdy ses probudil?“

„O půl desáté.“ Napíchl na vidličku kousek broskve a strčil si ho do úst. „Byl jsem unavený. V noci mi někdo přetrhl spaní.“

„Jak se cítíš teď?“

„Jen vyběhnout.“

„Tak to je dobře, protože já se cítím báječně. Až mi sedne snídaně, myslím, že se půjdu taky proběhnout. Máš chuť se ke mně připojit?“

„Mám chuť na spoustu věcí,“ ujistil ji s pohledem upřeným na její ňadra. „Ale myslím, že trochu běhání ještě zvládnou.“

Sára na něj vrhla přes stůl uznalý pohled. Řekl jí, že začal hodně sportovat, když se rozešel s manželkou; tělocvik mu pomáhal od stresu. Byl prý už předtím v dobré formě, ale neměl takovou kondici jako teď. Svaly měl jako ze železa. Byl vysoký a statný a cvičením se jeho postava nádherně zpevnila a zformovala.

Vstal, posbíral nádobí a odnesl je do dřezu. Sára si podepřela bradu a s úsměvem za ním hleděla. „Tvá bývalá manželka musí být ta nejhoupější ženská, co chodí po téhle planetě.“

Udiveně na ni pohlédl a pokrčil rameny. „Přidej k tomu proradná a pomstychtivá. Proč sis na ni vzpomněla?“

„Protože jsi tak vzorný, čistotný, pečlivý a inteligentní...“

„Pokračuj,“ vyzval ji.

„Máš smysl pro humor, jsi pohledný, sexy...“

„A tvůj.“

Zarazila se; žaludek se jí zhoupl. „Vážně?“ zašeptala.

Uložil mléko do lednice a trpce se na ni usmál. „Ba jo.“

Nabrala zhluboka dech. „Páni.“

„Taky bych to tak řekl.“ Dolil oběma kávu a posadil se. „Takže si o tom budeme muset promluvit. Chci víc, než máme teď. Jestli jsi na tom stejně, musíme vymyslet, co s tím.“

Přikývla.

„Sáro. Chtěl bych to slyšet.“

„Chci víc.“ Na nic jiného se nezmohla. Nemohla uvěřit, že se to všechno děje, tak rychle, u stolu se snídání v tohle slunečné nedělní ráno.

„Tak jo. Tví současní zaměstnavatelé vyžadují, abys bydlela u nich. Moje pracovní doba je teď o něco delší než obvykle. Jestli se opravdu můžeme vídat jen o víkendech, co se dá dělat, ale... Kdy ti večer končí služba?“

„Až jdou všichni spát nebo mi řeknou, že už mě nebudou potřebovat. Zatím mi vždycky dali volno hned po večeři. Myslím, že večery tráví rádi sami, pokud zrovna nepořádají nějakou společenskou akci.“

„Máš dovoleno pozvat si návštěvu? Bože, to zní jako ve viktoriánské Anglii.“

Zasmála se. „Ovšemže si ve svém volnu můžu pozvat návštěvu. Ale asi bych byla tak trochu nesvá, kdybys tam spal...“

Odbyl to mávnutím ruky. „Sex je vedlejší. Tedy, svým způsobem. Jde mi o to, že bych se s tebou chtěl vídat mnohem častěji, než tomu je od té doby, co jsi tam nastoupila. Dohání mě k šílenství, že tě tak málo vidím. Zkusme to nějak vyřešit, a někdy později taky probereme tu tvou cestu kolem světa. Nechci od tebe, aby ses jí vzdala, protože vím, že si opravdu přeješ ji uskutečnit. Ale budu skučet.“

Skutečně si přála celý rok cestovat, ale také chtěla Cahilla. „Jsem rozumná ženská,“ řekla. „Umím dělat kompromisy.“ Až dosud jí záleželo na tom, aby si udržela svobodu a nezávislost, protože nepoznala nikoho, kdo by pro ni znamenal tolik, aby se kvůli němu vzdala svých plánů. Jenže Cahill tak důležitý byl. Trochu by určitě cestovat chtěla, ale být od něj odloučená celý rok? To ne. To nebyla ochotná udělat.

Odkašlal si. „Pravděpodobně se... ehm... vezmeme.“

„Myslíš?“ řekla a rozesmála se. Nemohla si pomoci. Byl tak neromantický, že by mu v den svatého Valentýna měli dávat všude mimořádnou slevu.

Popadl ji a posadil si ji na klín. „Má to znamenat ano, nebo ne?“

„Nepoložil jsi mi otázku. Jen jsi konstatoval, že je to pravděpodobné.“

„A souhlasíš s tím, že je to pravděpodobné?“

Pobaveně si pomyslela, že tu otázku možná neuslyší. Bude ho muset zpracovat. Hodlala se ve svém životě vdát jen jednou, takže by tu otázku přece jen chtěla slyšet. „Souhlasím.“ Usmála se na něj a políbila ho na tvář. „Až o tom budeš mít konkrétnější představu, ještě si o tom promluvíme.“

Zasténal a opřel si hlavu o její rameno. „Budeš mě napínat na skřípec, co?“

„Jistě, miláčku. Od toho jsou na světě ženy.“

Nevěděl, kde Sára je. Když to v neděli ráno kontroloval, zjistil, že její auto někam zmizelo a že u Lankfordů není. Při sobotním večírku se mu podařilo vyzvědět od Marilyn, že Sára bude mít o víkendech volno, ale pokud budou v domě pořádat nějakou akci, vezme si náhradní volno v některý jiný den. Po tomhle večírku měla volno až do úterního rána.

Vstal za svítání a puzen jakousi monstrózní silou jel zkontrolovat, zda je v domě – z ulice se dalo snadno dohlédnout na místo, kde obvykle parkovala. Jenže musela odjet ještě v noci, protože její auto tam nestálo.

Měla snad nablízku nějaké příbuzné? Nejraději by se nakopl za to, že se na to nezeptal. Samozřejmě ani nemuseli bydlet blízko, mohla za nimi odcestovat prvním ranním letadlem.

Na chvíli mu hlavou bleskla znepokojující myšlenka, že by mohla mít nějakého přítele, ale vzápětí ji zavrhl. To ne, Sára byla na úrovni, určitě netrávila víkend s nějakým místním tulpasem. Pokaždé, když ji sledoval, chodila po obchodech nebo trénovala, ale nikdy se nesetkala s žádným mužem. Potíž byla v tom, že ji občas na dlouhou dobu ztrácel z dohledu, takže si nebyl jistý, zda přece jen nemá nějakou známost. Nejpravděpodobnější bylo to, že jela navštívit rodinu nebo přátele, ale rád by věděl přesně *kam*; přičilo se mu nevědět, kde je.

Například potom, co se postaral o Robertse, raději nevyšel z domu a nešel se podívat na ten rozruch. Věděl, že policisté sběh přihlížejících běžně natáčejí, protože zločinci často neodolají pokušení a jdou se podívat na to, jak všichni vyvádějí. Projel kolem domu až na druhý den ráno, když už byla příjezdová cesta zatarasená a dům zapečetěný žlutou páskou. Neměl ponětí, kam Sára zmizela. Byla u přátel, nebo v hotelu? U několika hotelů, které objel, její auto neviděl, a protože začalo pršet, a on nerad jezdil v dešti, vrátil se domů.

Po pohřbu se do domu vrátila. Zůstávala tam téměř celé dny, takže se uklidnil a přestal ji tak často kontrolovat. Podle všeho připravovala dům k prodeji a balila věci pro rodinu. Jenže pak jednou v noci zjistil, že tam není, protože se v domě nesvítilo. Kam asi odjela?

Nevýhodou bylo, že nikde poblíž domu nenašel místo, kde by mohl parkovat a pohlídat si ji. Jakmile v ulici

zastavilo jakékoliv neznámé auto, hned si toho někdo všiml. A taky nemohl neustále jezdit kolem; měl své pracovní povinnosti, schůzky, telefonáty. Veškeré pozorování prováděl osobně, nechtěl riskovat a pověřit tím cizího člověka, který by to na něj mohl prozradit. Takže se musel smířit s tím, že ji jednoduše nemůže sledovat neustále. Nelíbilo se mu to, ale byl rozumný a trpělivý, uměl čekat.

Nyní se spokojil s tím, že věděl, kdy se vrátí; až v úterý ráno.

V neděli večer provedl stejný postup. Odjel do Galerie tmavě modrým fordem, který si koupil teprve před měsícem; jaguár začínal být příliš nápadný. Ford byl tak obyčejný, že si v něm připadal takřka neviditelný. S jaguárem se samozřejmě nedal srovnat, ale pro daný účel se dokonale hodil. Zavolał do domu, ale nikdo to nevzal. Zkusil to ještě několikrát a pak to znechuceně vzdal.

V pondělí večer věděl, že Lankfordovi jsou doma, protože to nejdřív zkontroloval. Na příjezdové cestě nestálo žádné další auto. Zavolał, a Sonny ho pochopitelně ujistil, že ho rádi uvidí. Sonny si vždycky rád popovídal o byznysu, a když je někdo majitelem banky... nu ano, kdekdo ho rád viděl. Sonny byl moc hloupý na to, aby na jeho návštěvě viděl cokoli podivného, třeba to, že ho spíš nepozval k sobě. Tomu bláznovi to nejspíš ještě lichotilo.

Když ho Sonny vpustil do domu, měl revolver s tlumičem zastrčený za pásek kalhot vzadu, pod sako. Sonny se ani nenamáhal obléknout si sako, všiml si s pohrdáním. Měl na sobě pohodlné kalhoty, úpletovou košili a bačkory. Prokristapána. Naprosto bez úrovně.

„Kde je Marilyn?“ zeptal se ho ledabyle. Lidé mu říkali všechno možné, důvěřovali mu. Proč by také ne?

„Nahore. Přijde za chvíli. Říkal jste, že chcete mluvit s námi oběma?“

„Ano. Děkuji, že jste si na mě udělali čas. Nebudu vás dlouho zdržovat.“ Sonnymu ještě pořád nedocházela absurdnost toho konstatování.

„Nesmysl, rádi vás vidíme. Dáte si něco k pití? Máme tu všechno možné, řekněte si.“ Sonny ho odváděl do pracovny; díkybohu, že ho nechtěl vzít do toho příšerného pokoje s gargantuovským televizorem. Ve své pracovně měl také televizi, ale běžných rozměrů.

„Dal bych si sklenku vína.“ Neměl v úmyslu ji vypít, ale věděl, že Sonny bude klidnější, když bude předstírat, že přijímá jeho pohostinnost.

Chvíli si povídali, ale Marilyn pořád nešla. Začínalo mu to tak trochu dělat starosti. Nechtěl u nich trávit moc času; čím déle se tam zdrží, tím bylo pravděpodobnější, že si někdo všimne jeho auta nebo zazvoní telefon a Sonny nebo Marilyn řeknou: „*Nezlobte se, teď nemáme čas si povídat, přišel nás navštívit náš bankéř.*“ To by bylo rozkošné.

Pohlédl na hodinky a Sonny prohlásil: „Nevím, co Marilyn zdrželo. Půjdu se podívat...“

„Ne, neobtěžujte se,“ řekl a vstal. Jediným plynulým pohybem sáhl dozadu pro revolver, vytáhl jej a namířil na Sonnyho hlavu. Stál u něj tak blízko, že se Sonny mohl snadno ohnat a vyrazit mu jej z ruky – kdyby měl čas. Jenže reagoval pomalu. Škoda.

Klidně stiskl spoušť.

Kulka vnikla Sonnymu do hlavy těsně nad levým obočím a směřovala doprava, takže zasáhla obě mozkové hemisféry. Vždycky ho udivilo, jak malý a čistý otvor se objeví tam, kudy kulka vnikne, kdežto na druhé straně hlavy vznikne v lebce velká zející díra, jíž vylétne ven kus mozku. Úžasné.

Výstřel nezněl hlasitěji než zakašlání; nemohlo ho být slyšet ani ve vedlejší místnosti.

Otočil se, aby se vydal hledat Marilyn, a vtom ztuhl. Stála ve dveřích, obličej bez jediné kapky krve, oči vytržštěné. Zvedl revolver, ale utekla mu.

Neměl čas na ni vystřelit. Zasmušile se za ní rozběhl; nemohl si dovolit nechat ji utéct. Mohla by vyběhnout z domu a křičet, což by upoutalo něčí pozornost. Místo toho však vběhla do jiného pokoje a zabouchla za sebou dveře; slyšel cvaknutí zámku.

Potřásl pobaveně hlavou a střelil do klíčové dírky. Dveře se poslušně rozlétly. Marilyn se prudce otočila; držela sluchátko. Znovu potřásl hlavou. „Zlobivá holka,“ zamručel a stiskl spoušť.

Zhroutila se na koberec; oči se jí vypouklily nárazem kulky, která vnikla přesně doprostřed mezi ně. Přikročil k ní a vzal jí z ruky sluchátko bezdrátového telefonu. Chvilí poslouchal, ale ze sluchátka se nic neozývalo; buď ani nestačila zavolat na tísňovou linku 911, nebo byla příliš rozčilená a nedokázala se zamyslet. Klidně otřel sluchátko kapesníkem a položil ho zpátky na místo.

Merilynina bezvládná ruka jako by se k němu natahovala. Světle žlutý diamant se zatřpytil a v tu chvíli dostal geniální nápad. Když jí ten prsten stáhne, bude to vypadat jako loupežné přepadení. Ten prsten měl určitě nedozírnou cenu; nedávno zjišťoval ceny drahých kamenů a dozvěděl se, že jsou až neskutečně vysoké. Za tenhle prsten musel Sonny vyklopit tak čtvrt milionu dolarů.

Styděl se za to, že dal Sáře v porovnání s tím tak málo hodnotný důkaz své lásky. Tohle byl mimořádně vzácný drahokam a jeho odstín by se k ní nádherně hodil. Ovšem v jiném provedení, tenhle křiklavý tvar prstenu by se jí určitě nelíbil. Ale po čase, až policisté přestanou aktivně pátrat po prstenu s velkým žlutým diamantem, by mohl kámen vyjmout, odvézt ho k nějakému klenotníkovi dejme tomu do Atlanty a nechat ho zasadit do nádherného šperku. Ano, živě si dokázal představit, jak by byl krásný.

Sklonil se a začal prsten stahovat z Marilynina prstu. Šlo to jen ztuha, nejspíš se jí zaoblily prstíky od dobrého a pohodlného života. Brzy by si ho musela dát zvětšit, takže jí vlastně ušetřil práci.

Spokojený sám se sebou se opatrně vydal po vlastních stopách a otřel všechna místa, kterých se mohl dotknout. Vyšel ven předním vchodem, otřel kliku a zvonek, s úsměvem nasedl do auta a odjel.

Mělo to moc hezký průběh.

KAPITOLA 22

KDYŽ CAHILL v pondělí ráno odjel do práce, Sára si zacvičila, objednala se na odpoledne na manikúru a pedikúru a pak strávila několik blažených hodin nicneděláním. Po návštěvě salonu, kde jí upravili nehty, jela nakoupit a uvařila k večeři špagety. Cahill právě dojídal třetí krajíc chleba s tlustou vrstvou másla a česneku, když zazvonil telefon. Prohlédl si na displeji číslo a vzdychl.

„Ano, Cahill.“ Chvilí poslouchal a pak řekl. „Hned tam jedu.“

S povzdychem vstal od stolu. Ještě měl na sobě pracovní oblečení, takže si jen uvázal kravatu a vzal si sako. „Musím odjet,“ řekl zbytečně.

„Já vím.“ Vstala a políbila ho. „Myslíš, že to vyřídíte rychle, nebo to bude trvat delší dobu?“

Znovu si vzdychl. „Nejspíš to zabere pár hodin, možná ještě víc.“

„Tak jo. Budu tady, až se vrátíš.“

Pohlédl na ni smyslně přivřenýma modrýma očima. „To slyším rád,“ řekl, sklonil se k ní a vtiskl jí jeden z těch dlouhých, vášnivých polibků, při nichž se jí vždycky rozbušilo srdce.

Když odešel, sklídila ze stolu a chvíli se dívala na televizi. Zaujala ji reklama na řetězec podniků rychlého občerstvení, v níž předváděli tak skvělý banánový pohár, že

se jí začaly sbíhat sliny. Nepotřebovala banánový pohár; musela to být pořádná kalorická bomba, trvalo by jí nejméně šest týdnů, než by se těch přebytečných kalorií zbavila. Musela by uběhnout aspoň dvě stě kilometrů.

Všechno si to v duchu několikrát odříkala. Obvykle jí nedělalo potíže odolat všelijakým chutím, protože po žádném jídle nijak zvlášť netoužila. Jedla zdravou a vyváženou stravu a na jídlo nikdy moc nemyslela. Ale pomalu se blížily dny její periody – a v tomhle období mívala často chuť na zmrzlinu.

Asi hodinu se s tím potýkala a pak to vzdala.

Vstala a šla nahlédnout do mrazicího boxu lednice. Á! Bylo tam velké balení vanilkové zmrzliny se zrníčky opravdové vanilky. Sáhla po kelímku, ale v tu chvíli si zklamaně uvědomila, že je příliš lehký. Odklopila víčko a viděla, že na dně zbývá už jen asi lžíce zmrzliny. Proč, probůh, nedojedl všechno a kelímek nevyhodil? Proč nekoupil další?

Rozmrzele si vzala kabelku a jela do supermarketu. Rozhodla se, že když už dostala chuť na banánový pohár, vyrobí přímo ukázkový. Vyhoví svým choutkám a pak se zas může spokojeně vrátit k rozumné stravě. A vůbec, když se ke zmrzlině přidají banány, bude zdravější, no ne?

A tak to udělala pořádně. Nakoupila ty nejlepší banány, jaké sehnala. Koupila višně naložené v likéru, ananasovou polevu, čokoládový sirup, sekané oříšky, a když už jednou hřešila, přidala do vozíku ještě karamelovou polevu. K tomu vzala zmrzlinu s vanilkovou, jahodovou a čokoládovou příchutí, protože do opravdového banánového poháru patří všechny tři druhy. A co ještě? No ano, šlehačku. A vanilkové oplatky na zpevnění.

Páni, už se nemohla dočkat.

Když se vrátila, Cahill byl k jejímu překvapení doma. Pomohl jí vynést z auta nakoupené věci. „Co tady děláš tak brzy? Myslela jsem, že se vrátíš nejdříve v deset.“

Pokrčil rameny. „Šlo to rychleji, než jsem myslel. Kde jsi byla?“

„Nakoupit dobroty. Nechala bych ti vzkaz, ale nemyslela jsem si, že tu budeš dřív než já, takže mi to připadalo zbytečné.“

Pozoroval ji, když vytahovala věci z tašek. „Co se děje? Budeme mít zmrzlinový večírek?“

„Banánový pohár. Viděla jsem ho v televizi a začaly se mi na něj sbíhat sliny. Neměl jsi tu zmrzlinu,“ dodala vyčítavě.

„Měl,“ namítl.

„Jedna lžice na dně mi bohužel nestačila.“

„Nu, teď tu mám rozhodně zmrzliny na rozdávání.“

„To si piš.“

Chvilí vyčkával. „Můžu si dát taky?“

„Chceš se připojit k banánovo-zmrzlinovým orgiím?“

„Jak jde o orgie, jsem vždycky pro. Tak mě napadá, že s tím čokoládovým sirupem by se daly dělat všelijaké věci.“

„Od mého čokoládového sirupu dej ruce pryč. Mám s ním své plány.“

„Se vším?“

Mrkla na něj. „Možná ne.“

Vytáhla ze skříňky dvě plytké misky, přichystala si všechny přísady, oloupala banány a položila je rozkrojené do misek. Zapíchla do nich oplatky. Teď přišla na řadu zmrzlina.

„Já chci jen vanilkovou,“ řekl Cahill, který ji fascinovaně pozoroval. „Nepotrpím si na míchané směsi.“

„Přijdeš o skvělý kulinářský experiment.“

„Odeberu od tebe vzorek.“

Tři kopečky vanilkové pro něj a pro ni od každé příchuti jeden. „Ananas a oříšky?“ zeptala se a Cahill přikývl. Přidala do obou misek bohatou porci. Zbývala karamelová poleva a čokoládový sirup. Nahoru nastříkala dva kopce šlehačky a ozdobila je višněmi.

„Ježkovy zraky,“ prohlásil Cahill, když zvedl svou miskou. „Váží nejmní kilo.“

„Dobrou chuť,“ odpověděla a zabořila lžičku do své porce.

„Bože můj,“ zasténal za další půlhodinu. „Nemůžu uvěřit, že jsi to všechno spořádala.“

„Ty jsi taky všechno snědl.“

„Ale jsem větší. A jsem nacpaný k prasknutí.“

„Já taky,“ připustila. „Ale bylo to moc dobré a teď už mě nebude honit mlsná.“ Odnesla prázdné misky do dřezu, opláchla je a vložila do myčky nádobí. Byla tak plná, že teď nebude chtít zmrzlinu kdovíkolik let... nebo aspoň měsíc.

„Takže, co se týče toho čokoládového sirupu...“

„Na to vůbec nemysli.“

Ale samozřejmě na to nejen myslel, ale po několika hodinách jí to i předvedl. Čokoládový sirup na ní a pak na něm... Jen škoda, že ho tolik vyplývali na pohár. V duchu přemítala, co všechno mohli provádět s plnou lahví.

Když v úterý brzy ráno přijížděla k domu Lankfordů, ještě se usmívala. Bylo teprve před šestou, ale chtěla vykročit do nového pracovního týdne čerstvá a svěží. Zastavila u brány a vytáhla ze schránky noviny, zadala kód a brána se před ní rozevřela. Vjela do dvora a jako obvykle zaparkovala vedle svého domku. Vynosila si z auta věci, převlékla se a přes dvůr prošla k hlavnímu domu. Odemkla si vlastním klíčem.

Právě se chystala zadat bezpečnostní kód na panelu, když vtom si uvědomila, že se neozvalo tiché varovné pípnutí, které zaznělo pokaždé, když někdo otevřel dveře při zapnutém poplašném zařízení. Zamračeně si prohlédla světélka. Nebylo divu, že se nic neozvalo; alarm byl vypnutý. Merilyn na to musela zapomenout. Co se týkalo zabezpečení domu, ona i Sonny byli tak trochu bezstarostní, protože dům byl obehnán zdí s dobře zajištěnou branou.

Vešla do kuchyně a zapnula kávovar. Pak odnesla noviny změtí chodeb a místností do Sonnyho pracovny, kde vždycky rád četl a přitom se díval na ranní zprávy v televizi. Obvykle sešel dolů kolem půl sedmé ráno, takže mu zbývala spousta času na snídani a noviny, než v osm čtyřicet odešel do práce.

V chodbě svítila noční světélka a v pokojích lampy. Teprve teď si uvědomila, že u předního vchodu svítilo světlo. Sára se zamračila; náhle ji sevřel nepříjemný pocit. Něco se muselo stát; možná se někomu v noci udělalo špatně, protože cítila...

Ten pach.

Zaplavila ji vlna paniky a rozběhla se zpátky do kuchyně. Ten zápach! Nemohlo to znamenat to, na co si v tu chvíli vzpomněla; jen si ten pach dala do souvislosti s něčím strašným. Cokoliv podobného v ní znovu probudí ty děsivé vzpomínky. Sonny nebo Marilyn měli zažívací potíže, to je vše.

Ztěžka polkla. „Pane Lankforde?“ zavolala. „Haló?“

Neměla u sebe revolver; ještě jí ho nevrátili. Protože u Lankfordů nevykonávala funkci bodyguarda, nedělalo jí to až dosud těžkou hlavu. Věděla, že jí ho z policejního oddělení dřív či později vrátí. Teď jí po zádech přeběhl mráz a v duchu si přála mít ho u sebe.

Mohla odejít, zavolat Cahilla a říct mu, aby přijel a prohlédl dům. Jenže dům jí připadal prázdný, stejně jako tenkrát dům soudce... Jako by v něm ani nebyl život.

Pomalu prošla chodbou. Pak se zastavila, protože se jí začal zvedat žaludek.

Ten zápach. Už zase ten zápach.

Tohle už znovu nedokážu, nevydržím to. To pomýšlení jí spalovalo mysl. Tohle se nemohlo dít. Ne znovu. Jen si to představovala. Možná ne ten zápach, ale všechno ostatní bylo jen dílo její fantazie, podléhající panice. Měla by zjistit, co se ve skutečnosti stalo, komu se udělalo špatně.

Měla by to v klidu zjistit a dát vše do pořádku. To přece byla její práce, řešit jakoukoliv krizi, která v domě nastane.

Udělala dva další kroky. Dveře do pracovny byly už jen asi o tři kroky dál. Přinutila se ty kroky udělat jako někdo, kdo se po dlouhém váhání konečně odhodlá vrhnout se střemhlav dolů při bungee jumpingu. Pach byl čím dál pronikavější, lepil se jí na hrdlo a na jazyk. Znovu se jí zvedl žaludek a musela si jednou rukou ucpat nos a překrýt ústa, když nahlédla dovnitř.

Ležel bezvládně na podlaze; hlavu a ramena měl opřené o těžký konferenční stolek. Jeho hlava byla natočená v nepřírozeném úhlu. A zela v ní rána...

Merilyn už nehledala. Tak jako už jednou začala i tentokrát pomalu ustupovat; třásla se a z úst jí vycházely tiché kňouravé zvuky. Zněly tak slabě, až ji to překvapovalo. Vždycky přece byla tak silná.

Teď se však tak necítila. Měla chuť vyběhnout s křikem z domu a najít si nějaké bezpečné místo, kam by se mohla schoulit v tichu a tmě a počkat, až ta hrůza pomine.

Chtěla... chtěla Cahilla. Ano. Když tu s ní bude, nebude se cítit tak bezbranná a otřesená. Musela zavolat Cahillovi.

Ustupovala chodbou stejně jako tenkrát, až se ocitla v kuchyni. Třásla se čím dál víc a věděla, že je na samém pokraji hysterie.

Ne, ještě tomu nemohla podlehnout. Nejdřív musela něco udělat, vyřídit ten veledůležitý telefonát.

Ne Cahillovi. Ne, ze všeho nejdřív musí zavolat na linku 911. Musela postupovat správně. Možná je Merilyn ještě naživu, možná sem může přijet včas záchranná služba a pomoci jí.

Ruce se jí třáslly tak, že ani nedokázala vytáhnout správná čísla na klávesnici. Přerušila spojení a zkusila to znovu, se stejným výsledkem. S klením a kvílením třískla telefonem o kuchyňský pult. „No tak, sakra, funguj!“

Telefon se rozlétl na kusy. Tím, co jí zbylo v ruce, mrštila o zed'. Potřebovala jiný telefon. Potřebovala... jiný... telefon... *krucinál!*

Snažila se přemýšlet. Telefony byly v tomhle domě všude, ale kde přesně? Nepracovala tam dost dlouho, aby se jí ta informace vybavila automaticky, a ocitla se v takovém rozpoložení, že nebyla schopná zformulovat jedinou souvislou myšlenku.

A nemohla ho hledat jen tak nazdařbůh. Mohla by místo toho objevit Merilyn.

Nemohla na to ani pomyslet, nemohla připustit, že ta energická, veselá a dobrosrdečná žena možná někde leží v tratolišti krve. Musela se soustředit a najít telefon.

V jejím domku. *Věděla*, kde tam je telefon.

Pokusila se rozběhnout, ale nohy se pod ní podlamovaly tak, že se potácela a několikrát upadla na jedno koleno, než přešla dvůr. Nevšímal si bolesti, pokaždé se zvedla a co nejrychleji překonala vzdálenost ke dveřím domku.

Telefon byl v obývacím pokoji. Vrhla se k němu a začala horečně tisknout tlačítka, ale pak se vzpamatovala natolik, že se dokázala několikrát zhluboka nadechnout. Musela se ovládnout; kdyby se zhroutila, nic by tím nezískala a nikomu nepomohla.

Ruce se jí stále ještě třásly, ale podařilo se jí vytukat číslo 911 a pak už jen čekala.

* * *

Cahill tomu nemohl uvěřit. Ze všeho nejdřív ho napadlo, že špatně slyšel, že se jedná o nějaký nejapný vtip nebo se někdo spletl v adrese. Poněvadž už to, že se v Mountain Brooku stala jedna vražda, bylo neobvyklé, ale další a dvojnásobná vražda na témže místě a jen několik týdnů po té první? A ohlášená stejnou ženou, která přivolala policii k té první? Naprosto neuvěřitelné.

Okolo žaludku pocíťoval jakési podivné svírání, které nemělo nic společného s obavami o Sářinu bezpečnost – ohlásila vraždu, takže musela být v pořádku – zato souviselo plně s tím, že byl polda. Byl zatraceně dobrý polda, u nějž se mísily zkušenosti s intuicí a talentem analyzovat strohá fakta, přičemž emocím nebylo dovoleno zamlžovat to, co je podstatné. A intuice mu teď napovídala, že takhle nahuštěná shoda okolností už zašla přece jen příliš daleko.

Když dorazil k domu, všude vládl takový zmatek a rozruch, že scéna u domu soudce Robertse tenkrát vypadala klidně a organizovaně. Ulici zatarasily policejní vozy, sanitky, požární auta a další neoznačené vozy, mezi nimiž se shlukovaly davy zvědavců a reportérů. A k tomu všemu ještě nad domem kroužil vrtulník.

Připnul si odznak na viditelné místo, prodral se skrz zástupy lidí, skloněný prošel pod páskou vyznačující místo zločinu a zeptal se prvního policisty v uniformě, jestli ví, kde je náčelník.

„Je uvnitř.“

„Díky.“

Sára byla také někde uvnitř nebo v tom domku vedle bazénu. Ale nehledal ji; nejdřív musel nutně mluvit s náčelníkem.

Dům byl hotové bludiště chodeb a pokojů. Trvalo mu hodnou chvíli, než ho našel. Stál v chodbě a opatrně nahlížel do jednoho pokoje, ale nev kročil do něj a dával velký pozor na to, aby se ničeho nedotkl. Zřejmě to bylo místo, kde se odehrál jeden ze zločinů.

„Musím s vámi mluvit,“ řekl svému nadřízenému a pohybem hlavy naznačil, že si přeje, aby poodešel stranou.

„Tomu říkám svinčík,“ zamumlal náčelník, ještě stále zahleděný do pokoje. Vypadal unaveně, ačkoliv den teprve začínal. „O co jde?“

„Možná byste mě radši neměl zapojovat do vyšetřování tohoto případu. Střet zájmů. Mám poměr se Sárrou Stevensovou.“

„Poměr?“ opáčil náčelník Wester překvapeně. „Párkrát jste spolu byli na rande?“

„Prakticky spolu žijeme.“ To bylo přehnané, i když ne příliš.

„Myslel jsem, že bydlí v tom domku na zahradě.“

„Jen když je ve službě, jinak pobývá u mě doma.“

„A sakra.“ Náčelník si pročísl prsty jedné ruky vlasy. Moc mu jich na hlavě nezbývalo a ty, které tam ještě zůstaly, měl nakrátko ostříhané, takže se ani nerozcuchal. „Jak dlouho to už trvá?“

„Od té doby, co byla vyškrtuta ze seznamu podezřelých v případě vraždy soudce Robertse.“

„Krucinál. Musím ti říct, Docu, že z toho nemám ani trochu dobrý pocit. Možná jsme ji v tom druhém případě očistili příliš brzy. Kristepane, to je tedy situace,“ šeptal popuzeně. „V téhle čtvrti nedošlo k vraždě už kolik let, a najednou se tu ukáže ona a každý, pro koho pracuje, dostane ránu do hlavy a je po něm; čistá, profesionální práce. Ten první jí odkázal v závěti sto tisíc babek. Tentokrát v domě chybí velký prsten s diamantem v hodnotě čtvrt milionu, a hádej co? Všimla si toho zrovna ona, když identifikovala její tělo. Náhoda jako řemen. Až na to, že takové náhody se nestávají. Takže bych řekl, že to pro to tvý děvče nevypadá moc dobře.“

„To tedy ne,“ přesvědčil Cahill ponuře. „Já vím.“

KAPITOLA 23

NÁČELNÍK WESTER MUSEL vyřešit těžké dilema. Potřeboval každého detektiva, kterého měl, ale nechtěl riskovat, že se při objasňování případu zakalí vody v důsledku střetu zájmů. Ta situace by nastala pouze tehdy, kdyby Cahill dopustil, aby se mu při práci postavily do cesty vlastní city. Předpokládal, že tomu Cahill dokáže zabránit, Cahill to věděl jistě. Bylo by to bolestné, ale dokázal by to. Lepší ale bylo pověřit ho něčím jiným.

Cahill si tohle všechno uvědomoval a pořádně ho to štvalo. Ne skutečnost, že se náčelník musí rozhodnout, ale už jen fakt, že se v té věci vůbec co rozhodovalo. Cahill měl pocit, že něco udělal špatně, něco podstatného zanedbal nebo promeškal. Pokud by ty vraždy spáchala Sára nebo si někoho najala – na tu možnost nemohl zapomenout – všechno by projel tím, že odbyl ten první, původní předpoklad, a vlastně by zavinil smrt dvou dalších lidí.

A pokud byla Sára nevinná – jenže tahle možnost se minutu od minuty vytrácela – bylo tu něco v kolosálním nepořádku. Tou věcí byl onen přívěsek: opravdu jí ho věnoval nějaký tajný ctitel, nebo si ho poslala sama proto, aby v případě nutnosti odvrátila podezření?

Možná už na případu nepracoval, ale jeho mozek se jím i tak ustavičně zabýval a promýšlel všechny možné scénáře.

Požádal o povolení vidět se s ní. Jedna jeho část se chtěla ujistit o tom, že je v pořádku, ale ta druhá, policejní, chtěla vidět, jak vypadá, jak se chová. Řeč obličeje a těla je velmi výmluvná.

Sára byla v domku u bazénu, seděla na pohovce v útulném obývacím pokoji a jeden zdravotník jí ošetřoval pravé koleno. V chodbě stál na hlídce policista. Cahill viděl krev prosakující přes Sářiny roztržené kalhoty. V obličeji byla křídově bílá.

„Co se stalo?“ zeptal se zdravotníka.

„Upadla na dvoře a poranila si koleno,“ odpověděl a přiložil kus gázy na ošklivou promodralou ránu. „Zítra to bude bolet,“ řekl Sáře.

Nepřítomně přikývla.

„Jak se ti to stalo?“ zeptal se jí Cahill. „Kdy jsi upadla?“

„Neupadla jsem.“ Mluvila hlasem tak tichým, že byl téměř neslyšný. Nedívala se na něj. „Podlomily se mi nohy a klesla jsem najedno koleno.“

„Kdy?“ zopakoval.

„Když jsem se snažila najít telefon.“

„Proč jsi ho hledala?“ Za tu krátkou dobu, kterou strávil v domě, si všiml, že telefony stojí všude, včetně jednoho obstarožního přístroje v kuchyni.

„Abych z něj mohla zavolat. O tom...“ Nedořekla a mávla rukou směrem k domu.

„V domě je spousta telefonů. Proč jsi šla sem?“

„Nevěděla jsem, kde je... Marilyn. Nechtěla jsem ji vidět.“ Odmlčela se a poprvé se mu podívala do očí. „Ale i tak jsem ji viděla. Chtěli, abych ji identifikovala. Takže jsem ji viděla.“

Symptomy psychického šoku byly velmi výrazné, velmi přesvědčivé. Sakra, možná to nehrála. Všechno nasvědčovalo tomu, že je skutečně v hlubokém šoku – seděla zcela nehybně, pokud to bylo nutné, dělala jen velmi pomalé a úsporné pohyby, a byla úplně bledá. Zorničky

měla rozšířené, ale tenhle efekt můžou vyvolat i kapky do očí.

Příčilo se mu, jak uvažuje, ale nemohl sám sobě dovolit, aby cokoliv přehlédl. Možná tenhle případ nebude řešit, ale to ještě neznamená, že by nemohli využít jeho analýzu.

A pak ho napadla další věc: co když s ním navázala vztah jen proto, aby od sebe odvrátila podezření, nebo aby od něj vyzvěděla, jak pokračují ve vyšetřování vraždy soudce Robertse? Pokud ano, musela si gratulovat k úspěchu, protože ten případ uvízl na mrtvém bodě.

Rád by pokračoval ve vyptávání, ale věděl, že bude lépe, když se do toho nebude plést a přenechá vyšetřování detektivům, kteří jsou případem pověřeni. Kromě toho si musel něco ověřit.

Kývnutím hlavy pozdravil hlídajícího policistu, vyšel z domku ven a zhluboka se nadechl čerstvého, teplého vzduchu. Znovu vyhledal náčelníka Westera. „Znáte přibližnou dobu, kdy nastala smrt?“

„Lékařský posudek ještě není vypracovaný, ale ta těla jsem viděl a jsou už značně ztuhlá. Řekl bych, že to může být tak dvanáct hodin. V rozmezí plus minus několika hodin.“

Krucinál. Právě v tu dobu musel odjet k případu a ona vyrazila na tu nečekanou výpravu do supermarketu, přestože už měla všechny potraviny nakoupené. Příhodně mu to vysvětlila tím, že dostala neodolatelnou chuť na banánový pohár. Byla natolik chladnokrevná, že by zajela sem, zabila dva lidi a cestou zpátky se stavila pro zmrzlinu? Nebo tu zmrzlinu koupila jen jako alibi? Aby mu mohla ukázat účtenku a říct: „Vidíš? Byla jsem tady. Nemohla jsem být tam.“

Byla to prakticky stejná situace jako v případě vraždy soudce Robertse. Nikdo jí nemohl dosvědčit, že byla v době vraždy jinde, ale měla doklad o tom, že někde nakupovala.

Ale přece nemohla vědět, že ho odvolají z domu. Takže si nemohla nic plánovat předem. Nebo jen vyčkávala, protože věděla, že dřív nebo později dojde k tomu, že ho pracovně někam zavolají, a pak té situace využila? Nemusela mít naspěch, mohla si dovolit počkat, až nastane ta správná chvíle. Koneckonců pobírala úctyhodný plat, a pokud si vyhlédla ten prsten s vzácným diamantem, věděla, že jí nikam neuteče.

Ale účtenku ze supermarketu si nenechala. Jasně si vybavoval, že vyložila nakoupené věci z plastových tašek a pak je i s účtenkou vyhodila do smetí. Kdyby byla chladnokrevným vrahem, byla by to velká chyba. Nebo další chytrý tah. Pak by mohla říct: „Kdybych si myslela, že budu potřebovat alibi, copak bych vyhodila účtenku?“

Bože, bylo to k zešílení. Ať už si vzpomněl na cokoliv, náhled z jiného úhlu stavěl každý detail do úplně jiného světla.

Jel domů a zamířil k odpadkovému koši v kuchyni. Plastové tašky ležely téměř nahoře, pod slupkami z banánů a prázdnými kelímky od zmrzliny. Vytáhl obě tašky, narovnal je a nahlédl do nich. Účtenku tam našel, zmuchlanou, ale suchou, nerozmazanou.

Podíval se na časový údaj. Osm padesát sedm. Zhruba v tu dobu se vrátil domů. Kde byla po celou tu dobu, co byl pryč?

Místnost, v níž probíhal výslech, byla malá a zařízená nanejvýš stroze a neutrálně. U stropu byla nainstalována malá kamera, která zaznamenávala průběh výslechu.

Detektiv Rusty Ahern si vedl zkušeně a obratně. Měřil asi metr osmdesát a měl pískově zbarvené vlasy, pihy a upřímný výraz, který vyzýval k otevřené výpovědi. Velmi sympatický člověk, nepůsobící ani trochu výhružně. Ať už Cahill nasadil jakýkoliv výraz a hlas, nikdy nedokázal

zapůsobit tím klidným, nenásilným dojmem jako Rusty. Byl příliš statný, a jak Rusty podotkl, měl v očích neustále pohled žraloka. Rusty si vedl mimořádně dobře zvláště při vyslýchání žen; důvěřovaly tomu jeho dobráckému výrazu.

Cahill sledoval rozhovor na monitoru spolu s náčelníkem a dalšími dvěma detektivy. Sára seděla u stolu prakticky nehybně a většinou upírala pohled do prázdna, jako by byla citově zcela vyprahlá. Cahill si dobře pamatoval, že při té první vraždě se chovala stejně. Obranná reakce? Způsob, jak se distancovat od situace a vypořádat se s ní? Nebo velmi dobrý herecký výkon?

„Kde jste byla včera v noci?“ zeptal se jí Rusty vlídně.

„V Cahillově domě.“

„Detektiva Cahilla?“

„Ano.“

„Proč jste tam byla?“

„Trávila jsem s ním víkend.“

„Celý víkend?“

„Ne v sobotu. V sobotu večer jsem pracovala. V domě se konal večírek.“

„V kolik hodin jste přijela do domu detektiva Cahilla? Po skončení toho sobotního večírku.“

„Asi tak ve čtyři,“ odpověděla. Znělo to nejistě, spíš jako otázka. „Nevzpomínám si, kolik přesně bylo. Brzy ráno. Před svítáním.“

„Proč jste tam jela tak brzy ráno?“

„Abychom mohli být spolu.“

Rusty jí nekladal otázky o jejich vztahu, díkybohu. Pokračoval ve vyjasňování časových relací. „Strávili jste spolu celou neděli?“

„Ano.“

„A celou nedělní noc jste strávila také s detektivem Cahillem?“

„Ano.“

„Co včera, tedy v pondělí. Když detektiv Cahill odjel do práce, co jste dělala?“

Otázky byly neobvykle podrobné a kladené pečlivě krok za krokem. První výsledek byl obvykle povšechný, ne tak přesně rozvržený. Účelem bylo přimět podezřelého, aby se rozpovídal. Jenže Sára neměla chuť mluvit. Odpovídala jen na položené otázky a většinou tak stručně, jak jen to bylo možné. Jelikož bylo zřejmé, že sama od sebe žádné informace nepodá, Rusty je z ní systematicky páčil.

„Cvičila jsem. Jela jsem nakoupit.“

„To je vše?“

„Nechala jsem si udělat manikúru.“

„Kde jste cvičila?“

„V suterénu.“

„V jakém suterénu?“

„V Cahillově domě.“

Podrobně se vyptával, kde si nechala udělat manikúru, kde nakupovala a v kolik hodin tam byla. Co dělala pak? Vařila večeři. Špagety. Měla je hotové, když se Cahill vrátil domů. Pak mu zavolali a musel odjet. Říkal, že bude pryč několik hodin.

Rusty si prohlížel své poznámky. Znal přesnou dobu, kdy Cahilla odvolali telefonem, a věděl, kdy se vrátil domů. Znal časový údaj na účtence se zmrzlinou. Pokud by se pokusila lhát v časovém prvku, poznal by to. „Co jste dělala pak?“

„Uklidila jsem v kuchyni a dívala se na televizi.“

„Nic jiného jste nedělala?“

„Jela jsem koupit zmrzlinu.“

„V kolik hodin?“

„Přesně to nevím. Po osmé.“

„Kam jste jela?“

Řekla mu název supermarketu.

„V kolik hodin jste odjela ze supermarketu?“

„Nevím.“

„Můžete odhadnout, jak dlouho jste tam byla?“
Nadzvedla jedno rameno. „Patnáct minut.“
„Kam jste jela ze supermarketu?“
„Zpátky do Cahillova domu.“
„Byl tam?“
„Ano. Vrátil se dřív, než jsem čekala.“
„V kolik to bylo hodin?“
„Nevím. Nedívala jsem se na hodiny.“
„Zastavila jste se někde cestou ze supermarketu, než jste dojela do domu detektiva Cahilla?“
„Ne.“
„Říkala jste, že jste už toho dne jednou nakoupila. Proč jste nekoupila i zmrzlinu?“
„Neměla jsem na ni chuť.“
„Dostala jste najednou chuť na zmrzlinu?“
„Ano.“
„Jak často dostáváte náhlou chuť na zmrzlinu?“
„Jednou za měsíc.“
Rusty vypadal zmateně. „Proč zrovna jednou za měsíc?“
„Těsně před menstruací. Mívám chuť na zmrzlinu.“
„Ale ne,“ zašeptal Nolan Cahillovi do ucha. Nadbytečná informace. Nechtěl slyšet nic o menstruačních cyklech.
Rusty se tvářil tak trochu rozpačitě, jako by nevěděl, co si s tou informací má počít. Cahill se snažil udržet nezúčastněný výraz. Bylo to už tak dost těžké tím, že byl do výsledku zatažen jeho osobní život. Na co v tu chvíli myslela? Jaké myšlenkové pochody se skrývaly za těma tmavýma očima?
Sakra, co vlastně věděl? Co se týkalo žen, byl evidentně slepý a nahloupělý. Byl detektiv, ale přesto mu trvalo rok, než mu došlo, že ho Shannon podvádí. Jenže nechat si nasadit parohy bylo něco jiného než naletět vražedkyni. S touhle ženou se miloval, spal vedle ní, smál se s ní. Ručil by svým životem za to, že patří k nejčestnějším lidem, jaké kdy potkal. Dělal mu značné potíže dát to, co o ní věděl

jako o ženě, do souladu s okolnostmi, z nichž vyplývalo, že by mohla být chladnokrevným zabijákem.

Jenže to nebylo tak snadné. Všechny důkazy byly nepřímé. Všechny náhody sahaly daleko za hranici uvěřitelnosti, ale neměli sebemenší přímý důkaz o tom, že by s těmi vraždami mohla mít něco společného.

„Moje žena mívá chuť na čokoládu,“ podotkl náčelník Wester. „Vždycky podle toho poznám, že se blíží její menstruace. Strká si do pusy jeden čokoládový bonbon za druhým jako nějaká veverka, která se chystá na zimu.“

„Probůh, nemůžeme mluvit o něčem jiném?“ zasténal Nolan.

Rusty se už propracoval až k době, kdy dorazila do domu Lankfordů. „Co jste udělala pak?“

„Šla jsem do hlavního domu uvařit kávu.“

„Všimla jste si něčeho neobvyklého?“

„Nebylo zapnuté poplašné zařízení. Ale paní Lankfordová na to někdy zapomínala.“

„Takže se vám to nezdálo neobvyklé.“

„Ne tak docela.“

„Co jste udělala potom?“

„Zapnula jsem kávovar, vzala jsem noviny a... chtěla jsem je odnést do pracovny. Pan Lankford si je tam rád četl a přitom se díval na zprávy v televizi. Svítilo se tam,“ řekla roztřeseným hlasem, který odezněl do ztracena.

„Kde se svítilo?“

„Na chodbě. A taky lampy byly rozsvícené. Neměly být rozsvícené tak brzy.“

„Proč ne?“

„Protože jsem jediná, kdo vstává tak brzy, a teprve jsem tam přišla.“

„Co jste si pomyslela?“

„Pomyslela jsem si..., že se někomu udělalo špatně.“

„Proč?“

„Ucítila jsem zápach.“ Celá se napjala a začala se mírně pohupovat dopředu a dozadu. Byl to projev tísně, automatická snaha těla nalézt útěchu. Někdo by ji měl obejmout, pomyslel si Cahill a žaludek se mu sevřel ještě víc.

„O jaký zápach se jednalo?“

Vrhla na něj prázdný pohled, pak se najednou přestala pohupovat a překryla si dlaní ústa. Rusty se vymrštil a podal jí odpadkový koš; stihl to právě včas. Naklonila se a začala prudce zvracet, i když z ní nevyšlo nic než trocha tekutiny. Cahill zaťal zuby. Od snídaně určitě nejedla, a to už bylo před několika hodinami. Neustále zvracela, i když už měla prázdný žaludek, a vycházely z ní zvuky, které byly velmi bolestné.

„Přinesu vám papírové kapesníky,“ řekl Rusty a vykročil ke dveřím.

Sára zůstala skloněná nad odpadkovým košem a křečovitě se třásla. V místnosti, odkud sledovali výslech, bylo ticho. Cahill zápolil s nutkáním jít za ní, postarat se o ni. Ale nesměl do toho zasahovat. Musel nechat Rustyho, aby mohl dělat svou práci.

Rusty se vrátil s papírovými kapesníky. Sára si je od něj vzala a třesoucíma se rukama si otřela obličej. „Promiňte,“ řekla tiše, zakryla si obličej dlaněmi a rozeštkala se. Cahill si vzpomněl, že úplně stejně vzlykala poté, co byl zavražděn soudce Roberts.

Panebože. Nemohl se na to dívat. Vstal a začal přecházet po místnosti, aby se trochu zklidnil.

Jestli ty lidi zabila, byla tou nejlepší herečkou na světě. To, co viděl na obrazovce, byla žena, která je v šoku a nesmírně trpí. Podobně mohou reagovat lidé, kteří někoho zabijí v nějakém spontánním žaru vášně a pak si s hrůzou uvědomí, co provedli. Vrahové, kteří své oběti chladnokrevně popraví dobře mířenými střelami, vzápětí netruchlí. Okolnosti se zdály tak podezřelé, že to volalo do

nebe, ale detaily do toho nezapadaly. *Ona* do toho nezapadala.

Vůbec do toho nezapadala. Ať už byly okolnosti jakékoliv, vůbec se k tomu nehodila. „Neudělala to,“ řekl tiše; náhle si tím byl naprosto jistý. No dobrá, možná byl slepý, co se týkalo romantických vztahů, a taky za to dostal pořádný kopanec na pamětnou, ale jako polda viděl naprosto jasně, že je nevinná.

Náčelník Wester na něj vrhl soucitný pohled. „Docu, spíš s ní. Nedovol citům, aby napovídaly tvé hlavě.“

„Klidně si to zapište,“ řekl Cahill. „Znám ji. *Nemohla* to udělat.“

„Jsi v tom příliš angažovaný,“ prohlásil Nolan. „Nechej to na nás. Jestli to neudělala, přijdeme na to. Ale pokud ano, taky to zjistíme.“

Všichni se zadívali znovu na monitor. Rusty tiše počkal, až poleví záchvat Sářina pláče, a potichu se jí zeptal: „Nechcete se něčeho napít? Kávu? Vodu? Kokakolu?“

„Vodu,“ podařilo se jí vysoukat ze sebe přiškrceným hlasem. „Děkuju vám.“

Šel jí pro sklenici vody a Cahill napjatě pozoroval, jak opatrně upila několik doušků, jako by si nebyla jistá, zdaje v sobě dokáže udržet.

„Co se stalo poté, když jste si všimla toho zápachu?“

Znovu se začala pohupovat; jemně a srdceryvně. „Já... měla jsem chuť utéct. Pamatovala jsem si ten zápach. Když zavraždili soudce, byl v domě... stejný pach. *Nemohla* jsem tam jít. Chtěla jsem utéct.“

Už se aspoň trochu rozpovídala; neodpovídala na otázky jediným slovem.

„Utekla jste?“

Zavrtěla hlavou.

„Šla jsem ke dveřím pracovny a nahlédla dovnitř. Byl tam... ležel na zemi. Krk měl zkroucený.“ Bezděky naklonila hlavu k jedné straně a ukázala, v jaké pozici ležel Sonny Lankford. Rusty čekal, zda ještě něco dodá, ale odmlčela se a čekala, až jí položí další otázku. „Co jste udělala potom?“

„Šla jsem... pozpátku až do kuchyně a snažila se zavolat na číslo devět set jedenáct. Nejdřív jsem chtěla zavolat Cahillovi, ale pak jsem si řekla, že asi bude lepší zavolat sanitku pro případ, že by se dalo něco udělat. Takže jsem se snažila zavolat na číslo 911.

„Snažila?“

„Nedokázala jsem to. Ruce se mi třáslly tak, že jsem nestiskla správná tlačítka. Telefon nefungoval. Udeřila jsem s ním o pult a on se rozbil.“

„Udeřila jste s telefonem o pult?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože nefungoval. Nefungoval!“

„Co bylo pak?“

„Zahodila jsem ho.“

Sára se dovede ovládat nejlépe ze všech lidí, které znám, pomyslel si Cahill. Jestli ztratila sebeovládání, musela být na pokraji hysterie. Byla vyděšená a duševně vyčerpaná a on se ani nedotkl její ruky, když ji uviděl v domku. Nebylo divu, že se celá schoulila do sebe, když nebyl nikdo, ke komu by se mohla přitulit.

„Musela jsem najít jiný telefon,“ řekla; poprvé promluvila, aniž by k tomu byla vybídnuta otázkou. „Ale nedokázala jsem vůbec myslet, nemohla jsem si vzpomenout, kde nějaký je. Nepracovala jsem tam dlouho a ten dům je tak spleť, že se tam ještě moc nevyznám. Nechtěla jsem procházet celý dům, protože jsem nevěděla, kde je paní Lankfordová a nechtěla jsem ji najít. Nechtěla jsem ji vidět...“ Hlas se jí zlomil a po tvářích jí tekly slzy.

„A tak jsem šla do svého domku. Věděla jsem, kde je tam telefon, takže jsem ho nemusela hledat. Zavolala jsem 911 a oni mi řekli, abych nezavěšovala. Chtěla jsem zavěsit, ale řekli mi, že nesmím.“

„Proč jste chtěla zavěsit?“

„Kvůli Cahillovi,“ řekla zdrceným hlasem. „Chtěla jsem mu zavolat. Potřebovala jsem ho.“

Cahill vyšel co nejrychleji z místnosti. Šel do koupelny, zamkl za sebou, sklonil se nad mísu a vyzvracel se.

KAPITOLA 24

SÁŘE TRVALO DLOUHO, než zase začala souvisle uvažovat, ale měla tolik času, kolik si jen mohla přát. Několikrát ji nechali samotnou v místnosti, kde probíhal výslech, a pak za ní vždycky přišel ten pihovatý detektiv s vlasy v pískovém odstínu a kladl jí spoustu otázek. Když musela jít do koupelny, někdo ji vždy doprovodil, a když požádala o něco k pití, přinesli jí, co si přála.

Uvažovala, jestli by jí dovolili odejít, kdyby chtěla. Nebyla zatčená, nenasadili jí pouta, přišla sem dobrovolně. Kromě toho neměla kam jít. Nemohla zůstat v domku a nedokázala se zamyslet natolik, aby někomu dala instrukce a zajistila si, že někdo sbalí její oblečení a další potřebné věci, až se zas přesune do nějakého hotelu. Ke Cahillovi jít rozhodně nemohla. Když se nad tím zamyslela, bylo to naprosto zřejmé.

Myslel si, že je vinná. Myslel si, že spáchala vraždu.

Předtím v domku k ní nepřišel, jen tam stál a chladně ji pozoroval. Nebylo to stejné jako tenkrát, když byl zavražděn soudce. Dokud všechno neproověřil, také ji podezříval, ale nebylo v tom nic osobního. Chápala to. Jenže teď... přece ji znal lépe než kdokoliv jiný. Včera s ním strávila celou noc kromě těch pár hodin, kdy ho odvolali. Několikrát se milovali. A přesto si myslel, že když odjela z domu krátce potom, co odešel on, jela k

Lanfordům, střelila oba do hlavy a cestou zpátky se stavila v obchodě a koupila zmrzlinu.

Pochopila by, kdyby jen dělal svou práci. Bolelo by to, ale rozuměla by tomu. Ale nebyla schopná pochopit, že skutečně věří tomu, že něco tak hrozného udělala.

Byla to tak krutá a hluboká rána, že si nebyla jistá tím, zda se vůbec někdy zahojí. Jediným seknutím mezi nimi přeťal všechna pouta a nechal ji napospas svému osudu. Připadala si jako kosmonaut ve volném prostoru, jehož bezpečnostní lano se přetrhlo a nikdo z mateřské lodi se nesnaží mu přijít na pomoc. Vzdalovala se dál a dál a už jí to bylo lhostejné.

Zármutek, který cítila po smrti soudce, nebyl ve srovnání s tímhle ničím. Tentokrát už nešlo jen o násilnou smrt Lankfordů, těch přátelských a vstřícných lidí, které si tak oblíbila; ztratila současně i Cahilla, všechno to kouzlo, o němž byla přesvědčená, že spolu sdílejí. Milovala ho, ale on ji ne. Nemohl ji milovat, protože opravdu někoho milovat znamená *znát* ho, vědět, jaký je ve své lidské podstatě. Cahill evidentně neměl ponětí o tom, kým je. Kdyby měl, přišel by k ní a řekl by: „Vím, že to vypadá špatně, ale věřím ti. Stojím za tebou.“

Místo toho na ni hleděl jako na špínu a pak odešel.

Tohle nebyla láska. Chtěl si s ní užít, to bylo všechno. A užili si oba.

Už chápala, proč byl tak zatrpklý a nedůvěřivý po tom, co zjistil, že ho manželka zradila. Teď si nebyla jistá, zda ještě ona sama někdy někomu bude schopna důvěřovat. Svě rodině jistě, na tu se mohla spolehnout za všech okolností. Ale na někoho dalšího? O tom pochybovala. Ty nejtvrdší lekce si každý zapamatuje nejlépe.

Mezitím se uchýlila k něčemu, co bylo až dosud cizí její povaze: k pasivitě. Vždy patřila k těm lidem, kteří udělají všechno, co je v jejich silách, aby dosáhli svého cíle či změnili to, co není v pořádku. Jenže tentokrát nemohla

dělat vůbec nic. Nemohla změnit minulost. Cahill se k ní otočil zády, když ho nejvíc potřebovala, a s tím nemohla nic udělat, i kdyby vynaložila jakékoliv úsilí.

Je to podivná láska, když někdo jeden den mluví o manželství a vzápětí udělá čelem vzad. Bylo to až směšné, tak proč se tomu nesmála?

Místo toho seděla v malé místnosti bez oken na židli bez opěradel a nechala čas plynout kolem ní. Nespěchala. Neměla co dělat ani kam jít.

Náčelník Wester si přejel dlaní po téměř plešaté hlavě. „No dobrá,“ řekl unaveně. „Tak co teď? Zadržíme ji, nebo ji necháme jít?“

Všichni byli vyčerpaní. Sdělovací prostředky dorážely ze všech stran, na radnici propuklo hotové pozdvižení a obyvatelé Mountain Brooku byli vyděšeni. Za jediný poslední měsíc někdo zavraždil tři z jejich řad, což by vyvolalo úděl v kterékoliv komunitě, ale v Mountain Brooku to bylo obzvlášť děsivé. Všechny oběti se domnívaly, že žijí v bezpečí ve svém domě obehnaném zdí a zajištěném nejmodernější technikou, s elektricky ovládanými branami a důmyslně rozmístěnými reflektory. Jenže vyšlo najevo, že jejich život není o nic bezpečnější než život mladé matky ve čtvrti překupníků drog, která se s dětmi v noci skrývá ve vaně, protože stěny jejího obydlí jsou příliš tenké na to, aby zastavily kulky, které běžně létají po ulicích.

Za bydlení v Mountain Brooku lidé platili vysokou cenu. Vydávali nekřesťanské peníze za ceny nemovitostí, které se tu vyšplhaly do astronomické výše, za vynikající školy a iluzi bezpečnosti. Za horentní daně z nemovitostí měli právo žít v městečku bez chudinské čtvrti a s policejním oddělením, od nějž očekávali, že tam udrží kriminalitu na minimální úrovni a vyřeší všechny zločiny,

které se tam odehrají. Jakmile lidé žijící v domovech, za které vynaložili miliony dolarů, ztratí iluzi bezpečnosti, je pochopitelné, že dají hlasitě najevo svou nespokojenost. Starosta je bombardován stížnostmi a zahrne výčitkami policejního kapitána, který vyvine ještě větší nátlak na své vyšetřovací týmy, od nichž očekává okamžité výsledky.

Rusty Ahern nahlédl do poznámek před sebou. „Tak jo, tohle je můj názor: Máme tři nábojnice, které jsou podle předběžného zjištění shodné s tou, která usmrtila soudce Robertse. *Nemáme* žádné použitelné otisky prstů, ani v jednom případě. V podstatě nemáme žádné hmatatelné důkazy kromě tří nábojnic. Ani v jednom z domů nejsou známky násilného vniknutí, což naznačuje, že oběti znaly pachatele a otevřely mu dveře. Na jedněch dveřích v domě je zničený zámek. Z telefonních záznamů vyplývá, že poslední hovor byl s osobou, která volala z veřejného automatu v Galerii, téhož, odkud někdo zatelefonoval těsně před jeho smrtí soudci Robertsovi. Nevím jak vás, ale mě to přivádí k domněnce, že slečna Stevensová nespáchala ani jednu z těch vražd.“

„Jak to z toho může vyplývat?“ ozval se Nolan. „To jsem nepochopil.“

„Neměla by důvod volat předem a ujistit se, že je brána otevřená a oběti jsou doma,“ řekl Cahill. „Měla do obou domů volný přístup. Mohla se tam dostat kdykoliv.“

„No dobrá. Co motiv?“ otázal se Ahern. „Dohání mě to k šílenství. U soudce Robertse nebylo nic ukradeno, slečna Stevensová dostala podle závěti slušnou sumičku, ale z té ještě nic nedostala, protože se závěť dosud úředně ověřuje. A jak říkáš ty, Docu, o peníze nemá nouzi.“

„To ještě nic neznamená,“ namítl Nolan. „Někteří lidé chtějí pořád víc. A nezapomeňte na ten prsten s velkým diamantem, co si někdo odnesl. Takový kus šutru v hodnotě čtvrt milionu dolarů přece vzbudí pozornost spousty lidí. A navíc jsou někteří lidé setsakra vyšinutí.“

Cahill měl co dělat, aby se ovládl. „Jenže ona není. Má v hlavě všechno srovnané a povahu vyrovnanější než kdokoli, koho znám. A jestli mi na to řekneš ještě jednou, že mě úplně zblblá, Nolane, tak počítej s tím, že budeš plivat zuby.“ Toho dne si už několikrát vjeli do vlasů. Oba byli unavení a popudliví a Nolan měl ve zvyku zacházet ve svém škádlení příliš daleko.

„Klid, hoši,“ napomenul je Wester. „Docu, co ta fotka od telefonního automatu, kterou jste získali v případě soudce Robertse? Už jste ji ukázali lidem, kteří bydlí blízko Lankfordů?“

„Ještě ne. Soustředili jsme se na Sárú.“

„Tak se do toho pusťte a obejděte s ní co nejvíc lidí. Lankfordům někdo volal z téhož automatu, takže to musí být člověk, kterého hledáme.“

„Ale pořád to nedává smysl,“ nenechal se odbýt Nolan. „Proč zabít soudce Robertse a nic neodnést? Takže muselo jít o ty zděděné prachy. Zatím je nemá, ale nakonec je dostane. Podívejte se na to takhle: napřed pracuje pro Robertse a někdo ho odpráskne. Pak jde pracovat k Lankfordům a taky je někdo odpráskne. Copak to není jasné jak facka?“

„A jak ti do té teorie zapadá ten člověk, co volá z automatu?“ zeptal se Wester.

„To je jednoduché. Pracují spolu. Musí to tak být. Ona k těm lidem pronikne a získá veškeré informace, bezpečnostní kódy, klíče a všechno ostatní. Nevím, jak se pak rozhodují, *kdy* proběhne akce – pro soudce Robertse pracovala skoro tři roky, kdežto u Lankfordů byla jen týden. Možná prostě jednají, když potřebují prachy. Ona si každopádně zajistí alibi a on tam v poklidu přijde a odvede svou práci. Ti lidé ani nevědí, že je v domě, dokud nepřijde až k nim a nestiskne spoušť. Nemá s těmi oběťmi nic společného, je to úplně cizí člověk, a tyhle případy se vždycky těžko objasňují.“

„Máte v domě bezpečnostní systém?“ zeptal se Cahill.

„Jo, jmenuje se pes.“

„Tak musíš vědět, že oběti *musely* vědět o tom, že pachatel vešel do domu. V obou domech se ozve signál, kdykoliv někdo otevře dveře nebo okno. Když nečekáš návštěvu, jdeš to prověřit, ne? Nezůstaneš sedět v křesle.“

„Pokud neměli za to, že je to Stevensová.“

„Lankfordovi věděli, že má až do úterního rána volno.“

Wester se zamračil. „Chceš říct, že oběti v obou případech znaly vraha.“

„Tak mi to připadá.“

„A vrahem je v obou případech stejná osoba.“

Všichni se na sebe podívali.

„Ještě pořád nám něco chybí,“ namítl Ahern. „Motiv.“

„Pořád ti vykládám, že jde o prachy,“ řekl Nolan.

„A já zas pořád vykládám *tobě*,“ ozval se Cahill netrpělivě, „že to by dávalo smysl jen v případě, že by vraždila Sára.“

„Nebo by v tom jela.“

„Jenže oběti znaly pachatele, kterým je s největší pravděpodobností ten člověk, co volá z veřejného automatu. Sám jsi říkal, že její případný parták by s oběťmi neměl nic společného, takže to nemůže být tak i onak. Buď ho znali, nebo ne. Jestli ho neznali, proč by ho pustili do domu? Proč soudce Roberts seděl v křesle a povídal si s ním? Vrah je někdo, kdo se znal s Robertsem i s Lankfordovými.“

„Tak jo, do prdele.“ Nolan se zamračil a soustředěně se zahleděl na desku stolu.

„Takže vrahem musí být někdo, koho znali pracovně nebo kdo se pohybuje ve stejných kruzích. Já bych tipoval na někoho z branže,“ řekl Cahill. „Soudce Roberts měl přes osmdesát a na večírky nechodil. Měl přátele, s nimiž hrál poker, ale to je asi tak všechno. Pořád měl ale obchodní zájmy, na které dohlížel osobně. A Sonny Lankford měl v ohni víc železek než kovář.“

„Když se na to díváme takhle, motivem by přece jen mohly být peníze,“ řekl Ahern. „Musíme zjistit, jestli ti lidé měli nějaké společné obchodní a finanční zájmy. Jestli se jim třeba v něčem dařilo a někdo druhý na tom škaredě prodělal.“

„Jenže pak by byla čirá náhoda to, že by Sára Stevensová pracovala jak pro Robertse, tak pro Lankfordovy právě v době, kdy dojde k jejich vraždě,“ namítl Wester. „A to je kravina. Takové náhody se nedějí.“

„Možná to není až tak málo pravděpodobné, jak myslíte,“ uvažoval Ahern. „Kolik lidí si může dovolit osobního sluhu, zvlášť takového, co pracuje za peníze, které vydělává Sára Stevensová? Moc jich není. Byla by jich jen hrstka dokonce i v Mountain Brooku. Většina zdejších lidí se musí pořádně otáčet, aby utáhli daň z nemovitosti a hypotéku a udrželi své děti na škole. Ale ti, co jsou tak bohatí, že si ho můžou dovolit, se nejspíš vzájemně znají; pokud ne společensky, tak obchodně. Nějak přece zbohatnout museli, ne? Já myslím, že pojátkem jsou nějaké kšefty. V loňském roce měla spousta podniků finanční potíže. Je možné, že někdo začal klesat ke dnu a vyřídil si to s tím, kdo za to podle něj mohl.“ Wester se nad tou možností zamyslel. Dávalo to větší smysl než jakákoliv teorie, kterou až dosud zvažovali. „Tak jo, přednesu to kapitánovi. Vydáme nějaké prohlášení, které bude natolik mlhavé, aby to toho člověka nevyděsilo. Už zabil tři lidi a mohlo by se mu to začít líbit. Nechceme tady už žádné další oběti.“

Pohlédl na Aherna. „Slečnu Stevensovou můžete propustit. Ať jí někdo pomůže vzít si věci a odveze ji do nějakého motelu. U tebe samozřejmě bydlet nemůže,“ prohlásil s pohledem ke Cahillovi. „Chci, aby ses od ní prozatím držel dál. Novináři budou považovat za tučné sousto už to, že ji propustíme, a kdyby ji někdo z nich sledoval a přišel na to, že bydlí u detektiva z policejního

oddělení v Mountain Brooku, byl by oheň na střeše. Je to jasné?“

Cahill chápal nutnost toho, aby se Sára nezdržovala v jeho domě. Ale držet se od ní dál bylo něco, s čím se nemohl jen tak smířit. Musel opravit značně poničené mosty a nehodlal s tím čekat až do té doby, než se tenhle případ vyřeší. Celý den musel myslet na to, jak se rozplakala, když řekla, že ho potřebovala. Když ráno vešla do domu, jako by se ocitla v nějakém hororu, který byl tím horší, že se v něm znovu opakoval stejný výjev jako u soudce Robertse. Ocitla se na pokraji zhroucení a on ji nepodpořil, neobjal ji. Zůstala po celý den sama, pomalu se pohupovala dopředu a dozadu, schoulená do sebe. A ještě horší na tom bylo, že si skutečně myslel, že mohla vraždit, a ona to věděla.

Už nešlo jen o to, že dělal svou práci; projevil jí tak obrovský nedostatek důvěry, že nevěděl, zda ještě někdy dokáže získat to, co tím ztratil. Ale bude se o to snažit, i kdyby měl při tom duši vypustit. Když to bude nutné, klesne před ní na kolena, aby ji prosil o odpuštění.

Nacházela se teď v tak křehkém stavu. Vybavoval si, jak ani nemohla jíst, když došlo k vraždě soudce Robertse; dnes určitě od snídaně nesnědla ani sousto; připadalo mu, jako by od ní uplynulo nejméně tisíc let. Nabízeli jí jídlo, ale mlčky je odmítla, jen zavrtěla hlavou. Obvykle byla tak silná, ale teď potřebovala někoho, kdo by se o ni postaral.

Úkolem číslo jedna teď bylo odstěhovat její věci ze zahradního domku a ubytovat ji v nějakém hotelu pod falešným jménem, aby si mohla v klidu odpočinout. To si vzal na starost Ahern.

Ale Cahill v žádném případě nehodlal nechat ji odsud odejít bez toho, aby se jí omluvil, i když tím třeba mnoho nenapraví.

Prošel krátkou chodbou a otevřel dveře do místnosti, kde se konal výslech. Vzhledla a rychle odvrátila zrak, když

ho poznala. Byla bledá, rysy v obličeji měla strhané a v očích otupělý výraz. Přišlo to tak krátce po vraždě soudce Robertse, že ji to srazilo na kolena.

Vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Kamera u stropu teď byla vypnutá, takže měli soukromí. Pokud mu chtěla dát facku, vzal by to. Kdyby ho chtěla nakopnout do rozkroku, taky by to nejspíš bral. Cokoliv, jen kdyby mu pak odpustila. Nepohnula se, ani když si přidřep l vedle její židle, aby mu viděla do obličeje.

„Ahern tě odveze do nějakého hotelu, aby sis mohla odpočinout,“ řekl tiše. „Odvezeme ti tam oblečení a všechno, co budeš potřebovat. Přihlášíš se k pobytu pod falešným jménem, aby tě neobtěžovali novináři.“

„Takže nejsem zatčená?“ zeptala se přiškrceným hlasem.

„Sáro... víme, žes to neudělala.“

„Proč? Objevili jste nějaké důkazy? Ráno sis myslel, že jsem vinná.“ Z jejích slov nezazněla výčitka. Nebyl v nich žár, byla pouhým konstatováním faktu. Připadalo mu, jako by se od sebe vzdálili mnoho, mnoho mil. Jako by se vzdálila nejen od něj, ale od všech lidí. Byl to jediný způsob, jakým se s tím dokázala vyrovnat.

„Mýlil jsem se,“ řekl prostě. „Je mi to líto. Bože, nemůžu ti vypovědět, jak moc mě to mrzí. Ta shoda okolností mě jednoduše odrovnala. Jediné, na co jsem dokázal myslet, bylo to, jak jsi včera odjela po tom, co mě odvolali.“

„Chápu.“

Nedostatek modulace v jejím hlase ho zarazil tak, že ucukl. „A odpouštíš mi?“

„Ne.“

„Sáro...“ Natáhl k ní ruku, ale prudce se odtáhla. „Nedotýkej se mě.“

Ruka mu klesla. „No dobrá. Prozatím. Vím, že jsem to parádně projel, ale nenechám tě jen tak odejít. Myslíme si, že už tomu začínáme rozumět a...“

„Nezáleží to na tobě,“ přerušila ho.

„Co? Co nezáleží na mně?“

„To, jestli mě necháš odejít. Nemáš na vybranou.“

U jeho nohou zela obrovská černá díra a měl pocit, jako by ho do ní něco vtahovalo. Kdyby ji ztratil... ne, to se nesmělo stát. Odmítal si to připustit. Jakmile překoná počáteční šok, alespoň ho vyslechne. Byla tím nejrozumnějším člověkem, jakého kdy potkal. A když ho nebude chtít vyslechnout, tak prostě udělá cokoli, bude o ni urputně bojovat jakýmkoli prostředky, jen aby si ji udržel.

„Promluvíme si o tom později,“ řekl a ustoupil, aby jí vytvořil prostor, který teď potřebovala.

„Nemá to smysl.“

„Má to velký smysl. Teď ti dám prostor a čas, ale nemysli si, že to vzdám. Nikdy.“

„Měl bys,“ hlesla a znovu se zahleděla do zdi.

O patnáct minut později ji Ahern rychlým krokem vyvedl zadními dveřmi a přes parkoviště k svému autu. Někdo z reportérů od novin a z televize, kteří v hloučku čekali před velitelstvím, je zahlédl a nějaký fotograf stihl pořídit pár záběrů, ale to bylo vše. Jeden obzvlášť snaživý jedinec skočil do auta a vyjel za nimi, ale vzápětí mu zahradil cestu bílý jaguár, který právě vyjížděl stejným směrem. Než se obě auta zařadila do jízdního pruhu, zmizelo jim neoznačené policejní auto z dohledu.

KAPITOLA 25

TREVOR DENSMORE NEZAŽIL za celý svůj život větší šok než ve chvíli, kdy si v novinách přečetl, že Sárú zadrželi jako podezřelou. Bylo to strašné. Jak mohli něco takového udělat, když proti ní neměli sebemenší důkaz. Jediné zrnko důkazu. Jak by také mohli? Včera v noci byl neopatrný a nechal v domě nábojnice, což v něm vyvolalo tak trochu obavy, ale v žádném případě je nemohli dát do souvislosti se Sárú. Pro něj to znamenalo jen to, že se musel zbavit pistole – a nejdřív ji ovšem vyřadit z registrace. Příčilo se mu, že se má zabývat tak podřadnými detaily, ale dost dobře nemohl požádat sekretářku, aby to za něj vyřídila.

Nejdříve se však musel ujistit, že je Sára v pořádku. Na těch záběrech v televizním šotu byla tak bledá. Objevila jak tělo soudce Lowella Robertse, jejího předchozího zaměstnavatele, tak také Lankfordovy, což ji stavělo do podobného světla jako žháře, který založí požár a pak jej ohlásí a předstírá, že ho jen objevil, aby od sebe odvrátil podezření. Policisté tuhle taktiku dobře znali, čímž se podle něj dalo vysvětlit to, že ji považovali za podezřelou, ale... Bože, způsobil jí takové trápení.

Nevzal vůbec v úvahu, že by mohla být tím, kdo objeví těla. Nepočítal s tím. Mělo ho to napadnout, protože to samozřejmě byla nejlogičtější možnost. Byla svědomitá, takže byla samozřejmě první, kdo ráno nastoupil do služby.

Šok, který kvůli němu utrpěla, musel být příšerný. Ještě pořád ho nenapadlo, jak mohl zařídit, aby těla našel někdo jiný, ale mohl přes ně aspoň přehodit přikrývku nebo něco. Mohl použít cokoliv, aby tím zmírnil její šok.

Jeho nedbalost ho natolik vyvedla z míry, že raději požádal sekretářku, aby zrušila dohodnuté schůzky, a odešel z kanceláře dřív. Co dělat? Co teď mohl udělat?

Prvním příkazem dne bylo zařídit, aby ji propustili, ale jak toho docílit? Nemohl zavolat na policii a žádat její propuštění, rozhodně ne bez vysvětlení, které nebyl ochoten jim poskytnout. Pak dostal geniální nápad. Bylo to riskantní, ale pokud tím osvobodí Sárku, bude to za to riziko stát.

Pracoval efektivně, ale i tak mu trvalo několik hodin, než svůj plán zrealizoval. Potom, jelikož nevěděl, co jiného by mohl dělat, odjel k policejní stanici, zaparkoval na nedalekém parkovišti u banky a čekal. Nechtěl se připojit k těm hyenám, co tam číhaly ve svých vozech vybavených satelity a nejmodernějšími videokamerami, a po pravdě řečeno neměl ponětí, jak dlouho bude trvat, než někdo odhalí účinek jeho plánu. Ale až bude Sárka propuštěna, měl v úmyslu nabídnout jí svou pomoc a podporu.

Když tak nad tím přemýšlel, vlastně se to nemohlo vyvíjet lépe. Bude krajně rozrušená, toužící po klidném a bezpečném útulku. Může jí dát nejen to, ale ještě víc... mnohem víc.

Pečlivě si vybral své pozorovací stanoviště, a až bude potřebovat změnit pozici, aby lépe viděl, co se bude dít, jednoduše mohl vystoupit a projít kolem po chodníku, jako kdyby šel do čistírny nebo kamkoliv.

Příčilo se mu tápat ve tmě, musel se dozvědět, jak se situace vyvíjí.

Štěstí mu jako vždycky přálo. Z toho čekání byl čím dál podrážděnější; co těm neschopným břídlům trvalo tak dlouho? Právě když usoudil, že už toho bylo dost, a chystal

se jít domů – koneckonců od něj nemohl nikdo chtít, aby tam čekal věčně – uviděl, jak Sára vychází z policejního oddělení postranními dveřmi v zadní části budovy. Doprovázel ji nějaký muž, nejspíš detektiv, protože ji odváděl k parkovišti, které používali policisté. Zpravodajské štáby si jich samozřejmě hned všimly, když nastoupili do neoznačeného policejního vozu. Jeden reportér pohotově naskočil do auta a rozjel se za nimi, ale Trevor si perfektně načasoval zásah a vjel mu do cesty právě ve chvíli, kdy chtěl reportér vyjet na hlavní cestu. Několik dalších aut za ním mu bezděky napomohlo v blokovacím manévru.

Trevor jel za neoznačeným policejním vozem, ale dával dobrý pozor, aby byl od něj neustále oddělen alespoň jedním dalším autem. Začínal v tom být opravdu dobrý.

Kam ji to ten člověk vezl? Zpátky do domu Lankfordů? To jistě ne. Tak zřejmě k nějakým přátelům nebo do hotelu. Dobrou zprávou bylo, že ji zřejmě nezatkli, jen ji tam drželi kvůli výsledku a teď usoudili, že nemají důvod ji dál zadržovat. Nebyl si jistý, jak přesně ten proces probíhá, ale věděl, že kdyby ji zatkli, uvalili by na ni vazbu až do předběžného slyšení, kdy by se rozhodlo o tom, zda může být propuštěna na kauci.

Stačilo zjistit, kam ji odvázejí, a pak už jen vymyslí nejlepší způsob, jak se k ní dostat. Tentokrát už k němu přijde. Byl si tím jistý.

„Víte o nějakém místě, kam byste chtěla odvézt?“ zeptal se ji detektiv Ahern. „Nějaký oblíbený hotel?“

„Je mi to jedno.“

Ahern na ni zmateně pohlédl. Než začal výslech, byl stejně jako ostatní přesvědčený o tom, že je vinna. Její reakce při výslechu a následné logické zvážení ho však zviklaly natolik, že názor změnil. Za normálních okolností

ho nijak zvlášť nevyvádělo z míry, když byl někdo rozrušený; při jeho práci se to dalo čekat, a pokud se dotyční nechovali hystericky a násilnický, nechával na nich, aby se se situací vyrovnali sami. Jenže tohle bylo jiné; tím, že chodila s Cahillem, se stala jednou z nich. Tohle bylo osobnější.

„Náčelník řekl Docovi, aby se od vás radši držel dál, dokud se to nevyřeší a neuklidní. Noviny by měly hody, kdyby se někdo dozvěděl, že s ním žijete.“

„Nežiju,“ řekla lakonicky.

Věděl, že si nejspíš koleduje o malér, ale hodlal to riziko podstoupit. „Takže pokud se teď s vámi Doc nebude často vídat, je to proto. Rád by, ale nesmí. Mimochodem, celý den se s náma handrkoval a tvrdil, že jste určitě nevinná. Věří vám, Sáro. Děláme, co můžeme, aby se to co nejdřív vyřešilo, ale...“

„Detektive Aherne,“ řekla.

„Co?“

„Bud'te radši zticha.“ Zaklonila hlavu a zavřela oči.

Co teď?

Zachránilo ho, že mu v tu chvíli někdo zavolal. Chvíli poslouchal a nevěřicně kulil oči.

„Do prdele,“ ulevil si nahlas.

Trhla sebou a napřímila se; měl dojem, jako by na chvíli vyčerpáním usnula. „Co se stalo?“

„Další vražda.“ Šlápl na plyn. „Kdyby vám to nevadilo, odvezu vás do Mountain Brook Inn. Je to blízko a musím se co nejrychleji dostat na místo činu.“

„To je v pořádku.“

Vypadal rozčileně. „Jde nejspíš o tutéž osobu, Sáro. Až to prověříme, budeme vědět víc, ale jestli je to opravdu tak, jste v suchu. Novináři vám dají pokoj.“

„Proč?“ Zavrtěla hlavou. „Koho zavraždili?“

„Zatím nevím, mám jen adresu. Ale evidentně se to stalo teprve před pár hodinami. Vy jste to udělat nemohla.“

Svíral křečovitě volant. „Sakra. Máme co do činění s maniakem.“

Když dojeli k hotelu, řekla jen: „Vysaďte mě před vchodem. Ubytuju se sama.“ Pokrčila rameny. „Pokud opravdu nezáleží na tom, jestli se dozvědí, že tu jsem. Možná mi pár novinářů zavolá, ale nebudou mi bušit na dveře.“ Podle toho, jak se situace vyvíjela, se stala z podezřelé kým... hlavním svědkem? Neuvěřitelnou smolařkou?

„Prokažte mi laskavost,“ řekl Ahern. „Přece jen se ubytujte pod falešným jménem. Jako Geraldine Ahernová, tak se jmenuje moje matka. Tak vás budeme moci najít.“

„Dobrá,“ souhlasila. Tohle jí bylo zcela lhostejné. Jediné, na čem teď záleželo a co si přála, bylo, aby mohla být sama a spát.

Vzala si kabelku a vystoupila z auta. Než za sebou zabouchla dvířka, Ahern na ni zavolal: „Přivezeme vám oblečení a věci, které budete potřebovat. Zůstaňte tady.“

Nic jiného než zůstat mi nezbývá, pomyslela si, když se dívala za jeho vzdalujícím se autem. Její vůz stál pořád ještě u domu Lankfordů, takže by neměla čím odjet, ledaže by si zavolala taxík.

Byla tak vyčerpaná, že tam chvíli jen tak stála a nechala se hřát paprsky podvečerního slunce, aby se zbavila mrazivého chladu, který jí pronikal až do morku kostí. Co by dělala, kdyby ji na recepci odmítli ubytovat? Pokud se dnes dívali na televizi, určitě poznají její tvář i jméno. Možná si dokonce budou myslet, že utekla z vazby, i když pak by se dost dobře nedalo vysvětlit, proč se chce ubytovat v nedalekém hotelu.

Události dne na ni začaly doléhat čím dál víc a vysávat z ní poslední zbytky síly, která v ní ještě zůstala. Se zavřenýma očima se snažila ovládnout.

„Slečna Stevensová?“ zeptal se čísi tichý, váhavý hlas. „Sára?“

Omráčeně otevřela oči a ocitla se tváří v tvář muži, který jí připadal povědomý, ačkoliv si nedokázala vybavit, odkud ho zná. Stál kousek od ní a starostlivě si ji prohlížel. Neslyšela ho přicházet, neuvědomovala si, že se k ní někdo blíží.

„Jste v pořádku?“ otázal se plaše a v tu chvíli si vzpomněla, kde ho viděla. V sobotu na večírku.

„Pan Densmore,“ řekla.

Vypadal potěšený tím, že si ho pamatuje. „Prosím, říkejte mi Trevor. Chudáčku, myslel jsem na vás celý den. To, co se stalo, je opravdu strašné. Musela jste se tolik bát.“

Zírala na něj se staženým hrdlem. Po všech těch událostech jí připadalo, že je jeho vlídný soucit její jedinou záchranou.

„Ve zprávách to vyznělo, jako by vás policie podezřívala, ale to je přece směšné. Nic takového byste samozřejmě udělat nemohla; je to absurdní pomyšlení. Budete zatím bydlet tady?“

„Ještě... jsem se ani nebytovala.“

„Tak pojdte, zařídíme vám pokoj, abyste si mohla odpočinout. Už jste dnes něco jedla? Myslím, že je tady něco jako kavárna. Bude mi ctí, když přijmete mé pozvání na večeři.“

Byl to prakticky cizí člověk, ale po jediném setkání v ní vyvolal víc důvěry než Cahill. Ten rozdíl byl tak markantní, že ji to udeřilo do tváře; zatočila se jí hlava. Neuvědomila si, že se potácí, dokud ji pan Densmore neuchopil za paži a nepodepřel. „Má drahá, jste na pokraji zhroucení. Pojdte se mnou. Až se trochu najíte, budete se určitě cítit lépe, to vám slibuji.“

Bylo tak snadné nechat všechno na něm. I ty nejjednodušší úkony teď přesahovaly její síly; bylo úlevou o ničem nerozhodovat, ani o tom, co si dá k jídlu. Než se nadála, seděli v kavárně a on jí tiše objednával horký čaj a polévku a přitom pronášel věty, na něž nemusela odpovídat,

ale které kolem ní vytvářely jakousi bariéru a poskytovaly jí něco, na co se mohla soustředit. Po celý den se v myšlenkách vracela stále k týmž hrůzným výjevům a on jí nabízel možnost, jak si od nich odpočinout. Poslouchala ho a sama sobě dovolila zapomenout, alespoň na chvíli.

Jemně, ale důrazně naléhal, aby se najedla. Po ubíjejícím a vyčerpávajícím dni bylo tak příjemné cítit, že se o ni někdo stará. Přiměl ji k tomu, aby snědla půl misky polévky a vypila horký čaj. Začínala se aspoň trochu rozehřívat, ale její mysl byla stále ještě jakoby v mlhách, takže ji překvapilo, když si náhle uvědomila, co pan Densmore právě řekl.

„Ještě stále mě chcete zaměstnat?“ otázala se užasle.

Zarděl se, uchopil lžičku a zbytečně zamíchal čaj, který už promíchal několikrát. Pak lžičku úhledně odložil na podšálek. „Vím, že je to strašně nevhodně načasováno,“ řekl. „Promiňte. Je mi to moc trapné.“

„Ne, neomlouvejte se,“ řekla rychle. „Já se vám omlouvám. Ale... jsem tak unavená, že se nedokážu soustředit. Moc vám děkuju za nabídku, pane Densmore, ale...“ Zarazila se. Rty se jí chvěly, nedokázala doříct větu.

„Vy s tím přece nemáte nic společného,“ řekl pevně. „Je to jen hrozná náhoda. Ale před chvíli hlásili ve zprávách, že došlo k dalšímu incidentu, a to je důkaz, že s tím nemáte absolutně nic společného.“

Reportéři se dnes opravdu tuží, když už zveřejnili i zprávu o té poslední vraždě, pomyslela si unaveně. Ale byli ve stavu nejvyšší pohotovosti, takže se dalo snadno pochopit, že zachytili informaci o nejnovější události a dorazili na místo činu snad ještě dřív než policie.

Další člověk byl zavražděn. Měla by pociťovat smutek a lítost vůči oběti a jeho rodině, ale cítila jen vděk, že u toho tentokrát nebyla.

„Moje nabídka ještě stále platí,“ řekl a plaše se pousmál. „Udělala jste na mě velký dojem svými schopnostmi, když

jsem vás viděl tenkrát v televizi, a znovu jsem si to potvrdil minulou sobotu. Prosím vás, zvažte to. Mám opravdu velký dům a zatím to zvládám se služebnictvem, které u mě pracuje jen na částečný úvazek, ale domu by opravdu prospěl váš odborný a trvalý dohled.“

Připadala si, jako by měla v hlavě místo mozku vatu, ale jedno si zřetelně uvědomovala: pracovní nabídky se tentokrát jistě nepohrnou. Po tom, co se odehrálo v domě soudce Robertse a u Lankfordů, ji budou považovat přinejmenším za nositelku smůly, i když ta poslední vražda prokáže, že není vrahem. Určitě se nenajde mnoho lidí, kteří by ji chtěli mít v domě. Pan Densmore by ji tam možná také nechtěl, kdyby ji mezitím nepotkal osobně a nevytvořil si názor o jejím charakteru.

Měla by si vyhradit víc času pro hledání nového místa. Měla by si dát inzerát do novin v Atlantě a Palm Beach, možná i v New Orleansu. Mohla by nějakou dobu bydlet u rodičů, pokud by jí policisté dovolili odjet z města. Vzhledem k poslednímu vývoji událostí mohla předpokládat, že by to nemusel být problém.

Ale tahle nabídka jí vyloženě spadla do klína a nejjednodušším řešením by bylo ji přijmout. Měla by kde bydlet a čím zaměstnávat svou mysl. Až se trochu vzpamatuje a bude zase ve své kůži, může se rozhodnout, co dál.

„Budu k vám upřímná, pane Densmore. Po tom, co se stalo, si nejsem jistá, zda chci ještě zůstat v tomhle kraji. Jsem vám vděčná za nabídku, a pokud budete mít zájem mě zaměstnat i s vědomím, že to možná bude jen dočasně...“

„Mám,“ vyhrkl rychle. „Zcela chápu vaše pocity. Ale až se situace zklidní a vy sama uvidíte, jak to chodí v mém domě, budu doufat, že svůj názor na odjezd určitě změníte.“

Zhluboka se nadechla. „V tom případě vaši nabídku přijímám.“

KAPITOLA 26

OBĚTÍ SE STAL Jacob Wanetta, šestapadesátiletý prezident a výkonný předseda akciové společnosti Wanetta Advertising. Bydlel na Cherokee Road a s manželkou byli nadšení hráči golfu. Toho dne pracoval doma a byl živ a zcela zdrav, když jeho ženu krátce po obědě vyzvedla jedna přítelkyně a odjely spolu do golfového klubu. Zamával jim od předních dveří, takže to, že byl živý, nevypověděla jen manželka, ale i její známá. Když se odpoledne vrátila, našla svého muže, jak bezvládně leží vedle krbu ve své pracovně s prostřelenou hlavou.

Technici zajišťující důkazy našli pod pohovkou prázdné nábojnice, které ihned porovnaly s těmi, jež byly použity u Lankfordů. Všechno nasvědčovalo tomu, že vražda byla spáchána stejnou zbraní a stejnou rukou jako všechny předchozí. Kromě paní Lankfordové, kterou vrah střelil zepředu mezi oči, se ve všech ostatních případech střílelo z levé strany, což naznačovalo, že vrah stál vlevo od oběti a byl pravák. Pravděpodobně zaujímal automaticky postavení vlevo od oběti, aby na ni mohl zaútočit rychle a nenápadně.

Žádná z obětí neměla šanci uniknout. Nemohly se bránit, zbýval jim čas nanejvýš na jediné mrknutí.

S výjimkou Marilyn Lankfordové, která se evidentně snažila přivolat pomoc.

Jacob Wanetta byl statný, sportovně založený muž. Pokud by se některá z obětí postavila vrahovi na odpor, byl by to on. Ale stejně jako ostatní se bez odporu zhroutil. Nikde v domě nebyly převrácené židle, shozené lampy, žádné stopy zápasu... Šlo o čistou, chladnokrevně provedenou vraždu. Došlo k ní v době, kdy byla Sára prokazatelně na policejním oddělení. O její nevině se tentokrát nedalo pochybovat, a jelikož vše nasvědčovalo tomu, že poslední oběť zavraždil stejný pachatel, který předtím zabil Lankfordovy, tisk se o ni přestal okamžitě zajímat. Náčelník policie vydal prohlášení, že měli obavy o bezpečnost slečny Stevensové, ale ani na chvíli ji nepovažovali za podezřelou. Sice šlo o pustou lež, ale komu na tom záleželo, když to splnilo účel.

Ahern nahlásil, že ji vysadil u malého hotelu Mountain Brook Inn s instrukcí, aby se ubytovala jako *Geraldine Ahernová*, což bylo jméno jeho matky. Cahill se nad tím pozastavil. Byl by klidnější, kdyby tam s ní Ahern osobně šel a na všechno dohlédl, ale chápal, že se potřeboval co nejdříve dostat na místo dalšího zločinu. Když paní Wanettová hystericky ohlásila další případ na čísle 911, všichni z policejního oddělení vystřelili jako piloti bojových letadel, kteří se ženou v ústřety letce bombardérů.

Museli pořádně napnout síly, aby zvládli běžné problémy a k tomu řešili třetí vraždu během jediného dne. Náčelník Wester rozhodl, že za daných okolností není důvod pro to, aby Cahill nesměl vyšetřovat případ Lankfordů; měl jen pět vyšetřovatelů a potřeboval, aby se na vyřešení případů soustředili všichni. Co se Cahilla týkalo, rušily se tím také restriktce ohledně jeho vztahu se Sárrou, kterým beztak nehodlal věnovat přílišnou pozornost. Bylo ale příjemné vědět, že za to nebude stíhán.

Blížila se půlnoc, když Wester rozhodl, že už jsou všichni tak unavení, že přestávají být schopni efektivní práce. Kromě toho museli počkat, zda technici objeví

nějaké nové hmatatelné důkazy. Vyslechli už tolik přátel a sousedů zavražděného, kolik mohli bez toho, aby je tahali doslova z postelí, a řečeno slovy Nolana, začínalo jim z toho „strašit ve věži“.

Cahill na Sárú podvědomě myslel celý den, ale teď si najednou na něco vzpomněl a zeptal se Aherna, zda už jí někdo přinesl oblečení a osobní věci.

Ahern na něj vrhl prázdný pohled a zasténal. „A sakra, na to jsem zapomněl.“ Pohlédl na hodinky. Před dvěma hodinami volal své ženě a řekl jí, že už brzy přijede domů.

„Udělám to sám,“ řekl Cahill. Wester jeho slova slyšel, a jelikož nic nenamítal, Cahill věděl, že je po této stránce zase všechno v pořádku.

„Víš jistě, že chceš?“ namítl Ahern. „Možná by bylo lepší, kdybys ji pár dní nechal v klidu.“

„Ne, přesně to teď *nepotřebuju*.“

Byl stejně nevyspalý jako všichni ostatní – možná ještě nevyspalejší vzhledem k tomu, co se Sárú prováděli s čokoládovým sirupem předchozí noc – ale neměl rozhodně v úmyslu jet domů, aniž by se s ní napřed viděl. I když počítal s tím, že ona o to nejspíš nestojí, a už vůbec ne v pozdních nočních hodinách.

Do háje.

Nejdřív sbalil její věci; usoudil, že pokud jí je přinese, neodmítne se s ním vidět. Pobral všechno oblečení, vyprázdnil skříň i prádelník a věci naskládal do jejích kufrů a příručních zavazadel, protože předpokládal, že už se do domku nebude chtít vrátit. I za tu krátkou dobu, kterou tam strávila, kolem sebe vytvořila hezké prostředí s pomocí knih, fotografií a hudební sbírky. Nejraději by vzal i je, ale v hotelovém pokoji určitě neměla dost místa a také se nechtěl příliš zdržovat.

Pracoval rychle, ale pořádně, takže si vzpomněl i na všechny toaletní potřeby z koupelny a spodní prádlo ze zásuvek. Sbalit její věci bylo snadné, protože měla všechno

úhledně poskládané. Tvrdošíjně doufal, že Sářino oblečení jednoho dne vytlačí ze skříně to jeho a pak bude remcat, že potřebuje větší dům už jen proto, aby měl víc místa ve skříních. Tvrdošíjně doufal ve spoustu dalších věcí a všechny se točily kolem Sáry.

Konečně všechno naložil do své dodávky a vydal se na cestu. Ještě než dojel k cíli, zavolal na číslo Sářina mobilního telefonu, ale vyslechl si jen nahranou zprávu o tom, že účastník momentálně není k dostižení. Věděl, že když byla u něj, neustále ho měla u sebe a každý večer dobíjela baterie, ale tentokrát zřejmě neměla důvod usnadňovat komukoliv, aby s ní mohl navázat kontakt. S rozmrzelým brčením si na informacích zjistil číslo hotelu, nechal se přepojit a požádal o Geraldine Ahernovou.

Sára patřila k lidem, kteří se při vyrušení ze spánku okamžitě probudí a vyskočí z postele, aby se pustili do práce, ať už se jednalo o vaření snídaně či zneškodňování zlodějů v domě. Když nezvedla sluchátko ani při čtvrtém zazvonění, začínal si o ni dělat starosti. Zvedla je až při šestém a řekla otupělým hlasem: „Haló.“

„Vezu ti oblečení a věci,“ oznámil jí. „V kterém pokoji bydlíš?“

Chvilí mlčela. „Nechej mi to na recepci.“

„Ne.“

„Cože?“

To bylo o něco lepší; v jejím hlase přeskočila jiskra života. „Jestli chceš své oblečení, budeš se se mnou muset vidět.“

„Držíš moje věci jako rukojmí?“ Další projevy života. Zněly popuzeně, ale přece jen to byl život.

„Jestli je teď nechceš, odvezu je k sobě domů a můžeš si je tam vyzvednout.“

„Jdi k čertu, Cahille...“ Zarazila se; slyšel, jak si podrážděně odfrkla. „No dobrá.“ Sdělila mu číslo pokoje a práskla sluchátkem.

Dělala pokroky.

Nevadilo mu hádat se. Nemluvit vůbec, to ho dohánělo k šílenství. Pokud dosáhne třeba i donucovacími prostředky toho, že s ním bude mluvit, měl šanci.

V hotelu si vzal přepravní vozík, naložil do něj všechna zavazadla a za bedlivého dozoru recepční jej odtlačil k výtahu. Jakmile jí ukázal policejní odznak, začala se zajímat o jiné věci.

Sára musela stát za dveřmi, protože je rázně otevřela ještě dřív, než stačil zaklepat. Zřejmě slyšela vrzání vozíku. Natáhla ruku, aby si od něj vzala kufr, ale zarazila se, když uviděla celý naložený vozík.

„Přivezl jsem všechno,“ řekl tichým hlasem, aby nerušil hosty v sousedních pokojích. Byl zázrak, že na to pamatoval, protože Sára mu přišla otevřít polonahá, jen nedbale zahalená prostěradlem. „Říkal jsem si, že už tam asi nebudeš bydlet.“

„Ne,“ řekla a zachvěla se. „Ale co moje...“

„Zbytek věcí si můžeš odvézt později.“ Popadl dva kufry a vykročil dopředu, takže musela ustoupit, aby s nimi mohl projít do pokoje. Postavil je na podlahu, otočil se a šel vyložit z vozíku všechna ostatní zavazadla. Než mu v tom stačila zabránit, zavřel za sebou dveře. V pokoji svítila všechna světla. Postarala se o to, aby tam vládla co nejméně intimní atmosféra; dokonce urovnala postel poté, co z ní stáhla prostěradlo, aby se zahalila.

Ale neoblékla se, i když na to měla čas. Přišla mu otevřít polonahá. Zauvažoval o tom, zda si uvědomuje, co tím prozrazuje o svých citech, ale vzhledem k tomu, jaký měla za sebou den, to zřejmě udělala bezděky.

Přitáhla si prostěradlo těsněji k tělu a vysunula bradu. „Děkuju ti. A teď odejdi.“

„Vypadáš jako viktoriánská služka bránící svou ctnost,“ podotkl a postrčil kufry o kus dál.

Byla pořád ještě bledá a rysy měla strhané, ale měla přimhouřené oči a do tváří se jí vlil ruměnec. Byla však dobrý stratég; vycítila, že spontánní boj, při němž se vyčistí vzduch, je právě tím, co Cahill chce, takže překousla to, co se mu chystala odseknout, a jen od něj mlčky odstoupila dál. „Odejdi.“

Přistoupil blíž. Možná ji dokáže vyprovokovat natolik, že se na něj vrhne; musela by přitom pustit prostěradlo. „Donuť mě k tomu,“ vyzval ji.

„Nic takového neudělám,“ odpověděla a zavrtěla hlavou. „Když budu muset, zavolám vašemu inspektorovi a podám na tebe stížnost pro obtěžování. Mezi námi všechno skončilo. Nezvládli jsme to. Konec příběhu.“

„Ne,“ namítl. Shannon mu kdysi řekla, že by mohl dávat mezkům lekce v paličatosti, a hodlal své reputaci dostat. „Sáro, miluju tě.“

Pohodila hlavou a zuřivě na něj pohlédla. „*Ani náhodou.*“

Přimhouřil oči. „To si piš, že jo.“

V tu chvíli vykročila jeho směrem a zlostně na něj namířila napřímený ukazováček. „Nemáš ponětí, kdo jsem,“ zasyčela na něj. „Kdybys měl, kdybys věnoval jen trochu pozornosti mé povaze a nešlo ti jen o to, abys mě ošoustal, nikdy, ani na jedinou ztracenou vteřinu by sis nemohl myslet, že jsem kohokoliv zavraždila, a už vůbec ne někoho, koho jsem měla tak ráda jako M-Merilyn.“ Brada se jí zatřásla a obličej se začal stahovat. „A soudce... toho jsem přímo zbožňovala,“ dodala rozechvělým hlasem; ze všech sil se snažila nerozplakat se. „Nemůžeš milovat někoho, koho neznáš, a mě neznáš, to je evidentní.“

Ted' už se třásla celá. Cahill cítil, jak se mu v hrudi něco svírá. To, co řekla, se mu ani trochu nelíbilo, a ani trochu se mu nelíbil výraz, který použila. Když se milovali, dělali to vášnivě a s vervou, ale nebylo to jen bezduché šoustání. Bylo to milování v tom pravém slova smyslu.

Hroutila se mu před očima. S tichým klením ji vzal do náručí, trpělivě přestál chabý odpor, s nímž do něj chvíli zoufale bušila pěstičkami, a chlácholivě ji hladil, když se k němu bezmocně přitiskla a rozvzlykala se.

Zvedl ji ze země, posadil se na postel a usadil ji ve svém klíně. Šeptal jí něžná slůvka a dělal to, co měl udělat hned ráno. Přestala si přidržovat prostěradlo, protože ho oběma rukama držela za sako, a látka začala pomalu sklouzávat z jejího štíhlého těla. Nemilosrdně ji strhl a uvolnil stisk jejích dlaní, aby se mohl vysvléknout ze saka a přitisknout k sobě ještě těsněji její hřející kůži.

Padl naznak na postel a položil ji vedle sebe; pak se k ní naklonil a stáhl poslední cíp prostěradla, kterým se urputně halila. Sevřel její dlaň a sklonil hlavu, aby ji políbil; volnou rukou přitom hladil její obnažená ňadra a ploché břicho, odkud sjel až k hebkým záhybům mezi jejími stehny.

V ústech měla slanou chuť od pláče. Chvíli ještě kňouravě protestovala, ale současně se k němu vstřícně vyklenula, a když pustil její ruku, ovinula mu paži kolem krku. Rychlým pohybem si rozepnul kalhoty a nalehl na ni, rozevřel jí stehna a vnikl do ní. Nebyla připravená, ale byla dostatečně vlhká, i když mu chvíli trvalo, než do ní pronikl docela.

Znovu zakňourala, ale pak ztichla a jen na něj mlčky hleděla vyprahlýma, zoufalýma očima.

„Ššš,“ zašeptal a začal se v ní jemně pohybovat. Obvykle s ním spolupracovala a dávala právě tolik, jako dostávala, snažila se mu vyrovnat, ať už spolu zápasili, nebo se milovali, a tento projev zranitelnosti se ho proto hluboce dotýkal. Možná nebylo správné se s ní milovat, když byla zmatená a bezbranná, ale byl to nejrychlejší způsob, jak s ní znovu navázat zpřetrhané spojení. Obnovit tělesné pouto... nejen sexem, ale propojením těl, tím nejprimitivnějším způsobem, jak vyhledat útěchu a zaplašit samotu.

Když to bude nutné, byl odhodlán protáhnout to třeba na celou noc. Jakmile cítil, že se blíží jeho orgasmus, ustal v pohybech a nepohnutě ležel, dokud nutkání nepolevilo. Pak začal znovu, pomalu a něžně. Po celou tu dobu ji líbal, hladil a šeptal jí, že ji miluje, až se uvolnila a z pasivního podvolení postoupila dál, začala aktivně reagovat. Ještě nikdy se na žádnou ženu nesoustředil tak jako teď na Sárú – pozorně sledoval každé zadržení dechu, každou nuanci výrazu, pohyb boků. Věnoval se jí s mimořádnou vnímavostí pokaždé, když se milovali, ale tentokrát to bylo ještě výraznější. Měl pocit, jako by samotné jeho přežití záviselo na tom, že se s ní teď miluje, znovu obnovuje pouto, které svým podezříváním zpřetrhal.

Trvalo to dlouho, ale konečně začala vstřícně pohupovat boky a zaťala prsty do jeho ramen. Udržoval pomalé tempo, vychutnával pocit těsného propojení a smířlivého přijetí. Tepna na jejím krku divoce pulzovala a bradavky měla tuhé a sytější rudé. S krajním napětím ho ovíjela všemi údý a tiskla se k němu, jako by ho nechtěla už nikdy pustit.

Zvrátila hlavu a z jejího hrdla začalo vycházet chraptivé sténání.

Pronikl co nejhlouběji a chvíli vyčkával; cítil, že je už blízko vyvrcholení. Sám se také ocitl na pokraji orgasmu, pocítil první křečovitý stahy hned ve chvíli, kdy zpozoroval stejnou reakci u ní. Ze všech sil se snažil zůstat hluboko v ní, aby ještě více zintenzívnil její i svůj prožitek; cítil, jak se v něm rozlévá uspokojení jako horký roztavený vosk.

Ležela pod ním, ztěžka oddychovala a z koutků očí jí vytékaly slzy a máčely praménky vlasů na spáncích.

„Nemůžu uvěřit tomu, že jsem to dokázala,“ hlesla přiškrceným hláskem.

Vyčerpaně se nadzvedl, zapřel se loktem a otřel její mokrá líčka. „Kdybych mohl, vzal bych všechno zpátky,“ řekl ochraptěle. „Panebože, tak moc mě to mrzí. Nejde jen

o to, že jsem polda. Byl jsem tak zatracený blázen, když jsem důvěřoval Shannon...”

„Nejsem tvá bývalá manželka!“ zakřičela na něj zuřivě a s vynaložením všech sil ho od sebe odstrčila. „Je mi úplně fuk, co ti provedla. *Sakra...* slez ze mě, tím svým odznakem mě škrábeš na břiše!“

No nazdar. Odkulil se a svalil se na záda. Měl na sobě pořád ještě pouzdro a v něm zasunutou zbraň. Nejspíš měl štěstí, že ji nevytáhla a nezastřelila ho.

Namáhavě se posadila a zlostně na něj pohlédla; tváře měla ještě pořád mokré od slz. „Řeknu ti jen tohle,“ prohlásila trpce, „dal jsi mi ponaučení. Hned tak to nebude, než zase začnu někomu věřit...“ Zarazila se a unaveně si vzdychla. „Ach bože. Mluvím jako ty.“

Vstal a šel do koupelny, opláchl se a zastrčil si košili do kalhot. Sára přišla za ním, nedbajíc na svou nahotu. Opláchla si obličej a vymyla z rozkroku důsledek jejich milování. Jejich oči se střetly v zrcadle.

„Miluju tě,“ řekl. „To se nezmění.“

Svěsila ramena. „Já tebe taky, k čertu. Ale nedokážu se s tím vším vyrovnat.“

„Počkám.“ Pohládl ji po vlasech a po tvářích. „Tak dlouho, jak to bude třeba. Nedělej žádná drastická rozhodnutí. Dej tomu čas a uvidíme, jak se to všechno dál vyvine.“

Zírala na něj do zrcadla a poraženecky vzdychla. „No dobrá. Prozatím. Doufám, že bych snad nesvolila k tomu, abychom se milovali, kdyby už nic nezbývalo, takže si budu myslet, že tomu tak není... Ale, dej mi prostor, ano? Počkej, až se zase seberu.“

Zhluboka se nadechla. Měl pocit, jako kdyby vyhrál v loterii nebo přestál popravu. Něco z toho.

Zaškaredila se na něj. „Nevím, jestli je drastické, nebo ne, ale jedno ukvapené rozhodnutí jsem už udělala. Vzala jsem novou práci.“

„Cože? Jak? Tady?“ vyhrkl šokovaně.

„Ano, tady. Když jsem sem odpoledne přijela, potkala jsem člověka, kterého jsem nedávno poznala. Šel právě kolem, a když mě uviděl, znovu spontánně zopakoval svou nabídku. Vzala jsem to.“

„Jak se ten člověk jmenuje?“

„Trevor Densmore.“ Vyslovila to jméno unaveným hlasem, z něhož se rychle vytrácela všechna znovu nabytá energie.

Nevzpomínal si, že by to jméno někdy slyšel. „Už jsem ho prověřoval?“

„Ne, ten chlápek nebyl na seznamu těch, které jsem brala v úvahu.“

„Tak proč jsi to vzala, když jsi o tom předtím ani neuvažovala?“

„Abych se měla kam schovat,“ řekla prostě.

KAPITOLA 27

PŘÍŠTÍHO RÁNA se Sára probudila rozbolavělá od hlavy po špičky nohou. Ležela v posteli a snažila se přijít na důvod, proč by měla vstát. I když spala hlubokým spánkem, cítila se stejně vyčerpaná, jako když večer uléhala. Cahillova noční návštěva jí také nijak nepřidala.

Nakonec ho poslala domů. Nechtěl odejít, ale měla za to, že mohl být spokojený, protože dosáhl všech vítězství, jichž v tu noc dosáhnout mohl. Vzal si ale klíčky od jejího auta a slíbil, že někoho pověří tím, aby jí auto přivezl. Tak trochu ho podezřívala, že to hodlá udělat sám; dělal všechno možné pro to, aby si to u ní vyžehlil, ale nebyla si jistá, zda je z toho šťastná, nebo je to k pláči. Možná obojí.

Ještě pořád nemohla uvěřit tomu, že mu dovolila, aby se s ní pomiloval za situace, v níž se nacházeli. Ale choval se něžně a ohleduplně, a tak zoufale se k němu potřebovala přitisknout. Vůně jeho těla byla konejšivě vroucí a známá; znala tak důvěrně každý kousíček jeho těla od strniště na jeho bradě po tvar jeho prstů u nohou. Po ničem tak netoužila jako schoulit se v jeho náručí a nalézt útěchu, takže když ji pak skutečně objal, podvolila se mu tak rychle, že se za to až styděla.

Nikdy se s ní nemiloval tak jemně, tak pomalu. Ještě když usínala, cítila hluboko v lůně vzrušující chvění. Ale teď ji všechno bolelo a svaly měla křečovitě napjaté.

„Sakra,“ zamumlala; měla chuť překulit se na druhý bok a zabořit obličej do polštáře. Začínala menstruovat; proto měla křeče a byla tak rozbolavělá. Přišlo to přesně na čas, takže by tím neměla být zaskočená, ale trauma předchozího dne způsobilo, že vytěsnila z paměti všechno ostatní.

Se sténáním vstala z postele. Díkybohu, že jí Cahill přinesl všechny osobní věci, jinak by se teď ocitla v pořádné kaši. Chvíli se přehrabovala v zavazadlech, až našla to, v němž byly uložené toaletní potřeby, které hledala, a odvěkla se do koupelny, aby si dopřála dlouhou, horkou sprchu.

Připadalo jí, že by měla něco dělat, ale nevěděla, čím by se mohla zabavit. Tohle nebyla ani zdaleka stejná situace jako ta, v níž se ocitla po smrti soudce Robertse. Byla obklopena jeho rodinou, lidmi, kteří ji znali a spoléhali na ni. Se dvěma dcerami manželů Lankfordových, Bethany a Merrill, se dosud nikdy nesetkala. Srdce jí pro ně krvácelo, ale byla pro ně cizím člověkem, a ani kdyby po ní chtěli, aby jim pomohla, nebyla si jistá, zda by to zvládla. Ne tentokrát. Ne teď. Byla příliš citově ubitá, vyprahlá.

Když vyšla ze sprchy, třásla se vyčerpáním, ale ještě víc než spánek potřebovala mluvit s někým, kdo ji bezpodmínečně miloval, kdo vždycky stál na její straně. Vylovila z kabelky mobilní telefon a zavolala matce.

„Ahoj, miláčku,“ řekla její matka hlasem, který zněl nezvykle unaveně. Sára okamžitě zbystřila pozornost.

„Mami? Co se stalo?“

K jejímu úleku matka propukla v pláč, brzy se však uklidnila. Ale Sára už stála na nohou a vyděšeně naléhala: „Mami?“

„Ještě jsem nechtěla nikomu z vás volat, ale tvůj otec včera v noci pocítil prudké bolesti v hrudníku. Strávili jsme celou noc v nemocnici, kde mu udělali testy. Ujistili mě, že nešlo o infarkt...“

Sára prudce vydechla a posadila se. „Tak co to bylo?“

„To zatím nevíme. Ještě pořád ho to trochu bolí, ale znáš ho; má v sobě ještě pořád kus vojáka a je odhodlaný to jednoduše zdolat. Objednala jsem ho na dnešní odpoledne k internistovi, který ho prohlédne a zařídí další testy.“ Zhluboka se nadechla. „Nejspíš by mě to tak nevyděsilo, kdyby nebyl vždycky tak zdravý. Dosud nikdy jsem ho neviděla v takových bolestech jako včera v noci.“

„Můžu sednout odpoledne na letadlo...“ spustila, ale vzápětí se zarazila, nejistá si tím, zda by mohla odcestovat. Co jí to říkal Cahill tenkrát po vraždě soudce Robertse? Že nesmí odjet z města. Ale teď už přece byla mimo podezření, takže by to neměl být problém. Pak si vzpomněla na pana Densmora a zasténala; měla u něj zanedlouho nastoupit do práce.

„Ale ne, neblázni,“ uklidňovala ji matka o něco energičtějším hlasem. „Nebyl to infarkt; všechny ty enzymy nebo jak se tomu říká, měl v normálu. Nemá smysl cestovat sem kvůli něčemu, co bylo třeba jen úporné pálení žáhy. Kdyby se doktorům odpoledne něco nelíbilo, zavolám ti.“

„Víš to jistě?“

„Ovšemže. A teď už raději obraťme list. Jak to jde v tom novém místě?“

Sára přímo bolestně toužila po tom, aby se mohla matce vyplakat na rameni, řečeno obrazně, ale za žádnou cenu jí teď nemohla přidělovat další starost. „Nevyšlo mi to,“ řekla. „Ale už mám nové místo, chci ti dát telefonní číslo.“

„Myslela jsem, že se ti ti noví zaměstnavatelé, Lankfordovi, líbili.“

V tom měla pravdu. Hrdlo se jí stáhlo a musela polknout. „Tím to nebylo. V jejich rodině se stalo něco, co nečekali, a museli se přestěhovat jinam.“ Nebyla to tak docela lež; v jistém slova smyslu vlastně nelhala.

„To se stává.“ Její matka byla manželkou vojáka, takže o stěhování z místa na místo věděla své. „Tak jo, píšu si. Jak je to nové telefonní číslo?“

Sára si je předchozího večera poznamenala, takže jen vytáhla svůj poznámkový notýsek, nalistovala příslušnou stránku a přečetla číslo. „Pořád mám stejný mobilní telefon, ale chtěla jsem, abys věděla o tom, že jsem na novém místě.“

„Soustřed' se na to, aby ses zapracovala a zabydlela. Táta bude určitě v pořádku, už se cítí lépe a dokonce i bručí, že se mu nechce běhat zbytečně po doktorech. Asi mi dá dost práce ho tam odpoledne dotáhnout.“

„Zavolej, jak to dopadlo, ano? Doufám, že to bude dobré.“

„Zavolám.“

Sára ukončila hovor a dlouho jen tak seděla na místě a snažila se vyrovnat se s další starostí. Nemohla udělat vůbec nic, alespoň prozatím; musela se dát do pořádku, aby zas byla ve formě pro případ, že by ji rodiče potřebovali.

Začala mezi svými rozházenými a napůl vybalenými věcmi hledat aspirin, a když ho našla, vzala si z lahvičky hned dva. Pak padla zpátky do postele a za chvíli spala.

Byly téměř dvě hodiny, když zazvonil telefon. Nevěřicně zamrkala při pohledu na hodiny a omámeně zašátrala po telefonu.

„Vezu ti auto,“ oznámil jí Cahill. „Jeden kolega mě vysadil u domu Lankfordových, abych ho mohl vyzvednout, takže mě budeš muset odvézt zpátky na stanici.“

Ospale zamžourala. „Tak jo.“ Byla si vědomá toho, jak zmateně zní její hlas.

„Probudil jsem tě?“ otázal se starostlivě.

„Jo. Měla jsem náročnou noc,“ řekla a nechala ho, ať si to přebere, jak chce.

„Budu tam asi tak za deset minut,“ oznámil jí a zavěsil.

Vysoukala se z postele a odklopýtala do koupelny. Všechno oblečení měla zabalené v kufrech a patřičně

zmačkané. Vypadala příšerně. Cahill zkrátka bude muset počkat, než se dá do pořádku.

Počkal, ale nijak zvlášť trpělivě. Odmítla vpustit ho do pokoje, takže se vrátil dolů do haly. Když odcházela z pokoje, zjistila příčinu toho, proč ji neprobudila ani pokojská: někdo jí na dveře pověsil cedulku s nápisem NERUŠIT. Musel to být Cahill, když v noci odcházel. Nechala cedulku tam, kde byla, a sjela výtahem do hotelové haly v přízemí.

„Zjistili jste už něco nového?“ zeptala se ho cestou na policejní stanici.

„Nic kromě toho, že vrah zabil všechny čtyři osoby stejnou zbraní. Dívala ses dnes v televizi na zprávy? Četla jsi noviny?“

„Ne, proč?“

„Napadlo mě, že by sis třeba vzpomněla, jestli ses někdy nesetkala s Jacobem Wanettou.“

„To je čtvrtá oběť?“

„Jo.“

„To jméno mi nic neříká.“

O chvíli později Cahill zastavil u čerpací stanice a koupil poslední výtisk ranních novin. Když se vrátil, hodil jí noviny do klína.

Nepřečetla si článek, nezaměřila pozornost na titulky. Zaměřila se na zrnitou černobílou fotografii tmavovlasého muže s robustní čelistí, působícího dojmem buldočí síly. Nevybavovala si, že by ho už někdy viděla. „Nevzpomínám si, že bych se s ním někdy setkala,“ prohlásila a položila noviny stranou. Nedokázala si pomoci, ale pociťovala úlevu; s touhle vraždou skutečně neměla nic společného.

Zastavil o něco dříve, než dojeli k policejnímu velitelství, zajel na blízké parkoviště a vypnul zapalování. „Potuluje se tu spousta reportérů,“ prohlásil. „Radši to dojdu pěšky, aby tě neviděli.“ Otočil se k ní a pohladil ji po tváři. „Večer ti

zavolám. Budu se snažit za tebou přijet, ale makáme jako blázni, takže nevím, kdy to dnes zapíchneme.“

„Nedělej si o mě starosti. Jsem v pořádku.“ Pro tuhle chvíli lhala, ale věděla, že zase *bude* v pořádku. Musela se vzchopit, hodně spát a čekat, až čas zahladí šrámy a umožní jí získat odstup od toho, co se stalo. A také potřebovala získat čas ve vztahu s Cahillem; nějakou dobu nechtěla nic řešit, nad ničím přemýšlet.

„Dělám to taky pro svůj klid,“ zašeptal. „Vím, že to teď mezi námi trochu skřípe, a cítím potřebu se čas od času ujistit, že tu ještě jsi.“

„Nikam neutíkám, Cahille,“ řekla mírně dotčená tím, že si to může myslet. „Kdybych chtěla odjet, dozvěděl by ses to jako první. A už jsem vzala místo u pana Densmora, pamatuješ?“

Zamručel. Měl sice práce nad hlavu, ale vyšetřil si trochu času na to, aby Trevora Densmora prověřil. „Zjistil jsem jen to, že na něj v záznamech nemáme vůbec nic.“

„Myslela jsem si, že to tak dopadne. Můžu mu rovnou zavolat a dohodnout se, kdy se tam nastěhuju.“

Starostlivě na ni pohlédl. „Nechceš s tím ještě pár dní počkat? Vypadáš ještě pořád dost vyčerpaně.“

Věděla, jak vypadá: křídově bílá, s tmavými kruhy pod očima. A také se *cítla* vyčerpaná, i po všech těch hodinách spánku. Tentokrát nešlo o fyzickou únavu; musela se vyrovnat s přemírou psychické zátěže.

„Možná mi bude líp, když budu mít co na práci. Ublížit mi to nemůže.“

* * *

Stěhování do domu pana Densmora proběhlo bez nesnází. *Dům* ovšem nebyl tím správným výrazem; jeho příbytkem bylo honosné sídlo, něco na způsob pevnosti. Rozsáhlý a krásně udržovaný pozemek se ukrýval za

vysokou kamennou zdí. Do sídla se vjíždělo branou s mohutnou mříží z tepaného kovu, která byla vybavena automatickým ovládáním a střežená několika důmyslně rozmístěnými kamerami.

Dům byl třípatrový a postavený z téhož šedého kamene jako zeď, což mu propůjčovalo středověký ráz. Zahrada byla pečlivě udržovaná, jediná větvička nepřesahovala tam, kam neměla, a každé stéblo trávy mělo přesně správnou výšku.

Interiér působil víceméně stejně. Buď měl plachý pan Densmore prostě rád jednobarevnost, nebo byl jeho dekorátor barvoslepý či bez fantazie. Šedivé bylo mramorové obložení v koupelnách i koberce v místnostech, nábytek byl pro zpestření vyzdoben několika plochami v tmavším či světlejším odstínu šedé. Vypadalo to tam jako v ledové jeskyni.

Nicméně svým domovem se doslova chlubil; ukazoval jí ho s takřka chlapeckou pýchou, z čehož usoudila, že dekorátor tu zřejmě nenese žádnou vinu. Skutečně miloval sterilní atmosféru, která jej obklopovala. Sára se snažila dávat najevo uznání a obdiv, i když se v duchu podívala, proč mu na tom tolik záleží. Byla jeho osobní sluha, ne perspektivní zájemce o koupi.

Byla ráda, že si předem vymínila podmínku, podle níž se jednalo jen o dočasné zaměstnání, protože se jí ani trochu nelíbilo její ubytování. Dávala přednost samostatnému příbytku, nějaké malé oáze, která by byla jen její a skýtala jí dostatek soukromí. Pokoj, do kterého ji zavedl, byl velký a honosně zařízený jako v nějakém luxusním hotelu. Zdál se až příliš velký, takže si v něm připadala ztracená. K zařízení patřila obrovská postel s nebesy a sedací souprava, ale nábytek ani zdaleka nepostačoval k vyplnění prostoru. Při pohledu na ten pokoj se zachvěla chladem. Koupelna byla z tmavě šedého mramoru s naleštěnými chromovými doplňky, a dokonce i

huňaté froté ručníky měly šedivou barvu. Příčilo se jí na ně jen pohlédnout.

Pan Densmore byl zardělý vzrušením. „Uvařím trochu čaje,“ oznámil jí a spokojeně si zamnul ruce. „Můžeme u něj probrat vaše povinnosti.“

Doufala, že jich bude hodně, aby byla co nejvíce vytížena. V tak rozlehlém domě by mělo být služebnictvo; dům soudce Robertse nebyl ani z poloviny tak velký, ale pulzovalo to v něm životem. Tohle kamenné mauzoleum jí připadalo zoufale prázdné.

Odnosila si do pokoje zavazadla, ale neměla nejmenší chuť pustit se do vybalování. Dostala pokyn, aby svůj vůz zaparkovala v prostorné garáži pro čtyři auta na prázdné stání vedle překvapivě nepopsatelného tmavě modrého fordu. Bílý jaguár, zaparkovaný nejbližší k domu, se k typu pana Densmora hodil o něco lépe stejně jako bílý mercedes třídy S. Když vešla do kuchyně – vybavené dalším šedým mramorem a vším možným náčiním z nerezavějící oceli – naléval její nový zaměstnavatel právě horký čaj do dvou šálek.

„Tak, prosím,“ zašveholil a se šťastným úsměvem chystal cukřenku a nádobku se smetanou, jako by byl nějaká stará panna, úslužně obsluhující nápadníka. Sára si v tu chvíli uvědomila, že se v tom velkém a prázdném domě možná cítí osaměle, a zmocnila se jí stísněnost.

Byla vyškolená k tomu, aby vedla domácnost, ne aby někomu dělala fyzickou či citovou společnost. Mezi ní a soudcem Robertsem se postupem času vytvořilo pevné pouto blízkého přátelství, ale okolnosti byly zcela jiné. Pan Densmore nebyl jen bankéř; byl *majitelem* banky, a i když neznala jeho věk, odhadovala, že je mu nanejvýš šedesát. Byl ještě poměrně mladý, takže určitě chodil každý den do práce; bankovníctví je složitý obor, a i se schopným managementem je nutné vykonávat neustálý dozor a činit mnohá rozhodnutí. Věděla, že se účastní různých

společenských akcí, protože se s ním nedávno setkala na večírku u Lankfordů. Tento sterilní a prázdný domov se jaksi nehodil k jeho pracovnímu životu, nebyl propojený s jeho soukromím – jako by ten člověk ani žádné neměl. V celém domě až dosud nezahlédla jedinou rodinnou fotografii nebo jakékoliv individuální stopy, které dotvářejí domov.

Nemohla tady pracovat. Příčilo se jí pomyšlení, že ho nechá na holičkách, ale vlastně ani neměla pocit, že ji tady potřebuje; ne způsobem, na který byla zvyklá a který jí vyhovoval. Ve chvíli zoufalství a vyčerpání udělala špatné rozhodnutí, ale naštěstí ne natrvalo.

„Tak, tady to je,“ prohlásil, když k ní přinesl tác a položil jej na stůl. Postavil před ni šálek a podšálek. „Doufám, že vám bude chutnat; uvařil jsem ho z čajové směsi, kterou si nechávám posílat z Anglie. Má tak trochu neobvyklou chuť, ale shledávám, že jsem si na ni vytvořil návyk.“

Napila se čaje; opravdu měl neobvyklou příchut', ale nebyla nepříjemná. Čaj chutnal o něco hořčeji, než byla zvyklá, takže ještě přidala plátek citronu, aby ji srovnala.

Díval se na ni s dychtivým očekáváním, a tak řekla: „Je moc dobrý.“

Rozzářil se. „Věděl jsem, že vám zachutná.“ Zvedl svůj šálek a Sára upila další doušek a v duchu přitom hledala správná slova.

Po chvíli si uvědomila, že žádná správná slova neexistují – jen ta, co jsou upřímná. „Pane Denmore, udělala jsem chybu.“

Odložil šálek a zamrkal. „Jak to, má drahá?“

„Neměla jsem přijímat vaši nabídku. Přestože si jí nesmírně cením, bylo to ukvapené rozhodnutí a nevzala jsem při něm v úvahu několik faktorů. Nedokážu vám vypovědět, jak moc mě to mrzí, ale myslím, že to místo nemohu přijmout.“

Znovu zamrkal, tentokrát rychleji. „Ale už jste si přivezla zavazadla.“

„Vím. Moc mě to mrzí,“ zopakovala. „Pokud jsem vám jakkoliv zkřížila plány, které jste v důsledku mého rozhodnutí měl, samozřejmě se budu snažit vám vyhovět bez nároků na odměnu. Ještě jednou se omlouvám, ale zřejmě jsem nebyla schopná se nad vším zamyslet, jinak bych nemohla udělat takové ukvapené rozhodnutí.“

Potichu pil čaj; hlavu měl skloněnou. Potom si povzdychl. „Netrapte se tím, prosím. Všichni děláme chyby, a vy se tu svou snažíte důstojně napravit. Ale pravdou je, že už mám skutečně plány na nadcházející víkend, takže vás poprosím, zda by vám nevadilo do té doby zůstat.“

„Ovšemže ne. Pořádáte večírek?“

Následovala krátká odmlka. „Ano, svým způsobem, taková oplátka za všechna ta pozvání, která dostávám. Občerstvení je samozřejmě zajištěno. Zhruba pro padesát osob.“

Tohle snad zvládne. Jelikož už bylo pozdní středeční odpoledne, znamenalo to, že by měla v následujících dnech dostatek práce s přípravou rychle se blížícího večírku. Jen doufala, že má vše dohodnuté s nějakou firmou, která už pro něj někdy pracovala; pokud ne, musela by vynaložit nadlidské úsilí, aby se při večírku v domě všichni obsluhující vyznali.

„O všechno se postarám,“ ujistila jej.

Vzdychl si. „Opravdu bych si přál, aby to všechno dopadlo jinak.“

KAPITOLA 28

SÁRA HO VELMI ZKLAMALA, přestože uznával, že by měl část jejího chování připsat na vrub utrpení, které prožila a na němž nesl vinu. Ale přesto nečekal, že je tak... přelétavá, ačkoliv to také nebylo to správné slovo. *Nerozhodná*. Ano, to bylo výstižnější.

Skutečně se na ni nemohl zlobit, protože bylo zjevné, jak v předchozích dnech trpěla, ale rozhodně pociťoval zklamání. Jak ji mohlo být jen napadnout, že odsud odejde? Copak neviděla, jak je pro ni tenhle dům dokonalý, jak nádherně se snoubí s její perfektností? Ovšemže neodejde, to jí nemohl dovolit. Snil o tom, že se o něj bude starat, ale vypadalo to, že alespoň prozatím se bude muset postarat on o ni.

Hm. V tom zřejmě spočíval ten problém. Sára teď nebyla sama sebou. Byla velmi bledá a všechna ta zář, kterou kolem sebe kdysi šířila a jež ho tak upoutala, pohasla. Nechá ji tady a bude se o ni starat, a až se zotaví, přijde jistě k rozumu.

Naštěstí měl vše promyšlené pro případ nouze. A nebylo to jen štěstí, ale výsledek pečlivého plánování a pozorně promyšlených detailů. To je klíčem k úspěchu, ať už se jedná o obchody či osobní záležitosti. Nepovažoval za pravděpodobné, že by tu Sára mohla být nešťastná, ale vzdáleně tu možnost připouštěl a díky tomu si s tím teď

dokáže poradit. Pokud s něčím nepočítal, tak to byla tahle reakce poté, co ji včera viděl tak rozrušenou a zoufalou. Jistě se už brzy zotaví a pak už nebude vykládat ty pošetilé nesmysly o tom, že by chtěla odejít.

Ze záznamu telefonních hovorů vyplývalo, že někdo volal do domu Lankfordů z automatu v Galerii celkem třikrát v neděli večer a jednou v pondělí ráno, přibližně ve stejnou dobu, kdy došlo k vraždám. Hodinu, kdy nastala smrt, nebylo možné stanovit přesně, znali jen časový rámeček. Ale vypadalo to, že vrah měl v úmyslu dostat se do domu už v neděli. Podle výpovědi nejmladší Lankfordovy dcery Merrill, která studovala v Tuscaloose, ji v ten den rodiče navštívili, šli s ní na večeři a zůstali spolu asi do jedenácti hodin. Podle všeho si tím prodloužili život o čtyřicet hodin a poskytli dceři příležitost naposledy je vidět.

Cahill jen litoval, že neměli záznam k dispozici už v úterý, protože z toho jasně vyplývalo, že s tím Sára nemohla mít nic společného; celou neděli strávila s ním. Litoval spousty věcí, mezi nimi i té, že vůbec někdy potkal svou bývalou manželku a dopustil, aby měl kvůli ní ještě tak dlouho značně pošramocený způsob myšlení. Ano, to byl konečný výsledek analýzy: *dovolil* svým špatným zkušenostem, aby ho ovlivnily. Ale už to víckrát nedopustí. Ať se stane od nynějška cokoli, bude to vždy posuzovat s myšlenkou na člověka, jehož se to týká, a ne filtrovat skutečnost přes své špatné zkušenosti se Shannon. Citově se od ní osvobodil už přede dvěma lety, ale teprve teď se cítil duševně volný. Už na něj neměla vliv.

Ty opakované telefonní hovory před ním otevíraly mnohem širší pole možností, než jaké měl prve. Znovu si obstaral záznamy natočené kamerou s nejvhodnějším úhlem záběru, zaměřil se na neděli a pondělí ráno. Snímky byly pořízené z neskutečně špatného úhlu a žádný z nich nebyl

opravdu kvalitní, ale zachytily evidentně stejného člověka. Shodné vlasy, stejná postava i styl oblečení.

Tohle byl ten parchant, ten sprostý vrah. Neměl teď o tom nejmenší pochybnosti a stejně tak o tom nepochyboval nikdo jiný z policejního oddělení.

Bohužel ho však nikdo z dotázaných lidí nepoznával. Samozřejmě šlo o mizerné záběry, zvětšeniny byly velmi zrnité a žádný ze snímků nezachytil obličej, ale přece jen skýtaly určitý dojem. Jenže pořád se nenašel nikdo, kdo by řekl: „Jo, připomíná mi toho a toho.“ Policie potřebovala nějaký zázrak, zásah štěstěny. Museli najít někoho s citlivým okem umělce, kdo by si vybavil linii čelisti nebo tvar ucha a dal si je do souvislosti s konkrétní lidskou bytostí.

Paní Wanettová toho muže také nepoznala, ale byla natolik pod vlivem sedativ, že by snad nepoznala ani vlastní matku. Nikomu z jejích tří dospělých dětí ten člověk nepřipadal povědomý, čímž se vyloučila možnost, že by se jednalo o nějakého rodinného přítele. Ke stejnému závěru dospěly i Lankfordovy dcery. Musel to být někdo, s kým se oběti znaly po stránce pracovní, ale ani nikdo ze zaměstnanců Jacoba Wanetty muže na snímcích nepoznával.

Někdo toho člověka ale znát musel.

V tu chvíli strčil hlavu do dveří Leif Strickland, policejní génius v oblasti elektroniky. Oči měl rozšířené rozčilením. „Docu, pojď si něco poslechnout. Myslím, že mám toho neřáda nahraného!“

Všichni, kdo se v tu chvíli nacházeli v doslechu, se okamžitě nahrnuli do jeho pracovny, vybavené všemožnými přístroji. „Tohle jsem našel na záznamníku u Lankfordů.“

„Neříkej mi, že jim tam nechal vzkaz,“ řekl Cahill nevěřícně.

„Ne tak docela. Chápeš, ten telefon, ze kterého se paní Lankfordová pokoušela přivolat pomoc, je vybavený tlačítkem pro okamžité nahrávání. Víš, jak to funguje – když ti někdo po telefonu začne vyhrožovat smrtí, můžeš stisknout malý nenápadný knoflík a už se to všechno nahrává na záznamník. Ta žena se zřejmě nesnažila nic nahrát, chtěla zavolat o pomoc, ale byla hrozně rozrušená, že ano? A tak stiskla pár tlačítek, aniž by si to uvědomila. Poslechl jsem si všechny vzkazy, ale byla mezi nimi taková legrační mezera s podivnými zvuky. Nevím proč, ale znělo to dost divně. Tak jsem si to izoloval a projel jsem to přes zvýrazňovací programy, a...“

„Prokristapána, nemusíme vědět, co všechno jsi s tím prováděl,“ přerušil ho netrpělivě Cahill. „Chceme si to poslechnout.“

Leif na něj vrhl dotčený pohled, ale ustoupil. „Tak jo, tady to je. Ještě to není dokonalé, budu to muset trochu doladit a odstranit šumy...“ Odmlčel se, když zachytil Cahillův hněvivý pohled, a tiše stiskl tlačítko.

Ozvalo se praskání a šátrání, ostrý zvuk připomínající někoho, kdo se panicky snaží popadnout dech. Následovalo jakési zabublání, klepnutí, šelest a tlumené žuchnutí.

„Co to bylo?“

„To klepnutí byl výstřel,“ poučil je Leif věcně. „S tlumičem. Ale soustřeďte se na to, co je slyšet těsně před tím.“

Všichni si to znovu poslechli. Cahillovi to připadalo jako hlas.

„Něco řekl. Ten parchant něco řekl. Co to bylo? Můžeš to nějak izolovat?“

„Zkusím to zvýraznit. Poslechněte si to znovu a zkuste v tom rozpoznat slova.“

Nikdo v místnosti nevydal ani hlásek; všichni tajili dech, když znovu přehrál zvukový záznam.

Jak tichý byl ten hlas, jak jemný. Cahill soustředěním přivíral oči. „Něco jako ‚holka‘.“

„No jasně!“ zajásal Leif. „Zlobivá holka.“ Znovu přehrál záznam a teď, když už všichni věděli, co poslouchají, to znělo mnohem srozumitelněji. A čísel z toho mráz.

„*Zlobivá holka!*“ Bylo to pronesené káravě, jako něžná výtka. Následoval tlumený výstřel a víc nic.

Měli zvukový záznam vraždy Merilyn Lankfordové. Kdyby toho člověka někdo poznal – jestli ho vůbec někdo pozná – budou ho moci usvědčit prostřednictvím hlasu.

„Trefa,“ řekl Leif šťastně.

„Má drahá, doufám, že vám nebude vadit, když to řeknu, ale vypadáte, jako byste byla na dně,“ prohlásil pan Densmore jemně. „Prošla jste mimořádně obtížnou zkušeností. Svět se přece nezboří, když se posadíte a dáte si ještě jeden šálek čaje, co říkáte? Čaj má velmi regenerační účinky. Uvařím další konvici,“ nabídl se.

Sára si v duchu pomyslela, že by se spíš potřebovala něčeho najíst. Už si ani nevzpomínala, kdy naposledy jedla. Musela to být ta miska polévky, kterou jí objednal včera odpoledne, což znamenalo, že už nejedla víc jak čtyřicet hodin.

Právě mu servírovala večeři. Kuchařka pana Densmora přišla ve tři a připravila mu jídlo na večer; než Sára dorazila, už zase odešla. Evidentně všechno přichystala jen pro něj, ale na tom nezáleželo. Jakmile se pan Densmore nají a sklídí po něm špinavé nádobí, najde si něco k jídlu.

Neustále se kolem ní motal a přiváděl ji do rozpaků, ale teď si uvědomila, že se zřejmě jen bojí, aby se nezhroutila. Při tom pomýšlení se na chvíli vymanila ze sklíčenosti a usmála se. „Pane Densmore, už vám někdy někdo řekl, jak jste milý?“

Zarděl se a vykulil oči. „To asi... ach ne, to ne.“

Milý a osamělý; bylo jí ho líto, ale ne natolik, aby s ním zůstala v tom příšerném domě a skýtala mu společnost, kterou tak zjevně potřeboval. Usoudila, že by jí čaj přece jen mohl dodat trochu síly do té doby, než něco sní.

„To je dobrý nápad,“ řekla a on se na ni zářivě usmál.

„Výborně! Určitě vám to prospěje.“

Chystal se vstát od stolu, ale vybídla ho, aby v klidu dojedl večeři a ona zatím postaví vodu na čaj.

„Ne, udělám to sám. Mám na to svůj zvláštní postup.“

Zdálo se, že je to pro něj nadmíru důležité, a jelikož měl beztak k večeři studený kuřecí salát, přestala protestovat. Koneckonců, byl ve svém domě a byl to její šéf, i když si nehodlala vzít žádnou odměnu za to, že tady pár dní zůstane.

Odebral se do kuchyně a postavil vodu na čaj, pak se vrátil do jídelny a usedl k obrovskému stolu ze skla a chromu, aby dojedl večeři. Jelikož Sára neměla co na práci, stáhla se do rohu. Zřídka si připadala tak málo užitečná jako tady; měla dojem, jako by od ní ani nečekal, že bude skutečně vykonávat nějakou práci. Jako by jen chtěl, aby s ním sdílela prostor... Odpočinek, po kterém toužila, tu však nenašla; nebyl tady klid a mír, ale jen nuda a jakýsi nejasně nepříjemný pocit.

Byla tak unavená, že se sotva držela na nohou, a úporně ji rozbolela hlava, zřejmě z hladu. Možná to také bylo nedostatkem kofeinu; ráno si nedala svůj obvyklý šálek kávy. Jestli to bylo tím, čaj by se teď mohl o to víc hodit. Možná si dá hned dva šálky.

Dojedl právě ve chvíli, kdy konvice v kuchyni začala hvízdát. „Á, voda už vaří,“ prohlásil pro případ, že by neslyšela ten pronikavý zvuk. Rázně vykročil do kuchyně a Sára začala sbírat nádobí a odnášet je do dřezu, aby je nejdříve opláchla a pak vložila do myčky.

Když byla hotová s veškerou prací, naléval už vylouhovaný čaj do šálek. „Tak, a je to,“ prohlásil spokojeně, když odnášel táč do jídelny. Sára šla poslušně za ním a posadila se ke stolu.

„Povězte mi,“ vyzval ji, když se napila horkého voňavého nápoje. „Jak jste se rozhodla stát se osobním sluhou?“

O své práci snad mluvit dokáže, pomyslela si s úlevou. „Můj otec byl plukovníkem u vojenského námořnictva,“ řekla. „Když jsem vyrůstala, pozorovala jsem stevardy a fascinovalo mě, jak zručně vykonávají svou funkci. Vyznají se v protokolu, poradí si se všemi nehodami u stolu, uhlazují trapasy... dokážou zázraky. Líbilo se mi, že jsou vycvičení k tomu, aby si věděli rady v každé situaci.“

„Ale evidentně jste se nestala stevardkou u námořnictva, není-liž pravda?“

„Ne, ale zjistila jsem, že existuje škola, kde se můžete vyškolit jako osobní sluha.“ Kladl otázku za otázkou a Sára mu soustředěně odpovídala. Bylo to něco, k čemu se mohla upnout její unavená mysl a co nevyžadovalo velkou dávku přemýšlení.

Začínala pociťovat závrať, jaká se dostavuje ve stavu krajního vyčerpání. Točila se jí hlava, jako kdyby byla opilá. Najednou se jí zatmělo před očima a sevřela desku stolu. „Omluvte mě, pane Densmore. Nějak se mi točí hlava. Ještě jsem dnes nejedla a myslím, že mě to zmáhá.“

Zatvářil se vyděšeně. „Nic jste nejedla? Má drahá, proč jste nic neřekla? Neměla jste jen tak stát a dívat se, jak jím; musíte na sebe dávat pozor. Počkejte, zůstaňte v klidu a já vám něco přinesu. Co byste ráda?“

Zamžourala na něj. Jak by mu mohla říct, co si přeje, když neví, co tady má? Sama nevěděla, co by si dala, musela se najíst jen proto, že potřebovala energii; ale pak si vzpomněla, že tou poslední věcí, kterou opravdu chtěla, byla...

„Zmrzlinu,“ zašeptala. Vyděsilo ji, jak těžké bylo vyslovit to slovo.

„Zmrzlinu?“ Zarazil se a vrhl na ni ten svůj starostlivý pohled. „Myslím, že tu žádnou zmrzlinu nemám. Nechtěla byste něco jiného?“

„Ne,“ řekla a hned se mu to snažila vysvětlit. „Není to tím, že ji chci. Je to poslední věc, kterou...“ V tu chvíli ztratila nit; nevěděla, co chtěla říct, jen na něj omámeně hleděla. Všechno kolem ní se pomalu otáčelo a najednou jí hlavou bleskla překvapivá myšlenka, že zřejmě omdlí. Dosud nikdy v životě neomdlela.

Připadalo jí, že se od ní vzdaluje, ale nebyla si tím jistá. Všechno v místnosti vířilo a plavalo. „Počkejte,“ řekla a pokusila se vstát, ale nohy se pod ní podlomily.

Rychle k ní přiskočil a chytil ji dřív, než se zhroutila na podlahu; zvládl to s překvapivou silou. „Nic se nebojte,“ slyšela ho říkat, když se jí zatmělo před očima a měla pocit, jako by jí někdo do uší zastrčil smotky vaty. „Postarám se o vás.“

KAPITOLA 29

PRVNÍ, CO SI UVĚDOMILA, byla úporná bolest hlavy, která jí doslova provrtávala lebku. Ach ano... než omdlela, bolela ji hlava. Ležela v nepohodlné poloze, ale měla strach se pohnout, aby se bolest nestala ještě nesnesitelnější. A také se jí zvedal žaludek; měla pocit, že bude každou chvíli zvracet. Něco nebylo v pořádku, ale nedokázala se nad tím zamyslet a přijít na to, co a proč.

Snažila se vzpomenout si... aspoň na něco. Na cokoliv. Nějakou chvíli měla přímo děsivý pocit, že jí paměť vypověděla docela a nezbylo v ní vůbec nic, ani ponětí místa nebo času, a zůstala jen strašná prázdnota, děsivý skok do neznáma. Pak si uvědomila, že má pod sebou látku, a podle toho poznala, že je v posteli. Bolela ji hlava a ležela v posteli. Ano, to dávalo smysl. Ale nevzpomínala si, že by si šla lehnout. Tím posledním, na co si dokázala zřetelně vzpomenout..., ale prchavá vzpomínka se v tu chvíli znovu vytratila a Sára přestala o cokoliv usilovat a raději se znovu ponořila do tmy a poddala se spánku.

Když se zase probudila, měla pocit, že má asi chřipku. Co jiného mohla znamenat ta neskutečná slabost a nevolnost, která ji přemáhala? Bývala jen zřídka kdy nemocná, nemívala ani rýmu, takže to určitě muselo být něco přinejmenším tak vážného jako těžká chřipka. Poprvé chápala, co mají na mysli lidé, když říkají, že jim bylo tak

zle, že ani nedokázali jít k lékaři. Teď by v žádném případě k lékaři nedorazila; musel by přijet on k ní.

Něco se dělo s její hlavou. Vnímala jemné, rytmické pohupování, ale místo aby se tím bolest hlavy zhoršovala, ve skutečnosti ji to zklidňovalo, jako by ten pocit zmírňoval to úporné bušení.

Bolely ji paže. Snažila se jimi pohnout, ale zjistila, že to nedokáže.

V jejím omámeném mozku se rozdrnčel poplašný signál. Znovu se pokusila pohnout pažemi, ale se stejným výsledkem. „Moje ruce,“ zaúpěla vyděšeným hlasem, který zněl tak příšerně a ochraptěle, že ho téměř nepoznávala.

„Ubohý drahoušku,“ zašeptal tichý hlas. „Zase budete v pořádku. Tak, není to příjemné?“

Rytmické pohupování hlavy pokračovalo, pomalu a rozvláčně, a po chvíli si uvědomila, že jí někdo kartáčuje vlasy.

Bylo jí to příjemné, ale nechtěla, aby ji někdo česal. Chtěla pohnout pažemi. Navzdory bolesti hlavy a žaludeční nevolnosti se v posteli pokusila nadzvednout a zjistila, že neovládá ani pohyb nohou.

V záchvatu náhlé paniky otevřela rázně oči. Z mlhy se začaly vynořovat obrázky, které nedávaly ani trochu smysl. Byl u ní jakýsi muž, ale nebyl to Cahill, a to přece nebylo možné. Proč jí někdo jiný než Cahill kartáčoval vlasy?

„Přinesu vám trochu vody,“ zavrkal tichý hlas. „Tu si dáte ráda, že ano, má drahá? Studená voda vám svlaží hrdlo a to vám udělá dobře. Spala jste tak dlouho, že už jsem si o vás dělal starosti.“

Chladná ruka jí podepřela hlavu a druhá jí přidržela sklenici u rtu. Studená voda se nahrnula do jejích úst, svlažila vyprahlé tkáně a uvolnila jazyk přilepený na patro. Když polkla, žaludek se jí zhoupal, ale díkybohu se nepozvracela. Polkla znovu a pak ještě jeden doušek, ale potom jí ruka sklenici vzala.

„Raději pomalu, má drahá. Byla jste velice nemocná.“

Ještě *je* velice nemocná, když se nemůže hýbat, ale možná ten člověk nevěděl o tom, že se nedokáže pohnout. Zavřela oči a snažila se sebrat všechnu svou sílu, ale vůbec žádnou v sobě neměla. Byla tak slabá, že jí připadalo, jako by ani neměla kosti.

„Za chvíli vám přinesu trochu polévky. Musíte něco sníst. Neuvedomil jsem si, že jste nejedla, a obávám se, že jsem nedopatřením způsobil to, že jste onemocněla.“

Něco v tom tichém hlase jí začalo být povědomé a paměť si po chvíli vybavila další útržek. „Pan Densmore?“

„Ano, drahá, jsem tady u vás.“

„Je mi tak zle,“ zašeptala, otevřela oči a zamrkala. Tentokrát už dokázala zaostřit zrak a viděla zřetelně jeho ustaraný obličej.

„Vím a je mi to líto.“

„Nemůžu se pohnout.“

„Ovšemže ne. Nemohl jsem vám dovolit, abyste si sama ubližovala, že ne?“

„Abych si u-ubližovala?“ Začínala vyhrávat bitvu s mlhou; každou vteřinu byla o něco méně zmatená a čím dál víc si uvědomovala prostředí, v němž se nacházela. Měla pocit, jako by se probírala z narkózy, což si dobře pamatovala od té doby, co si v šesti letech zlomila ruku tak ošklivě, že ji museli uspat, aby jí mohli srovnat kosti. Sádra jí tehdy nevadila, ale narkóza se jí přičila.

„Kdybyste se snažila odejít,“ dodal pan Densmore na vysvětlenou, ale nedávalo to žádný smysl.

„Ani nemůžu. Nechtěla jsem.“ Kdyby se snažila odejít? Pokusila se vstát od stolu, to bylo tím posledním, na co si vzpomínala.

„Já vím. Já vím. Nerozrušujte se. Jen zůstaňte v klidu a všechno zas bude v pořádku.“ Kartáč jí znovu pomalu pročísł vlasy. „Máte tak hezké vlasy, Sáro. Vcelku jsem s vámi velmi spokojený, i když mě nepříjemně překvapila

vaše nerozhodnost. Ale je pravdou, že toho na vás bylo hodně. Určitě se to časem všechno srovná a usadí.“

Vůbec ničemu nerozuměla. Všechno se srovná a usadí? Zamračila se a on jí prstem uhladil vrásky na nakrabaceném čele. „Nemraďte se, nebo se vám udělají vrásky na té hezounké pleti. Měl jsem pravdu, rubíny se na ní budou vyjímat moc hezky. Ale prohledal jsem všechny vaše věci a nemůžu ten přívěsek najít. Proč ho nenosíte?“

„Přívěsek?“

Po zádech jí přejel mráz a zmocnilo se jí strašné podezření. Žaludek se jí znovu zhoupl, ale tentokrát strachem.

„Proč nenosíte ten přívěsek, co jsem vám poslal?“ otázal se znovu poněkud nedůtklivě.

Takže to byl on. On byl tím tajným ctitelem, podivným člověkem, jehož přítomnost cítila jako nějaký skrytý rakovinný nádor. Vyčkával a chopil se šance. Neskolila ji žádná nemoc, uvědomila si náhle; ten parchant jí dal nějaké omamné drogy, a protože celý den nevzala do úst, pořádně to s ní zamávalo.

Musím mu odpovědět. Nesmím ho popudit, napadlo ji. Neudělat nic, co by v něm podnítilo ostražitost. No tak, zamysli se. Potřebovala nějakou výmluvu, aby ze sebe svalila vinu. *Přemýšlej!* „Mám alergii,“ zašeptala.

Kartáč se na chvíli zastavil. „Má drahá, to mě mrzí,“ řekl lítostivě. „Neměl jsem tušení. Ovšemže nemůžete nosit něco, z čeho by vám naskočila vyrážka. Ale kde je? Možná byste si ho mohla vzít třeba jen na chvíli, abych viděl, jak vám sluší.“

„Ve šperkovnici,“ zašeptala. „Můžu dostat ještě trochu vody?“

„Jistě, má drahá, zdá se, že ji v sobě už udržíte.“ Nadzvedl jí hlavu a znovu jí přidržel sklenici u úst; hltavě ji vypila, co nejvíc mohla. „Tak, výborně,“ řekl a položil jí hlavu zpátky na polštář. „A kde je teď vaše šperkovnice?“

„V domku u Lankfordů. Je to tam zapečetěné... kvůli tomu zločinu. Nedostanu se tam.“

Popuzeně si odfrkl. „Mělo mě to napadnout. Ale nic se nebojte, má drahá. Zařídím, abyste si mohla vyzvednout své věci. Budete se cítit mnohem lépe, když u sebe budete mít všechno, co je vaše.“

Sára se znovu pokusila pohnout pažemi a tentokrát ucítila, že něco svírá její zápěstí. V tu chvíli si uvědomila celou strašnou pravdu: byla připoutaná k posteli. Usilovně se snažila ovládnout paniku, která se jí zmocňovala. Nemohla jí podlehnout, musela přemýšlet, soustředit se. Kdyby začala panikařit, byla by bezbranná, ale když se udrží při smyslech, dokáže ho přelstít.

Zatím měla jen jednu velkou výhodu: věděla o tom, že je nebezpečný, kdežto on netušil, že je nebezpečná i ona.

Cahill. Věděl o tom, že je tady. Dřív nebo později bude volat a bude ji chtít vidět, mluvit s ní. Do té doby musela předstírat, že je klidná, musela se dokonale ovládat. Nechtěla Densmora vyprovokovat k žádným projevům násilí. Byl jí úchylně posedlý a teď byl šťastný, že ji má ve své moci. Dokud si to myslí, je v bezpečí. Doufala, že je v bezpečí. Ale kdyby pojal sebemenší podezření, že mu chce utéct, dalo se předpokládat, že by se rozběsnil. Pokud by k tomu došlo a nemohla by uniknout, musela si předem promyslet, jak by si s ním dokázala poradit.

Ale nedalo se odhadnout, jak dlouho potrvá, než se Cahill pokusí navázat s ní kontakt. Věděl, že je tady, ale všichni policisté pracovali od rána do pozdních nočních hodin, aby dopadli pachatele vražd. Nejdřív se bude snažit dovolat se ji na mobil, a když se nebude hlásit, zkusí to znovu později. Jenže tak to může jít třeba i několik dní.

Ne, Cahill by tak dlouho nečekal. Na to je příliš netrpělivý.

Prozatím si ale musela pomoci sama. Prvním úkolem bylo přesvědčit Densmora, aby ji odvázel.

Promluvila hlasem o něco slabším, než ve skutečnosti byl. Pokud chtěl, aby byla sladká a bezbranná, bude sladká a bezbranná, aspoň do té doby, než si to s ním bude moci vyřídit pěstmi. „Pane Densmore?“

„Ano, drahá?“

„Je mi to... tak trochu trapné.“

„Nemusí vám být nic trapné. Jsem tady, abych se o vás postaral.“

„Musím použít toaletu,“ zašeptala, a jelikož to byla pravda, znělo to tak věrohodně, že cítila, jak ji zaplavují nefalšované rozpaky. Když se k tomu připojila ještě skutečnost, že právě menstruovala, nevypadala ta situace moc dobře.

„A já. To zřejmě bude tak trochu problém.“

„Já... myslím, že jsem ochrnutá,“ hlesla roztřeseným hlasem. Bude lépe, když si bude myslet, že je ještě bezmocnější, než ve skutečnosti byla. Ne že by se mu dokázala vzepřít nebo utéct, kdyby ji odvázal, ale každopádně chtěla, aby byl přesvědčený o tom, že se zotavuje velmi pomalu.

„Ovšemže nejste,“ zvolal hlasem plným hřejivého soucitu. „Jen jsem vás tak trochu znehybnil, abyste si neublížila. Jak bychom to teď udělali?“

Zavrtěla se; nepříjemné pocity začínaly být tak akutní, že jí nedělalo potíže vymáčknout z oka slzu.

Musela zjistit, jestli *dokáže jít*, nebo ještě měla v organismu příliš velké množství drogy, kterou ji omámil?

„Ale ano, půjde to,“ šeptal si a odhrnul z ní přikrývku. S velkou úlevou shledala, že má na sobě všechno oblečení; sundal jí jen boty, ale to bylo vše. Příčinlivě rozvazoval pouta, svírající její kotníky, a pak je znovu upevnil tak, aby měla nohy svázané k sobě a on mohl držet v ruce jeden volný konec nylonového popruhu. Pokud vůbec dokáže jít, bude moci dělat jen malé krůčky, a kdyby se o něco

pokusila, stačilo by, aby trhnul popruhem a svalila by se na zem.

Než skončil se svou prací a začal jí uvolňovat ruce, nefalšovaně se rozplakala.

„Prosím vás, pospěšte si,“ zakvílela a bolestně sykla.

Konečně jí pomáhal, aby se na posteli posadila; bylo jí okamžitě zřejmé, že i kdyby ji odvázal, moc by toho nedokázala. Usoudila, že bude lépe prozatím neriskovat, aby nepojal podezření, a vyčkat, až se bude cítit lépe. Musela mít na paměti, že je zjevně silnější, než vypadá, když se mu podařilo dopravit ji sám nahoru do patra. Bezvládní lidé se nepřepravovali snadno.

Byla tak ochablá, že se stěží dokázala posadit; po pravdě řečeno to bez jeho pomoci nezvládla, takže se o něj bude muset opírat. Z pocitu, že se ho dotýká, se jí zvedal žaludek, ale musela se soustředit na to, aby odvrátila jeho podezření, a pokud to znamenalo přijetí jeho pomoci, se zatátými zuby to udělá.

Pomohl jí vstát. Kolena se pod ní okamžitě podlomila, takže ji musel silně podepřít. Tiskla se k němu a on ji odvedl do velké koupelny z šedivého mramoru hned vedle pokoje.

Všechny její toaletní potřeby byly vyskládané na toaletním stolku. Doufala, že najde v zásuvkách to, co potřebovala pro svou osobní hygienu. Ano, tamhle ležela taška, do které si všechno sbalila, takže se dostane k tamponům, i kdyby je nevybalil.

Posadil ji na toaletu a chvíli rozpačitě mlčel. „Ehm... potřebujete, abych vám ještě nějak pomohl?“

Opřela se o zed'; ztěžka oddychovala. „Ne, myslím, že to zvládnu.“ V koupelně bylo jen skleněné okénko, které se nedalo otevřít, a místnost se nacházela ve druhém patře, takže by měl považovat za bezpečné ji tu nechat o samotě. Ačkoliv kdyby to byla její jediná šance, asi by to riskla a pokusila by se jím uprchnout.

Rozhlížel se kolem sebe. Věděla, že kontroluje všechno, co je v místnosti, a pátrá po čemkoliv, co by jí mohlo posloužit jako zbraň nebo pomoc k útěku. Byl obezřelý a nevěřil jí. Musela ho ještě víc ujistit o své slabosti.

„No dobrá,“ řekl konečně. „Budu hned za dveřmi, kdybyste mě potřebovala.“

„Mohl byste nechat dveře pootevřené?“ zeptala se.

„Prosím?“

„Abyste mě slyšel, kdybych upadla.“ Byl to psychologický tah požádat jej o to, co měl beztak v úmyslu udělat; snad ho to přesvědčí o tom, že nemá žádné postranní úmysly.

Vypadal, že ho to potěšilo. Vrhla na ni ten svůj plachý úsměv, vyšel ven a dveře jen přivřel. Víc soukromí jí tak či onak nehodlal dopřát, ale jí to bylo zcela lhostejné.

Cítila takřka bolestnou úlevu, když se dávala do pořádku; jestli nakukoval přes dveře, nevadilo jí to. Potřeba očistit se byla mnohem silnější než starost o to, zda ji někdo špehuje.

Jakmile byla se vším hotová, lačně vypila ještě trochu vody z kohoutku a pak se odvěkla ke dveřím. „Prosím,“ požádala ho chabě, „pomozte mi zpátky do postele.“

Densmore jí okamžitě přispěchal na pomoc. „Opřete se o mě,“ vyzval ji něžně. „Ubohý chudáčku.“ Podpíral ji celou cestu až k posteli a pomohl jí znovu ulehnout. Třásla se, aniž by cokoli předstírala; měla pocit, jako by ji nohy nedokázaly udržet už ani chvíli. Densmore ji pohladil po tváři, jemně odhrnul vlasy z obličeje a začal ji znovu upevňovat pouta kolem kotníků a zápěstí. Musela se kousat do rtů, když se jí dotýkal, ale neprotestovala, jen bezvládně ležela se zavřenýma očima. „Hned se vrátím a přinesu vám něco k jídlu,“ prohlásil, vyšel z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Byla tak vyčerpaná, že nemohla dělat vůbec nic, takže se ani nepokoušela zápolit s nylonovými pouty. Neměla

šanci tomu parchantovi uniknout, protože se dalo předpokládat, že ji sledoval nějakou skrytou kamerou a odposlouchával každý zvuk. Nehodlala udělat nic, co by podnítilo jeho ostražitost.

I ta krátká výprava do koupelny vyčerpala nepatrné zásoby sil, které teď v sobě měla. Zhluboka se nadechla a začala se znovu nořit do tmy. Tentokrát spánek hodlala využít k tomu, aby načerpala sílu.

„Sáro?“

Připadalo jí, jako by ten hlas přicházel odněkud zdálky, ale rychle se probírala k plnému vědomí. Ležela nehybně a tiše, aby to vypadalo, že se jen pozvolna probírá.

„Sáro, probud'te se. Mám pro vás polévku.“

Natočila hlavu k jedné straně. „Co... cože?“

„Musíte něco sníst. Probud'te se, má drahá.“

Otevřela oči; položil na noční stolek táč. „Jak to teď uděláme?“ usmál se na ni. „Asi bude nejlepší, když vás nakrmím, co myslíte? Podepřu vám hlavu ještě jedním polštářem a tady tou utěrkou vám mohu otírat ústa.“

Udělal, jak řekl, a vpravil jí do úst první lžící polévky. „Je výborná, kuřecí. Postaví vás na nohy, abych tak řekl. Maso teď nepotřebujete, i když se mnozí lidé domnívají, že je výživné. Já maso nejím, jen drůbež nebo ryby.“

Důkaz toho, že je přece jen dobré chodit k Milovi, pomyslela si Sára sarkasticky, když poslušně polykala polévku; připadala si jako dítě. Ale byla dobrá a přinutila se jí sníst co nejvíc. Musela se soustředit na to, aby se co nejrychleji zotavila; ze všeho nejvíc teď potřebovala sílu.

Když dojedla polévku, ospale na něj zamžikala. „Děkuju vám,“ zašeptala. „Byla moc dobrá.“ Zívla si. „Omluvte mě. Jsem tak ospalá.“

„Jistě.“ Otřel jí ústa a odstranil utěrku, kterou jí prve zastrčil pod bradu. „Nechám vás v klidu odpočívat, ale budu nablízku, kdybyste něco potřebovala. Mám pro vás překvapení,“ oznámil jí.

„Překvapení?“

„Bude na vás čekat, až se probudíte.“

To ujištění ji vytrhlo z usínání, takže si po jeho odchodu začala pečlivě prohlížet strop a stěny; hledala cokoliv, co by mohlo být kamerou. Bez pohledu zblízka to nedokázala poznat, takže jen musela předpokládat, že ji neustále pozoruje. Pout se zbavit nemohla, ale aspoň se snažila co nejvíce napnout a zase uvolnit svaly na nohou a po celém těle. Musela bojovat s účinky toho svinstva, kterým ji omámil, a snažit se dát do pořádku krevní oběh. Kdyby se jí naskytla jakákoliv příležitost uprchnout, hodlala být připravená, aby jí mohla využít.

Proč se, k čertu, Sára nehlásila na svém mobilu? Cahill to zkoušel už několikrát, neochotný ztratit kontakt na delší dobu ve chvíli, kdy byl jejich vztah stále ještě napjatý. Ano, pomilovali se a souhlasila s tím, že mu dopřeje čas a dá jim šanci zjistit, zda všechno dokážou vyřešit, ale dočasnost toho ujednání ho v duchu neustále pronásledovala. Nechtěl nic dočasného, chtěl trvalé záruky.

Včera k večeru odešla k Densmorovi. Dokázal by pochopit, že nemůže zvednout telefon, pokud se zabydluje a seznamuje se s novými povinnostmi, ale telefon měla neustále zapnutý, takže by viděla na displeji, že se ji pokouší dovolat. Určitě by se mu ozvala. A dnes už mu telefon hlásil, že účastník momentální není k dostižení.

Densmorovo číslo nebylo v seznamu, ale když měl člověk ty správné kontakty a přístroje, bez problémů se dalo zjistit. Jakmile se té informace dobral, zavolal do domu, ale vyslechl si jen zprávu ze záznamníku sdělenou počítačovým hlasem. Nechal tam stručný vzkaz: Zavolejte detektivovi Cahillovi z policejního oddělení v Mountain Brooku. Bylo to neosobní sdělení, na které většina lidí reagovala rychle, ale ten člověk přesto nezavolal.

Vyděšená veřejnost dodávala tipy a hlášky, které nevedly nikam, ale přesto je museli pokaždé prověřit, takže neměl čas ani se najíst. Marná snaha navázat kontakt se Sářou ho ale frustrovala natolik, že si dokonce vyhradil čas na to, aby projel kolem domu jako nějaký zamilovaný puberták a podíval se, zda tam uvidí zaparkované Sářino auto. Železná brána byla bezpečně uzavřená a u domu nezahlédl žádné vozidlo.

To zatracené místo vypadalo jako nějaká nedobytná pevnost s tou vysokou kamennou zdí, která ho obklopovala ze všech stran. Musela stát celé jmění, a pokud viděl, bylo nad ní víc ostnatého drátu než ve Fort Knoxu. Pan Densmore si zjevně cenil svého majetku.

Znovu vytočil zjištěné číslo a nechal na záznamníku další vzkaz; tentokrát dal najevo netrpělivost a dodal poznámku, že výzva se týká slečny Stevensové, která se má ohlásit na policejním oddělení v zájmu svého dobra. To už by snad mělo vyvolat odezvu, pokud byl někdo v domě.

Zanedlouho se jeho telefon rozdrnčel; skočil po sluchátku. „Cahill.“

„Detektiv Cahill, ano?“ Byl to mužský hlas, poněkud změkčilý, jaký často mívají faráři, ale také z něj zaznívala autorita. „Tady je Trevor Densmore. Našel jsem od vás dva vzkazy pro slečnu Stevensovou. Pochopil jsem, že s ní potřebujete mluvit, ale musím vás bohužel zklamat. Slečna Stevensová je nemocná a nemůže mluvit.“

„Nemocná?“ opáčil rázně; po zádech mu přejel mráz. „Co jí je?“

„Má laryngitidu,“ zasmál se Densmore. „Myslel jsem doslova, že nemůže mluvit. Bude to zřejmě trvat několik dní, než vám bude moci zavolat.“

Ten mizerný parchant zavěsil dřív, než mohl Cahill cokoliv namítnout. *Sakra!* Potřeboval ji vidět, ale dům byl obehnán bezpečnou zdí a brána byla dobře zajištěná. Věděl, že se dovnitř nedostane bez pozvání či příkazu k domovní

prohlídce, ale nezdálo se pravděpodobné, že by snadno získal jedno či druhé.

Že by Sára onemocněla? Řekla mu, že se jí nechytá ani rýma, takže bylo přinejmenším zvláštní, že by ji tak najednou něco skolilo. Prožila teď velký stres, což se může projevit na imunitním systému, ale... tak rychle? Doslova ze dne na den? Kecy. Nebo se mu možná vyhýbala.

Ne, to se mu k Sáře taky nehodilo. Sára se ničemu nevyhýbala, řešila vše zpříma a se vztyčenou hlavou. I kdyby měla tu nejhorší angínu, určitě by zvedla sluchátko a něco by do něj zaskřehotala.

Měl vtíravý pocit, že mu Densmore lže. Neznal toho člověka a zdálo se, že se Sáře líbil, nebo přinejmenším že ocenila jeho nabídku, ale přesto mu něco našeptávalo, že tady něco nehraje. Proč by mu Densmore lhal? Neměl pro to důvod, což Cahilla znepokojilo ještě víc. Zřejmě však nějaký důvod měl, jenže Cahill ho neznal.

Tak či onak, jestli se mu Sára brzy neozve, půjde se tam na ni podívat, i kdyby měl přelézt tu zatracenou zeď. Nejspíš by ho zatkli pro nedovolené vniknutí na cizí pozemek, ale aspoň by zjistil, zda je v pořádku.

* * *

Když se Sára znovu probudila, hlava jí stále třesla, snad ještě víc, než když usínala. Ten příšerný omámený pocit tu byl znovu, ale tentokrát už v duchu nepátrala po tom, co se stalo. Věděla to; Densmore jí znovu dal tu drogu. Ať už to bylo cokoliv, musel to přimíchat do té polévky.

Ale proč ji znovu omámil? Byla svázaná a bezmocná.

Ležela tiše a nehybně, snažila se zápolit s účinkem drogy. Nesměla dopustit, aby se to opakovalo.

Nemohla si dovolit ztrácet další sílu tím, že odmítne jíst a pít, ale také by nemohla uniknout, když bude neustále v bezvědomí.

Bylo jí chladno, ale se svázanýma rukama si nedokázala přetáhnout přikrývku přes ramena. Cítila, jak se studený závan vzduchu otírá o její holou pokožku...

V tu chvíli si konsternovaně uvědomila, že ji Densmore svlékl. Byla úplně nahá.

KAPITOLA 30

„PŘEKVAPENÍ!“ Jeho hlas zněl vesele a překypoval nadšením. „Vím, že jsi vzhůru, tentokrát jsem ti toho dal méně. Tak si přestaň hrát na schovávanou a otevři ty hezké oči.“

Naplňená hrůzou tak bezmeznou, že ji sotva dokázala pochopit, Sára otevřela oči a zahleděla se na něj. Za okny už byla tma, z čehož pochopila, že uplynulo několik hodin; hodin, v nichž byla bezvládná a zcela vydaná jemu na milost. Všechna snaha zachovat klid, předsevzetí tvářit se, že o ničem neví, byly rázem pryč. „*Co jste mi udělal?*“ zaskřehotala.

Seděl vedle ní na posteli, zcela oblečený. Zamrkal. „Udělal? Vůbec nic. Proč se ptáš?“

„Moje oblečení...“

„Á, to. Bylo špinavé. Měla jsi je na sobě už druhý den, spala jsi v něm. Tak jsem je z tebe stáhl. Tedy, napřed jsem je rozstříhl, ale beztak už bylo zničené.“

Snažila se ovládnout strach, který jí svíral útroby, a jen mlčky hleděla na své obnažené tělo. Přikrývka teď byla odhrnutá tak, že byla celá obnažená. Nohy měla ještě stále svázané a nemohla s nimi hnout, ale naštěstí je měla těsně u sebe. Nikdy by si nepomyslela, že bude někdy vděčná za to, že je takhle svázaná, ale v tomto případě...

Několikrát se zhluboka nadechla. Potýkala se s příšernou představou, která ji sužovala čím dál víc. „Zničené?“ hlesla.

S rozpačitým výrazem ukázal na její klín. „Však víš. Opravdu jsi mi měla říct, že máš choulostivé dny. Nedovolil bych si, aby mě přemohlo vzrušení. Byl jsem zklamán, že musím počkat, ale co se dá dělat?“

Choulostivé dny...? Zřejmě měl na mysli to, že menstruovala. Jestli ho to odradilo, bude až nadosmrti vděčná za svůj cyklus. Současně to však znamenalo, že si ji prohlížel. Chtělo se jí plakat ponížením. S vynaložením všech sil se ovládla. Pak na sebe znovu pohlédla a viděla, že má břicho a stehna potřísněné čímsi mokrým a lepkavým. Málem se pozvracela.

Zatmělo se jí před očima a veškeré odhodlání bylo rázem zapomenuto. Začala se v poutech zuřivě zmítat, potřebovala ze sebe smýt to odporné svinstvo. „Sundejte mi to!“ zavřískla! „Jak se opovažujete?“

Zatvářil se zmateně. „Co je ti? Co se stalo?“

„Vystříkl jsi na mě svoje semeno, ty hnusný mizero!“ Rozvzlykala se v marné snaze uvolnit nylonová pouta. „*Smyj to ze mě!*“ Hystericky ječela.

„Tímhle tónem se mnou nemluvte, mladá dámo,“ napomenul ji přísně.

„Dotýkal jste se mě! Díval jste se na mě! Neměl jste právo!“

„Přestaň s tím. Chápu tvé rozpaky, ale jistě si uvědomuješ, že tvůj současný stav jen pozdržel přirozený vývoj našeho vztahu. Už od první chvíle, kdy jsem tě spatřil, jsem věděl, že jsi byla stvořena pro mě. Patříš sem, ke mně. Budeme spolu tak šťastní, má drahá. Uvidíš. Dám ti vše, co budeš chtít, budu s tebou jednat jako s královnou. Podívej se, už jsem ti dal prsten. Kámen musí být přesazen, ale barva i tvar se k tobě dokonale hodí. Od chvíle, kdy jsem ho uviděl, jsem věděl, že tenhle klenot je příliš krásný

pro tu nevkusnou ženskou. Neboj se, hned ti ho stáhnú, vím, že jsi alergická na šperky, ale chtěl jsem, abys ho nejdřív viděla. Až ho dám znovu zasadit, zařídím, aby na kov zevnitř nanesli ochrannou vrstvu, na kterou nebudeš alergická, takže ho budeš moci nosit.“ Zvedl její levou ruku z matrace tak vysoko, jak jen to dovolovala pouta. „Podívej se. Není nádherný?“

Zírala na prsten, který jí navlékl na prst, na velikánský žlutý diamant obklopený menšími bílými diamanty. Zнала ten prsten. Kochala se jeho krásou pokaždé, když ho viděla na prstě Marilyn Lankfordové.

Žaludek se jí křečovitě stáhl. Dívala se do obličeje smějícího se vraha.

Cahill se podíval na hodinky a zamračil se. Bylo pozdě, v nákupním středisku se už blížila zavírací hodina a byl utahaný jako pes z toho, jak donekonečna ukazoval fotografie nakupujícím a prodavačkám. Něco mu vrtalo hlavou, ale nedokázal se zamyslet a přijít na to, co to bylo. Nespál už tolik hodin, že to raději přestal počítat; připomínalo mu to některé mise, které kdysi dávno absolvoval u armády. Toužil jen po tom, aby se mohl posadit někde v tichu a přemýšlet. Něco z toho, co mu řekl Densmore, mu nesedělo, ale přestože si ten rozhovor v duchu stále přehrával, nedokázal si vybavit, co ho znepokojovalo. Jen věděl, že něco není v pořádku. Ať už to bylo cokoliv.

Čtvrtek se pomalu schyloval ke konci. Sára byla u Densmora jen něco málo přes čtyřadvacet hodin, ale připadalo mu, jako by už uplynulo kolik dní od chvíle, kdy s ní naposledy mluvil. Nemožnost navázat s ní kontakt ho sužovala. Možná to nakonec bylo tím, co ho zlobilo nejvíc, a nezpůsobilo to nic, co řekl Densmore. Měl o ni obavy,

věděl, že je u něj, a tak přirozeně přenášel své obavy na Densmora. Ano, znal psychologii. Až na to, že jí nevěřil.

Zastavil zachovalou ženu, odhadem šedesátnici; z jejího vzhledu bylo na první pohled patrné, že je jedna z těch, co nemají potíže s penězi. „Promiňte, madam, ale snažíme se najít tohoto muže. Nepoznáváte jej?“

Myslel na to, že se pokusí ještě jednou Sáře zavolat. Pokud mu ten člověk nedovolí s ní promluvit, pojede tam a bude se u brány dožadovat vstupu. Mohl by třeba tvrdit, že má zatykač a chce ji zatknout. Cokoliv.

Žena si vzala fotografii, chvíli si ji prohlížela a pak ji Cahillovi vrátila. „Ano, znám ho,“ řekla klidně. „Myslím, že je to můj bankéř.“

„Děkuji vám,“ odpověděl automaticky v domněnání, že se jedná o další nejspíš žert. Ha ha. Ale něco v jejím výrazu se k té domněnce nehodilo. „Počkat. Co jste to říkala?“

Nadzvedla obočí na znamení, že jí rozhodně neimponuje on ani jeho postoj, a zopakovala: „Myslím, že je to můj bankéř. Má přesně takové držení těla, a samozřejmě jsou to jeho vlasy.“

Únava byla tatam. Do jeho žil se hrnul adrenalin. „Jak se jmenuje?“

„Trevor Densmore. Má...“

Cahill si už nevyslechl, co Trevor Densmore vlastní. Běžel k východu a srdce mu divoce bušilo, když volil na mobilu číslo Westera. Sprintoval tmou na parkoviště, kde stál vůz, jímž přijel.

„Mám potvrzenou totožnost,“ štěkl do telefonu, když se Wester ohlásil. „Trevor Densmore. Je to bankéř. Má Sáru, krucinál. Sára je u něj!“ Odemkl auto, nastartoval a rychlost měl zařazenou ještě dřív, než za sebou stihl přibouchnout dvířka. Pneumatiky zahvívaly o asfalt, když se jeho vůz řítí k výjezdu z parkoviště.

„Jak to myslíš, že má Sáru?“ vyzvídá Wester.

„Nabídl jí práci a ona to vzala. Odjela k němu včera odpoledne a od té doby se jí nemůžu dovolat. Jedu rovnou tam.“

„Docu, nedělej žádné voloviny, sakra. Musíme to provést podle pravidel. Seženu příkaz k domovní prohlídce...“

„Odpoledne jsem tam volal a mluvil jsem s ním,“ zavrčel Cahill. „Je to stejný hlas jako ten ze záznamníku u Lankfordů. Věděl jsem, že tu něco nehraje, cosi mi na něm vadilo, ale nedošlo mi to, krucinál fagot.“ Právě se blížil ke křižovatce u nájezdu na dálnici číslo 31; svítila červená. Zapnul majáček, prosvištěl křižovatkou a po nájezdu si to hasil devadesátkou.

Wester ještě pořád mluvil, ale Cahill už telefon odhodil. Bylo mu jedno, jestli ho pak zatknou. Ale nic a nikdo mu nezabrání v tom, aby se dostal za tu hrozivou šedou zeď.

Konečně to všechno dávalo smysl. Proto jim tak dlouho unikal, proto jednotlivé střípky toho, co věděli, nezapadaly do sebe. Vrahovi nešlo o peníze ani pomstu, nešlo o obchodní záležitosti. Šlo mu o Sáru. Vzpomněl si, jak mu volala ještě před tou první vraždou, když dostala poštou anonymní dar. Tenkrát ten parchant poprvé navázal kontakt, poprvé dal najevo svou obsesi. Od té doby tomu incidentu nevěnoval pozornost; nepřicházely žádné další dopisy ani telefonáty, které by za normálních okolností svědčily o pokračujícím a stupňujícím se zvrhlém zájmu.

Ale Sára to věděla, vycítila, že něco není v pořádku. Snažila se svého neznámého obdivovatele přimět k tomu, aby odkryl karty. Když pak zabil soudce Robertse, její první myšlenkou bylo, že to provedl její takzvaný obdivovatel.

A měla pravdu.

Nejdřív se snažil ji od soudce přetáhnout lepší nabídkou. Když se mu to nepodařilo, odstranil překážku, která mu stála v cestě, a nabídku zopakoval. Když začala

pracovat u Lankfordů, pohotově zasáhl i tady a odklidil je, aby byla znovu volná. Věděl, že nabídky se tentokrát nepohrnou; málokdo má zájem o osobního sluhu, který zjevně přitahuje smrt a lpí na něm podezření, že je pachatelem vražd. Jenže Trevoru Densmorovi to ani trochu nevadilo. Neměl důvod k obavám.

Chtěl jenom Sáru. Když po vraždě Lankfordů začal ten poprask a sdělovací prostředky vypustily zprávu o jejím zatčení, Densmore problém znovu vyřešil. Zabil okamžitě další oběť, jen aby dokázal, že Sára nemůže být vrahem. Jakmile ji propustili, podnikl další krok, a tentokrát dosáhl toho, co chtěl.

Měl Sáru. Ten mizerný gauner *měl Sáru*.

Z výrazu v jeho očích jí běhal mráz po zádech. Díval se na její nahé tělo, natáhl ruku a přejel dlaní po jejích nadrech. Sára horečně pátrala po čemkoliv, co by ho mohlo vytrhnout. „Nemůžu nosit ten prsten,“ vyjekla. „Prosím vás, sundejte mi ho. Začíná mě svědit kůže.“

Zarazil se, zvedl ruku a zamžikal. „Ovšemže! To mě mrzí, jen jsem chtěl, abys ho viděla. Neuvědomil jsem si, jak máš citlivou kůži.“ Stáhl jí prsten, dal si ho do kapsy a znovu přimhouřil oči. „Jsi tak dokonalá,“ prohlásil zasněně a natahoval ruku k jejím nadrům. Sára se schoulila.

Musela mu v tom zabránit. Nesnesla pomýšlení, že se jí ještě jednou dotkne. Raději by se nechala zabít, než snést další jeho dotek.

Věděla, že přesně tohle lidé s podobnou úchylkou udělají, když je předmět jejich obsedantního zájmu zklame a neodpovídá ideálním představám, které o nich až dosud měli. Posedlost přeroste v zlost a zaútočí, aby zničili toho, kdo tak bolestně ranil jejich zvrhlé city.

Ale raději ho dožene k záchvatu zuřivosti, než by se od něj nechala znásilnit. Naštěstí se v tom stadiu ještě

nenacházel; udržoval si od ní ještě stále odstup. Získala čas jen díky tomu, že menstruovala. Neměla ponětí, jak dlouho ho to bude odrazovat, ale každopádně to hodlala protahovat co nejdéle. Znala Cahilla; určitě nepotrvá dlouho, než začne bušit na bránu. Možná to udělá zítra ráno, možná až večer, ale určitě k tomu dojde. Když nemůže uniknout, musí to přetrpět a snažit se udržet od sebe Densmora co nejdál.

„Nelíbí se mi, když se mě dotýkáte,“ hlesla a ucukla před jeho prsty, žmoulajícími její bradavku. Snažila se to pronést tím nevinným a ustrašeným hlasem, který se mu zjevně líbil.

Znovu několikrát po sobě rychle zamžikal, jako by se snažil vyrovnat se s realitou. Vypadal zmateně. „Ale... je přece v pořádku, když se tě dotýkám. Je nám souzeno být spolu.“

„Je mi to nepříjemné,“ zopakovala. „Bolí mě to. Mám citlivou pokožku.“

Odtáhl ruku; konsternovaně na ni hleděl. „Netušil jsem, že máš tak citlivou kůži. S tímhle problémem jsem nepočítal. Ale určitě nejsi *alergická* na dotek; spíš se jedná o akutní přecitlivělost, nemám pravdu? Ale neboj se, má milá, dotýkám se tě velmi jemně. Postupně si zvykneš.“

Ach bože. Zaťala zuby. „Ne,“ řekla tiše. „Je mi líto, ale je to součást mého zdravotního stavu; nezmění se to.“

„Součást tvého zdravotního stavu?“ Znovu se zarazil v pohybu, ale tentokrát se v jeho očích objevil záblesk znechucení. „O něčem takovém jsem ještě nikdy neslyšel.“

„Máte pravdu, jde o akutní přecitlivělost. Má nervová zakončení jsou chronicky zanícená. Snáším jen některé druhy tkanin, ale i tak musím brát léky proti bolesti...“ Plácala, co jí přišlo na jazyk, a moc se nestarala o to, jestli to dává smysl, nebo ne. Jen když tomu uvěří natolik, aby se jí přestal dotýkat. „A taky protizánětlivé léky. Jenže ty jsem teď několik dní nebrala, protože se toho tolik sběhlo a nestačila jsem si je vyzvednout v lékárně. Pokaždé, když se

mě dotknete, bolí mě to, jako kdyby se mě dotkla rozpálená žehlička.“

„No tohle, něco takového.“ Zdálo se, že znejistěl. Kdyby nebyl tak vzdálený realitě, neuvěřil by jí to ani na vteřinu, ale natolik ho pohlcoval jeho svět fantazie, že se nedokázal plně soustředit na to, co se děje kolem. „Určitě nechci dělat nic, co by ti působilo bolest.“ Usmál se na ni. „Pokud nebude nutné tě potrestat, samozřejmě. Ale neuděláš nic, čím bys mě rozzlobila. Budeš mi přezhlovat noviny a chystat mi snídani, jako jsi to dělala pro toho starého kozla, Lowella Robertse.“

„Jak si přejete,“ vysoukala ze sebe. Srdce ji bolelo při pomýšlení na ubohého soudce, oba Lankfordovy a toho dalšího muže, které tenhle šílenec povraždil.

„Budeš se o mě starat,“ zavrkal. „A já se budu starat o tebe.“ Sklonil se a přitiskl rty k jejímu čelu.

Sáře se zvedl žaludek; tentokrát se neovládla. „Nedotýkejte se mě!“ zaječela.

Jeho ruka se vymrštila a sevřela jí hrdlo. Naklonil se tak, že se jí obličejem takřka dotýkal. „Už nikdy se mnou takhle nemluv,“ procedil přes skřípající zuby.

Tiskl ji tak, že se potýkala s dechem. Přidušeně se rozkuckala; horečně se snažila přijít na to, co si počít. Přehnala to; musela ho udržet od sebe co nejdál, ale také se musela snažit, aby zůstal co nejvíce klidný, dokud sem nedorazí Cahill. Určitě to bude už brzy. Do rána to nějak vydrží. „Promiňte,“ zasípala. „Bolelo to.“

S brunátným obličejem uvolnil stisk, odtáhl ruku z jejího hrdla a napřímil se. Zoufale lapala po dechu a snažila se vymanit z temnot, které jí začínaly halit zrak.

„Musíš si z toho vzít ponaučení,“ zasyčel a jedním škubnutím vytrhl pásek z poutek svých kalhot. „Než se naučíš řádnému chování, budeš dodržovat disciplínu. Takhle už... se mnou... *nikdy* mluvit... nebudeš!“

Sára se ze všech sil snažila nerozječet a vymanit se z pout, když se rozmáchl a pásek zasvištěl vzduchem.

Ta zatracená brána musela být vysoká nejméně čtyři metry a zeď měla přinejmenším tři. Pomýšlel na to, že bránu prorazí autem, ale spuštěný alarm by toho parchanta varoval. Cahill zajel s autem co nejbliž ke kamenné zdi a vylezl na střechu. Vyskočil a zachytil se okraje zdi.

Rukou mu projela ostrá bolest. Zeď byla nahoře posázena skleněnými střepy nebo chráněna ostnatým drátem. Něco tam bylo. Sjel dolů, svlékl si bundu a přehodil ji přes horní okraj zdi; doufal, že se tam o něco zachytí a nesklouzne, až na ni vyskočí. Podařilo se. Napřel všechnu sílu do rozedřených dlaní, vytáhl se nahoru a odtud seskočil do trávy, kde udělal několik kotrmelců. Rychle se postavil a vytáhl z pouzdra revolver. Pak vykročil přes rozlehlý trávník k šedivému nedobytnému sídlu, které se hrozivě rýsovalo ve tmě jako nějaká obrovská příšera.

Vzduch rozřízl pronikavý hvizd. Densmore zadržel ruku s páskem a zvedl hlavu. „Zdá se, že máme společnost,“ utrousil klidně. „Kdo by to asi tak mohl být? Omluv mě, má drahá.“

Když se za ním zavřely dveře, Sára se rozeštkala dusivými vzlyky. Rozmachoval se s prudkou zuřivostí a zbil ji páskem tak, že měla záda a boky poseté krvavými naběhlými pruhy. Naštěstí se jí podařilo natočit se tak, aby si chránila břicho a řadra, ale než to dokázala, nejméně dvakrát ji přetáhl přes břicho. Plakala tak usedavě, že nemohla popadnout dech, ale jakmile se dveře zavřely, přetočila se znovu na záda.

Jedno z pout svírajících její zápěstí se uvolnilo, jinak by se nedokázala ani pohnout. V panice, která ji zachvátila,

cukala zápěstím takovou silou, že smyčka nylonového popruhu povolila. Densmore si toho ve vzteku nevšiml.

Pravou ruku měla volnou, ale ať se jakkoliv snažila, na ostatní pouta nedosáhla. Chvilí zuřivě škubala druhou rukou, ale ta stále vězela pevně upoutána v popruhu.

Na nočním stolku vedle postele stála sklenice s vodou. Volnou rukou ji uchopila a třískla s ní o jeho okraj. Voda se rozstříkla po posteli a sklenice se rozlétla na sto střepů. Pevně třímala její spodní část; ruku měla pořezanou a zakrvácenou. Zuřivě začala řezat nylonové popruhy; nedbala na to, zda si přitom poraní i kůži. Po chvíli vyprostila levou ruku a zaměřila pozornost na pouta kolem kotníků.

Když je konečně rozvázala, vrhla se z postele dolů, ale kolena se pod ní okamžitě podlomila, takže se natáhla na koberec. Se vzlykotem a klením se dopotácela ke dveřím. Na chodbě se sebrala natolik, že se dokázala rozběhnout.

V tu chvíli se ozval první výstřel. A pak další.

Cahill.

Cahill už dávno přestal dbát o to, zda přijde o práci, nebo se dokonce ocitne za mřížemi; když se blížil k domu, jeho jedinou myšlenkou bylo dostat se k Sáře. Nestiskl zdvořile zvonek; napálil do zámku dvě kulky ráže čtyřicet a kopnutím rozrazil dveře. Jakmile vnikl dovnitř, vrhl se k podlaze, ale ten mizerný parchant na něj čekal, skrytý v tmavé chodbě.

První střela jen o vlas minula jeho hlavu. Vystřelil naslepo tam, odkud přišla, a v tu chvíli ho zasáhl druhý výstřel přímo do prsou. Měl na sobě neprůstřelnou vestou, ale náraz byl tak silný, že mu vyrazil dech; ztratil vědomí a sesul se na podlahu.

„Cahille,“ zašeptala; stála na horním okraji schodiště a zírala na prostornou vstupní halu, v níž leželo bezvládné Cahillovo tělo.

V tu chvíli oněměla. To se přece nemohlo stát. Ne Cahilla. Ten parchant jí přece nemohl vzít i Cahilla.

Zavrávala a zachytila se masivní kovové lampy, stojící vedle černého smaltovaného stolu.

Ne Cahilla.

Cloumal jí tak nepřičetný vztek, že si ani neuvědomovala, že lampu popadla a vyrvala šňůru ze zásuvky. Neuvědomovala si, že začala sestupovat po schodech.

„*Densmore.*“ Tohle nebyl její hlas. Znělo to pochmurně a brutálně. Blížila se k poslednímu schodu. „*Kde jsi, ty hnusný prevíte?*“

Ve tmě po její pravé straně se cosi pohnulo. Rozmáchla se tím směrem a uviděla Densmora, jak se noří z temnot jako nějaký zhmotňující se démon. Obličej měl znetvořený zlostí. „Řekl jsem ti, ať už takhle se mnou nemluvíš,“ zasyčel a zvedl ruku.

Už o nic nedbala. Vzedmutá vlna zoufalého vzteku způsobila, že vůbec nevnímala nebezpečí, a vykročila dopředu třímajíc podstavec lampy, jímž se kolem sebe rozháněla. Bylo jí lhostejné, že by ji mohla srazit kulka. Cahill byl mrtvý a na ničem jiném už nezáleželo. V tu chvíli se prostornou chodbou rozlehl ohlušující výstřel; cítila jen prudký závan horkého vzduchu, který prosvištěl těsně kolem jejího levého boku právě ve chvíli, kdy podstavec lampy rozrazil Densmorovu lebku. Zapotácel se a odlétl ke zdi, z hlavy a prsou mu prýštila krev a Sára se rozmáchla znovu a znovu; z úst jí vycházel nesrozumitelný jekot.

„*Sáro! Sáro!*“

Někdo křičel její jméno; řev pronikl konečně k jejímu vědomí. Lampa byla najednou příliš těžká a nedala se

udržet; znecitlivělé prsty uvolnily stisk. Pomalu a otupěle se otočila a uviděla Cahilla, jak se vrávoravě snaží postavit se na nohy. Držel se za hrudník a sípal, ale neviděla krev.

„Klid, miláčku,“ řekl. „Ten prevít nemůže umřít víc než jednou.“

EPILOG

CAHILL SE VRACEL DOMŮ, bundu si svlékal už ve dveřích. Měl dobrou náladu; inspekční komise uznala, že střílel v sebeobraně, takže už neměl nucenou dovolenou. Už se mu stýskalo po práci, i když ten první týden byl rád, že si může dopřát klid. I přes neprůstřelnou vestu ho ten mizera pořádně zřídil; naštěstí to odnesl jen pohmožděninami. Všechna žebra vydržela.

On i Sára se už vzpamatovali z nejhoršího. Byl v naprostém pořádku a Sára naštěstí také. Po fyzické stránce neutrpěla žádnou újmu a poté, co jí zavolala matka a ujistila ji, že její otec měl skutečně jen těžké pálení žáhy, si už nemusela dělat o nic obavy. Od té doby, co je oba po zevrubné prohlídce propustili z nemocnice, bydlela u Cahilla. Jeho rány byly proti těm jejím nicotné – alespoň podle Sary...

Na první pohled nebyla až tak těžce zraněná. Režné rány na rukou, z nichž jedna si vyžádala čtyři stehy, a několik mokvajících oděrek a krvavých šrámů od koženého pásku, které bylo nutné vyčistit a ošetřit antibiotickou masťou. Cahill věděl, že do smrti nezapomene na ten pohled, když ji viděl sestupovat z těch schodů, nahou a k smrti odhodlanou. Byla tak zbrocená krví, že se mu na chvíli zastavilo srdce, ale z očí jí šlehaly plameny pomsty. Jednou rukou třímala těžkou lampu a křičela Densmorovo jméno, a

když na ni ten parchant chtěl vystřelit, neustoupila ani o krok, jen se ještě víc rozmáchla tou lampou a zasadila mu těžkou ránu. Cahill se ještě stále divil tomu, že se nakonec vzpamatoval natolik, aby toho grázla přece jen odrovnal. Minul Sárů jen o vlásek, ale trefil ho rovnou do srdce. Byl mrtvý ještě dřív, než mu lampa rozrazila lebku, i když ani to Sárů nezastavilo.

Když se k ní konečně dostal, slyšel, jak se s kvílením sirén k domu sjíždějí policejní vozy. Musel jim otevřít bránu, ale ze všeho nejdřív se musel postarat o Sárů. Svlékl si košili a přehodil ji přes její ramena, jak tam stála a nevěřícně zírala na díru zející v Densmoreově hrudníku. Pak se k němu otočila, a ještě než ztratila vědomí, zamumlala: „Sakra, Cahille, chtěla jsem ho zabít sama.“

Chtěl ji držet v náručí, ale nemohl to udělat, aniž by jí způsobil další bolest. Jen ji držel za levou ruku, tu nepořezanou, a ještě víc ji umazal krví ze svých ran. Odstrčil lampu stranou; zarazilo ho, jak je těžká. Většina lidí by ji dokázala zvednout jen oběma rukama, natož aby se s ní ještě oháněli.

Jen co otevřel bránu, odvezli jeho i Sárů do nemocnice, a jelikož měl od té doby mimořádnou dovolenou, nepodílel se na zbytku vyšetřování a dokončovacích operacích. Kolegové ho však podrobně informovali.

Densmore měl v plánu nedovolit Sáře, aby ještě někdy vyšla z místnosti, kde ji uvěznil hned první den. Policie našla všude nainstalované nenápadné kamery, dokonce i v koupelně. Neměla by ani na okamžik soukromí. Pokoj, stejně jako celý dům, byl nedobytnou pevností. Okna se nedala otevřít ani rozbít. Dveře byly z pevné oceli. V tu noc se jí z ložnice podařilo uniknout jen díky tomu, že Densmore spěchal vyřídit si účty s vetřelcem a nechal dveře odemčené.

Nikdo, kdo toho člověka znal, nedokázal pochopit, co se stalo. Všichni se shodovali v tom, že se projevoval jako

nadmíru slušný člověk – spíš tichý a nenápadný, snad až příliš plachý, ale po stránce obchodní měl vždy ostré lokty. Jeho sekretářka ale uvedla, že byl často až posedlý detaily a dovedl být krajně nepříjemný, když něco nebylo k jeho naprosté spokojenosti. Z její výpovědi vyplynulo, že se tato jeho vlastnost s léty zhoršovala až do té míry, že musela sedět přesně na určeném místě, pokud nechtěla, aby se ho zmocnil záchvat zuřivosti.

Z jeho osobních záznamů se dozvěděli ještě víc. Na první pohled plachý a příjemný Densmore zabil kvůli obchodním neshodám vlastního otce. Nikdo nebyl schopen pochopit, proč takovou věc zaznamenal do svých dokumentů, protože nebýt toho, že už nežil, byl by to poslední hřebík do jeho rakve – ve státě Alabama platil trest smrti, a v tomto případě by ho trest smrti neminul. Policejní psycholog si všechny materiály prostudoval a v závěru prohlásil, že jejich obsah je dokonalým příkladem toho, jak funguje mozek extrémního egocentrika. Trevor Densmore byl přesvědčený, že je chytřejší a dokonalejší než všichni ostatní a že si tudíž zaslouží jen to nejlepší. Řečeno zjednodušeně: domníval se, že by měl dostat vše, co chce, a neměl zábrany ohledně prostředků, jimiž toho hodlal dosáhnout. Pokud se mu do cesty postavila překážka, pokusil se ji odsunout, a když neuspěl, prostěji zlikvidoval.

Poté, co v televizi uviděl Sáru, se u něj zjevně vytvořila obsese – to Cahill svým způsobem dokázal pochopit vzhledem k tomu, co k ní sám cítil – a vytyčil si jako cíl za každou cenu ji získat. Když z loajality k soudci odmítla jeho první nabídku, překážku odstranil tím, že jejího zaměstnavatele zavraždil. To, že jeho nabídku znovu odmítla a šla pracovat k Lankfordům, ho rozzuřilo, protože byl přesvědčený, že se mu nemohou ani zdaleka rovnat. Zabíjet lidi pro něj neznamenal o nic víc než zašlápnout brouka; byli pro něj bezvýznamní, nicotní. Důležité bylo jen to, co chtěl on.

Cahill si přál, aby toho neřáda mohl zabít ještě jednou. Zato, co udělal Sáre...

Byla od té doby stále jakoby duchem nepřítomná; nedokázal k ní proniknout, i když už od té hrůzy uplynuly víc než tři týdny. Modřiny a šrámy se už zahojily, jizvy začínaly blednout. Po celou tu dobu žili pod jednou střechou, ale stále mezi nimi stála jakási neviditelná bariéra, kterou nebylo možné zdolat. Stáhla se do sebe, nedovolila mu překročit hradbu, kterou se obehнала, a to ho dohánělo k šílenství.

Když ji tenkrát uviděl nahou a zakrvácenou, blesklo mu hlavou hrůzné pomýšlení, že ji Densmore znásilnil. Ještě než přišel první policista, zeptal se jí na to, ale zavrtěla hlavou. Útok, který prožila, jí zjevně způsobil duševní rány, které se dosud nezhojily.

Nešlo jen o to, že byla brutálně zbita a ocitla se tváří v tvář smrti; všechny nedávné události byly šokující a vyvolaly v ní akumulované pocity smutku a úděsu. Byla bezmocná, vydaná napospas šílenci, a nedokázala se s tím vyrovnat.

Od té doby spali odděleně. Zpočátku mu to nevadilo, protože byli oba zhmoždění a rozbolavělí a několik dní se zdálo, že Sára nesnese sebemenší dotek. Ale teď, po třech týdnech, mu to už rozhodně vadilo. Chtěl ji, potřeboval ji; přál si, aby se jejich životy znovu propojily. Jednoduše ignorovala všechno, co říkal.

„Sáro?“ zavolal na ni, protože jí chtěl říct, jak dopadlo šetření.

Neodpovídala, ale dveře do suterénu byly otevřené. Sešel po schodech. Dunivé bušení pěstí do boxovacího pytle mu sdělovalo, že ze sebe právě dostávala nějaké negativní pocity. Měla na sobě šedé legíny a černou sportovní podprsenku a evidentně už do pytle tloukla dlouho, protože se jí ramena leskla potem a přiléhavý

elastický pásek kalhot byl promáčený. Ve tváři měla soustředěný, zasmušilý výraz.

Opřel se o zeď a díval se na ni. Na zádech měla dosud patrné růžové jizvy od Densmorova koženého pásku, které se teprve nedávno zhojily, ale věděl, že za pár měsíců zmizí úplně. Trochu zhubla a pevné svaly se jí pod kůží rýsovaly o něco výrazněji. Vypadala štíhlá a zdravá a Cahill cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení.

Pohlédla na něj. „Jak to dopadlo?“

„Konec dovolené. Rozhodli, že to byla oprávněná střelba. Zítra se vracím do práce.“

„Bezva.“ Zasadila boxovacímu pytli sérii prudkých ran. Byl rád, že si vylévá zlost na pytli, a ne na něm.

Riskl to a zeptal se. „A co ty?“

„Máš na mysli, kdy se vrátím do práce?“

„Jo.“

„Zatím nevím, a nějakou dobu to nemám v úmyslu řešit. Nejsem si jistá, jestli bych našla práci někde nablízku; řekla bych, že mám teď mezi potenciálními zaměstnavateli dost špatnou reputaci.“

„Budeš si hledat místo jinde?“ zeptal se tak ledabyle, jak jen to svedl, i když mu přitom málem praskly plíce,

„To záleží na okolnostech.“

„Na jakých?“

Přestala bušit do pytle a osušila si obličej a paže ručníkem. „Něco mi vzal,“ řekla tiše. „A nemusel mě ani znásilnit. Pokaždé, když si vzpomenu na sex, myslím na bezmocnost a nenávist a cítím takový odpor a nechut', že se stěží dokážu nadechnout. Myslím na všechn ten čas, který jsem vložila do školení a cvičení, a na to, že když pak přišlo skutečně na věc, nic jsem proti němu nesvedla. Byla jsem vůči němu naprosto bezmocná.“

„Ne tak docela,“ řekl. „Rozbila jsi mu hlavu.“

„To se nepočítá. Byl už mrtvý.“ Pochmurně se usmála. „Ale i tak to byl dobrý pocit.“

„To si piš.“ Až dosud to nahlas neřekl, ale myslel na totéž. „Udělal mi moc dobře, že jsem ho zabil.“

Z pohledu jejích očí pochopil, že rozumí a závidí mu to privilegium.

„Takže co teď z toho pro nás plyne?“ zeptal se. Po tom všem, co se stalo, to teď byla nanejvýš důležitá otázka.

Přistoupila k němu tak nebezpečně ladným a skrz naskrz ženským krokem, že se mu zběsile rozbušilo srdce. „Záleží na tom.“

„Na čem?“ Byla tak blízko, že cítil její pach, zpocený, vroucí a ženský. Úd měl tak ztopořený, až ho to bolelo.

Objala ho kolem pasu a on cítil takovou úlevu, jako by mu sundala pouta. „Na tobě,“ řekla a poprvé po třech týdnech se usmála. „Zkusme, jestli to ještě zvládneme.“

Ležel na tréninkové žíněnce, paže měl zvednuté nad hlavou a upoutané k trubce. Byl nahý a zbrcený potem a tak zoufalý, že škemral. Ta ženská ho snad hodlala zabít.

Nespěchala. Obkročmo na něm seděla, ale ani se nepohnula, seděla zcela nehybně. Jen do sebe vsunula jeho úd, nasedla na něj, aby pronikl co nejhlouběji, a pak prostě seděla. Zpočátku nevěděl, co to dělá, ale pak to pochopil; cítil, jak se kolem něj její vnitřní svaly svírají a zase povolují. Byl to intenzivní, elektrizující pocit, který ho doháněl až k šílenství, a přiváděl jej na samý okraj orgasmu, aniž by ho sám rozpoutal.

Sama už vyvrcholila dvakrát. Poprvé ji to zjevně překvapilo a křečovitě se k němu přitiskla, ale podruhé o to systematicky usilovala. Tou dobou už žadonil, aby ho odvázala a přenechala aktivitu jemu, ale pokaždé, když začal pohybovat boky, ho zarazila.

Bože, byla vážně něco. Už jen při pohledu na ni mu překypovalo srdce touhou. Byla nádherná, nahá a náruživě zabraná do toho, co dělala, s hlavou zvrácenou a

přivřenýma očima, bradavky tuhé a rudé. Ted' už snad vytěsni z hlavy všechny špatné vzpomínky a nahradí je těmi dobrými, ale pokud ne, ví Bůh, že on umře šťastný.

Sklonila se k němu a vroucně ho políbila. „Ještě nám to jde,“ zašeptala.

„O tom jsem nepochyboval,“ podařilo se mu ze sebe vysoukat, ale poslední slovo znělo jako dlouhý sten.

„Já tak trochu ano, ale nemohla jsem mu dovolit, aby vyhrál. Na to jsi pro mě příliš důležitý, Cahille. Musela jsem se přesvědčit, jestli ho dokážu jednou provždy zapudit.“

„A podařilo se ti to? Je pryč?“

Zavlnila se v bocích. „Ach ano.“

„Tak mě už prokristapána přestaň mučit!“

K jeho neskonale úlevě to udělala. Když byl znovu schopen myslet, slyšet a mluvit, ležela vedle něj, hlavu si podpírala loktem a hladila mu hrud'.

„Miluju tě, Cahille,“ řekla vážně.

„Já tebe taky miluju, a nemyslíš, že je na čase, abys mi začala říkat Tome?“

„Budu o tom přemýšlet. Možná při našem pátém výročí.“

To znělo dobře. „Kdy bude to první?“ zeptal se tak nonšalantně, jak jen to zvládl.

„Hm, kdy by to tak mohlo být? Co takhle v červenci příštího roku?“

Jelikož byl právě poslední květnový týden, znělo to báječně.

Natáhla se přes něj a uvolnila pouta; jakmile byl volný, překulil se na záda a ona se k němu přitulila. Na chvíli se celá napjala, ale hned se zase uvolnila. „Myslela jsem, že tě zabil,“ zašeptala a zabořila obličej do jeho podpaží. „Nenávidím ho za to, co provedl nám a tolika dalším lidem.“

„Vyhrál by, kdybychom se tím nechali zlomit, miláčku.“ Pomalu a vroucně ji políbil. „Myslela jsi to takhle, nebo jsem z tvé odpovědi vyčetl víc, než jsem měl? Chceš si mě vzít?“

„Ano,“ řekla a zazubila se. „Aspoň tuhle věc mi pomohl vyjasnit. Když jsem myslela, že jsi mrtvý, pochopila jsem, že pro mě není nic tak důležité jako milovat tebe. Mnohem víc než to, jestli procestuju svět nebo jestli mě taky zastřelí. V tu chvíli jsem se na tebe přestala zlobit.“

„Nehodlám si z toho dělat pravidlo, abych na sebe nechal vystřelit pokaždé, když se na mě budeš zlobit,“ zašeptal.

„Nebudeš muset, miláčku.“ Políbila ho a pevně se k němu přimkla. „Nebudeš muset.“